

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANCE OF RUIN

JAGGER COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YIKIMIN DANSI

KARANLIK DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA MAFYA ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Yıkımın Dansı
Jagger Cole © 2025
Tüm hakları saklıdır.
Kapak ve iç tasarım: Plan 9 Book Design

Bu eser bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Eserde geçen gerçek kişi, olay veya kuruluşlarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan basılı veya elektronik olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Bu telif hakkı ile korunan eserin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya AI eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasını ihlal eder.

✿ Vellum ile oluşturulmuştur.

İÇİNDEKİLER

Çalma

Tetikleyici Uyarı

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Epilog

Aldatma Dansı

Jagger Cole'un diğer

eserleri Yazar

hakkında

ÇALMA LİSTESİ

Scream My Name - Thomas LaRosa The
Summoning - Sleep Token
Paint It Black - Hidden Citizens, Ranya
The Hand That Feeds - Nine Inch Nails
The Worst In Me - Bad Omens
TV Dinner - Sam Fender
Gündüzün Doğası Üzerine - Max Richter
Uyarmadım Demesin - VOILÁ, Craig Owens
Ava Adore - The Smashing Pumpkins
Chokehold - Sleep Token
Hareket - Hozier
Hissediyor musun? - Kaos Kaos
Ölüm Dileği - Sokak
Sorunları - CRMNL
Kara Kuğu - Victoria Kanal
Terapisi - VOILÁ
Renkler - Halsey
Çok Gerçek - Jeff
Buckley X - Welshly
Arms
Bir Kötü Adam Gibi - Bad Omens

0040 - Ólafur Arnalds Seni
Takip Ediyorum - Bring Me The
Horizon

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

UYARI

Sevgili Okuyucu

Bu kitap, diğ er kitaplarım gibi, karanlık ve açık sahneler içermektedir. *Dance of Ruin*, hafif BDSM, hafif a a ılama ve övgü içerir.

Aşağıdaki tetikleyiciler hafif spoiler niteliğindedir, bu nedenle herhangi bir tetikleyiciniz yoksa, bu kısmı atlayıp ana kitaba geçebilirsiniz.

Dance of Ruin, olay örgüsünün bir parçası olarak bir SA içerir (MMC ile ilgisi yoktur), bu olay 4. ve 8. bölümlerde değinilir ve 29. bölümde daha ayrıntılı olarak ele alınır.

Bu sahneler daha canlı ve derin bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi ve sınırlarınızı bilin ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okudu unuz için

teşekkürler, Jagger

NAOMI

Bazen, yanlış hayata doğduğumu hissediyorum. Ve

"bazen" derken, *her zaman* demek istiyorum.

Şu anda içinde bulunduğum durum bunun en iyi örneği.

Dişlerimi ağrıtabak kadar abartılı bir şekilde süslenmiş bir balo salonunda duruyorum. Kristal avizeler başımın üzerinde parıldıyor. Duvarlar, çok parası ama zevki olmayan insanları etkilemek için yapılmış altın filigranlar ve asırlık tablolarla kaplı. Şampanya kadehlerinin tıkırtısı, politik sohbetlerin sıkıcı, kibar mırıldanmalarıyla karışarak havayı dolduruyor.

Bu, nefret ettiğim türden bir etkinlik.

Ama ben kendim için burada değilim. Burada olmamın sebebi, babamın bu tür etkinliklerde kendini *bulması*.

Leonard Kim, ABD Kongre Üyesi ve kariyer politikacı, tam da kendi *elementinde*. Bu tür partiler onun için uyuşturucu gibidir — el sıkışmak, sözler vermek, güncel olayları yorumlamak. Ve bu gece, ben de onun özenle hazırladığı performansının bir parçasıyım.

Normal şartlar altında, babamın seçim kampanyası için düzenlenen bir bağış toplama etkinliğine *yaklaşmazdım*, özellikle de ev sahipliğini

"Altın Çağın Kızları" tarafından düzenleniyorsa hiç olmazdı: karikatürize edilmiş, burnu havada, snob ve soylu ailelerin çocuklarından oluşan bir grup.

Ama balerin olarak hayatımın talihsiz gerçeği, balenin sadece sanat değil, onu yapanlar için vücuda karşı bir savaş olmasıdır. Ve bu günlerde vücudum *çok yıpranıyor*.

Zakharova Balesi'nin birkaç ay sonra sahneleyeceği *Kuşu Gölü'nde* Odette ve Odile rollerine seçildiğimden beri kendimi daha da zorluyorum. *Zorluyorum çünkü mecburum*. Şahsen, sanat yönetmenimiz Madam Kuzmina'nın beni hem Beyaz Kuşu hem de Siyah Kuşu rollerini içeren Kuşu Kraliçesi rolüne seçmesinin *delilik* olduğunu düşünüyorum, ama o böyle karar verdi. Bu yüzden, onun beklentilerini karşılayabilmek için saatlerce süren provaların üzerine ekstra provalarla kendimi çok yoruyorum.

Ve tüm bu ekstra çalışma vücudumu mahvediyor. Shin splints, tendonitis, stres kırıkları... Ne ararsan var.

İyi tarafı, ülkenin en iyi dans fizyoterapistlerinden biri New York'ta.

Olumsuz tarafı ise, o sigorta kapsamı dışında ve her ziyaretim bana küçük bir servete mal oluyor. Ve çok sık gidiyorum.

Normalde masrafları kendim karşılıyorum, babam benim cüzi banka hesabımı doldurmayı teklif etse bile. Babamla pek anlaşamıyoruz ve onun parasını almam imkansız.

Bu gurur mu yüzüme vuruyor?

Evet.

Bununla birlikte, hafifletici sebepler de var.

Mesela Dr. Miravalles'in benim cüzi banka hesabımı sıfırlaması ve kira ödememin yaklaştığı gibi.

Bu yüzden Leonard bu gece ona eşlik etmem için para teklif ettiğinde kabul ettim. Mecburdum. Tek bir akşam onun mükemmel kızı rolünü oynayarak bir ay daha hayatta kalabilirim.

Ve babam şu anda parasının karşılığını aldığından *emin olmak için elinden geleni* yapıyor.

"Tabii ki Naomi başarılı bir dansçı," diyor Leonard, son on dakikadır sohbet ettiği çifte, milyarder bir hayırsever ve karısına, bana sanki çok iyi eğitilmiş bir evcil hayvanmışım gibi bakarak. "Zakharova Bale Topluluğu'nda dans ediyor."

Elini hafifçe sırtıma koymuş, sürekli olarak sergilenmekte olduğumu, oynamam gereken bir rolüm olduğunu hatırlatıyor: onun kızı, küçük başarı öyküsü ve gelecekteki himayesi.

Bu beni övmek değil. Beni bir kupa gibi sergiliyor.

"Onunla gurur duyuyorsunuzdur," diyor karısı, bana nazik bir gülümsemeyle. "Zakharova çok iyi bir topluluk."

Leonard, dans etmemin gurur kaynağı olması fikrini sevimli bulmuş gibi gülümsüyor. "Evet, harika bir hobi. Formda kalmak için harika bir yol. Ama bir gün Washington'a gelip bana katılacak." Bana mide bulandırıcı bir gülümseme atıyor. "Zihni çok keskin, onu dans ederek boşa harcamak yazık olur."

Bir hobi. Formda kalmak için bir yol.

Bu sözler beni şaşırtmasa da tokat gibi geldi. *Dört* yaşından beri dans ediyorum ve Leonard bunu bir keresinde bile geçici bir heves olarak görmedi. Bale için feda ettiğim kanı, yorgunluğu, hayatımın yıllarını görmüyor.

Bu benim yaptığım bir şey değil, *benim* kim *olduğum*. O bunu anlamıyor ve asla anlamayacak gibi görünüyor.

Zorla gülümserim, parmaklarımı şampanya kadehinin sapına dolayarak, narin kristali kırmamaya çalışırım.

"Aslında on yedi yaşından beri profesyonel olarak dans ediyorum," diyorum, başımı sahte bir eğlenceyle eğerek. "Yani, hobi sayılmaz," diye eklemeye çalışıyorum, olabildiğince hafif bir şekilde.

Leonard sırtımı daha sıkı kavrar, ince bir uyarıdır.

Oyuna devam et.

"Elbette, tatlım," der. Sesi ipeksi kadar yumuşaktır, ama altında bir ağırlık vardır. "Ama bir gün, *gerçek* bir şey isteyeceksin."

Gerçek bir şey.

Şampanyayı yüzüne fırlatmak istiyorum.

Bunun yerine, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Öfkemi yutuyorum. Konuşmasına izin veriyorum, kendini iyi gösteren ve *beni* sonunda büyüyecek ve babamın benim için hazırladığı role girecek aptal bir küçük kız gibi gösteren hikayesini anlatmasına izin veriyorum.

Tabii ki asla öyle olmayacağım.

"Annen de dansçı değil miydi?"

Bu soru, küçük gruba yeni katılan yaşlı bir kadından geliyor.

"Evet," diyorum sertçe. "O..."

"Ah, *çok* güzel bir dansçıydı," diye Leonard, her zamanki gibi kibar bir devlet adamı gibi sözümü keser. Sanki annemin tüm kariyeri geçici bir hevesmiş gibi, küçümseyici bir el hareketi ile söyler.

kariyeri geçici bir hevesmiş gibi. "Ama tabii ki, evlendiğimizde hepsini geride bıraktı. Doğal bir geçiş. Gerçek bir kariyer çok daha tatmin edici."

Etrafımızdaki misafirlere bakıyorum, hepsi nazik gülümsemelerle başlarını sallayarak onaylıyorlar.

Kendimi durduramadan, sözler keskin bir şekilde ağzımdan çıkar. "O sadece *güzel* bir *dansçı* değildi. Joffrey ile dans eden profesyonel bir dansçıydı." Soruyu soran kadına meydan okurcasına bakarım. "Şahsen, onun dansı bırakması bence bir trajedi."

Bir anlık sessizlik olur, biri senaryodan saptığında ortaya çıkan o garip duraklama.

Leonard'ın çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar gerildi, sonra yağcı gülümsemesi geri döndü. "Elbette, tatlım. O çok... zarifti."

Konuşmayı hızla daha güvenli sulara yönlendirir. Orada durmuş, öfkeyle dolmuş, yetişkinlerin benim fikrimin önemi olmadığına karar verdiği bir odada bir çocuk gibi.

Birkaç dakika sonra Leonard beni kenara çekiyor, ifadesi nötr ama ses tonunda hafif bir sitem var. "Naomi, lütfen. Altın Çağın Kızları kampanyama her zaman *çok* cömert davranırlar. Az önce ağzına aldığın kişi Delores Cunningham'dı, Tanrı aşkına."

Kaşlarım karışır. "Kim?"

"Derneğin başkan yardımcısı," diye dişlerini sıkarak mırıldanır babam. Burnundan keskin bir nefes verir. "Siyaset de bir sanattır, Naomi. Bu tür etkinliklerde sohbetleri ustaca idare etmek beceri ister."

Dudaklarım yavaşça gülümsedi. "O zaman adımlarımı çalışsam iyi olacak."

Cevap veremedim, dönüp uzaklaştım.

Buradan çıkmam lazım, sadece bir dakikalığına.

Kalabalığın arasından geçerek, tasarımcı elbiseleri giymiş kadınların ve takım elbiseli erkeklerin yanından sıkı gülümsemeler ve mırıldanarak özürler dileyerek geçiyorum. Leonard, kendisi için hayal ettiği geleceği garantilemek için sohbetlerle meşgul.

Koridoru bulmam bir dakikadan az sürer. Burası daha sessizdir ve balo salonunun abartılı süslemeleri kaybolur, yerini soğuk mermer ve şık, modern mimari alır. Uzakta, STAIRS (Merdivenler) yazan bir kapı vardır, korumasızdır. Bir an tereddüt ettikten sonra içeri girerim.

Tırmanmaya başlıyorum, sessizlikte topuklarım beton basamaklara çok yüksek sesle çarpıyor. En üst kata çıktığımda, binanın çatısına açılan kapıyı itiyorum ve serin gece havası sonunda beni tamamen sarıyor.

New York önümde parıldayarak uzanıyor ve sanki aşağıdaki boğucu galadan ciğerlerimi temizlemek istercesine yavaşça nefes alıp veriyorum. Burada pek bir şey yok: birkaç plastik süt kasası, sigara izmaritleriyle dolu metal bir kova, birkaç boş bira şişesi. Ama manzara *inanılmaz*.

Çatının kenarına doğru yürürken gülümsüyorum. Rüzgar yüzümü okşarken, kendimi cesaretlendirerek otuz kat aşağıdaki arabalara bakmak için eğiliyorum.

Geri çekilip yana baktığımda, ilgimi çeken bir şey görerek kaşlarımı kaldırıyorum. Yanımda, çatı katının başka bir bölümünü ayırıyormuş gibi bir bölme duvarı var ve diğer tarafında çiçekler, yapraklar ve sarkan sarmaşıklar görünüyor. Tekrar dışarı eğildiğimde gülümsüyorum.

Her iki tarafı duvarlarla çevrili, özel bir bahçe vahası ve *inanılmaz görünüyor*.

Yine kenara eğilip boynumu uzatarak duvarın arkasını gözetliyorum. Işık ya da başka bir şey yok ve buraya birinin girebileceği tek yol, az önce çıktığım gibi penceresiz, sade bir çelik kapı.

Ama o *kadar* huzurlu ve büyüleyici görünüyor ki...

İçimde bir şey, aşağıdaki saçma partiye geri dönmek zorunda kalma fikrine isyan ediyor. Duvarın kenarını çevreleyen dar çıkıntıyı gözlerken yutkunuyorum. Sonra otuz kat aşağıda parıldayan şehir ışıklarına bakıyorum.

Bu son derece aptalca bir fikir.

Ama boş ver.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarırım, elbise bacaklarımın etrafında uçuşur.

Aşağıya bakmamaya çalışırken kalbim aniden boğazıma çıkıyor. Dikkatli ve yavaş hareket ederken rüzgar saçlarımı savuruyor, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak duvarın düz kenarına tutunuyorum. Altımdaki taş serin ve sağlam, ama aşağısı sonsuz bir boşluk. Kalbim deli gibi çarpıyor, ama devam ediyorum.

Sonunda, bölmenin diğer tarafına geçiyorum ve sağlam zemine basıyorum.

Yavaş, düzenli ve zafer dolu bir nefes veriyorum.

Başardım.

Küçük bahçe sessiz, تنها ve gerçekten *muhteşem*. Çiçekler saksılardan dökülüyor, havada yasemin kokusu yoğun. Etrafını çevreleyen küçük fenerler kapalı, ama ortasındaki küçük havuzda nilüfer yaprakları ve

iekli bitkilerle dolu küçük bir gölet, ortasındaki küçük çeşmenin yüzeye serpiştirdiği suyla sessizce şırıldııyor.

Aşağıda galada geçirdiğim son bir saatin ardından, burası sanki saf, huzurlu bir cennet gibi. Ve bir an için, burası *benim*.

Kenara doğru ilerleyip şehri seyrediyorum; uçsuz bucaksız bir ışık, hareket ve enerji denizi. Dürüst olmak gerekirse, bütün gece burada kalabilirim, ortadan kaybolup aşağıdaki parti bensiz devam etsin.

Ama sonra sesler duyuyorum.

Alçak, kaba sesler, tırmandığım duvarın karşısındaki sarmaşıklarla kaplı duvarın öbür tarafından geliyor.

Donup kalıyorum.

Seslerinin tonlarında bir şey - biri korkuyla keskin, diğeri yumuşak ama keskin - beni olduğum yere iviler.

Sessizce hareket ederek duvara yaklaşıyorum. Tırmandığım duvar sağlam metalden yapılmıştı. Ama bu duvar daha eski, neredeyse tamamen sarmaşıklarla kaplı ferforje demirden yapılmış gibi görünüyor. Parmak uçlarımı demire dayayıp yaprakların arasından bakarken, kalp atışlarım hızlanıyor.

Kahretsin.

Karşı tarafta duran adamı *tanıyorum*, dudaklarında bir sigara sallanıyor, turuncu kz, keskin hatlı yüzüne dramatik gölgeler düşürüyor.

Nico Barone, Barone mafya ailesinin yeni patronu Carmine'nin küçük kardeşi. Ama daha da önemlisi, benimle Zakharova'da dans eden Bianca'nın ağabeyi.

Ve tehlikeli, kötü kararlar veren bir adam olarak, yıkıcı derecede yakışıklı.

Ve sadece özel olarak, *çok özel olarak*, utanarak, utançla itiraf edeceğim, her zaman ona birazcık aşık olduğumu.

Yani, *hadi ama*. Adam tehlikenin ve cazibenin vücut bulmuş hali. Koyu renk saçları, zahmetsiz görünmek için yeterince dağınık. Çarpıcı, keskin mavi gözleri ve kollarına kadar uzanan, boynundan çene hattına kadar uzanan dövmeleri var.

Üstüne üstlük, rahat, kendini beğenmiş bir özgüvenle, neredeyse tembel bir hakimiyetle davranıyor, gözlerini ondan ayırmanı imkansız kılıyor.

Bu çatıda ne işi olduğunu *hiç bilmiyorum*. Ama yine de o ve tanımadığım diğer adamın tartışmasını izliyorum. Aslında diğer adam tartışıyor, yüzü buruşmuş ve kızgın. Nico ise onu rahatça izliyor, sigarasını yavaşça içiyor.

Nico'nun bu tartışmada tüm gücü elinde tutuyor gibi görünmesi, üstelik tamamen rahat görünmesi, sırtımdan bir ürperti geçirdi.

Diğer adam dişlerini gösteriyor, sesi öfkeli.

"Sen ne halt ediyorsun bilmiyorum," diye bağıyor.

Nico başını eğerek dumanı dışarı üfledi. "O zaman tekrar söyleyeceğim, daha yavaş. Kim. Seni. Ödeyen. Kim."

Diğer adam sinirlenirken parmaklarım sarmaşık ve demiri sıkıca kavradı.

"Kiminle iş yaptığım seni ilgilendirmez. Bir anlaşmamız vardı..."

"Anlaşmayı yerine *getirmekten* çok beni ve ailemi gözetlemekle ilgilenen küçük pisliklerle anlaşma yapmam. O yüzden saçmalamayı kes de, istediğim şeyi söyleyeceğin kısma geçelim..."

"Beni korkutamazsın, Barone," diye tükürdü diğer adam. Boğaz kaslarının çalıştığını, ellerinin yanlarında seğirdiğini görebiliyordum. "Umurumda değil. *O lanet kulüple* bağlantın olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Nico hareketsiz kalır.

Havada bir değişiklik olur. Çok ince bir değişikliktir, ama sanki sıcaklık düşmüş gibi ben bile hissedebiliyorum.

Nico'nun karşısındaki adam da kesinlikle hissediyor. Kaskatı kesiliyor, korkusunu gizlemeye çalışırken göğsü inip kalkıyor. Ama nafile. Parmaklarının seğirmesinden, nefesinin hızlanmasından anlaşılıyor.

"Hangi kulüp?" diye sorar Nico, sesi ipeksi ama altında cildimi ürperten keskin bir ton vardır. Dudaklarında yavaş, yırtıcı bir gülümseme belirir.

Adam tereddüt eder, ağzını açtığına pişman olduğu bellidir.

"Kara Mahkeme," diye dişlerini sıkarak sonunda söyler, çenesini sanki darbeye hazırlanır gibi sıkar.

Nico ona doğru yavaşça bir adım atar.

Adamın cesareti kırılır, Nico'nun varlığının ağırlığı altında direnme çabası çöker.

Nico ilerlemeye devam eder.

"Peki o nedir?" Sesi sakın ve telaşsızdır.

Adam sözlerini karıştırır. "Hiçbir şey," diye mırıldanır. "Sadece bir söylenti."

"Peki, bu söylentiye *çok* duymak isterim."

Artık yumuşaklığı yok, sesi daha derin ve tehlikeli bir tona bürünür.

Adam pes eder, içine çekilir, sanki kaçacak hiçbir yer olmadığını acı bir şekilde fark etmiş gibi sırtını arkasındaki tavan çıkıntısına dayar.

Aniden nefes alamıyorum.

"Bu... söylenti hakkında tam olarak ne duyduğunu söyle."

Adam, sanki bu Nico'yu geri çekecekmiş gibi başını salladı.

Nico yavaşça sigarasından son bir nefes alır, dudaklarından çeker ve ustaca kenara fırlatır, sigara soğuk gece havasına karışır.

Hızla hareket eder ve Nico'nun parmakları adamın boğazını sarar, adam anında boğulmaya başlar.

Ağzımı elimle kapatıp nefes almayı engelliyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ne duyduğunu söyle," diye fısıldar Nico, sesi rahatsız edici bir şekilde sessizdir, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi.

Adam boğulur, elleri Nico'nun bileğini çılgınca tırmalamaktadır.

"Kara Mahkeme," diye boğuk bir sesle haykırır. "Herkes onun orada olduğunu biliyor!"

Nico kıpırdamıyor, *gözünü bile kırpmıyor*. "Ve?"

Adamın gırtlığı yukarı aşağı hareket eder. "Ve..." Sesi artık boğuk bir fısıltıdan ibarettir. "Ve sen de onun bir parçasısın."

Bir anlık sessizlik olur.

Sonra Nico sessizce içini çekip, adamın yanından binanın kenarına doğru bakıyor. Parmakları hafifçe sıkılıyor ve adam boğuk bir hırıltı çıkarıyor.

"Ne yazık," der Nico düşünceli bir şekilde, bakışlarını tekrar adama çevirerek.

"Ne... ne yazık?" diye sorar adam nefes nefese.

Nico'nun dudakları hafifçe kıvrılır. "Kanatların olmadığı için."

Sonra tereddüt etmeden adamı kenardan aşığı iter.

Bir ığlık atmak için kendimi zor tutarım, boğuk bir çığlık sesi ve ardından gelen mide bulandırıcı sessizlik duyunca tüm vücudum kaskatı kesilir.

Kalbim göğsümde deli gibi çarparken hızla dönerim.

Buradan ıkmalıyım.

Dar çıkıntıya tırmanıp metal duvarın diğer tarafına doğru geriye doğru yürümeye başlıyorum. Çıplak ayaklarım altındaki soğuk taşı sıkıca kavrarken, hızla ilerlerken vücudumdaki her kas titriyor.

Aniden ayağım kayar.

Beynim kısa devre yapar.

Dünya sallanır.

Yerçekimi beni kavrayıp kenardan yana doğru çekince, saf, kör bir korku içimi kaplar.

Düşüyorum, midem ağızıma geliyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

...Ve sonra aniden, sarsıcı bir şekilde duruyorum.

Nefesim boğazımdan düzensizce çıkıyor, gözlerim fal taşı gibi açılmış, bakışlarım bileğimi sıkıca saran güçlü, dövmeli bir ele takılmış.

Vücudum şiddetle sarsılıyor, kalbim göğsümde çarpıyor, havada sallanıyorum.

Bakışlarım daha yukarıya, dövmeli elin, kaslı, dalgalı, dövmeli ön kolun üzerine kayıyor...

...Nico'nun çelik gibi gözlerine kadar, mavi, delici ve eğlenceli, beni New York'un otuz kat yukarısında sallandırırken.

Parmakları bileğimi sıkıca kavrar, güçlü ve inatçıdır ve bir an için, beni yukarı çekecek mi yoksa düşürecek mi, gerçekten bilemem.

Yavaş, bilmiş bir gülümseme dudaklarında belirir.

"Vay vay, küçük balerin," diye homurdandı. "Görünüşe göre *senin* de kanatların yok."

NAOMI

BÜTÜN VÜCUDUM TITRIYOR. Nefesim düzensiz ve kesik kesik, kan damarlarımdan o kadar hızlı akıyor ki, duyabildiğime yemin edebilirim. Ama kıpırdamıyorum.

Nico hala bileğimi tutuyor.

Ve beni henüz yukarı çekmedi.

Uzun, sonsuz bir an boyunca, altımda otuz katlık *boşlukta* sallanıyorum. Tutuşu sağlam, sarsılmaz, ama beni güvenli bir yere çekmek için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine, sadece... beni izliyor.

Keskin mavi gözleri yüzümde dolaşıyor, beni inceliyor. Sanki bu gece rastlamayı beklemediği bir bulmaca gibi, şimdi çözmeye çalışıyor. Ağzının köşelerinde yavaş bir gülümseme belirliyor, sanki tüm bu durumu biraz komik buluyormuş gibi.

Midem kasıldı, sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti, bana bakışındaki hafif duygusuzluğu içime çekerek.

Tam ağzımı açıp yalvarmak üzereyken, kolları gerildi ve beni tek bir hızlı, zahmetsiz hareketle yukarı çekti.

Nefes nefese öne doğru yığılırken, avuçlarımın altında çatı sertçe yere çarptı. Dizlerim soğuk taşa sürtündü ve elbisesim pürüzlü yüzeye takıldı.

Gözlerimi kırıp titreyerek bakışlarımı yukarıya çeviriyorum ve ilk çıktığım çatıya geri döndüğümü fark ediyorum.

"Teknik olarak, özel teraslara gizlice girmek haneye tecavüz sayılır, biliyorsun."

Sesi alçak. Neredeyse şehvetli. Ama yine de flörtöz değil. Daha çok cilde kazınmış bir uyarı gibi.

Titreyerek ayağa kalkıp ona dönüyorum. Nico, arkasında şehir manzarası ile çıkıntının üzerinde duruyor, bir omzunu duvara yaslamış, ayak bilekleri çapraz ve kolları geniş göğsünün üzerinde kavuşturulmuş.

Koyu renk kot pantolon, siyah tişört ve deri ceket giymiş, kollarını biraz sıvamış, ön kollarındaki dövmeler görünür hale gelmiş. Dövmelerin bir kısmı boynundan keskin çenesine kadar uzanıyor.

Koyu renk saçları yanları kısa, üstleri yana ve hafifçe arkaya taranmış. O delici gözleri beni delip geçerken kendimi gergin bir şekilde yutkunurken buluyorum.

"Ve *bu* bir suç," diye mırıldanıyor, sesinde neredeyse eğlenceli bir ton

var. Boğazım titriyor. "En son baktığımda, sen de öyle..."

Ne. Lanet. *Olsun*. Kendim!

Bu adama, hem de *bu* adama, söylemek üzere olduğum gerçekten delice sözler ağzımdan dökülmeden önce ağzımı sıkıca kapatıyorum.

Cinayet de öyle.

Yeterince hızlı değilim. Kaşları çatıldığında hava biraz soğur. Kollarını açıp yavaşça çıkıntıdan inerken, derimde hafif bir titreme hissediyorum. Karanlıkta ağaçtan sıvışan bir orman kedisi gibi. Avını koklayan bir jaguar.

"Ne diyordun...?"

Sözler dudaklarından aynı şehvetli tonda dökölüyor. Yine de yüzündeki ifade ya da gözlerindeki karanlık ısıltıda seksi ya da çekici hiçbir şey yok.

"Hiçbir şey." Omuzlarımı silkiyorum ve ondan bir adım geri çekilirken boğazım kurur. "Ben... ben hiçbir şey demedim..."

Nico bana doğru bir adım daha attı.

"Mmm, *gerçekten* bir şey söylemek üzereymişsin gibi geldi."

Dudaklarımı içime çekerim, nabzım hızla atarken dişlerim yumuşak ete bastırır.

"Ben... ben partideydim, aşağıda. Babam..." "Kim olduğunu biliyorum, Naomi," diye sessizce homurdandı. Bana doğru bir adım daha attı.

Kim olduğumu biliyor.

Bir an için içimde gerçekten çılgın, utanç verici bir kız öğrenci hissi uyandı. Hiç takıldığımız falan yoktu, gerçekten. Ama ben onun küçük kız kardeşi Bianca ile yakın arkadaş olduğum için birbirimizi görmüştük.

Ama şu anda karşımda duran Nico, "Bianca'nın ağabeyi" değil. Hatta "Barone mafya ailesinin Carmine'den sonra en güçlü ikinci üyesi olan Vito Barone'nin oğullarından biri" bile değil.

Şu anda, şehrin neon ışıklarının arkasında yüzünün karanlık, keskin gölgeleri, gözlerini kırpmadan bakan soğuk bakışları ve tehditkar bir şekilde bana doğru yaklaşırken çenesinin gerginliği... O, tanıdığım hiçbir şeye ya da hiç kimseye *benzemiyor*.

Yüzünün arkasından yükselen karanlık, siyah duman gibi cildinden buharlaşırken, neredeyse insan gibi bile görünmüyor.

Nico bana doğru yavaşça, avcı gibi bir adım daha atıyor. Ben tekrar geri çekiliyorum ve o da sanki beni geçmeye çalışır gibi sağa kayıyor. Ben de yana adım atarak onu görüş alanımın tam ortasında tutuyorum, hafifçe dönerek o ilerlediğinde geri çekiliyorum ve aramızdaki mesafeyi koruyorum.

"Benden korkuyor musun, Naomi?"

Buz gibi bir soğukluk cildimi okşadı ve omurgamdan aşağı doğru indi.

"Korkmam mı gerek?" diye fısıldadım.

Evet

Evet, korkmalısın. Az önce onun birini öldürmesini izledin.

Bu düşünce aklımdan çıkmıyor, pençelerini derime geçiriyor. Az önce neye tanık olduğumu biliyorum. Ama bu olay tam önümde gerçekleştiğinde, bir tür kendini koruma içgüdüğü devreye girdi ve o beni görmeden kaçmamı söyledi.

Ama... O gördü.

Ve şimdi karanlık bir çatıda, gözlerinde tehlikeli bir parıltı olan ve *insanları* bu çatıdan *itmekten* çekinmeyeceğini kanıtlamış bir adamla baş başa kaldım.

Yavaş dansımız devam ediyor. O sağa doğru hareket ediyor, ben de onu tam ortada tutarak kendi sağıma doğru dönüyor. O bana doğru ilerliyor, ben geri çekiliyorum, gözlerimi ondan bir an bile ayırmıyorum.

bir an bile ayırmıyorum.

Sırtımın alt kısmına soğuk ve sert bir şey çarptığında, onun üzerime yaptığı karanlık büyünün etkisinden uyanıyorum. Sarsılıyorum, ona bakarken arkama bakıyorum.

Kahretsin.

Onu görüş alanımın ortasında tutmaya o kadar odaklanmıştım ki, sanki savan otlarının arasından bana doğru yaklaşan bir aslanmış gibi, konumumu kaybettim.

Nico beni kuşatmaya çalışmıyordu. O, ilerledikçe benden uzaklaşacağını bildiği için beni *döndürmeye* çalışıyordu. Bu da demek oluyor ki, şimdi neredeyse düştüğüm çatının kenarına sıkışmış durumdayım... ve o *hala* bana doğru ilerliyor.

Aniden, gölgelerden çıkıp kişisel alanıma girerken donakaldım, üzerimde beliren tehditkar bir aura siyah bir sis gibi etrafımızı sarmıştı.

Çok yakın.

Tütün dumanı, deri ve karanlık, ölümcül bir erkeklik kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Saçma bir an için, tehlike bir kokuya sahip olsaydı, onun gibi kokardı diye düşünüyorum.

Nico'nun mavi gözleri etrafımızdaki dönen karanlığı delip geçiyor, ben arkamdaki taşa gergin bir şekilde yapışırken içimi kesiyor. Birdenbire etrafımdaki her şeyin daha fazla farkına varıyorum: havadaki soğukluk, bana baskı yapan taş çıkıntının hafifçe aşınmış yüzeyi, altımdaki şehrin uzak sesleri.

Tehlike vücut bulmuş, başını yana eğip beni inceliyor. Beni değerlendiriyor.

Kaderimi yargılıyor.

"Çünkü birbirimizi tanıyoruz," diye homurdandı, "neden birbirimizin yüzüne yalan söyleyerek utanç verici bir duruma düşmeyelim?"

O daha da yaklaşınca, sırtımdan soğuk bir ürperti geçiyor, o kadar yakın ki vücudu benimkine yapışmış, beni arkamdaki çıkıntıya sıkıştırıyor.

"Ne gördün?"

Rahatsız bir şekilde yutkunuyorum. Nabzım damarlarımdan ölümcül bir şekilde atıyor. *O beni tanıyor. Kız kardeşi ile arkadaşız. Beni öylece ÖLDÜREMEZ. İçim burkuluyor.*

Değil mi?

"Seni öldürmek isteseydim," diye fısıldadı sessizce, sanki o soğuk mavi bakışları kafatasımı delip düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "en uygun an, seni havada sallandırıdığım andı, değil mi?" Dudakları, bu fikir onu eğlendirmiş gibi kıvrıldı. "Aslında hiçbir şey yapmam gerekmezdi. Sadece düşmeni izleyebilirdim." Gülümsemesi genişledi.

O deli mi?

"Komik, balerinlerin zarif olması gerektiğini sanırdım." "Biz uçamayız," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorsun, biz çocukken Bianca balerin olmaya başladığında, tutuların paraşüt gibi olduğunu düşünürdüm."

Bütün bu olay bir ateşli rüya gibi geliyor.

Az önce bu adamın birini öldürdüğünü gördüm. Sonra beni düşmekten kurtardı, hem de ne yaptığını gördüm ve o da bunu biliyor. Ve şimdi ne hakkında konuşuyoruz... paraşüt tutular mı?

Nico'nun kaşları çatıldı. "Şimdi düşününce, muhtemelen bir çizgi filmde görmüşümdür."

Ağzımdaki kuruluğu yutarken omurgamdan soğuk bir titreme geçer. "Nico..."

derim sessizce, damarlarımdan hala korku akıyor.

"Hmm?"

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

Hemen cevap vermez. Bunun yerine, sanki gülümseyecekmiş gibi dudaklarını hafifçe kıvrır.

Ama gülümsemiyor ve o "neredeyse gülümseme" olduğu yerde kalıyor, biraz dengesiz, biraz çılgın ince bir çizgi.

Ve gözlerinde gülümseme *yok*.

"Az önce maalesef gördüğün şeyi tartışıyorduk."

Kafam otomatik olarak sallanıyor. "Ben görmedim..."

Adrenalinin vücudumu sarmasıyla keskin bir nefes alırım, çünkü eli aniden boğazımı kavrar.

Ve sıkıyor.

"Birbirimize *yalan söylemeyeceğimize* karar vermiştik, Naomi."

O içini çekerek boynunu çevirir, boynundaki dövme mürekkebi şehrin neon ışığında parlar.

"Öyleyse, gördüğünüzü gördüğünüz konusunda
hemfikiriz." Gerginleşiyorum.

"Seni bırakabilirdim ya da üç buçuk dakika önce düşmeni *engellemek* için hiçbir
şey yapmayabilirdim, ama yine de burada duruyorsun... Bu arada, rica ederim..."

Kaşlarımı çatıyorum, içimde duyguların ve ateşlenen sinapsların çarpıştığı bir
senfoni var.

"Ben... evet, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"*Bana teşekkür etmek* için gözlerime bakıp gördüklerini anlatabilirsin."

Vücudum kasılır, nabzım hızlanır, boğazım onun elini daha da sıkmadan bile
daralır.

"*Naomi.*"

"Ben..."

"*Söyle,*" diye mırıldanır, o tuhaf, şehvetli sesi karanlık bir okşama gibi tenimde
yankılanır.

"Seni gördüm..."

"Beni gördün... neyi?" diye ısrar ediyor.

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum ve titrek bir nefes

alıyorum. "*Onu ittiğini gördüm,*" diye fısıldıyorum. "O adamı."

Sessizlik. Yavaşça gözlerimi açtığımda, soğuktan tüylerim diken diken oluyor.

Tanrım.

Bana bakışının yoğunluğundan neredeyse irkiliyorum, mavi gözleri beni bir bilim deneyi gibi inceliyor.

"Aferin kızım."

O sözleri söylediğinde içimde hissettiğim gerginliği görmezden gelmeye karar verdim.

"Çok mu zordu?" Nico sırtıyor.

Kafamı sallarken nabzımın tekrar atladığını hissediyorum.

"Şimdi, benim küçük balerin arkadaşım, ne *duyduğunu* öğrenmek istiyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Bir sonraki sorunun bu olacağını bilmeliydim. "Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum.

Alçak ve karanlık bir kahkaha atıyor.

"Komiksin." "Sen de korkunçsun," diye fısıldıyorum.

Nico sırtıyor. Ve en korkutucu yanı, bunun *tamamen ve tamamen samimi* olması.

Şimdi, eli boğazımda, beni çıkıntıya sıkıştırmış, arkamda neon ışıklı uçurum var.

Sırtıyor.

Bakışları aşağıya düştüğünde geriliyorum. Onu takip ediyorum, dirseğime bakıyorum. Kayarken taşa sürtüğüm yerden ince bir kan izi var.

Ben tepki veremeden, eğilip başparmağını kesik yerin üzerine sürerek parmak ucuna küçük bir kan lekesi alıyor. Sonra elini yavaşça kaldırıp aramıza getiriyor, gözleri benimkilere kilitli, dilini dışarı çıkarıp parmağını yavaşça, kasıtlı bir hareketle yalıyor.

Nefesim kesilir ve bir titreme geçer, midemde yabancı ve tarif edilemez bir şey kıvrılır.

Sonra, tek kelime etmeden, eli boğazımdan düşer. Gözleri bir kez daha delici bir bakışla benimkilere saplanır, sonra aniden dönüp gölgelerin arasına girerek merdivenlerin kapısına doğru yürümeye başlar.

"Bekle..." Kendimi durduramadan sözler ağzımdan dökülür.

Yarı dönüyor, şehrin ışıkları yüzüne garip gölgeler düşürüyor.

"Beni öldürmeyeceğine nasıl emin olabilirim?" Sesim boğazımdan zar zor çıkıyor. "Yani... daha sonra."

Nico hafifçe gülerek başını sallar. "Bilemezsin."

Sonra tamamen dönüp yanıma gelir, merdiven boşluğunun ışığına adım atar ve kapıyı arkasında kapatır.

KUZGUN

Hayatımın çoğunu zeki olduğumu duyarak geçirdim. Genellikle bu sözün önüne "çok" kelimesi eklenir ve arkasına "kendi iyiliğin için" kelimesi gelir.

Ben de buna katılıyorum.

Akıllı olmanın avantajları vardır elbette, hem de çok. Özellikle de bu zekayı destekleyecek sosyal becerilere sahipseniz. Girdiğiniz her odada en zeki kişi olduğunuzdan nispeten emin olmak, size bir sürü olasılık sunar. *Matrix'teki* Neo'nun "dünyayı" gerçekte olduğu gibi, bir kod olarak görmeye başlaması gibi.

Biliyorum. Kendini bir filmdeki kurtarıcı/Mesih figürüyle karşılaştırmak *inanılmaz derecede* narsistçe geliyor. Ama bu narsizm değil. Sadece gerçek. Çoğu insandan çok daha zeki olduğumun *farkında olduğum* için, hatta kendimi test ettirdiğim için bile "narsist" olarak nitelendirildim.

... Hayır. Narsist *değilim*.

Sadece zekiyim, biraz kibirli ve üzerine biraz da Makyavelist eğilimler serpilmiş.

Elimde değil. Sorun çıkarmak için yapmıyorum. Sadece dünyadan son derece *sıkıldım* ve ipleri elime almadan ya da sorun çıkarmadan bu sıkıntı dayanılmaz hale geliyor.

Lise yıllarında, bu halim başımı belaya soktu. Yine, bunu kasten yapmadım, ama çevremdeki herkes, öğretmenler dahil, etrafıma duvarlar rd, zekamın onların düşüncelerini okuyabileceğimi veya en karanlık sırlarını ortaya ıkarabileceğimi düşündüler.

Yani, *yle*, ama zihin okuyabildiğim için değil. *İnsanları* okuyabiliyorum.

Bu yüzden sıkıldım. Ve sıkıldığımda, bir şeylere oynamaya başlarım. İnsanları etkilemeye. Yalanları, ikna edici olacak *kadar* gerçeklerle harmanlayıp, bu yalanları ne kadar uzağa gtrebileceğimi görmek için.

Neyse ki lise hızlı geçti, çünkü iki sınıf atladım. Bu sayede, ağabeyim Carmine hala orada okurken Knightsblood niversitesi'ne gidebildim.

Lise, benim zekm ve tuhaf zihin okuma yeteneklerimden korkmuş olabilir. Öte yandan, "mafya dünyasının Ivy League okulu" olarak bilinen Knightsblood, beni kollarını açarak karşıladı.

Ve tüm *bunlar* Knightsblood'da başladı. Kara

Mahkeme.

Zarif bir deri koltuğa uzanmış, etrafımda hedonizmin serüvenini izliyorum.

Müzik düşük ve karanlık bir ritimle çalıyor — yavaş, hipnotik bir ritim, mağara gibi yeraltı katedralinde yankılanıyor. Hava, parfüm, duman, viski ve terin kokusuyla ağırlaşmış, zevk dolu kahkahaların uğultusu, çoğunlukla kadınların şehvetli hareketleriyle kusursuz bir uyum içinde.

insanların kadınlar . Vücutlar kıpır kıpır kıpır kıpır
altında altında kıvranıyor, çıplak tenleri ve ipek
giysileriyle. Saf bir baştan çıkarma.

Yüzümü kapatan maskenin altında sırtarak hepsini içime çekiyorum.

Kara Mahkeme bu gece oturumda değil. Duruşma yok, hüküm yok, infaz yok.

Bu gece, beşimiz sadece bir toplantı yapıyoruz. Ancak bir Mahkeme toplantısı —
bu geceki gibi daha çok bir kontrol toplantısı ya da bir duruşma gibi daha
görkemli bir şey olsun
— tüm o hedonistik, bacchanalian şov anlamına gelir.

Bu, odadaki en zeki kişi olmak ve buna uygun enerjiye sahip olmanın bir başka
yanı: Ben böyle şeyleri çok *arzuluyorum*.

Aşırılık. Uyaranlar. Her zaman içimde, arka koltukta bir deli gibi sırtarak, kaos,
şiddet ve kargaşa için çılgınca *bir İHTİYAÇ* var.

Ona karanlık gölgem diyorum.

Bu psikoz değil. Ben deli *değilim*. Yani, sık sık öyleymiş gibi davranıyorum, ama
teşhis edilebilir düzeyde mi? Hayır. Carmine ise... Kardeşimin farklı bir yapısı
olduğunu görmek için psikiyatrist olmaya gerek yok.

Odanın diğer ucuna, eğlencenin dışında tek başına oturan, telefonuna bakıp
somurtkan bir emo gibi duran kardeşime bakıyorum.

Tabii, evde onu bekleyen şey *benden* olsaydı, partide gülüp kıkırdayan yarı
çıplak güzel kadınlara da ilgi duymazdım. Belki bir zamanlar Carmine de kendini
şımartırdı, en azından isteksizce, çünkü, yukarıya bakın, huysuz, emo bir pislik.
Ve *onun* çılgınlığına bulaşacak kadar aptal olan kızın vay haline.

aynı anda telefonunda akılsızca gezinmektedir.

Tipik. Adamın *sorunları* var.

Dikkatim şimdi, Carmine'in soğuk, emo, somurtkan erkek estetiğini mükemmel bir şekilde taklit eden The Stag'e yöneliyor. Tek başına duruyor, bu da alışılmadık bir şey değil. The Bull gibi, onun da etrafında yarı sürünerek dolaşan bir avuç hayranı var.

Onları kasten görmezden geliyor. Boğa gibi Instagram'ını falan kaydırmıyor. Hayır, The Stag sadece orada oturmuş, omuzları dik, elleri yanlarında rahat bir şekilde, sanki meditasyon yapıyormuş gibi.

Tamam, bunu unutun, aslında aramızda *üç* tane deli var. Ama The Stag'ın The Wolf veya kardeşimle aynı olduğunu sanmıyorum.

O gerçekten daha da berbat bir şey. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

"Sıkılmış görünüyorsun."

Dikkatimi The Stag ve diğer arkadaşlarımdan yavaşça çekip önümde duran iki kadına bakıyorum: maskeli, muhteşem ve hem meme uçlarının rengini (biri açık pembe, diğeri tozlu gül rengi) hem de vücut bakımındaki kişisel zevklerini (biri tıraşlı, diğeri üstünde küçük bir kalp var) gösterecek kadar şeffaf, daracık elbiseler giymişler.

Ne kadar sevimli.

"Çünkü *öyleyim*," diyorum tembelce, onlara gerçekten bakmadan.

"Şey..." Pembe Meme Uçları, Kalp Çalı utangaçça kızardı. "Belki biz yardımcı olabiliriz."

Yavaşça başımı sallayıp omzumu kaldırarak dikkatimi tekrar onlara çeviriyorum.
"Belki."

Umut gözlerinde parıldıyor.

"Önce şunu cevapla: Bir hücrede kilitli durumdasın. Yer kirli ve tek bir pencere var, ama pencere çok yüksekte, ulaşamıyorsun. Yiyecek ve içecek yok, ama bir kürek *var*. Ancak, susuzluktan ölmenden önce sadece iki günün var ve tünel kazamazsın çünkü dışarı çıkamadan susuzluktan ölersün. Nasıl kaçarsın?"

İkisi de bir saniye boyunca bana baktılar.

"Ben... kafam karıştı," diyor Dark Nips, Bare Pussy. Sesi bunu gösteriyor. "Bizi bir kafese mi koymak istiyorsun?"

Kaşlarım havaya kalkar. "Söylediklerimden bunu *nasıl* çıkardınız?" "Hücre olduğunu söyledin..."

"Bu bir *bilmece*. Nasıl çıkarsın?"

İlki, dolgulu dudaklarına manikürlü parmağını dokundurur. "Ah! Tünel kazarsınız!"

Tanrım.

"Tünel kazmak için yeterli *su* yok demiştin," diyor ikincisi sessizce.

"Kazmak için neden su lazım ki?"

"Hızlı tur bitti," diye homurdandım, ayağa kalkıp onların arasından geçerek. "The Bull'u öneririm, ya da biraz morarma sorun olmazsa The Wolf veya The Stag."

Bara doğru yürürken, üzerimde şaşkın bakışları hissedebiliyorum.

Kürekle toprak zemini kazıp üzerine çıkmak için bir yığın yaparsın, böylece pencereye ulaşabilirsin.

Yani, *lanet olsun*.

Barda kendime bir içki dolduruyorum. Ama sonunda sadece bardağıma bakıp kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum.

Bu neydi lan?

Kendimi şımartmam *lazım*. Bu oyunun bir parçası, avantajımı korumak için yapmam gereken bir şey. Mensa üyesi olup olmadıkları kimin umurunda? Ya da dokuz yaşındaki bir çocuğun çözemeyeceği bir bilmeceyi çözebiliyorlarsa ne olmuş?

Onları lanet olası bir düşünce kuruluşuna almıyordum ya.

İçkime bakıyorum. Bir an için oraya geri dönüp başka biriyle oyunu denemeyi düşünüyorum. Ama sonra aklım dün geceki çatıya gidiyor. Dudakları titreyen kıza. Boynunda, elimde tuttuğumda hızla atan nabzına. Parmağımdaki kanını yaladığımda şok olmuş, iri gözlerine.

Dediğim gibi, ben psikopat değilim. Onu öylece düşmesine izin vermeyecektim. Ama oyunun bir parçası da insanlara bunu *yapabileceğimi* düşündürmek.

Dün gece gördükleri için pişman mıyım? Elbette. Ve evet, kız kardeşimle dans ettikleri için durum daha da kötü. Rastgele bir kız olsaydı *çok* daha iyi olurdu.

Ama Naomi'nin konuşmayacağını biliyorum. Birincisi, o *çok... katı*. Onu iyi tanımıyorum. Hiç tanımıyorum, aslında. Ama onu yeterince tanıyorum ki, Lyra'nın onu terk ettiği hakkında şaka yaptığında, Carmine'in kışından daha gergin olduğunu biliyorum. Bu arada, bunu yapmamanızı tavsiye ederim.

Bana ve kaburgamdaki ince çatlağa güven.

Naomi "iyi"nin ötesinde. O kadar "iyi" ki, gördüğü şey bir suç olsa bile sessiz kalmaya razı olduğunu *biliyorum*. Onun için, kendisine verilen talimatlar doğru ya da yanlış olmaktan daha önemlidir.

Hayır, hiçbir şey söylemez. Söylese bile, dün gece için bir mazeretim var. Çatı karanlıktı, şehir gürültülüydü. Orada kamera yok. İnsanlar sürekli ortadan kayboluyor.

Yine de, gördüklerini kimseye söylememesini en az bir kez daha hatırlatmam gerekecek. İnce bir şekilde yapacağım, belki kapısına ölü bir fare çivileyip üzerine fare kanıyla "gammazlar dikilir" yazarım.

Ne? Dramatik bir yetenek, keskin bir zekanın işaretidir. Ve tekrar söylüyorum, ben psikopat *değilim*. Ama psikopat gibi davranmak her zaman amacınıza ulaşmanızı sağlar.

Ayrıca, çok *eğlenceli*.

Ama viskiyi bardağımda çevirirken, Naomi'nin kapısına fare çivilemek hakkında düşünmüyorum. Gerçekten değil.

Onun aralık dudaklarını ve parmağımdaki kanını yaladığımda nefesinin kesilmesini düşünüyorum.

"Raven."

Dönüp, diğerlerinin buradaki dünyamızın en kutsal yerine giden kapıya doğru ilerlediklerini görünce düşüncelerim dağılıyor.

Bull bana başını sallıyor. "İçeri giriyoruz."

Ben de başımı sallayıp bardağımdan bir yudum daha alıp, geri kalanların peşinden sadece bizim girebileceğimiz odaya giriyorum.

Partiden gelen müzik ve kahkahalar, kapıdan içeri adımımızı attığımız anda yavaş yavaş kaybolur ve sefahat geride kalır.

Odanın ortasındaki dairesel masanın etrafında beş sandalye var. Taht yok. Masada başı yok. Hepimiz eşitiz.

Beş Gölge Kral, ilk günden beri olduğu gibi.

Hepsi hala maskeli olarak yerlerine oturur. Kardeşim Hound, arkalarına yaslanarak viski bardağının kenarını parmağıyla izler. Bull, devasa vücudunu gererek kaslı boynunu döndürür ve Wolf, dirseklerini masaya dayayarak, sanki birinin boynunu kırmak üzereymiş gibi ellerini sıkıca birleştirir. Geyik, benimle aynı anda yerine otururken sessizce başını sallar, ikimiz de ceplerimizden sigara çıkarırız. O önce sigarasını yakar, sonra çakmağını bana atar, ben de teşekkür ederek çakmağı kullanır ve ona geri atarım.

Carmine boğazını temizlerken ben yavaşça dumanı dışarı veriyorum. "Hadi konuşalım."

"Bunu" derken, birinin Mahkeme'yi kurcaladığını kastediyor.

Bu yeni bir şey değil elbette. Bizim hakkımızda ve uyguladığımız adalet hakkında her zaman fısıltılar olmuştur. Bu tür söylentiler her türlü ilgiyi çeker, bu yüzden insanların sırf meraktan da olsa bizim dünyamıza gizlice girmeye çalışması alışılmadık bir şey değildir.

Ama bu sefer bir şey farklı. Bu, sadece bir söylentiye burnunu sokan biri değil. Son birkaç aydır, sınırlarımızı test etmek ve zayıflıklarımızı araştırmak için yoğun bir çaba var gibi hissediyorum. *Çok* amaçlı ve çok iyi planlanmış gibi.

"Metodik davranıyorlar," diyor The Stag sessizce, sigarasından bir nefes çekerek. "Kim olurlarsa olsunlar, sırf eğlence için etrafı koklamıyorlar. Çatlaklar arıyorlar."

Kardeşim arkasına yaslandı. "Sence Kir mi?"

Masa bir an sessizleşir.

Nikolayev Bratva'nın başı Kir Nikolayev, Black Court ile bir alıp veremediği olan *tam* da bu tür bir adam. Kir, eski usul Bratva'dan, geleneksel yöntemlere inanan bir adam. Eski muhafızların çoğu böyledir, bu odadaki bazı adamların babaları bile.

Kara Mahkeme eski dünyanın kurallarına göre oynamaz. Kendi halkı tarafından yargılanması gereken suçluları yargılar ve adaleti kendi ellerimize alırız.

Özellikle Kir, bundan hoşlanmadığını *açıkça* belli etti. Ama Kir kolay cevap. Çok kolay.

"Bence Kir değil," diyorum.

Kurt, kalın ahşap masanın üzerine parmaklarıyla ritim tutuyor. "Neden olmasın?" diye homurdanıyor.

Sigaramın külünü silkeliyorum. "Kir böyle oyunlar oynamaz." Hala Hound maskesi takılı olan yanımda oturan Carmine'e bakıyorum. "Artık aramızdaki gerginlik ortada olduğuna göre. O bizi tanıyor, biz de onu tanıyoruz. Şu an için durum bir çıkmazda."

Carmine yavaşça başını sallar. "Ben de aynı fikirdeyim. Kir pisliğin teki, ama sana gelip yüzüne silah dayayan bir pislik, gölgelerde gizlenip pusuya yatmaz. Onun tarzı değil."

Stag beni dikkatle izliyor. "Dün geceki ipucun. Nasıl gitti?"

Yüzümü buruşturup sigaramdan yavaşça bir nefes çektim.

Dün geceki Omar ile buluşmamız, Black Court'u araştırıyor olabilecek kişilere... ya da kişiye... dair bir fikir vermesi gerekiyordu. Şehirde bir yeraltı "bağlantıları" ya da "küçük kuşlar" ağı var ve bunlardan birden fazlasından, bu Omar denen adamın birkaç barda, pislik patronunun "Black Court'u avladığını" söylediğini duydum.

Bu yüzden bir buluşma ayarladım: Bu adamın palavra mı attığını yoksa gerçekten bizim sırlarımızı araştırmaya çalışan kişinin çalışanı olup olmadığını anlamak için.

Meğer Omar palavra sıkıyormuş. Ayrıca elini de aşırı oynamış.

"Eğer benimle bu kadar görüşmek istiyorsan, o zaman benim ve ekibimin senin küçük kulübün hakkında bildiklerinden endişeleniyorsun demektir."

Profesyonel bir tavsiye, Omar: *benim* gibi biriyle çatı katında yalnızken elindeki tek kozunu sakın atma.

Boğazımı temizledim. "Görüşme sonuçsuz

çıktı." "Ne kadar sonuçsuz?" diye sordu Carmine

kuru bir şekilde.

Dudaklarımı kıvrırarak dumanı üfledim. "7. Cadde'den kürekle kazımak zorunda kalacağın türden."

Bull gülerek başını sallar. "O kadar mı iyi?"

Omuz silkiyorum. "Her şey, patronunun bizi araştırdığını söyleyen birine tepki gösterip göstermeyeceğimizi görmek için düzenlenmiş bir tuzaktı. Ve biz de tepki gösterdik. Ben de tuzağa düştüm." Kaşlarımı çatıp masaya yumruklarımı vuruyorum. "Ama sonra o işi abarttı, ben de hallettim."

Wolf karanlık bir kahkaha attı. "İyi. O orospu çocuğu hak ettiğini buldu."

Geriye yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum. "Ama bu, bizi arayanların daha cesur ve daha kararlı olduğu anlamına geliyor."

Carmine'in maskesi bana doğru döner ve ben de ona bakarım.

"Evet?"

"Tanık olmadığını varsayabilir miyiz?"

Gözlerimi devirdim. "Don olmadan önce daha eğleneliydin." Carmine yavaşça orta parmağını kaldırdı.

"Hayır," diye kuru bir şekilde devam ettim. "Tanık yoktu." Neden yalan söylediğimi bilmiyorum.

Ama sözler havada asılı kalır, ben bakışlarımı başka yere çevirene kadar.

Stag boğazını temizledi, sesi düşük, boğuk bir gürültüydü. "Şimdilik, Kir mi yoksa başkası mı olduğunu anlayana kadar güvenliği iki katına çıkaralım."

Hound başını sallar. "Anlaştık."

Kurt parmaklarını kırıştırdı, gözlerinde çılgın bir ışıltı belirdi. "Bir dahaki sefere olası sızıntıları araştırırken, eğlenmek için ilk sırayı ben alıyorum."

Gülümserim. Kurt, izin versek birini *canlı canlı* yerdi.

Toplantı devam eder, başka konulara geçer, ama benim aklım başka yerde.

Dün geceki ölü adama ya da bizi avlayan kim olursa olsun yaklaşan tehdide değil.

Ona.

Naomi Kim'e.

Kaşlarımı çatıp, başparmağımı bardağın kenarına
sürtüyorum. Önemli değil. *O* önemli değil.

Görmemesi gereken bir şey gördü, ama konuşmayacak kadar akıllı.

Ve eğer bir şey söylemeyi düşünüyorsa? İki kez düşünmesini sağlarım. Korku
güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

Yine de... Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes veriyorum.

Onun tadı duman, kan ve adını koyamadığım başka bir şey gibi.

Bundan hiç hoşlanmıyorum.

NAOMI

"KOMIKSIN."

"Sen de korkunçsun."

Washington Square metro istasyonundan çıkıp Waverly Place'de yürümeye başladığımda bu sözler bilinçaltıma sızıyor.

Belki de bunu ifade etmek için yanlış bir kelime seçtim. "Kafama giriyorlar" demek, onların daha önce orada olmadıklarını ima ediyor, ki bu da doğru değil. Son iki gündür *tam* da oradalar: hem bilinçaltımda *hem de* bilinçli düşüncelerimde sıkıca yerleşmişler.

Tek düşünebildiğim karanlık çatı. Altımda uzanan şehir. Düşerken adamın çılgılığı. Nico'nun parmaklarının bileğimi sıkıca kavrayarak beni aynı kaderden kurtardığı an.

Bir adamı ölüme itti ve sonra beni kurtardı.

Sürekli aynı şeye dönüp duruyorum: *Otuz saniye içinde* birini öldürdü ve birini kurtardı.

Bana bakışını düşündüğümde kalbim çarpıyor. Sadece o da değil, bana öyle bakmasının verdiği *his*... Karanlık, okunamaz bakışları.

Tehlikeli.

Çekici.

Onu ve delici gözlerini düşünmeye devam etmeme yetecek kadar çekici, hemen önce bir adamı öldürdüğünü görmüş olmama rağmen.

Bu, bende *ciddi* bir sorun olduğunun güçlü bir göstergesi olabilir.

Milena sürekli benim çok gergin olduğumu söyleyerek benimle dalga geçiyor. Kendim ve "ihtiyaçlarım" dışında her şeye çok odaklandığımı söylüyor.

Bunu düşünmek bile yüzümü kızartıyor.

Daha kaba bir ifadeyle, Milena'nın *tam olarak kullandığı* ifadeyle, "Seks yapmalısın".

Dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biri olan, benimle Zakharova'da dans eden Milena için bunu söylemek kolay. O *muhteşem bir kadın*. Sarı saçlı, mavi gözlü, cildinden burnuna, bacaklarına kadar her şeyi ile genetik piyangoyu kazanmış bir kadın... Tamam, her şeyi ile.

Aynı zamanda doğal bir havası var, seksi olmayı biliyor ve kimseden lafını almıyor. Asla.

Tabii, o Bratva kraliyet ailesinden, bu da onun hakkı. Ama yine de. Milena gibi görünüyorsan, Milena gibi davranıyorsan ve Milena gibi tavır takınıyorsan, "seks yap" demek biraz daha kolay gibi geliyor bana.

Benim gibiyseniz daha zor. Kısa boylu, sarkık saçlı, endişe dolu, kronik sahtekarlık sendromu ve kesinlikle mafya kraliyet ailesinden değil.

Eğer sayı tutuyorsak, "dışarı çıkıp seks yapmış" da olmadım.

Kendimi sarsarak düşüncelerimi geri şimdiki zamana getiriyorum. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. O geceyi.

Sadece başka bir anı.

İdeal olarak, o bile olmazdı, sadece düşüncelerimden cerrahi bir şekilde sildiğim bir şey, *Eternal Sunshine Of the Spotless Mind*'daki Jim Carrey gibi. Ama bu asla olmayacağına göre, zihnimin en derinlerinde gömülü kalacak. Ait olduğu yerde.

Hiçbir şey görmedim.

Hiçbir şey duymadım.

Hiçbir şeye tanık olmadım... Kesinlikle bir suça tanık olmadım.

Bunun tamamen kendi seçimim olduğunu kendime söylemek istiyorum. Belki kısmen öyledir. Ama büyük bir kısmı *onunla* ilgili.

Kabul etmek istesem de istemese de, o gece beni *çok* korkuttu.

"Beni öldürmeyeceğinden nasıl emin olabilirim? Yani... daha

sonra." *"Olmazsın."*

Kendime, onun sadece beni korkutmaya çalıştığını söylemek isterdim. Ama birkaç dakika önce birini öldürdüğünü hatırladığımda, bu düşünce *hızla* suya düşüyor.

Titrek bir nefes alıp zihnimi boşaltmaya çalışarak West 10th Street'ten West Village'ın kalbine doğru ilerleyip cebimdeki kartta yazılı stüdyonun adresine doğru yola çıktım.

Milyonlarca kez kendime deli olup olmadığını soruyorum, ama en azından bu sefer soru, boynuma elini koyan lanet bir *katile* hayranlık duyduğum için akla gelmiyor. Evet, aferin sana, seni garip herif.

Hayır, bunun nedeni bu fotoğraf çekimine razı olduğuma inanamıyorum.

Bir hafta önce marketin sebze reyonunda durmuş muzlara bakarken bana yaklaştı — kırklı yaşların başında, saçlarında hafif gümüş rengi, kalın çerçeveli gözlükleri vardı. *Kahvehanede oturan entelektüelleri andıran*, baştan aşağı siyah giysileriyle, şimdiye kadar gördüğüm tüm sanatçı ruhlu New Yorklular gibi görünüyordu.

Adının Gus olduğunu söyledi, kapüşonlu sweatshirt'ümün ve eteğimin altından görünen balerin taytına bakıp dansçı olup olmadığını sordu. Hemen gardımı aldım ama yine de başımı salladım.

Bana bir fotoğraf kitabı üzerinde çalıştığını söyledi — *Young Artists of New York* — ve ertesi gün bir balerin çekmesi gerektiğini, ama son anda balerin vazgeçtiğini söyledi.

Çekim için benim mükemmel olduğumu söylediğinde gururum okşandı. Ama asıl dikkatimi çeken, bir saatlik zamanım için bana beş yüz dolar ödemeye hazır olmasıydı.

"Tabii ki müstehcen veya kışkırtıcı bir şey olmayacak," diye ekledi. "Kadın vücudunu çekmek de gerekmiyor. Sanatındaki atletizmi yakalamak istiyorum. Asistanım da çekim boyunca orada olacak."

Bana Instagram hesabını gösterdi, gerçek gibi görünüyordu. Bu ve para mı?
Merhaba,
satıldı.

Bu şehirdeki ev sahipleri, açlıktan ölen bir sanatçı olman umrunda bile değil. Benim de umurumda değil, ve Dr. Miravalles'e yaptığım ziyaretler tüm birikimlerimi tüketiyor.

Ve daha önce de söylediğim gibi, babamdan para istemiyorum.

Şimdi burada, West Village'da, basit bir tayt ve bol bir kazak giymiş, saçlarımı gevşek bir topuzda toplamış halde yürüyorum.

Daireden çıkarken gergin değildim, ama stüdyoya yaklaştıkça kendimi sorgulamaya başladım.

Cebimde bir mesaj sesi geliyor. Geri dönmek için bir bahane bulmayı umarak telefonumu çıkarıyorum, ama Milena'dan mesaj gelmiş.

MILENA

Yarın yemek ve içki içmeye gidiyor muyuz?

Mesaja bakıp ne yazacağımı düşünürken, çekimden ona bahsetmemiştim, neden bilmiyorum ama şimdi çok geç gibi geliyor. Sanki yüksek sesle söylersem, kulağa... şey gibi gelebilir.

BEN

Tabii ki evet. Sake ve suşi?

MILENA

Bu yüzden arkadaşız, lol. Tabii ki evet. Aptalca miktarda suşi sipariş edelim.

Gülümserim, adrese ulaşıp binaya bakarken telefonumu cebime sokarım.

Tamam, tamamen normal görünüyor. Aslında, bu caddedeki en güzel kahverengi taş evlerden biri, West Village'ın ne kadar lüks bir yer olduğunu düşünürsek bu gerçekten önemli bir şey. Nefes verip biraz rahatlıyorum.

Çok fazla gerçek suç belgeseli izledim. Her şey yolunda. Ayrıca insanları çok iyi anlarım ve Gus tamamen normal görünüyordu. Adam karanlık bir sokakta bana yaklaşıp fotoğrafımı çekmek istediğini söylemedi. Gün ışığında, sebze reyonundaydık.

"Evet?" Verdiği numarayı tuşladığımda cızırtılı bir ses geliyor.

"Gus? Ben Naomi."

"Oh, iyi! Gel yukarı! Seni bekliyoruz."

Bir dakika sonra, mekanik bir klik sesiyle kapı açıldı ve içeri girip ayaklarımın altında gıcırdayan merdivenleri çıktım. Bina kesinlikle bir sanatçı eviydi, her kat iki daireye bölünmüştü ve kapıların üzerinde "Celine Rios Seramik", başka bir fotoğraf stüdyosu ve birkaç ressamın isimleri yazıyordu.

En üst katta, "Gus Carson Stüdyosu" yazılı bir tabela asılı, aralık bir kapı vardı.

İçeri girdiğimde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Stüdyo beklediğimden çok daha büyük, bir duvara fon kurulmuş ve Softbox ışıkları sıcak bir şekilde parlıyor. Bir sürü fotoğraf ekipmanı etrafa dağılmış ve kitaplarla ve kameralarla dolu bir masa var.

Gus, tripodu ayarlamaktan başını kaldırıp beni görünce gülümsüyor.

"İşte geldi!"

Benim burada, onun mekanında tek başıma olduğum için, coşkusu biraz farklı geliyor. Belki de sadece gerginlikten.

Zorla gülümserim. "Davet ettiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim," diyor rahat bir şekilde ve yan taraftaki bir elbise askısını işaret ediyor. "Bunları kostüm tasarımcısı bir arkadaşımдан ödünç aldım. Tabii ki senin geleneksel tütülü kıyafetlerinle çekmek isterim. Ama salsa tarzı birkaç elbise de var, onlarla da oynayabiliriz diye düşündüm."

Başımı sallayarak, devasa daireye göz gezdiriyorum. Gus'ın da burada yaşadığı belli. Dairenin yarısı stüdyosu, diğer yarısı ise mutfak alanı, zevkli ve modern bir oturma odası ve bir köşede bir yatak bulunan devasa bir açık plan loft. Yatağa dönük tripodun üzerindeki kamerayı fark edince kızarıyorum.

Gus, bakışlarımın yönünü görünce biraz garip bir şekilde gülüyor. "Oh, pardon. Aldırma. Erkek arkadaşım *içerik üreticisi*." Gözlerini devirerek, "OnlyFans. Garip, ama para *inanılmaz* iyi."

Yalan söylemeyeceğim, "erkek arkadaş" kelimesi omuzlarımı biraz rahatlattı.

Her şey yolunda. Çekimi yapacağım ve 500 dolar daha zengin olacağım.

"İçeride üstünü değiştirebilirsin." Gus, fotoğraf fonunun yanındaki perdeli köşeyi işaret ediyor. "Rafta sana uygun bir şey seç."

Kızarak inlerim. "Aslında... kendim getirdim? Biliyorum, biraz abartılı..."

Gus gülümser. "Hayır, mükemmel. Zaten sana bunu yapmanı isteyecektim ama unuttum. Çok daha otantik olur. Bu hafta başında bir adam geldi, tüm yağlı boya malzemelerini getirmişti. Her yeri batırdı ama ben *bayıldım*," der ve gözleri parlayarak güler.

Dönüp masanın üzerinde duran kameralardan biriyle uğraşmaya başlar. Bu sırada çantamı soyunma odasına götürüp taytımı ve prova tutularımdan birini çıkarmaya başlarım. *Swan Lake*'in kağıt kapaklı librettosuna dokunduğumda gülümserim.

Bu annemindi — 1895'te sahnelenen ünlü bale eserinin performans senaryosunun yıpranmış, çok sevilen "küçük kitabı". Annem, bir prodüksiyonda *kuğu* rolünü oynarken bunu çalışma kılavuzu olarak kullanmıştı ve kenarlarına mavi kalemle titizlikle notlar almıştı.

Benim için her zaman bir uğur tılsımı gibi olmuştur. Odette ve Odile rollerine seçildikten sonra benim için anlamı daha da arttı.

Onu parmaklarımın arasında sevgiyle okşadıktan sonra sırtıma geri koyup taytımı giymeye başladım.

"Asistanın da geliyor mu?" diye soruyorum, leotardımı düzeltirken.

"Evet!" Gus seslenir. "Bir şey için sokağa çıkması gerekti. Nasıl görünüyoruz?"

"İyi, sanırım?" Diye sorarak dışarı çıkıp gülümser ve aptalca bir dönüş yaparım. "*Muhteşem!*" Gus gülümseyerek cevaplar.

Tam o sırada stüdyonun kapısı açılır ve oldukça yakışıklı bir genç adam içeri girer. Beni görünce gülümser.

"Naomi, değil mi?"

Gülümsemeyle başımı salladım.

"Seb. Gus'ın asistanı." Bana doğru yürür ve elimi sıkar. Elini tutuşundaki acımasız güçten biraz irkilirim. Garip bir şekilde, elini çekmeden önce gereğinden biraz daha uzun süre tutar. "Patron, bir şey lazım mı?"

"Hayır, her şey hazır." Gus bana döner. "Hazır olduğunda başlayabiliriz, Naomi. Başlamadan önce bir şey ister misin? Gazlı veya gazsız su? Sinirlerin için gerçek bir içecek?"

Hafifçe güldüm. "Cazip, ama gazlı su harika, teşekkürler." Gus, Seb'e

kısa bir baş selamı verdi ve asistanı mutfığa doğru yürüdü. "Seni

hazırlayalım... *burada*." Gus, yerde bir X işaretini gösterdi. Oraya doğru yürüdüm ve o birkaç ışığı ayarlarken orada durdum. "Hazır."

"Teşekkürler." Seb bana köpüklü suyu verirken gülümserim.

"Şeftali aromalı," omuz silker. "Üzgünüm, başka yoktu." "Şeftali aromalı da güzel, teşekkürler."

Birkaç yudum alıp Gus'a bakıyorum.

"Bir dakika daha, Naomi," diyor, sırtı bana dönük.

"Ben olsam bir yudumda içerim," diyor Seb gülerek. "Bu ışıklar *çok ısıtıyor* ve buradaki Bay Mükemmeliyetçi de hiç acele etmiyor."

"Hey, ona saatlik ücret ödüyorum," Gus gülerek. "Eğer süresi uzarsa, Naomi, sana iki katı öderim. Söz."

"O zaman lütfen istediğin *kadar* zaman al," diyorum gülerek, daha rahatlamış hissederek.

Seb haklı. Işıklar *çok* sıcak ve cildim şimdiden ısınmaya başladı. Alnım nemli, bir yudum daha köpüklü su içiyorum. Sonra bir yudum daha.

Bu ışıklar *neden* bu kadar sıcak?

"Neden burada durmuyorsun, Naomi," diye fısıldıyor Seb.

Ellerini kalçama koyup beni birkaç adım ileriye doğru ittiğinde kafam karışıyor. Sonra her şey bir anda eriyip gidiyor ve içimi bulanık bir sıcaklık kaplıyor.

O ışıklar.

Kıkırdamaya başlıyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Naomi?"

Gus'a bakmak için gözlerimi kaldırmak birden zorlaşır.

Bana baktığında gözleri parlamıyor. Gülümsemiyor da.

Kamera, önümdeki tripodun üzerinde hala lens kapağıyla duruyor.

"Ben... Çok sıcak," diyorum sessizce, kelimelerim birbirine karışıyor. Kafam karışık, *neden* kafam karışık olduğunu bile bilmiyorum.

Fotoğraf çekimi için buradayım. Beş yüz dolar kazanacağım. Kolay iş.

Çocuk oyuncağı.

Limon sıkma...

Bacaklarım titremeye başlıyor.

"Oops, yardım edeyim," diyor Seb, sesinde daha önce olmayan bir sertlik var. Elleri yine kalçalarımın konuyor.

Yavaşça, güçsüzce kollarına çöküyorum.

Ne oluyor lan?

"Neden uzanmıyorsun Naomi?" Gus kulağıma homurdanıyor. Kaldırılıp odanın diğer tarafına taşınırken ağırlıksız hissediyorum.

Bir kısmım umursamıyor. Bir kısmım ise kafasının karışık olması konusunda hala kafası karışık.

Bir kısmım ise, kendimi köşedeki yatakta yatarken bulduğumda, sessizce çığlık atıyor.

Tripodun üzerindeki kamera tam bana doğrultulmuş durumda.

Ellerim tutumu çekmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsunuz..."

"Film çekiyoruz, Naomi," diye mırıldanıyor Gus. Parmakları leotardımın askısının altına kayıyor, dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. "Ve sen başrol oyuncusun."

Hayır

Hayır. Hayır. Hayır...

Kafamın içinde kaç kez bağırısam da fark etmez. Işıkların sönmesini ve tüm dünyanın kararmayı engelleyemez.

Ama şu anda, bu benim için en iyi umut olabilir.

NICO

"SÖYLEMELİYİM CARMY, GÜÇ SANA ÇOK YAKIŞMIŞ."

Ağabeyim, büyüdüğüm evin ön merdivenlerinden beni izlerken sırtarak gülümsüyor. Ben standı yerine koyup bisikletimden iniyorum.

Barone evi — tabii, Central Park'ın karşısındaki 5.Cadde'de bulunan 20 bin metrekarelik gotik Fransız Rönesans konaklarına bugünlerde ev deniyorsa — Disney masallarındaki kötü adamların sığınağı gibi üzerimizde yükseliyor.

Bu yeri çok *seviyorum*.

Kaskımı çıkarıp arka selenin üzerine kilitliyorum, sonra ağabeyime dönüp, Lyra ile birlikte yaşadığı eve bakıyorum.

"Yani, Don olduğun için mutluyum, her şeyin yolunda olduğu için de... Zaten hiç istememiştim, o yüzden..."

"Sen asla *olamazdın*," diyor kuru bir şekilde. "O yüzden benimle psikoloji oyunları oynama. Hepsini biliyorum. Ayrıca, Pop'un tahtına asla oturmamak için ne kadar uğraştığını hepimiz çok iyi biliyoruz."

Suçluyum, sayın yargıç, tüm suçlamalarda.

Dürüst olmak gerekirse, Carmine'le dalga geçmek çok eğlenceli. Çoğunlukla Lyra ve ben dışında kimseyi tanımadığım için—tamam, Dante ve Bianca da var—uyandığımızda öleceğimizden korkmadan *yapabiliyoruz*.

Ağzımı açıp elimi göğsüme bastırarak sahte bir skandal taklidi yapıyorum. "Carmy, büyük sorumluluk, stres ve tehlike içeren, neredeyse hiç avantajı olmayan bir işi almamak için kasten çaba harcadığımı mı ima ediyorsun? *Şok* oldum, sevgili kardeşim. Şok oldum ve dürüst olmak gerekirse, biraz da dehşete düştüm. Aslında çok dehşete düştüm..."

"Evet, çünkü boyun dövmeleeri, *hareketli* bir aşk hayatı, ölmek istercesine motosiklet yarışı yapmak ve penisine piercing yaptırmak, genellikle çok nesilli mafya ailelerinin tahtında oturan ciddi, güçlü ve kararlı tiplerin özellikleridir," diye ekliyor Carmine alaycı bir şekilde.

"Madem her şeyi bu kadar iyi anladın, bence bu işi yapmaya devam etmelisin."

Carmine sırtarak, "Siktir git," der.

"Sen de siktir git. Beni hiç nazikçe kovduğunuz ev nasıl?"

Kardeşim iç çekerek gözlerini devirir ve parmaklarını saçlarına geçirir. "Şimdi çok daha sessiz, teşekkürler."

Sırıttım. Bunların hiçbiri doğru değil. Tabii, mürekkep, motosikletler, kızlar ve penis piercingi kısmı doğru.

Ne? Ben mafya babasının ikinci oğluyum. Carmine *her zaman* kral olacaktı. Bu da benim ön koltukta oturup yolculuğun tadını çıkarmam anlamına geliyor.

Ancak bundan sonraki kısım saçmalık. Kimse beni evden "kovmadı". Babam, kalp krizi geçirdikten sonra, resmi olarak emekliye ayrıldı ve Carmine yeni patron oldu.

Bu da, evet, Carmy'nin Lyra ile birlikte bu devasa güç merkezine taşındığı anlamına geliyordu.

Ama ben buradan yıllar önce taşınmıştım ve SoHo'da bir loft daireye yerleşmiştim. Ara sıra toplantılar için ya da pazar günleri aile yemeği için uğrarım. Ne yazık ki babam Long Island'da olduğu için bu yemekler eskisi kadar sık olmuyor. Ama işlerimi çoğunlukla babamın eski ofisinde hallediyorum.

"İçeri geliyor musun, gelmiyor musun?" diye

homurdandı Carmine. "Evet, bir saniye."

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırmaya

başlıyorum. "Nico..."

Yukarı bakınca Carmine'in kaşlarını çatıp başını salladığını görüyorum.

"Sigarayı bırak dostum. Babamın sigaradan nefret ettiğini biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "*Uçaklarda* ve doktor muayenelerinde sigara içen, kurşun tabaklarda yemek yiyen nesil bununla mı sorunlu?"

Carmine yine gözlerini devirdi.

"Biliyorsun, *istediğim zaman* geri taşınabilirim," diye

gülümsedim. "Harika, evet, bu olmayacak."

Gülerek sigarayı paketine geri koyup merdivenleri koşarak çıkıp kardeşime sarılıyorum. O da sırtımı okşayarak bizi içeriye doğru yönlendirir, bugün nöbet tutan iki dağ gibi heriflere, Vic ve Rocco'ya kısa bir selam verir.

"Oh, hey." Ailemin kahkahalarını duyabildiğim oturma odasına girmeden önce Carmine'i göğsüne elimi koyarak durduruyorum. "Sürpriz ne zaman?"

Carmine sırtıttı.

Bugünkü ziyaretin aile işleriyle hiçbir ilgisi yok. Babamız Vito altmış üç yaşına giriyor. Ve "sürpriz", Carmine ve benim onun için tamamen restore ettiğimiz 450 beygir gücünde, kiraz kırmızısı bir 1969 model Chevelle.

Büyürken, babamın eskiden sahip olduğu, bununla tıpatıp aynı olan araba hakkında hikayeler dinlerdik. Ama o araba, 80'lerin başında İtalyanlar ile Porto Rikolular arasında çıkan çete savaşında parçalanmış ve yakılmıştı.

"Köşedeki bir kamyonun üzerinde duruyor," diye fısıldadı kardeşim alçak, komplo dolu bir sesle. "Herkes gelince, onu ön kapının önüne bırakacaklar."

"*Delireceksin*," diyorum gülümseyerek.

Carmine başını sallar. "Bianca da bu yıl doğum günü hediyesi için elinden geleni yaptığını söylüyor, bakalım ne olacak."

"Her zamanki 'baba-kız randevusu kuponu'nun ötesinde mi?
babamın ödediği mi? Lanet olası bir standart gibi geliyor."

Carmine derin bir kahkaha atarken, ikimiz de köşeyi dönüp kalabalığın içine daldık. "Nico!"

En sevdiğim iki baldızımdan biri olan Tempest koşarak gelir ve bana sıkıca sarılır. O uzaklaşınca, kocası, diğer kardeşim Dante gelir ve beni kocaman bir ayı kucaklamasıyla sarar.

Babamın dediği gibi, biz bir sokak ailesi sayılırız. Aslında, teknik olarak bakarsak, sadece Carmine ve ben orijinal ailenin üyeleriyiz. Dante ve Bianca daha sonra ailemize katılan üyeler. Babaları Bruno Sartorre, babamın özel terzisi, arkadaşı ve en yakın sırdaşlarından biriydi. O ve anneleri

anneleri genç yaşta vefat ettiğinde, Bianca, Dante ve ablaları Claudia bizimle yaşamaya başladı.

İçimdeki eski Katolik, o soyadını düşündüğümde göğsüme belirsiz bir haç işareti yapar. Claudia çok genç yaşta, güvendiği erkeklerin şiddetine kurban gitti.

Bugün bile bunu düşünmek kanımı kaynatıyor. Ama en azından Dante hepsini tek tek buldu ve ödetmesini sağladı.

Çok yavaş ve *son derece* acı verici bir şekilde. Dante iyi biridir.

Ayrıca New York'un en bağlantılı, en etkili ve en güçlü kişilerinin, özellikle de... *sapkın* zevkleri olanların uğrak yeri olan Club Venom'u işletiyor.

Bu, Club Venom'un bir seks kulübü olduğunu kibarca ifade etmenin bir yolu. Ama... bilirsin... çok şık ve son derece seçkin bir yer.

"Araba geldi mi?" Dante kulağıma fısıldadı.

Kafamı sallarım. "Carmine, hepimiz geldikten sonra getirecek." "O

bebeği görmek için *sabırsızlanıyorum*," diye inler.

Kıkırdamak. "Peki, ona ne aldınız?" "Evi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ev mi?"

Dante sırttı ve kaşlarım havaya kalktı. "Siktir,

senin evini mi? Long Island'da mı?"

Vito'nun parası yok değil, muhtemelen hepimizin toplamından daha fazla parası vardır. Ama son birkaç aydır Dante

ve Tempest'in evinde kalmayı seviyor — evi seviyor, havuzu seviyor, okyanusa bakmasını seviyor.

Sinatra'yı istediği kadar yüksek sesle dinleyebilmesini ve komşuların şikayet etmeden çıplak güneşlenebilmesini *kesinlikle* seviyor.

Dante gülümsüyor. "Yani, biz *hiç* orada değiliz ki. Artık bizim evimiz şehir, muhtemelen uzun bir süre öyle kalacak. Ve adamım, o orayı çok seviyor, o yüzden..."

"Hay *sıçayım*," diye iç çekiyorum. "Ben arabayı yarı yarıya ödedim, sen gidip ona Hamptons'ta malikane almışsın. Çok teşekkürler."

Dante gülerek sırtıma vurur. "Kartın altına senin adını da yazacağız."

"Aptal."

Dante'nin kendini beğenmiş sırıtışından Lyra, en sevdiğim iki baldızımdan biri, beni kucaklayarak uzaklaştırır.

Onu da kucaklarken, bir an için onun *da* Naomi'nin en iyi arkadaşlarından biri olduğunu düşündüm.

Siktir.

Aynen öyle, bir gecelik Black Court'ta olduğum yere geri döndüm... tüm düşüncelerim *o lanet kızla* doluydu.

Ama çok fazla dalmadan, odanın diğer kapısı açılır ve adamın kendisi, her iki elinde de bodrumdaki ünlü Barone mahzenlerinden birer şişe şarapla dışarı çıkar.

"İşte burada!" Vito geniş bir gülümsemeyle şişeleri yan masaya bırakıp bana doğru yürüdü. Onu şiddetle kucakladım, sırtına vurarak ayrıldım.

"Altmış üç, ha?"

"Bu kadar yaşayacağımı kim düşünürdü, ha?" diye gülüyor.

"Ben sana yüz dokuz yazdım," diye omuz silkiyorum. "Paramı almak istiyorsan, iyi bir jimnastik programı yapmaya başlasan iyi olur."

Babam kahkahalarla gülerek beni tekrar kucakladıktan sonra diğerlerine döndü.

"Ee, herkes acıktı mı?"

Babamın yemekleri için mi? Bir yıl kadar önce bu hobiye başladığında bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama *her zaman*.

İlk başladığında... ohhh, çok kötüydü. Aslında, kötü demek bile büyük bir gelişme olurdu. Babamın Emeril Lagasse olmaya ilk adımları, *Cacio y Pepe'nin* içinde yüzüstü ölecek kadar kötü yemeklerle sonuçlandı.

Neyse ki, Bianca'nın kocası Kratos, ki o da çok iyi yemek yapar, onu kanatları altına aldı ve ona ciddi ipuçları verdi.

Sanki işaret verilmiş gibi, ön kapı gürültüyle açılır.

"Geciktik, üzgünüz!" Bianca, enerji dolu küçük bir top gibi odaya girerken bağırır.

"Prenses!" Babası, odanın ortasında ona doğru koşarak kollarını açar ve en sevdiği çocuğunu kucaklar. Eller aşağıda, hiç şüphe yok, ve ben de buna tamamen razıyım.

"Doğum günün kutlu olsun, baba," diye gülümser ve babasına sıkıca sarılır.

Arkasında, Kratos odaya girerken başını hafifçe eğerek çarpmamak için dikkat eder, devasa vücudu kapının girişini doldurur. Babam kız kardeşimizden ayrılır ve damadına gülümseyerek onu sıkıca kucaklar ve sırtına sertçe vurur.

"Doğum günün kutlu olsun, Vito," diyor Kratos, kocaman bir gülümsemeyle.

Babam geri çekilir, ellerini sevinçle ovuşturur. "Tamam, hepimiz buradayız. Hadi *yiyeelim*."

* * *

ÜÇ TAM YEMEK ve pasta sonra, *karnım patlıyor*. Ama bu beni gülümsemekten, kahkaha atmaktan ve Vito, Dante ve Tempest'in kartını inanamadan açıp, ona son birkaç aydır yaşadığı evi hediye ettiklerini söylediğinde ayağa kalkıp alkışlamaktan alıkoymuyor.

Onları sıkıca kucaklarken "Bu çok fazla! Bu *çok fazla!*" diye tekrar tekrar söylüyor.

Harika, Carmine ve benim *de* aynısını yapmamız gerek. En azından Bianca'nın yaptığı gibi akşam yemeği kuponlarıyla gelmedik.

Kardeşıme bakıyorum, o da gülümseyerek başını sallıyor, Lyra'nın beline kolunu dolamış, Lyra da onun kucağında oturuyor.

"Hey, baba," diye boğazını temizledi. "Nico ve ben de sana bir şey aldık."

Küçük hediye paketi cebinden çıkarır ve yemek masasının üzerine iter. Vito merakla bakar, sonra paketi alır ve sallar, Tempest kahkahalara boğulur.

"Vito, *aç şunu!*"

"Tamam! Tamam! Tanrım, bu çocuğun *sabrı...*" "Hiç yok," Dante

derin bir kahkaha atarak iç geçirir. "Gerçekten hiç yok." Tempest,

ona eğilip öpmeden önce şakacı bir şekilde ona vurur.

O anda, burada randevusu olmayan tek ezik kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Tabii, babam da yalnız ama... hadi ama.

Babam ambalaj kağıdını yırtıp kutunun kapağını açarken bu düşünceyi kafamdan silip attım. Kutunun içine bakarken kaşları bir an için çatıldı.

"Bu anahtarlar ne için?"

Gülümsüyorum. "Dışarı çıkıp bir bakalım."

Bana, sonra Carmine'e bakar, kaşları kalkmış ve yüzünde meraklı bir ifade vardır. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye gülerек parmağını bize doğru sallar.

"Hadi gel de kendin bak, baba," Carmine sırtarak hepimiz masadan kalkarken.

Ön kapıya yöneliriz, kapıyı açarım ve Bianca babamı dışarıya çıkarır.

"Hay sıçayım!" Dışarı adımını attığı anda boğazı düğümlenir. Dengesini sağlamak için elini korkuluğa atar. "Dalga mı geçiyorsunuz benimle?!"

Carmine ve ben birbirimize bakıp, babamın arkasında yumruklarımızı çarpıştırdık.

"Bu benim arabam!" diye bağırarak gülüyor. "Hay sıçayım, bu *tam benim arabam!*"

"Doğum günün kutlu olsun, baba," diyorum, kolumu omuzlarına dolayarak göğsünü okşuyorum.

İnanamayan bir ifadeyle ikimize döner. "Ben... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum..."

"Hemen bir tur atacağını söyle," der Carmine gülerек.

Babam gülümser. "Biliyor musun? Sanırım

yapabilirim..." "Uh, yapmadan önce?"

Bianca ve Kratos'un hala kapıda durduğunu görüyoruz, ikisinin de yüzlerinde tuhaf, aptalca gülümsemeler var.

"*Eminim akşam yemeği ve sinema biletleri için elinden geleni yapmıştır,*" diye Carmine kulağıma fısıldadı, ama Lyra onu susturmak için dirseğiyle dirseklede.

"Baba, ben... şey, *biz*... sana özel bir şey aldık. Henüz gelmedi ama, şey... En azından bugün ne olacağını *söylemek* istedik."

Babası ona doğru yürürken gülümser. "Tatlım, kutunun boş olması umurumda değil. Seni seviyorum."

Kratos garip bir şekilde boğazını temizler. "Evet, şey, boş değil." Bianca dudaklarını ısırırken yüzü kızarır. Babası şaşkınlıkla kaşlarını çatır. "Ne oldu prenses?"

"Baba?" Kratos'a bakar. Kratos da ona bakar. Sonra ikisi de Vito'ya bakar.

"Sen büyükbaba olacaksın."

Aynı anda söylerler ve yarım saniye boyunca, tüm merdiven sokağı sessizliğe bürünür.

Yarım saniye sonra, *patlama olur*.

Vito çılgına dönüyor, gözleri yaşlarla dolarken Bianca'yı kucaklayarak havaya kaldırıyor. Sonra Kratos'a dönüyor, iri adamın göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağlıyor, sonra geri çekiliyor, ama yine kendini tutamıyor.

"Dede olacağım!" 5-Cadde'ye doğru dönerek bağırır. "Lanet olası bir *dede* olacağım!"

Lyra ve Tempest çılgına döner, Bianca'ya koşar, ona sarılır, bağırır ve tüm bunları yapar. Dante sırtarak Kratos'un elini sıkıca sıkar ve onu

ona sarılır.

"Vay anasını siktiğim," Carmine gülerek başını sallar ve kayınbiraderimizi kucaklar. "Kaleciyi geçtin, ha?"

"Gerçekten tüm kanlı ayrıntıları duymak istiyor musun?" Kratos uyarıcı bir sesle homurdandı.

"*Hayır.*"

Carmine'i iterek ailenin devine sarılmak için sırayı alırken gülüyorum. "Tebrikler dostum. Bu gerçekten harika."

Dante ve Carmine'e bakıyorum. "Siktir..."

Bu bizi amca yapar mı?"

"Amca Seks Kulübü, Amca Piercingli Dick ve Amca Psikopat," diye inler Carmine, Kratos'a bakarak. "Zavallı çocuk *mahvoldu.*"

Ondan sonra her şey bulanıklaşır, hepimiz evin ön merdivenlerinde oturmuş gülüyoruz. Tempest, kız kardeşimin kaç aylık olduğunu bilmek istiyor. Lyra, Zakharova'yı tamamen bırakıp bırakmayacağını soruyor. Ben, bir çocuğa motosiklet sürmeyi öğretmek için kaç yaşın *çok küçük olduğunu* soruyorum ve tokat yiyorum.

Sonunda Vito, Bianca'yı tekrar kucaklayarak sarar.

"İçki içtim prenses," diye gülüyor. "Chevelle'yi ilk turuna çıkarmaya ne *dersin?*"

Bianca'nın kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Bekle, ciddi misin?"

"Ciddiyim," der babam, anahtarları ona uzatarak. "Mahallede ya da parkta bir tur at. Torunuma Pop-pop ile ne kadar eğleneceklerini göster."

Bianca ığlık atarak babasına sıkıca sarılır ve hepimizin peşinden merdivenlerden aşığı koşar.

Araba *çok güzel*. Restorasyon dükkanındaki adamlar ailemizi iyi tanıyor ve Kratos tanıdığı bazı kişilerden özel orijinal parçalar bulmak için ayarlamalar yaptı.

Bianca sürücü kapısına koşup anahtarı kilide sokarken, ben hala gülümseyerek onu izliyorum. Arabayı açıp kapıyı açarken bize dönüp kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

Aklıma birden birkaç soru geliyor:

Birincisi, araba neden tıklar tıklar ses çıkarıyor?

İkincisi, Kratos merdivenlerden aşığıya doğru karısına doğru koşarken neden beni şiddetle kenara itiyor?

Üçüncüsü, ve bu en büyüğü, *neden görünmez bir kamyon bana çarparak beni ve etrafımdaki herkesi yıkım topu gibi geriye savururken tüm dünya turuncuya dönüyor?*

Ama ateşi gördüğümde, patlamayı hissettiğimde ve çığlıkları duyduğumda, her şey korkunç ve acımasız bir şekilde yerine oturuyor.

Oh, lanet olsun.

NICO

HASTANE antiseptik ve kimyasal kokuyor. Bundan nefret ediyorum.

Annem Giada çok genç yaşta bir hastanede öldüğünden beri hastanelerden nefret ediyorum. Carmine ve ben henüz çocukken, Dante, Claudia ve Bianca bizimle yaşamaya başlamadan önceydi.

Sert tavan ışıklarını nefret ediyorum. Steril beyaz duvarları, her nefes ve monitörün bip sesinin ardında duyulan sessiz acı mırıldanmalarını nefret ediyorum.

Hastaneler kırık insanlar içindir. Ve bu gece, o kırık insan bizden biri.

Bianca, kolunda bir sürü serumla yatakta bilinçsizce yatıyor, cildi solgun ama yara izi yok, sadece patlamada vurduğu kolunda bandaj var. Etrafında makineler düşük bir sesle çalışıyor, hayatta kalmak için çalışan robotik bir orkestra gibi.

O iyi olacak.

...Ve *şükürler olsun* ki bebek de öyle.

Lyra, Bianca'nın yanında oturmuş, elini tutuyor. Dante, yatağın diğer tarafında durmuş, gözleri buz gibi bakarak kız kardeşimize bakıyor. Tempest,

kesik tırnaklarını çiğneyerek odanın içinde dolaşıyor ve Carmine, odanın hemen dışında, capolar ve baş *danışmanı* Santino ile işleri organize ederek tam don moduna geçmişti.

Pencere pervazına yaslanıp, parmaklarımla duvara huzursuzca vurarak, içimde erimiş kurşun gibi kaynayan saf öfkeyle duruyorum.

Ve babama baktığımda, elma ve ağaçlar hakkındaki atasözünün ne kadar doğru olduğunu anlıyorum.

Vito gerçekten şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyor.

Babamı daha önce öfkeli görmüştüm. Soğuk ve hesaplı, sessiz bir öfkeyle yanıp tutuşurken görmüştüm. Ama onu hiç böyle görmemiştim: dişlerini sıkmış, yüzü buruşmuş, kızına baktığında paniğe kapılan, gözlerini ondan ayırdığında ise saf öfkeyle dolu.

"Artık işler böyle yürümüyor," diye homurdandı. Aniden dönerek yumruğunu duvara vurdu, o kadar sert vurdu ki alçıpan çatladı ve parçalar kemik tozu gibi yere düştü.

"Öyle değil!" diye tekrar bağırır, göğsü inip kalkarken bana dönüp bakar. "O günler çoktan geçti!"

Bize konuşuyor, ama aynı zamanda daha medeni bir imparatorluk adına gömdüğü adamların hayaletlerine de. Babam, New York'un şiddet ve çete adaletinin hüküm sürdüğü farklı bir yerken bu işin içindeydi. O, kanla yeraltı dünyasını yeniden yapılandıran ve sonra medeniyetle yeniden inşa eden neslin bir parçası. Kurallar. Düzen.

Ama eski dünya, güpegündüz araba bombalarıyla kapımızı çaldı.

Tam o anda, odanın kapısı menteşelerinden çıkacak gibi bir güçle içe doğru patladı. Kratos, kolunda hala serum ipleriyle, hastane yatağından şeytanın bizzat kendisi gibi fırlayarak içeri girdi.

Gözleri vahşi ve kan çanağı, insanlık dışı bir öfkeyle doludur. Eski Yunanlıların fısıltılarla bahsettiği ve efsanelere yazdığı bir yaratığa benziyor.

Bianca'nın yatağının yanına ağır bir şekilde diz çöküyor.

"*Prenses...*" diye boğuk bir sesle söyler. Sanki geri kalanımız orada değilmışiz gibi.

Kratos, kız kardeşimin hala hayatta olmasının tek nedeni. Biz aptalca, o lanet kapıyı açtığında arabanın neden tıkırdamaya başladığını anlamaya çalışırken, Kratos çoktan ona doğru koşuyordu. Onu çekip başka bir park halindeki arabanın arkasına sakladı ve Chevelle alev topuna dönüşürken onu korudu.

Kratos buradan yarasız çıkamadı. Omzundaki kanlı bandajlar bunun kanıtı. Ama şu anda Bianca ve doğmamış çocukları için duyduğu korku dışında *hiçbir şey* hissetmiyor olmalı.

Lyra öne çıkıp yaralanmamış omzuna elini koydu.

"O iyi," diye fısıldar. "Doktorlar vücudunun iyileşmesi için onu uyutuyorlar. Bebeğin kalp atışları güçlü. İkisi de iyi olacak."

Kratos, patlamadan beri nefesini tutmuş gibi nefes verir.

Tempest dizlerinin üzerine çöküp kollarıyla ona sarılır. O da ona sarılır ve ayrıldığında gözlerindeki bakışı görürüm, benimkilerle aynı.

Ve babamın. Ve Dante'nin. Yani,

tamamen *vahşi*.

Carmine odaya girer, yüzü diğerleri gibi sert, gözleri acımasızdır. Kratos ona döner, daha önce hiç görmediğim bir karanlık

yüzeyin hemen altında dalgalanıyor.

"Şüphelilerin listesi kısa," diye gürlüyor.

"*Hemen.*"

Carmine, Kratos'un bakışlarından kaçmadan karşılık verir. "Üzerinde çalışıyoruz, kardeşim," diye homurdanır.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye tısladı Kratos, tüm boyuna uzanarak. "Ben dışarı çıkıp bu şehri kapı kapı dolaşarak *yerle bir* edeceğim, bunu kimin yaptığını bulana kadar."

"İyi," der Carmine.

Hiç tereddüt etmeden. Sadece öfke öfkeyle buluşuyor.

"Ben de seninle geliyorum," diyorum, parmak eklemlerimi kırarak ve damarlarımdaki şiddetin çekimini hissederek. Ben Carmine gibi değilim. Genelde içimdeki canavarı kan dökerek ve acı çekerek beslemeye *ihtiyacım* yok.

Ama şu anda?

Tabii ki
ihtiyacım var.

"Ares adamlarımızı topluyor," diye hırlar Kratos. Ares, Kratos'un en büyük kardeşi ve Drakos Yunan mafya ailesinin reisi olan Ares Drakos.

"O zaman ne bekliyoruz?" diye homurdanıyorum. "*Gidelim.*"

"Ben de geliyorum."

Tempest, Dante bunu söylerken ona bir bakış attı. Ama yüzündeki öfkenin dalgalanmasını görünce sadece başını salladı.

Carmine boynunu çevirir. "Santino adamlarımızı çoktan gönderdi. Ben..."

"Kratos..."

Devin öfkesinin kara bulutu, arkamızdan gelen Bianca'nın yumuşak, kırık sesi ile buharlaşır.

Kratos anında dönüp Bianca'nın yanına koşar ve tekrar onun yanına çömelir, iki eliyle Bianca'nın yanaklarını okşar, öfkeden oyulmuş yüzünde saf sevgi belirir.

"Buradayım," diye fısıldadı. "Buradayım, bebeğim."

Alnını alnına bastırır ve bir an için patlama, düşmanlar, sokaklarda kan yoktur. Sadece onlar ve aşkları vardır.

Benim hiç sahip olmadığım türden bir aşk.

Benim gibi birinin sahip olabileceğinden çok şüpheli

olduğum türden. Gözlerimi başka yere çeviriyorum.

Kratos ve Bianca arasındaki an, enkaz denizinin ortasında narin ve kutsal bir şekilde asılı kalır.

Sonra makineler tekrar düzenli bir şekilde bip sesi çıkarır ve Bianca tekrar uykuya dalar. Kratos kıpırdamaz.

Sadece elini tutar ve nefes alıp verişini izler, sanki onu bu dünyaya sadece iradesiyle tutunabilirmiş gibi.

Koridora çıkıyorum. Hava almam lazım. Daha doğrusu, sigara dumanı kokulu hava. Düşünebilmek için sessizliğe de ihtiyacım var.

Bu gece biri mesaj göndermiş.

Ve şimdi, ona hemen bir cevap göndereceğiz.

Telefonumu çıkarıp tüm "küçük kuşlarıma" - casuslarıma, muhbirlerime... New York'un gölgelerinde yaşayan ve çoğu insanın görmediği şeyleri gören insanlara - grup mesajı gönderiyorum.

çoğu insanın görmediği şeyleri gören insanlar.

BANA

Bu gece aileme ne olduğunu henüz duymadıysanız, duyacaksınız. Bunu yapanı bulun, ne isterseniz vereceğim. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

Gönder tuşuna bastım, telefonu cebime attım, sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve Lenox Hill Hastanesi'nden çıkıp karanlığa doğru yürüdüm.

Biri az önce *ailemle* uğraşarak büyük bir hata yaptı. İçimde uyandırdıkları şeyin farkında değiller.

NICO

Avenue D'deki THE BAR, idrar, bayat bira ve yenilginin kokusuyla doludur.

Burası, insanın kendi mutsuzluğunu unutmak için geldiği, sonra da aynı mutsuzluğa yeniden kapılmak için hazırlandığı türden bir yer.

Pencerede yanıp sönen bir Coors tabelası, "deri" koltuklarda koli bandı ve muhtemelen Bush'un ilk yönetimi döneminden beri çalışmayan bir müzik kutusu var. Işık, kan lekelerini gizleyecek kadar kötü, ama mekanın her santimetrekaresine yapışmış başarısızlık kabuğunu örtmeye yetmiyor.

Mario ile buluşacağım yer burası.

Harika bir ilk izlenim, Mario.

Onu tanımıyorum. Hiç tanışmadık. Ama bir saat önce, küçük kuşlarımdan biri bana geri döndü ve az önce aileme zarar vermeye çalışan pisliklerle bağlantısı olan birini tanıdığını söyledi. Kaynağım ayrıca, bu ezik herifin bazı bilgiler karşılığında bir anlaşma yapmak istediğini de söyledi.

Eğer o herifler gerçekten o pisliklerle bağlantılıysa, onu *buradan çıkarmam* bile riskli. Bakalım.

Mario'yu bulmak kolay. Köşe masasında korkudan titreyerek oturan, önünde yarısı bitmiş bir bira ve yan yatmış bir shot bardağı olan korkak herif. Gözleri kan çanağı, gömleği lekeler içinde. Elleri titriyor.

Karşısındaki masaya kayarak, sanki tüm zaman benimmiş gibi tembelce uzanana kadar beni görmüyor bile.

Benim vaktim var ama o bunu henüz bilmiyor.

"B-Bay Barone?" diye kekeliyor, sarhoş bir hareketle doğrulurken bira bardağını neredeyse deviriyor. "Kahretsin. Gelir misiniz diye emin olamadım."

"Arkadaşım, sende istediğim bir şey olduğunu söyledi." Mario, kirli masaya eğilip gözlerimi ona dikince titrer. "*Bilgi*."

Yine arkama yaslanıp, sanki önemsiz bir şey yapar gibi bir sigara yakıyorum. Bu, etki yaratmak için değil, onu boğazından tutup yapışkan masaya yüzünü vurmamak için.

Çünkü kız kardeşim neredeyse ölecekti.

Ve bu adam, sorumlusu kim olduğunu biliyor olabilir, hatta onunla *bağlantısı* olabilir.

Mario yutkunur. Gözleri etrafta dolaşır, sanki biri onu buradan sürükleyip konuştuğu için vuracakmış gibi.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye patladı. "Yemin ederim, Bay Barone. Ne planladıklarını bilmiyordum!"

Hiçbir şey söylemiyorum. Sigara ucunun ucundan ona bakarak sessizliği uzatıyorum.

Onu terletiyorum.

"Bu bir işti, tamam mı? Sadece bir iş. *Tanrıya* yemin ederim, şahsen dahil olmadım. Ama birlikte çalıştığım bazı adamlar... evet, emir geldi

o güzelim 69 model Chevelle'yi dinlemek için geldi. Tek bildiğim bu." Parmaklarım sigarayı daha sıkı kavrar.

"Kimin için çalışıyorsun, Mario?" diye homurdandım.

"Ben..." Gözleri yine odanın içinde dolaşır ve boğazı titrer, sonra bana yaklaşır. "*Söyleyemem. Beni öldürürler, Bay Barone.*"

Soğuk bir gülümsemeyle, "Peki, *onlar...* kimlerse, seni öldürmek için önce yakalamaları gerekmez mi?"

Aniden, elim boğazını sıkmak için uzanınca boğulmaya başladı.

"*Ben* ise seni burada tutuyorum," diye tısladım. "Ve sana garanti ederim, konuşmaya başlamazsan, dün gece hamile kız kardeşimi neredeyse öldüren araba bombasıyla senin bir ilacın olduğunu varsayacağım. Bu varsayımın sonuçlarını anlayacak kadar zeki olduğunu umuyorum."

Elimi bıraktım ve o boğulurcasına öksürdü. Yüzünü buruşturdu, yuttu, sonra kan çanağına dönmüş gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Bak, ben sadece bir müteahhitim. Ufak tefek işler yapıyorum..."

Silahımı masaya sertçe bırakıp, elimi üzerine koyduğumda, namlu kısmı onun göğsüne doğru bakarken, o resmen altına sığıyor.

"*Lütfen*, Mario," diyorum gülümseyerek. "Beni merakta

bırakma." Hızla başını sallıyor.

"Onlara Obsidian Sendikası deniyor, tamam mı? Doğu Avrupalılar, sanırım. *Gerçekten* kötü adamlar, anladın mı?"

Bianca'yı öldürmeye çalışan, ölmek üzere olan o orospu çocuklarının adından başka hiçbir şey umurumda değil.

"Bu Obsidian Syndicate'in aileme ne alıp veremediği var?"

Onun bilmesini beklemiyorum. Mario'nun her yerinden "düşük seviyeli aptal piyade" olduğu belli ve bu pisliklerin büyük planları hakkında hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. Ama yine de soruyorum, çünkü cevap veremezse, soracağım diğer sorular için bana daha fazla borçlu hissedecek.

Beynimin sürekli nasıl çalıştığına hoş geldiniz.

Ama sonra Mario beni şaşırttı.

"Sendika mı?" Başını sallar. "Ailenize karşı mı? Muhtemelen hiçbir şey. Onlar sadece başkalarının kirli işlerini yapmak için para alıyorlar."

Çenem titriyor. "Bu durumda arkadaşlarına bombayı patlatmaları için kim para verdi, bir fikrin var mı?"

Titrer. "Tek bildiğim, ona Politikacı dedikleri. Onun için çok iş yapıyorlar, en azından eskiden yaparlardı," diye mırıldanır, bakışlarını başka yere çevirir.

Oh, gerçekten mi?

"Beni kızdırma, Mario. İlk başta beni heyecanlandırıp sonra öylece bırakamazsın."

Elim birden çekilince irkilir ve tişörtünün yakasını tutar. "Ne demek geçmiş zaman kullandın, *ne yapmışlar?*"

Mario dişlerini ısırır, gözleri paranoyakça barda bir tur atarken sesi alçalır.

"Bak, ben gerçekten pek bir şey bilmiyorum..."

"Bu çok açık Mario. Konuşmaya devam et."

"Bu adam, bu politikacı herif, onlarla ilişkilerini kesmeye çalıştı, anlarsın ya? Ama, yani, sanırım bir sözleşme falan var ve Sendika, şey, sözleşmelerden cayılmasından hoşlanmazlar."

Mario hızla tanıdığım en ilginç insanlardan biri haline geliyor. "*Kim o?*" diye hırlıyorum.

"Bilmiyorum!" diye fısıldadı. "Ama elimde bir şey var! Takas için!"

Cebine uzanmaya başlar, ama ben silahımın tetikini metalik bir sesle geri çekince donakalır.

"Senin *o kadar* aptal olduğuna inanmıyorum, Mario. İki elini masanın üzerine koy." Yüzü soluyor. "Tamam, tamam, sorun yok, Bay Barone. Ben sadece..."

Aniden, başka bir kelime daha söyleyemeden, gözleri şişer ve parmağını beni geçerek bir yere doğru işaret eder.

"O!" diye bağırır. "O adam!" Kafamı yavaşça çeviririm.

Barın üzerine monte edilmiş boktan eski düz ekran televizyon, 24 saat haber yayınlayan kanallardan birine ayarlıdır, bir konuşmacı finansman girişimleri ve kentsel yeniden geliştirme hakkında sıkıcı bir konuşma yapmaktadır. Ekranın altındaki kayan yazıda şunlar yazmaktadır: "Kongre Üyesi Leonard Kim, Başkan'ın Konut ve Kentsel Gelişim Bakanı adaylığını kabul etti."

"Bu o lanet herif!" diye ciyakladı Mario.

Hareketsiz kalıyorum. Ekrana bakarken içimde öfke kaynıyor. Yavaşça bakışlarımı Mario'ya çeviriyorum.

"*Bu* politikacı mı?"

O hevesle başını sallar. "Evet! Yüzde yüz."

Gözlerim kısıılır. "*Kongre üyesi Leonard Kim*, Obsidian Syndicate'e benim evimin önünde bir arabayı havaya uçurması için para mı verdi?"

Kongre üyesi Leonard Kim, *Naomi'nin lanet olası babası*.

Damarlarımdaki kan buz gibi olurken, televizyona dönüp cinayet işler gibi bakıyorum.

Leonard, gülümseyen stajyerler ve belediye yetkilileri tarafından çevrelenmiş bir podyumun arkasında duruyor. *Ayrıca*, siyah takım elbiseli ve kulaklıklı bir düzine kadar iri adam tarafından da çevrili.

Siktir.

Son zamanlarda haberlere pek dikkat etmemiştim. Ama New York'un kendi milletvekili Kim'in Beyaz Saray'da kabineye girmek üzere olduğunu duymamak için bir kayanın altında yaşamak gerekirdi.

Etrafındaki güvenlik görevlileri lanet olası Gizli Servis.

Yani Mario doğruyu söylüyorsa ve Leonard Kim dün geceki bombalı saldırının sorumlusuysa, intikam almamız imkansız hale geldi, çünkü artık ona dokunulmazlık hakkı var.

"Emin misin?" Sesim alçak.

Mario o kadar şiddetle başını salladı ki kafası kopacak sandım. "Kesinlikle. Onunla tanışmadım ama diğerleri tanıştı. Çok dikkatli olduğunu söylediler. İz bırakmamış. Ama oydu. Onu her yerde tanırım."

Mario boğazını temizledi.

"Bakın, Bay Barone, bir şey getirdim. Eğer bu adam sizin kanınıza dokunmaya çalışan kişi ise, sizin isteyebileceğiniz bir şey olabilir."

"Ee?" diye fısıldarım.

Mario boğazını temizledi. "Ben, şey... dinleyin, ben söylemeden önce..." "Pazarlık yapacak durumda değilsin, Mario."

Hızla başını sallar. "Tek istediğim dokunulmazlık."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Sana polis gibi mi görünüyorum?"

Mario yine başını sağa sola salladı. "Hayır, kayınbiraderinden dokunulmazlık demek istedim. Kratos." Mario'nun yüzündeki son renk de titreyerek soldu. "O devasa orospu çocuğu şu anda *savaş* yolunda, dostum. Yani, arkasında cesetler bırakıyor..." Mario titrer. "Eğer o arabayla bir ilgim olduğunu düşünürse..."

"Elindekini hemen ver, Mario," diye bağırırım. "Yoksa Kratos'un, hamile karısını ve doğmamış çocuğunu öldürmeye kalkışmanın sorumlusu sensin diye düşünmesini sağlarım."

Mario'nun eli o kadar hızlı hareket ediyor ki, yavaş olmasını söylemeye bile vaktim olmuyor. Elini ceketinin cebine sokuyor ve hemen geri çıkarıyor, aramızdaki yapışkan masaya küçük bir şey fırlatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne lan bu?"

Elini kaldırıyor ve bir USB bellek ortaya çıkıyor. Etrafına tekrar bakarken gözlerinde gerginlik beliriyor.

"Sözleşmeyi bozmayı sevmediklerini söylemiştim, değil mi? Şey..." USB belleğin yanındaki masaya vurur. "Bu onların sigorta poliçesi."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Peki *senin* gibi biri bunu nasıl aldı?"

Boğazını temizledi ve sonra gergin bir şekilde bir yudum bira içti. "Çünkü bu kongre üyesi, sözleşmeden öylece çekilmedi. Bu konuda kavga çıkardı. Adamlarından bazılarını Obsidian

Syndicate adamlarının peşine takıldı. Onlar West Village'da uzaydan bazı operasyonlar yürütüyorlar. Ben de oraya mal teslim etmeye gitmiştim ve içlerinden biri bana bu videodan bahsetti, bu milletvekilinin bir daha böyle bir şey yaparsa sonunun ne olacağını anlattı. Ama sonra bu adamlar silahlarla içeri daldılar." Mario titrer. "O zaman flash belleği alıp yangın merdiveninden kaçtım. Kendini korumak lazım, anlarsın ya?"

Flash belleğe bakıyorum. "Videoda ne var?" Sesi

fısıltıya düşüyor. "Bir seks kaseti." Burnum

kırışıyor. "Milletvekilinin mi?" Mario başını

sallıyor. "*Kızının.*"

Bir an için Dünya durur ve kulaklarımda kalp atışlarımda davul gibi gümürdediğini duyabilirim.

"Tekrar söyle," diye homurdanıyorum.

Mario boğazını temizler. "Bir seks kaseti."

"*Naomi Kim'in mi?*"

O da başını sallar. "Bana öyle

söylediler." Ne *oluyor lan?*

Naomi'yi pek tanımıyorum. O sadece "Bianca ve Lyra'nın arkadaşı". Ama onun hakkında duyduğum her şey, bunun doğru olmasını neredeyse imkansız kılıyor.

O iyi bir kız. O kadar iyi ki, kendileri de oldukça iyi olan Lyra ve Bianca bile onunla dalga geçiyor. Kendini dansa adanmış bir kız. Sevilen, güçlü bir kongre üyesinin kızı.

Ve seks kaseti mi çekti?

Mario'ya bakarken kaşlarımı çatıyorum. "İzledin mi?"

O başını salladı. "Yok canım. Bilmiyorum, birisi izliyor olabilir diye düşündüm."

Gözlerimi devirdim. "USB'nin yanında Best Buy yazıyor Mario," diye mırıldandım. "CIA şifrelemesi olduğunu sanmıyorum." Bir an düşündüm, USB'ye bakarak. "Benimle gel."

Mario ayağa kalkar ve beni takip eder. USB'yi alıp bardan çıkıp motosikletimin park edildiği yere doğru yürürüm. Koltuk kapağını açıp altındaki kilitli kutuyu çıkarırım ve dizüstü bilgisayarımı çıkarırım. Bilgisayarı yanıımızdaki gazete standının üzerine koyar, açar ve USB'yi takarım.

Bir klasör açılır.

İçinde tek bir dosya var: "Naomi" adlı bir film dosyası.

Dosyayı çift tıklayıp açtığımda içimi bir şey sızlatıyor. Lanet

olsun.

Gerçekten o.

O yatakta yatıyor — garip bir şekilde, tütü ve tayt giymiş. İki adam onunla birlikte yatağa tırmanırken kaşlarım çatıldı. Gözleri açıldı ve yüzünde garip, dağınık bir gülümsemeyle onlara baktı, sanki içki içmiş gibi.

"Eğlenmeye hazır mısın, Naomi?" diye gülerek soruyor yaşlı adamlardan biri.

"Evet..." Naomi iç çekerek gözlerini kapatıyor.

İçlerinden biri tutusunu aşağı çekmeye başlıyor. Diğerisi ise taytının askılarını çıkarıyor.

USB belleği çekip çıkarırım ve dizüstü bilgisayarını kapatırım, içimde garip bir his uyandırır.

"Bunu alıyorum," diye Mario'nun yönüne doğru hırıldayarak USB'yi cebime soktum.

"Oh, evet, tabii, Bay Barone," diye mırıldanarak uzaklaşır. Nazikçe öksürür.

"Peki, şey, kayınbiraderin hakkında..."

"Koşmaya başla."

Mario bana bakıyor. "Bekle. Ne?"

"*Başla. Koş.*"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?!"

"Çünkü bir ara kayınbiraderim beni arayıp yeni bir şey var mı diye soracak." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ve ben aileme asla yalan söylemem."

Yüzü bembeyaz olur. "Dur! Ama..."

"Eğer ben senin yerinde olsaydım, koşmaya başlardım ve New York'a varana kadar durmazdım, Kratos. Kongre üyesi Kim ve Obsidian Syndicate ile olan tüm işlerin *tamamen* bitene kadar. Anlaşıldı mı?"

Mario cevap bile vermez, sadece arkasını dönüp karanlık kaldırımında koşmaya başlar.

Bu, o küçük pisliğin hayatında yaptığı en akıllıca hareket olabilir.

Barın dışında durup cebimden flash belleği çıkarırım. Ona bakarım, içimde karanlık bir kötülük dolanır, bağlantılar kurar, çekebileceğim ipleri düşünürüm.

Planımı yapıyorum.

Bununla Leonard Kim'i *yok* edeceğim. Naomi'yi
feda etmek zorunda kalsam bile.

NAOMI

ALARM HENÜZ ÇALMADI ama ben uyanığım.

Bir süredir uyanığım.

Penceremin dışındaki gökyüzü hala şafak ve gece arasında, soluk bir gri tonunda. Çarşaflarım terden nemli. Ellerim, sanki düşmemek için yatağa tutunuyormuşum gibi sıkı sıkı kapalı.

Tavana gözlerimi kırpıyorum, New York'un şafak öncesi sıkıcı gürültüsü tek ses. Tiyatroya gitmeden önce erken kalkıp esnemek için uyanmış olduğum herhangi bir sabah olabilir.

Ama değil.

Çünkü bugün, kesik kesik anılarla uyandım. Göğsümü saran ve nefes almayı unutana kadar sıkıştıran kabuslar.

Yüzümü ovuşturuyorum, parmak eklemlerimi göz çukurlarıma bastırıyorum, baskı ile anıları silebileceğimi umuyorum.

Yatak.

Soğuk.

Hemşirenin sesi.

"Dijital olarak tecavüze uğradın, Mia."

Mia. Onlara sahte bir isim verdim. Titreyen ellerle ve mide bulantısıyla o klinikte oturup kim olduğum hakkında yalan söyledim çünkü *gerçekten* berbat bir nedenden dolayı, babamın siyasi hedefleri konusunda endişeliydim, özellikle de yakında kabineye atanacağı için.

Tecavüze uğramıştım, ya da saldırıya uğramıştım, ya da ne derseniz deyin, ve *hemşireye sahte bir isim verdim*. Çünkü o stüdyoda çıplak, kullanılmış ve kendimden iğrenerek uyandığımda bile, bir parçam hala Leonard'ın kariyerini düşünüyordu. Onun geleceğini.

Tanrım, ben
mahvoldum. O
yanımdan nefret
ediyorum.

Yorganı itip bacaklarımı yatağın kenarına salladım. Zeminin soğukluğu beni bir an için kendine getirdi.

Banyoya yürüdüm, uyuduğum büyük tişörtü çıkardım ve duşa girdim.

Yine.

Bunu üç saat önce de yaptım. Sabah 2 civarında titreyerek kalktım ve cildim buruşana kadar suyun altında durdum. Ama şimdi yine yapıyorum. O his daha önce geçmemişti, belki bu sefer geçer.

Ağlamıyorum. Bunun için enerjim yok. Sadece suyun sesi ve vücudumu ovarken sabunun cildimde kaygan kayması duyuluyor.

Dışarı çıktığımda makyaj yapmam. Siyah tayt ve üzerine kapüşonlu siyah bir leotard giyerim. Bale çantam zaten hazırdır. Üç gündür telefonuma dokunmadım.

Cevap verdiğim tek mesajlar ilk gece gelenlerdi ve kısa, yalan dolu mesajlardı:
"Sadece bir böcek. Ben iyiyim."

İyi değilim.

Ama derse gideceğim.

Gitmezsem,

parçalanırım.

Dans etmezsem, kim olduğumu bilemeyeceğim.

Saçlarımı hızlıca topuz yapıp kapüşonumu çekiyorum ve soluk sabahın içine çıkıyorum.

Metroya doğru yürürken soğuk rüzgar tenimi ısıyor. Onun ellerini unutmaya çalışıyorum. Karnımdaki yapışkan izleri, gözlerimi açıp çıplak ve yalnız olduğumu fark ettiğimde boğazıma tırmanan paniği unutmaya çalışıyorum.

Yatak bozulmuştu. Işıklar kapalıydı. Kamera yoktu. Aslında, üzerinde yattığım çıplak yatak hariç stüdyoda *hiçbir şey* kalmamıştı.

Çıplak. Bacaklarımın arası acıyor.

Siktiğimin karnımda *sperm* vardı.

O ilk birkaç saat, uyuşukluk içinde geçmişti. Yere kustuğumu hatırlıyorum, sonra çantamın karıştırıldığını, içindeki nakit paranın, iPad'imın ve lanet olası iç çamaşırlarımın çalındığını fark ettim.

Annemin *Kuşu Gölü* librettosu da gitmişti.

Sonra tekrar kustum, giysilerimi giydim ve dışarı koştum.

Yakındaki klinikte beni gören hemşire çok nazikti. Beni muayene eden ve kimseyle seks yapmadığımı söyleyen oydu. Ama parmaklarını kullanmışlardı.

İçimde.

O zaman bir şekilde yine kustum.

Ayrıca, cildimden alınan sperm örneğini veri tabanında araştırdıklarını, ancak hiçbir şey çıkmadığını söyledi. Yasal olarak bunu suç olarak bildirmek zorunda olduğunu ve hazır olduğumda gerçek adımı vermem gerektiğini söylediğinde yüzü buruştu.

O tekrar gülümsediğinde sadece başımı salladım ve odadan çıkıp evrakları ve kurumun terapistini çağırdı.

O odadan çıkar çıkmaz kaçtım.

Bugün, kendimi her zaman güvende hissettiğim, hala bana aitmiş gibi hissettiğim tek yere geri dönüyorum.

Bale stüdyosu.

* * *

Zakharova Tiyatrosu'nun arka kapısı, geleneksel olarak tüm dansçıların günün başında buluşup dedikodu yapıp, şikayet edip, içki içip, sonra da içeri girip kendimizi barede mahvetmeden önce sigara içtikleri yerdir. Genelde arkadaşlarımla burada durmayı *severim*.

Bugün ise kendimi yabancı hissediyorum.

Lyra, Milena, Brooklyn ve Evelina çoktan gelmiş, birbirlerine sokulmuşlar. Lyra berbat görünüyor: gözleri şişmiş, saçları aceleyle toplanmış, vücut dili korkunç.

Sonra beni fark ettiler.

"Naomi!" Milena gruptan ayrılıp bana doğru koşarak geliyor. Diğer üçü de onu takip ediyor. "Nasılsın?"

Korkunç.

İğrenç.

*İhlal
edilmiş.*

Yorgun bir şekilde omuz silkiyorum. "Ben... iyiyim. Sadece mide rahatsızlığıydı."

Milena'nın kaşları çatılır. "Neredeyse üç gün ortadan kayboldun, *solnishka*."

Diğerleri etrafımıza toplanmadan önce bakışları bir saniye daha üzerimde kalır.

"Ee... Ne oldu?" diyorum, tamamen boş hissetmeme rağmen zorla gülümsemeye çalışarak. Boş.

Lyra şişmiş gözlerini indirip başını sallar. "Sadece... sindirmem gereken çok şey var. Son birkaç gün çok garip geçti, anlarsın ya?"

Diğerleri de ciddiyetle başlarını sallayarak

onaylar. Tamam, kesinlikle bir şeyi kaçırıyorum.

"Onu görmeye gittin mi?" Evelina bana sorar. "Yani, hasta olduğunu biliyorum, ama eminim seni görmek ister."

Gözlerimi kırıyorum. "Ben..." Başımı sallıyorum.

"Neler oluyor?" Hepsi sessizleşiyor.

Milena'nın yüzü yumuşar.

"Bekle... Bilmiyor musun?"

Midem burkudur. "Ben... üç gündür telefonumu kapatmıştım. Ne oldu?"

Lyra gözlerini sıkıca kapatıp kendine sarılır. "Vito'nun doğum günü partisinde Barone'nin evinin önünde bir araba bombası patladı. Bianca az kalsın patlamanın tam ortasına düşüyordu. Kratos onu geri çekti. Hâlâ hastanede."

Sözler yüzüme yumruk gibi çarptı.

"Ne?!" diye bağırırım. Vaughn, dehşete kapılmış ifademi fark eder ve sigara içtiği erkek dansçıların yanından koşarak gelir.

"Nereye kayboldun?" diye sorar kaşlarını çatarak.

"Bianca'yı bilmiyordu," Brooklyn, Vaughn her zamanki imalı sözlerine başlamadan önce hızlıca ve sessizce söyledi.

"*Siktir*, ciddi misin?"

Onu görmezden gelip Lyra'ya odaklanıyorum. "Bianca..."

"O iyi," der Lyra çabucak. "Şu anda yatak istirahati yapıyor ama iyi." Ona boş boş bakarım.

"Hamile," dedi Milena nazıkçe. İçimde bir şey parladı.

Sıcaklık. Neşe. Günlerdir hissetmediğim ilk mutluluk.

"Bebek iyi," diye devam etti Lyra. "Onu izliyorlar, bir süre ayağa kalkmamasını istiyorlar, ama..." Ağzı büküldü. "Şirketten ayrılması gerekebilir. Sanırım en azından ikinci üç aylık döneme kadar çalışmayı planlıyordu, ama şimdi... Bilmiyorum."

Sözler ağır ve tehditkar bir şekilde havada asılı kalır.

Bianca'nın *baleden ayrılacağı* fikri kafamda yer edemiyor.

"O iyi olacak," diyor Evelina tekrar, sesi alçak.

Zamanı geldi. Dansçılar içeri girmeye başlar. Vaughn bir saniye geride kalır, beni dikkatle inceler.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet, sadece... midem biraz rahatsız."

Kaşları çatılır, parmaklarını koyu renk saçlarının arasına geçirir, ön kollarındaki dövmeleler dalgalanır. "Beni aramalıydın dostum."

Omuz silkiyorum. "Sorun yok. Sadece biraz dinlenmem gerekiyordu.

Şimdi tamamen iyiyim." "Yani... İyi olduğunu mu söylüyorsun?"

O bana haylazca gülümserken dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Evet, ben..."

"İyisin," diye bitiriyor. "Öyleyse, hadi gidip Madam K'nin eline düşelim."

Diğerlerinin peşinden içeri girmeye hazırlanırken, Milena beni hafifçe kenara çekip kaşlarını çatarak sorar.

"İyi olduğundan *emin* misin?" diye endişeyle sorar.

Hızlıca başımı sallarım.

"Cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun."

Ağzım açılır. Ona anlatmak istiyorum. Her şeyi dökmek istiyorum. Ama kelimeler dilimde kurur.

"Sadece bir böcek," yalan söylüyorum. Sesim zar zor duyuluyor.

Milena ısrar etmez, ama gözlerindeki endişe çok derindir.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece... Bir daha ortadan kaybolma. Lütfen."

Başımı sallıyorum.

İçeride, soyunma odasından çıktıktan sonra, stüdyonun aynaları tanıyamadığım bir halimi yansıtıyor. Soluk, çökmüş gözlü, kırılğan. Zayıf.

O olaydan beri aynalara bakmaktan aktif olarak kaçındığımı fark ediyorum.

Yansımadandan zorla gözlerimi ayırırken içimde siyah, kan donduran bir his kıvrılıyor.

"Odette'nin ilk girişi, lütfen!" Her zamanki siyah şalları ve parlak yüzükleriyle Madam Kuzmina, prova piyanistine talimatlar yağdırıyor, sesi bıçak gibi odayı kesiyor.

Sonra piyanist çalmaya başlıyor ve ben ilk adımlarımı atıyorum. Odette/Odile rolü *iyi* bir günde bile yeterince zorlu.

Bugün ise imkansız gibi geliyor.

Üç gün uzak kaldığım için paslanmışım ve sırtımda ölü bir ağırlık var ve beni dengemden çıkarıyor gibi hissediyorum. İlk arabesk hareketini yapmaya çalıştığımda, birdenbire dengemi tamamen kaybetmişim gibi hissediyorum.

Yüzümü buruşturarak, dengemi tamamen kaybetmeden önce ayak bileklerim biraz titreyerek sendeledim.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedince yüzüm utançla

kızarıyor. Piyano aniden duruyor.

"Tekrar," diyor Madam Kuzmina sert bir sesle. Müzik tekrar başlıyor ve ben, açıkçası bu noktada uykumda bile yapabileceğim adımlara başlıyorum.

Ama yine de vücudum beni yarı yolda bırakıyor. Talimatları takip etmiyor ve zihnim bir sonraki adımı bile unutuyor.

Oldukça basit bir bölüm. *Binlerce* kez yaptığım bir dizi hareket. Ama bugün, ayaklarımın nereye gideceğini, başımı nasıl çevireceğimi, kollarımın ne yapacağını hatırlayamıyorum.

Bir sonraki sefer düşmeden geçmeyi başardım. Ama prensle dans etmeye başladığımda, arka arkaya üç kez düştüm. Kuzmina sonunda ellerini çırpı.

"Dur," diyor sert bir Rus aksanıyla. "Herkes beş dakika ara versin. Naomi, buraya gel lütfen."

Kalbim çarparken onu rosin kutusunun yanındaki ön köşeye takip ediyorum.

"Bugün burada değilsin," diyor açıkça. "Bedenin burada ama zihnin başka yerde."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

"Neredesin Naomi? Kuğu Kraliçesi olmayan *Kuğu Gölü'nün* bir anlamı yok, değil mi?"

Sertçe

başımı

sallıyorum.

"Ee?"

"Ben..." Kafamı sallıyorum, içimde bir endişe hissediyorum. "Sadece... dikkatim dağınık, Madam. Bugün iyi bir günüm değil."

"Dansçılar *kötü günler* geçiremez," diye fısıldadı. Sonra iç çekerek bana delici bir bakış attı. "Naomi, bu rolü hala yapabileceğini düşünüyor musun?"

Sanki göğsüme bir hançer saplanmış gibi.

"Evet!" diye bağıyorum, sesimde istemediğim kadar korku var ama hemen kendimi kontrol ediyorum. "Evet," diyorum daha sakın bir sesle. "Ben iyiyim. Sadece... midem bozuk."

Kuzmina'nın bakışları hafifçe daralır. "Dove bu işi gayet iyi yapıyor. Birkaç gün daha onun devralmasına izin verebiliriz. Sen iyileşene kadar."

Bu arada, beyaz-pembe saçlı, ince dövme, biraz mesafeli ve gizemli tavırlı yeni şirket üyemize karşı *hiçbir* şeyim yok. O çok güzel bir dansçı. Ama birkaç ay önce Zakharova'ya katıldığından ve hemen benim yedeğim olarak seçildiğinden *beri*, neredeyse *sürekli* endişe içinde olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum.

Kafamı çılgınca sallıyorum. "Hayır. Lütfen. Yapabilirim."

Madame uzun bir süre gözlerimin içine bakar. Sonra kısa bir şekilde başını sallar. "O zaman tekrar yapalım."

* * *

Sadece irademle provayı atlatabiliyorum. En iyi performansım değil ve basit bir bölümü zar zor geçirdiğim her seferinde utanç ve utanç duyuyorum. Ama başarabiliyorum.

Gün sonunda diğerleri dağıldığında, ben kalıyorum.

Eve gidemem. Oturup dört duvar arasında bakakalmak istemiyorum.

Ayrıca, pratik yapmam gerekiyor. Bu parçamı almaya çalışan karanlıkla mücadele etmeliyim.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ayrıca, bugün provada her şey berbat gitse bile, dans etmenin şu anda bir şey hissedebilmemin tek yolu olabileceğini fark ettim.

Ana sahneye doğru ilerliyorum. Salon karanlık, salon ışıkları kapalı ve tiyatroyu geniş ve derin gölgelere bürümüyor.

birkaç çalışma lambasını açmak için
düğmeyi çeviriyorum. Sonra müzik
olmadan yerimi alıyorum.

Ve dans etmeye başlıyorum.

İlk başta yavaş ilerliyorum. Ama kendimi zorlayarak koreografiyi adım adım yapıyorum, gerektiğinde duruyorum. Ter cildime yapışıyor ve saçlarımı ıslatıyor. Kaslarım ağrıyor ve ayaklarım merhamet için çığlık atıyor. Ama devam ediyorum, kaslarım zihnimin bir an için unuttuğu şeyleri hatırlamaya başladıkça kendime güvenim artıyor.

Nefes nefese ve ciğerlerim yanarken varyasyonumu bitiriyorum, sonunda daha önce takıldığım kısmı başarıyorum. Bir an için, göğsümde gurura benzer bir duygu yükseliyor ve dudaklarım memnuniyetle hafifçe gülümsüyor.

Sonra, buz gibi keskin bir ses ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor, beni döndürüyor ve glmsememi yok ediyor.

Bu *alkış* sesidir.

Yavaş. Alaycı. Karanlık, boş koltuklardan geliyor.

Kalbim çarpıyor ve donup kalıyorum, gözlerim gölgeli sıralara doğru geriliyor. Yavaşça, karanlığın içinden tamamen siyah giysili bir siluet belirmeye başlıyor. *Nico*.

Duman gibi beliriyor, karanlıktan kendini çeken bir hayalet gibi. Silueti gölgelerden ortaya çıkıyor, siyah deri ceketini ve buz mavisi gözleri çalışma lambalarının ışığında parıldarken, yavaşça sahne merdivenlerini tırmanıyor.

Hala alkışlıyorum, yavaşça.

İlk başta gülümsemiyor, sadece çatıda parmağındaki kanımı yalamadan önceki ifadeyle bana bakıyor.

"*Güzel*," diyor yumuşak bir sesle, çakmağı açıp, dudaklarının arasında fark ettiğim sigarayı yakıyor. Sigara içtiğinde, yanak kemikleri ve çenesindeki keskin hatlara ürkütücü bir turuncu ışık yayılıyor. "Sahnede gerçekten harikasın."

Dumanı dışarı üfler ve bana yaklaşıp. "Burada ne işin var?" diye fısıldarım.

Başını eğdi. "Şey, Naomi, *almaya* geldim."

Korkum daha da artıyor, bıçak gibi içimi kesiyor. "Almaya... neyi?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

Nico tam önümde durur. Dumanın kokusunu alıyorum, ceketinin derisinin kokusunu alıyorum, aramızdaki boşluktan yayılan sıcaklığını hissediyorum.

Gülümsemesi tembel. Tehlikeli.

Kötü niyetli.

"Seni."

Kalbim durur.

"Ben... ne olduğunu bilmiyorum..."

"Şu anda elimde bulunan seks kasetin hakkında konuşuyorum."

Kaşlarım çatıldı. Ona ne demek istediğini gerçekten sormak üzereydim, ama birden göğsüme top mermisi çarpmış gibi bir his geldi, o kadar şiddetliydi ki, midem bulanmaya başladı ve neredeyse geriye sendeledim.

Hayır

Her şey bir anda gözümün önüne geldi. Köpüklü suyu içmek. Sıcak hissetmeye başlamak. O aptalca his. Hareket edememek. Gus ve Seb'in beni taşıması, kıyafetlerimi çıkarmaları...

Kamera tripod üzerinde yatağa bakıyor.

Aman Tanrım.

Kusmak istiyorum. Kusacağım. Ama tek yapabildiğim nefes nefese kalmak ve boğulmak, iskelede çırpınan bir balık gibi, umutsuzca suya geri dönmeye çalışmak.

"Zakharova'nın sevgili balerini. Kongre Üyesi Kim'in şımarık, mükemmel kızı... ya da artık *Sekreter* Kim mi demeliyim?"

O sigarasından bir nefes daha çekerken ağzım kurur. "Nico..."

Boğuluyorum.

"Hayır." Sesi keskinleşir. "Bundan sonra, ben izin verene kadar konuşmayacaksın."

Ona bakıp gözlerimi kırıştırdım. "*Lütfen...*"

Yaklaşır. "*Az önce ne dedim ben?*"

Daha önce, o çatı katında, onda bir gerginlik vardı. Ama o zaman bile, onu *birini öldürürken* gördükten sonra bile, böyle değildi.

Şimdi, sadece kızgın görünmüyor.

Beni gerçekten nefret ediyor gibi
görünüyor.

"Ne. Lanet. *Skandal*," diye dişlerinin arasından acımasızca tısladı. "İşte işler şöyle yürüyecek. Artık bana aitsin, Naomi. *Tamamen.*"

Beynim kısa devre yapıyor, gerçekliğimin duvarları her taraftan üzerime çöküyor.

"Ben..." Dudaklarım hareket ediyor ama ses çıkmıyor. Titreyerek nefes alıp tekrar deniyorum. "*Neden... Neden bunu yapıyorsun?*" Sonunda boğuk bir sesle soruyorum.

Nico'nun gözlerinde bir dalgalanma olur, buz mavisi gözleri neredeyse ametist rengi, intikam dolu bir karanlığa dönüşür.

"Geçen gece biri aileme zarar vermeye çalıştı." Zayıf

bir şekilde başımı sallıyorum. "Ben... duydum. Bianca

nasıl..." "O kişi *senin baban*."

Hayır

Dünya ayaklarımın altında eğilir ve kayar. Kulaklarımda çınlayan, vücudumda yankılanan bir uğultu hissi, nefesim ciğerlerimden çıkarken neredeyse ikiye katlanacak kadar şiddetli.

"O..." Başımı sersemlemiş bir şekilde sağa sola salladım. "O..."

"Şu anda '*imkansız*' kelimesini duymaya ne kadar az ilgi duyduğumu *tam olarak* ifade edebileceğimi sanmıyorum."

Alt dudağım titrer, dişlerimle ısırırım, nabzım derimin altında deli gibi atıyor.

"Eğer bunun imkansız olduğunu gerçekten düşünüyorsan, sanırım sevgili babacığın sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Tabii tanıyorsan."

Omurgamdan aşağıya doğru yayılan soğuk his her şeyi anlatıyor. Ve en yüksek sesle tek bir şey söylüyor:

Söyledikleri imkansız gelmiyor.

Korkunç mu? Evet. Dehşet verici mi? Kesinlikle. Aklımın almadığı bir şey.

Ama tamamen değil.

Kendimi korumak için kollarımı kollarıma doladığımda, tüylerim diken diken oldu.

"Ama sevgili babacığım kendine Gizli Servis koruması aldı, bu da onu kişisel olarak takip etmemi oldukça zorlaştırıyor."

Nico yaklaşır, dudaklarının köşelerinden duman üflerken, hala morumsu mavi gözleri beni deşer.

"Bu yüzden Leonard'ın peşine dşmeyeceğim. Bunun yerine, Naomi, seni mahvedeceğim.

senin hayatını mahvedeceğim."

Cebinden küçük bir kart çıkarır ve bana uzatır. Elime düştüğünü bile hissetmem. Sonra kartın üzerine bakarım ve sıkı siyah harflerle yazılmış bir adres görürüm.

"Yarın. Sabah saat sekizde. Güzel bir şey giy." Eğilip ağzını

kulağıma yaklaştırdı.

"Ve unutma," diye fısıldadı, "artık benimsin. Benim *malımsın*. Anlaşıldı mı?"

Cevap veremiyorum. Veremem.

Sessizliğimi kabul olarak algılamalı. "Yarın

görüşürüz o zaman."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp sahneden iner, geldiği gölgelerin içine kaybolur, arkasında duman ve ruhumun yanık kokusu kalır.

Uzun bir süre donmuş gibi kalırım. Sonra

bacaklarımın gücü kesilir ve yere yığılırım.

NAOMI

Nico'nun kartındaki adrese vardığımda, kaçmayı düşündüğüm bir an vardı.

Topuklarımı döndürerek merdivenlerden aşağı koşup sokağa çıktım, gökyüzü kararmaya ve bacaklarımın gücü kesilene kadar şehirde kayboldum. Kendimi herhangi bir yere giden bir otobüse binerken, planım olmadan inerken, adımı değiştirirken, tüm izlerimi silerken hayal ettim. Ortadan kaybolmak.

Ama ardından gelen görüntü, kafamdan atamadığım ve midemi bulandıran görüntü, Nico'nun peşimden koşmasıydı.

Koşmuyordu. Sakin ve telaşsız bir şekilde yürüyordu, benim nereye gideceğimi zaten biliyordu.

Bunun yerine kapıyı açtım ve yukarı çıktım.

Zemin katta, rezervasyon için tanıdık olması gereken Michelin yıldızlı bir Fransız restoranı vardı. İkinci katta ise bir teknoloji girişimi vardı... "AI ile optimize edilmiş verimlilik uyumu" ile ilgili bir şeydi, *ne* anlama geldiğini bilmiyorum.

Ama üçüncü kat, şu anda bulunduğum kat, tamamen farklı bir yer. Ve *eski* hissettiriyor, sanki eski New York'a ait bir zaman kapsülü gibi, özellikle de zarif restoran ve cam ve neon ışıklı teknoloji meraklılarının sığınağı olan alt katla kontrast oluşturuyor.

zarif restoran ve aşağıdaki cam ve neon ışıklı teknoloji meraklılarının cenneti ile tezat oluşturuyordu.

Kapı masif ahşaptan yapılmış ve üzerine 80'lerin fontuyla yazılmış bir tabela asılı: *Lickity Splits: Big Apple'ın En Seksi Kızları!*

Otuz saniye boyunca ona bakıyorum.

Lanet olası bir striptiz kulübü mü?

Bir an için bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum.

Sonra dün gece Nico'nun gözlerindeki bakışı hatırladım. Sesindeki sessiz, emredici tonu.

şaka yapmıyordu.

Titrek bir şekilde avucumu kapıya koyuyorum, tüm vücudum o kadar gergin ki ikiye bölünecekmiş gibi hissediyorum ve kapıyı itiyorum.

İçeride koyu renkli ahşap zeminler, eski deri mobilyalar ve eski kitaplarla dolu raflar var.

Neon ışık yok. Strobe ışık yok. Direk yok. Tanrıya şükür,

kucak dansı yok. Ama *o* orada.

Nico.

Büyük odanın en ucundaki masanın arkasında oturuyor, bir tarafında yüksek kitap rafları, diğer tarafında eski bir bar arabası var. Perdeler çekilmiş, odaya alçak, boğucu, biraz dumanlı bir hava veriyor. Sadece birkaç loş, altın rengi ışık yanıyor.

Mükemmel dudaklarından bir sigara sarkıyor, duman tembelce havaya kıvrılıyor. İçeri girdiğimde hiçbir şey söylemiyor. Beni selamlamıyor. Sadece o gece beni çatı katında yakaladığı geceki ifadeyle bana bakıyor — soğuk, anlaşılmaz, tam olarak tanımlayamadığım bir ifade.

Soğukluk mu?

İçeri giriyorum ve kapı arkamda yumuşak bir sesle kapanıyor.

Hava sıcak. Kapüşonumun altında terlemeye başladım bile.

"Geç kaldın," diyor sonunda.

Duvar saatine bakıyorum. Saat sekizi iki geçiyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Metro..."

"Mazeret istemiyorum."

Nico sandalyesine yaslandı, deri koltuk gıcırdadı. "Hırkayı çıkar."

Tereddüt ediyorum.

Kaşları hafifçe kalkar ve midemde bir şey çöküyor. Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarır, kapının yanındaki sandalyeye atarım. Uzun kollu tişörtüm ve taytlarımla ayakta kalırım. Üşümüyorum ama yine de titriyorum.

"Hmm," diye mırıldanır, bakışları üzerimde dolaşır. "Bale Barbie göreve hazır. Ama *güzel* görünmeni istemiştim."

Yüzüm kızarır. Yumruklarım sıkılır. Öfke mi utanç mı, emin değilim.

"Ama buraya güzel görünmek için gelmedin Naomi. Buraya geldin çünkü artık bana *aitsin*. Öyle değil mi?"

Ben... Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

O benim cevap vermemi beklemez. Ayağa kalkar, masanın etrafında yavaşça dolaşır ve masaya yaslanır.

Oda sessizlikle doluyor, rahatsız edici, gürültüsüz bir crescendo'ya dönüşüyor.

"Ee..." Diye başlıyorum, parmaklarımla tırnak etlerimi kurcalarken yere bakıyorum. "Beni buraya neden çağıldınız?"

Yalan söylemeyeceğim. Buraya gelmeden önce bütün gece ve bütün sabah bunu çok düşündüm. Adresin beni işkenceye maruz bırakacağı ya da öldüreceğı bir yer olup olmadığını merak ettim. İçeri girince zincirler, kızgın demir çubuklar ya da mafya tetikçilerinin oluşturduğu bir infaz mangası göreceğimi sandım.

"Dün gece artık benim olduğunu söylediğimde çok açık olduğumu sanıyordum," diye homurdandı Nico.

Titriyorum.

Aklıma başka bir düşünce daha geldi: bugün burada beni bekleyen, aynı derecede karanlık ama ormanın tamamen farklı bir yerinde başka bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Artık benimsin."

Ses tonu ve gözlerindeki karanlık açlık, bunun ne anlama gelebileceğini benim gibi biri için bile oldukça açık hale getirmişti.

"Ama yanılmışsam," diye mırıldanıyor, "ve kendimi yeterince açık ifade edemediysem, basit bir şeyle başlayalım." Sigara son nefesini çekip masadaki kristal küllüğe söndürüyor, sonra bana dönüyor. Dudakları kıpırdamıyor, ama soğuk bakışlarında bir eğlence ısıltısı belirliyor.

"Soyun."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

Gözlerimi kırpyorum. "N-ne?"

"Beni duyduğuna eminim." Ciddi

olamaz.

"Nico..."

"Zamanımı boşa harcıyorsun. Aptal olmadığını biliyorum, yani bunu kasten yapıyorsun. Bu beni sinirlendirmeye başladı."

Boynunu çevirip yavaşça nefes verdi.

"Hiç sevdiğin birinin gözlerinin önünde paramparça olduğunu gördün mü?"

Sanki vurmuş gibi

irkildim. "Nico, çok

üzgünüm..."

"Özür dilemene gerek yok. Benim kapıma bomba yüklü bir araba göndermedin. Ne yazık ki, *bunu yapan* adam dokunulmaz. Ne yazık ki, sen ise tam tersisin. Bu yüzden artık *benimsin*, istediğim gibi davranabilirim. Ve bu, benim izlerken önümde soyunman anlamına geliyorsa..." Omzunu kaldırır. "Bununla barışmaya başlasan iyi olur," diye homurdanır. "*Anlaşıldı mı?*"

Yutkunup başımı salladım.

"O zaman zamanımı boşa harcama. Soyun."

Ellerim titreyerek eğilip tişörtümün kenarını tuttum. Tişörtü başımdan geçirip bir kenara attığımda göğsüm sıkıştı. Sonra parmaklarımı taytımın beline soktum. Taytımı yavaşça aşağı indirdim, tereddütle çıkardım ve sütyen ve iç çamaşırlarımla, nefes nefese durdum.

Oda bir an soğuk bir sessizliğe büründü. "Bu soyunmak değil," dedi Nico sakın bir sesle.

Yanaklarım kızarır ama devam ederim.

Her hareketim bir ihanet gibi geliyor. Kendime değil, kendim hakkındaki *düşüncelerime*. Çıplak olmaktan utanmıyorum. Her gün diğer dansçıların önünde, hatta sahne arkasında erkek dansçıların önünde bile hızlı kostüm değişiklikleri yaparken üstümü değiştiriyorum.

Ama bu farklı. Bu çok

samimi.

Bu benim gücümün elinden alınması.

Ve onun beni izleme şekli durumu daha da kötüleştiriyor.

Bana sarkıntılık yapmıyor. Gözlerini dikip bakmıyor. Sadece... beni *inceliyor*, sanki camın altındaki bir numuneymişim gibi. Kendisine ait olanı katalogluyor.

Titrememeye çalışarak orada duruyorum, ellerimle göğüslerimi ve cinsel organımı örtmeye çalışıyorum.

Nico masadan uzaklaşıyor ve yavaşça etrafımda dönmeye başlıyor. Bileğimi tutup ellerimi vücudumdan uzaklaştırdığında biraz irkiliyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine, bakışları amıma düşüyor.
"Bir dahaki sefere traş olmanı istiyorum."

Yanaklarım ateş gibi yanıyor. Orayı düzenli tutuyorum. Yani, açık renk tayt giydiğim için daha iyi oluyor. Ama tamamen tıraş da etmiyorum.

Yutkunuyorum. "Neden?" diye mırıldanıyorum.

"Çünkü ben öyle istiyorum," diye homurdanıyor. "Daha da önemlisi, ben *öyle dedim*."

Arkamdan dolaşıyor. Boynumda sıcak nefesini hissedince irkiliyorum.

"Masa," diye mırıldanıyor. "Eğil."

Vücudum kaskatı

kesilir. "*Şimdi*."

Hâlâ kıpırdamıyorum.

Sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Hayır dersene ne olacağını hatırlatmam gerek mi? Ne yapacağımı

yaptığımı hatırlatmamı ister misin?"

O iğrenç saldırı kasetinden bahsedilmesi bile içimi parçalıyor, o hala onu *porno* filmi sanıyor.

"Ben... hayır," diye kekeliyorum.

"O zaman o lanet masaya git ve eğil."

Utanç bedenimi kaplıyor, sessizce masasına doğru yürüyorum. Ağır ahşap masanın önünde durduğumda, sanki bedenimin dışından kendimi izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu birinci kısım. Şimdi ikinci kısım..."

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle çarpıyor.

"*Hayır*, yapma," diye boğuluyorum.

Nico hemen arkamda karanlık bir şekilde iç çekiyor. Çıplak sırtımda onun sıcaklığını hissediyorum; baş döndürücü kokusunu alıyorum: deri, tütün, erkeksi ve temiz.

"Neden lanet *olsun*?" diyor karanlık bir

sesle. "*Çünkü bu aşağılayıcı*," diyorum.

Dudaklarının kulağıma değdiğini hissettiğimde keskin bir nefes

alıyorum. "*Güzel*."

Titriyorum.

Sonunda onun emrini yerine getirip masanın üzerine eğildim, başımı yana çevirdiğimde çıplak göğüslerim ve yanağım cilalı ahşaba yapıştı.

"Kollarını kaldır. Uzak kenarından tut."

Nabzım damarlarımdan atıyor. Vücudum utanç, korku, heyecan ve bu heyecanı *hissetmenin* dehşetiyle titriyor ve sallanıyor.

Avuç içlerim masaya değdi, soğuk ahşap cildimi ısırdı. Omurgam gerildi. Bacaklarım titriyordu.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Şu anda kimim ben?

Arkamda, Nico'nun ayakkabılarının yere çarpan sessiz, telaşsız adımlarını duyuyorum. Sırtımda onun sıcaklığını tekrar hissediyorum, bakışlarının derim üzerinde duman gibi dolaştığını hissediyorum.

"Bacaklarını aç," diye fısıldadı.

Kıpırdamıyorum. Yapamıyorum.

Eli hafifçe belime iner, sert değil, zorlayıcı değil. Ama kararlı.

Emredici.

Ben de itaat ediyorum.

Tüm vücudum utanç ve adlandıramadığım karanlık bir duygu ile titriyor, çıplaklık ile hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde kendimi açığa çıkmış hissediyorum ve yanaklarım yanıyor. Bu duygu daha derin, sanki biri beni katman katman soyup, asla ortaya çıkarmak istemediğim her şeyi sergiliyor gibi.

Aniden, eli bacaklarımın arasına kayıyor ve arkadan amımı sıkıca kavıyor.

Nefesim kesiliyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, vücudumdaki her kas geriliyor.

Cildim yanıyor. Kalbim deli gibi atıyor. Paniklemeye hazırlanıyorum, kısa bir süre önce başıma gelenlerden sonra çılgılık atarak patlamasını bekliyorum.

Garip bir şekilde, panik gelmez.

Parmakları amımın dudakları üzerinde kayıyor, keşfedici ve sahiplenici. Alt dudağımı sertçe ısırırken dizlerim neredeyse çöküyor.

"Bir şeyi netleştirmeliyiz," diyor, sesi kulağımın yanında alçak ve tehlikeli. "Ve bunu şimdi halletsek iyi olur."

Eli yavaşça ve kasıtlı olarak hareket ediyor, parmakları yukarı aşağı okşuyor. Titriyorum, yüzüm utançla kızarıyor, en mahrem yerime dokunmasının yarattığı karıncalanma, tehlikeli, heyecan verici his *başka bir yerimi* doldururken.

"Sen benimsin dediğimde, *tümünü* kastediyorum. Her düşüncen? Benim. Bu vücudun her santimi? Benim. Bu amcık?"

Parmak ucu dudaklarımı ayırıp, *utanç verici şekilde* şişmiş klitorisimin üzerinde kayıyor.

şişmiş klitorisimin üzerinde yuvarlanır.

"Benim. Anladın mı?" Cevap

vermiyorum.

Çünkü, yine, cevap veremiyorum.

Hala geri çekilmediğimi anlamaya çalışıyorum. *Karşılık veriyorum.*

Kalçalarım istem dışı hareket ediyor. Nefesim hızlanıyor. Kalın, sıcak, tehlikeli bir his içimde kıvrılıyor.

Ve sonra aniden, parmağı içime derinlemesine dalıyor, eklemleri kaygan dudaklarıma bastırılana kadar.

Boğazımdan yumuşak, kesik bir ses çıkıyor.

Tanrım. Bu

bir inilti.

Ben az önce. Lanet olsun. *İnledim.*

Nico alçak, sessiz, soğuk bir kahkaha atıyor.

"Tekrar sorardım," diye gülümsedi, "ama sanırım cevabımızı aldık."

Parmağını dışarı çıkardığında ve sonra tekrar içeri soktuğunda yüzüm biraz buruşuyor; derin, sert, fetheden bir hareket. Göz kapaklarım düşüyor ve kalın parmağı içimde girip çıkmaya başladığında meme uçlarım parlak ahşaba sıkıca yapışıyor. Parmağını ön duvarıma hafifçe kıvrarak g-noktamı okşuyor, bacaklarım titriyor ve sallanıyor.

"Şu anda kimseyle yatıyor musun, Naomi?" diye mırıldanıyor

Nico. Nefesim kesiliyor. Cevap vermiyorum.

Avucunun kıcıma çarpan keskin *sesi* beni bir çığlık atarak öne doğru fırlatıyor.

"Cevap ver."

"*H-hayır,*" diye

inlerim. *Şimdi değil.*

Asla. "Güzel."

Sesi artık çiğ, beni korkutan bir şekilde aç. Vücudumun onu tekrar duymayı ne kadar istediği beni daha da korkutuyor.

İlk parmağa bir parmak daha eklenir ve ben masaya yaslanarak dudaklarımı sertçe ısırırım. Baskı, gerginlik, bu durumun tamamen yanlışlığı... Bunların hepsi beni dehşete düşürmeli. Belki de düşürüyor. Ama bunların altında?

Isı var.

Utanç verici, çaresiz bir sıcaklık, elinin her hareketiyle artıyor.

Düşüncelerim karışık. Bir parçam, özellikle ben istemediğim için, onun dokunuşundan çekilmem gerektiğini haykırıyor. Fotoğraf çekiminde olanlardan sonra, bunun beni kapatması gerektiğini biliyorum.

Ama bunun yerine, bu deneyimi yumuşatan bir merhem gibi hissediyorum.

"Çok sıkıydın," diye homurdanıyor. "Sanki sana vereceğim şeyi almak için yaratılmışsın gibi. Bundan nefret etmen gerektiğini hissetmen hoşuma gidiyor... Ama açgözlü küçük amcığın daha fazlasını istiyormuş gibi parmaklarımı tekrar içine çekip dururken bunu inandırmak zor."

Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece nefes nefese, kesik kesik sesler. Masayı daha sıkı kavriyorum.

"Bunu mu istiyorsun, Naomi?" diye alay ediyor. "Daha

fazla mı?" diye inliyorum.

Artık inkar için yer yok. Düşünmek için yer yok. Vücudum titriyor, ter ve utançla ve tarif edemediğim bir şeyle kaplı.

Nico üçüncü parmağını da ekler ve dünyam kenarlarından bulanıklaşmaya başlar. Gözlerim sanki ele geçirilmiş gibi geriye döner. Sırtım kavislenir, ayak parmaklarım yere sürtünür ve kalçalarım kendiliğinden geriye doğru itilir.

Neredeyse dayanılmaz.

Ama Tanrı yardım et, istiyorum.

"Sana bak, sanki bunun için yaratılmışsın gibi alıyorsun," diye homurdanıyor ve üç parmağını ıslak, istekli amıma sokuyor. "Merak etme, Naomi. Bu küçük deliği güzelce genişleteceğim, böylece bir dahaki sefere kalın sikimi alabilir. Siz dansçılar *esnemekten* çok hoşlanırsınız, değil mi?"

Bütün vücudum geriliyor. Nefesim kesiliyor.

"Şimdi: parmaklarımın üzerine boşalacaksın ve sonra *bana teşekkür* edeceksin."

Bu sözler bomba gibi düşer üzerime.

İçimde bir fırtına kopar, nabız gibi atan, çaresiz bir boşalma dalgasıyla.

Ve aniden, parçalanırken çığlık atıyorum.

Orgazm içimde patlar, bükülüp kıvrılırken vücudumu sarsar. Nico'nun parmakları içime girip çıkar, boşalana kadar parmaklarıyla beni sikmeye devam eder, ta ki kalça kemiklerim masanın kenarına sıkıca bastırırken titreyip nefes nefese kalana kadar.

Nico'nun eli durur. Dünyam dönüyor, ciğerlerim hava için çığlık atarken görüşüm hala bulanık.

"Ee?"

Gözlerimi kırpyorum, kelimeleri bir araya getiremiyorum.

"Teşekkür et, balerin," diye sessizce homurdanıyor. "Seni boşalttığım için teşekkür et."

İçimde acımasız ve ham bir açlık kıvrılıyor.

"*Teşekkür ederim*," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Yavaşça parmaklarını çekiyor. Vücudum masanın üzerine çöküyor, harap ve titriyor. Nefes alamıyorum.

"Artık giyinebilirsin," diyor basitçe.

Titrek bacaklarımın üzerinde durup, ellerimle giysilerimi arıyorum. Hâlâ kendimden çıkmış gibi hissediyorum, başka birinin hareketlerini izliyorum. Ben değil, bunu olmasına izin veren, engel olmayan, ona dokunduğunda *inleyen* biri.

Parmağım titreyerek giysilerimi giyiyorum. O

sadece beni izliyor.

"Bugünlük bu kadar," diyor ve bir sigara daha yakıyor.

"Ama ben sana artık bana ait olduğunu söylediğimde..." Dumanı dışarı üfledi.

"Bunun ne anlama geldiğini anladığını umuyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Hâlâ söyleyemiyorum.

"Bir dahaki sefere," diye ekliyor soğukkanlılıkla, "tüm tüylerini al. Ve daha iyi iç çamaşırın yoksa, giymeye zahmet etme."

Yüzüm kızararak başımı salladım.

Çıkıyorum ve kapı arkamdan kapanıyor. O kadar

titriyorum ki ayakta zor duruyorum.

KUZGUN

Kafamda son söylediği sözler yankılanıyor.

Yumuşak, çaresiz bir inilti—keskin, tatlı ve kesik kesik. Çığlık atacağını sandığın birinin ellerinde parçalanma sesi. Savaşma.

Çığlık atmadı. *Inledi.*

Hala parmaklarımda onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Bacaklarını açmasını söylediğimde titremesini. Parmaklarımı ilk kez içine soktuğumda vajinasının kasılmasını, sanki bunu *bekliyormuş* gibi, farkında olmadan bir şeye can atıyormuş gibi.

Tüm dikkatim, sıkı küçük amcığının parmaklarımı sıkıca kavrayışına, kaygan uyarılmasının parlak bir şekilde boyadıkları parmaklarıma, onun teslimiyetinin kanıtına odaklanmıştı. O, açgözlü bir küçük şey gibi elime boşalırken.

Ama dikkatim onun yüzüne de bölünmüştü.

Yüzünün şiirsel bir şekilde buruşması. Nefesinin masanın cilalı yüzeyinde buğulanması. Gözlerini sıkıca kapatması, sanki

Zevki uzaklaştırmaya ve hissetmesi gerektiğini düşündüğü şeye odaklanmaya çalışır gibi.

Utanç. *Suçluluk*.

Belki de derinlerde o duyguları hissediyordu. Ama ağzı açık, gözleri sıkıca kapalıyken yüzünde gördüğüm şey bu değildi.

Ben saf bir ihtiyaç gördüm. Açgözlü bir

açlık. "Raven."

Gözlerimi kırıyorum. Oda tekrar netleşiyor — taş duvarlar, titreyen mum ışığı. Gerginlik masanın etrafında sis gibi dolanıyor.

Carmine, sağında oturduğu yerden bizi izliyor, ifadesi Hound maskesi tarafından gizlenmiş. Bull, karşımdaki sandalyesine yaslanmış, kaslı kolunu sandalyenin arkasına atmış, diğer eliyle önündeki masada bir viski bardağını çeviriyor. Solumdaki Wolf, parmaklarını masaya hızlıca vuruyor, temposu neredeyse çılgınca, sanki deliliğini fiziksel olarak kontrol edemiyormuş gibi.

Açıkçası, bence o deli değil.

Bu arada, tam bir tezat oluşturarak, The Stag tamamen hareketsiz, sandalyesinde rahatça oturmuş, elleri kolçakların üzerinde sakın ve hareketsiz. Sadece... *izliyor*, o

—tamam, söyleyeceğim—biraz ürkütücü bir şekilde.

Kara Mahkeme oturumu başlamıştı.

"Ee?" diyor Boğa.

Öne doğru eğilip sigaramın külünü tepsiye atıyorum. "Leonard Kim evimin önünde bombalı saldırıyı düzenledi."

Hepsi biraz gerginleşir ve Carmine'in maskesinin arkasından homurdandığını duyarım.

"Muhbirlerimden biri beni Obsidian Syndicate adlı bir örgüte çalıştığını söyleyen bir adamla tanıştırdı. Ben şahsen bu örgütü hiç duymamıştım, ama görünüşe göre kirli işleri yapıyorlar ve bu adam 'Politikacı' için birçok iş yaptıklarını söyledi. Kim olduğunu sorduğumda bana cevap veremedi. Ama sonra Kongre Üyesi Kim barın televizyonunda belirdi ve bu adam onu tanıdı."

Ağır, kalın bir sessizlik hakim olur.

"Kafam karıştı," diye mırıldanır Kurt. "Kim Kongre Üyesi neden senin lanet olası kız kardeşini havaya uçurmaya çalışsın ki?"

"Araba *Vito*'ya hediye idi," diye homurdanırım. "Ama bu, bir ABD kongre üyesinin emekli bir mafya babasını öldürmeye çalışmasının tuhaflığını azaltmıyor." Sigaramdan bir nefes daha çekerim. "Öncelikle bu Obsidian Syndicate'in kim olduğunu bulmalıyız. Sonra peşlerine düşüp derilerini yüzmeliyiz."

Uzun bir süre kimse konuşmaz. Maskenin ardında gözlerimi kısıyorum.

"*Ee*?" diye sorarım, çenemi sıkarak.

Wolf derin bir nefes verir. "Bak dostum. Kız kardeşine olanlar için hepimiz adına üzgün olduğumuzu söyleyebilirim. Ama bu Court'un işi değil."

Gözlerim kararır.

"Siktir git," diyorum. "Tabii ki bu Mahkeme'nin işi."

"*Değil*," der Boğa düz bir sesle. "Bak, hepimizin ailesi var. Bu hayat tehlikeli. Birisi bir aile üyesine elini kaldırdığında her seferinde olaya karışırsak, Mahkeme her gün savaş halinde olur ve bizim işimiz bu değil."

"Saçmalık."

Carmine'in eli omzuma ağır bir şekilde iner. "O haklı," diye mırıldanır. "Obsidian Sendikası ile olan bu mesele Barone'nin sorunu. Onlar bunu Mahkeme'nin meselesi haline getirmedikçe, Mahkeme bu işe karışmaz."

Masanın ortasına bakıyorum. Sigaram parmaklarımın arasında yanıyor.

"Bu Obsidian Syndicate... Mahkemeyi gözetleyenler onlar," diye ısrar ettim. "Onlar olmalı. Yani, bizi gözetleyenleri arıyoruz ve bu Kir ya da New York'ta tanıdığımız kimse değil. İşte, bizim şehrimizde, ABD *Kongre üyesi* için çalışan, güçlü ve bağlantıları olan bir grup var." Parmak ucumu masaya sertçe vuruyorum. "Bağlantımız bu. *Artık* bu lanet olası Mahkeme'nin işi."

Bull başını sallar. "Seni anlıyoruz Raven. Ama onların yaptığını kanıtlayana kadar, üzgünüm. Bu senin ailenin savaşı, bizim değil."

Carmine elini koluma koyar. Mesajı açıktır: *geri çekil*.

* * *

Barone malikanesinin dışında motosikletime yaslanıyorum, gece geç saatlerde⁵ Cadde'den hızla geçen trafiği fark etmiyorum bile.

Komik: burada büyürken, ailemiz her zaman bizim New York'ta büyüyen diğer çocuklar gibi hissetmemizi sağladı. Bu, "ah, sokakta Central Park varken, bir sürü parayla büyüyen zavallı çocuklar" gibi saçmalık değil. *Her zaman* ciddi bir ayrıcalık içinde doğduğumu biliyordum.

Bunun büyük bir kısmı, büyüdüğümüz dönemde mafya dünyasının nispeten huzurlu olmasıydı. Babam, Bianca'nın hastane odasında kendini kaybederken haklıydı

"Artık işler böyle yürümüyor" derken haklıydı.

Öyle değil — ve biz çocukken de öyle değildi. Vito ve Giada, Lower East Side veya Brooklyn'de milyonlarca diğer çocuk gibi ön kapının merdivenlerinde oynamamıza izin verirdi. Hafta sonları bizi ahevlerine götürür, yardım etmemizi isterdi. Babam her Noel'de, şehirdeki yaklaşık yarım düzine yoksul mahalleye, oyuncaklarla ve hindi yemeği ile tüm garnitürleriyle dolu birkaç U-Haul kamyonunu bizzat teslim etmeye özen gösterirdi.

Kısacası, ayrıcalığımızın farkında olarak büyüdük. Ve ebeveynlerimiz, ayrıcalığın etrafımızdakileri yardım etme sorumluluğu getirdiğini çok iyi anlamamızı sağladılar.

Evin ön merdivenlerine bakıyorum ve Vito'nun Noel Baba kılığına girip tüm mahalleye Noel arifesi yaşatmak üzereyken o merdivenlerden atlayarak indiğimizi hatırlayıp gülümsüyorum.

Sonra bakışlarım ayaklarımın altındaki sokağa düşüyor ve gülümsemem duman gibi kayboluyor.

Beton hala yanmış durumda — parlama noktasından dışarıya doğru yayılan koyu siyah çizgiler, sanki yolun kendisi yırtılıp kanamış gibi.

Araba orada yanmıştı. Bianca'nın neredeyse öldüğü yer.

Küçük kız kardeşim. Bir

şeye vurmak istiyorum.

Hayır, *birine*. Obsidian Syndicate'in o orospu çocuklarını kovalamak ve o arabayı bombalayan oksijen israfını bulana kadar tek tek bağırsaklarını deşmek istiyorum. Sonra da hepsini tekrar yapmak istiyorum.

Ama bunun yerine, burada duruyorum. Bekliyorum.

V12 motorun düşük, boğuk gürültüsü karanlığı yırtıyor ve bir saniye sonra Carmine'nin siyah Lamborghini köşeyi dönüyor. Farlar beni ve motosikletimi aydınlatıyor, yanmış caddede ay ışığında taze kan gibi parlıyor. Kaldırıma yanaşıyor ve motoru kapatıyor.

O arabadan indiğinde ilk

konuşan ben oldum. "O da neydi

öyle?"

Carmine kapıyı kapatır ve sertçe nefes verir. "O," der yorgun bir sesle, "Mahkeme doğru kararı verdi."

Ona doğru adım attım. "Doğru karar mı? Hiçbir şey yapmamak doğru karar mı?!"

"Bu onların savaşı değil, Nico," diye fısıldadı.

"Olacak."

"Belki. Ama şu anda?" Başını sallar. "Değil. Bu Barone'nin sorunu." Keskin ve acı bir kahkaha atarım. "Arkadaşlık buraya kadarmış."

Carmine bana dikkatle bakar. "Bunu yapma."

"Neyi?"

"Sadakat kartını oynamayı. Sen daha iyi bilirsin. Sen tanıdığım en zeki adamsın, Nico. Aradaki farkı görmüyormuş gibi davranma."

Ona sertçe bakıyorum. O ısrar ediyor.

"Wolf, ailesinin bölgesine giren biriyle sorunu olsaydı, sence bunun için tüm mahkemeyi toplar mıydık? Hayır. Ona kendi başına halletmesini söyledik. *Özel olarak.*"

"Peki ya bu sorun, adamlarımızdan birine saldırıya dönüşürse?"

"O zaman bizim sorunumuz olur ve savaşı gireriz. Ama sadece o zaman." Sesi sakin. Kararlı.

Bazen kardeşimin duygularını dışlayabilme yeteneğini kıskanıyorum. Hayır, *yetenek* değil. Sadece... onun yapısı böyle. Daha küçükken, belki on yaşındayken, Vito'dan Carmine'in sadece bazen "tuhaf" olmadığını duyduğum anı çok net hatırlıyorum. O, resmen psikopattı. Babam bana bunu "Hey, kardeşin lanet bir psikopat" demeden, daha nazik bir şekilde söyledi, çünkü bilmem gerektiğini düşündü.

Belki korkacağımı düşündü, ama korkmadım. Sadece "Bu *birçok şeyi* açıklıyor" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Bu lanet şehri, bu saçmalığın içinde kim varsa bulmak için didik didik arıyorum," diye bağırdı Carmine, 5-Cadde'deki yanık izlerine parmağıyla işaret ederek. "Kratos da öyle. Bütün ailesi seferber oldu, üç eyaletteki tüm Drakos askerleri. Sence bunu öylece bırakacak mıyız?"

"Bence Kara Mahkeme lanet olası kalıpların içinde düşünmeyi bırakmalı."

Carmine burnundan nefes verir. "Ne yapmak istiyorum biliyor musun? Leonard Kim'in ofisine girip derisini yüzmek, ona yeterli miktarda ağrı kesici verip, onu hayatta tutacak ama *en az* bir hafta boyunca acı içinde kalacak şekilde makinelere bağlamak ve sonra paslı bahçe makasıyla parmaklarını, ayak parmaklarını ve göz kapaklarını kesmeye başlamak istiyorum."

Bu arada, burada tek bir kelime bile mecazi veya abartılı değil. "Öyleyse yapalım."

"Ve federal hükümetin tüm ağırlığını hepimizin üzerine mi indirelim?" Gözleri parladı. "Bu sokak savaşı değil, Nico. Leonard Kim kongre üyesi olarak yeterince kötüydü. Şimdi o pislik Beyaz Saray *kabine üyesi* oldu. Onun yönüne hapsürsan bile, Washington'un yarısı

Washington dinleme cihazları ve RICO suçlamalarıyla peşimize düşer. Leonard Kim'in peşine düşersek, ailemize kıyamet kopar."

Haklı. Ve haklı olmasına sinir oluyorum.

"Carney, The Court'u kurcalayanın Obsidian Syndicate olduğunu *biliyorum*. Kir Nikolayev değilse, New York'ta birincisi, bize bulaşmaya cesaret edecek, ikincisi, bunu yapacak bağlantıları ve kaynakları olan kuruluşların sayısı *sıfırdır*. Bu çete küçük bir çete değil. Eğer görevdeki bir ABD Kongre üyesi için kirli işler yapıyorlarsa, bir üst seviyedeler demektir." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bu tür işlerde burnumun kokusu vardır, *biliyorsun*."

Carmine elini çenesine sürerek sokağa baktı. "Yanılıyorsun demiyorum..."

"O zaman lanet olası bağlantıyı kurmama yardım et."

"Gerek yok," dedi, sesi düz. "Sen ve senin ucuz barındaki Mario ile görüşmen, Obsidian Syndicate'in Kim'in emriyle bombalamayı düzenlediğini kanıtladı. Bunlar komplo teorileri değil, somu gerçekler. O pislikler kız kardeşimizi neredeyse öldürüyordu. Önemli olan bu."

"Tabii ki önemli olan bu," diye bağırdım. "Carm..."

"Nico," diye homurdandı. "Kız kardeşimizin neredeyse havaya uçtuğunu düşünüyorum. Kratos'un hastane yatağının başında diz çökmüş, sanki onu akıl sağlığından alıkoyan tek şey oymuş gibi elini tuttuğunu düşünüyorum. Henüz nefes bile almamış, ama bu hayatın bedelini şimdiden tatmış olan yeğenimizi düşünüyorum."

Sesi boğuk, kenarları çatlıyor.

"Ve eğer önceliğin o bombaya karışan herkesi bulmak, işkence etmek ve öldürmek değilse," diye homurdandı, "o zaman ne halt ettiğimizi bilmiyorum."

konuştuğumuzu bile bilmiyorum."

"Bunun benim önceliğim olduğunu çok iyi

biliyorsun." Carmine nefes verip başını

sallar. "İyi. İyi."

Eve doğru bakıyor. "İçeri girip bir şey içmek ister misin?" "Yok," diyorum,

kaskımı alırken. "Kafamı boşaltmak için arabaya ihtiyacım var."

Gitmeden önce omzuma elini koyar. "Aptalca bir şey yapma."

Bir dakika daha orada bekledim, pencerelerden ışıkları izleyerek, bu ailenin ne olduğunu ve onu kurmak için dökülen kan ve teri düşündüm.

Bu dünyada, tek bir yanlış hareket, bildiğin her şeyi duman edebilir.

Bu yüzden hayır. Bu işi bırakmayacağım.

Obsidian Syndicate ile Black Court'u birbirine bağlayan ipi bulacağım. Eğer bir ABD kabine üyesi için çalışıyorlarsa, bağlantıları vardır. Güçlüdürler. Carmine'in kabul etmek istediğinden daha büyük bir tehdit.

Onun yönetmesi gereken bir imparatorluğu var. Kral olarak *bunun* onun

önceliği olduğunu anlıyorum. Ama ben kral değilim.

Şehri delip geçerken motosikletim altımda gürültüyle çalışıyor, sanki asfalt bana kan borcu varmış gibi trafiğin içinde zikzaklar çiziyorum.

Sonunda, terk edilmiş bir yoga stüdyosu ile bir bodega arasında sıkışmış dar bir tuğla binanın önünde duruyorum. Yetmişli yıllardan beri yenilenmemiş gibi görünen eski bir apartman.

Bisikleti zincirliyorum, binanın arkasındaki sokaktaki yan kapıdan geçip çöp konteynerinin üzerine atlıyorum. Yangın merdivenini kullanarak çatıya tırmanıyorum, sonra en yakın binanın karşısındaki, neredeyse dört metre uzaklıktaki çıkıntıya doğru ilerliyorum.

Eski bir süt kasası bulup onu sürükleyerek yanıma çekiyorum, oturup sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Parıldayan bir ışıkla sigarayı yakıp, karşıdaki binanın en üst katındaki küçük daireye bakarak nefes alıyorum.

Sonra onu görüyorum.

Naomi dans çantasını yere bırakıp, sanki içi boşalmış gibi kanepeye çöküyor. Saçları dağınık. Omuzları çökmüş.

Alt dudağını emip çiğniyor. *Bu... beni etkiliyor.*

Babasının zenginliği ve bağlantıları olmasına rağmen, Naomi'nin dairesi şaşırtıcı derecede küçük.

Aslında, bunu silin: burası bir çöplük.

Su lekeli tavan, soyulmuş boya, tek bir yatak odası. Burası, oyun yazarı ya da aşırı dozda uyuşturucu kullanarak ölecek bir üniversite terkinin yaşayacağı bir yere benziyor, bir kongre üyesinin kızının evine değil.

Bu uyumsuzluk büyüleyici.

Naomi'nin ayağa kalkmasını izliyorum. Yorgunluktan kolları sarkmış halde süveterini çıkarıyor. Sonra taytını.

Sonra taytını.

Tek tek, dünyanın geri kalanına giydiği kostümü çıkarır, gölgelerde onu izleyen biri olduğunun farkında değildir. Sigaramdan uzun bir nefes alırım, karanlık bir ihtiyaç karnımda zonkluyor, onu dairesinde çıplak ayakla, sadece soluk yeşil bir spor sütyeniyle dolaşırken izliyorum.

Onu bugün çıplak görmüşüm zaten. Parmaklarımı onun açgözlü küçük amcığına sokmuş, boşaldığında benim için parçalandığını hissetmişim.

Şimdi daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Her santimini. Her sesini. Her gözyaşını ve titremesini, her fısıltılı yalvarışını.

Ve bunu neden istediğime dair gizem, Mario'dan aldığım USB belleği kimseye, Carmine'e bile söylememiş olmam kadar ilgi çekici. O bellekte Naomi ve o iki orospu çocuğunun videosu var.

...O USB'yi, o ucuz barda dizüstü bilgisayarımda ilk kısmını izledikten sonra bir daha hiç izlemedim.

Bu da üçüncü gizem: onu izleme düşüncesi neden bende şiddet ve yıkım arzusu uyandırıyor?

Ceketimin cebinde telefonum titriyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Arayan The Stag.

"Az önce için üzgünüm," diye

homurdanıyor. Birkaç saniye

hiçbir şey söylemiyorum.

"Bunun yaptığımız işin bir parçası olmadığını anlıyorum," diye mırıldanıyorum sonunda. "Ama bunu *sevmek* zorunda değilim."

Yavaşça nefes verir. "Bu lanet olası işe başladığımızda anlaştığımız şeydi. Bunu biliyorsun. Amaç her zaman düzeltici bir güç olmak, *kolektif* bir güç değil. Biz ordu değiliz, Nico. Lanet olası BM değiliz."

Boynumu çevirip parmaklarımı omuzlarıma bastırıyorum. "Biliyorum."

Boğazını temizledi. "Bununla birlikte, Obsidian Syndicate'in Mahkeme'nin radarında olması gerektiğini düşünüyorum."

Bir an sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı.

"İngiltere'de onlar hakkında bir şeyler bilen biri tanıyorum. Sendika'yı kastediyorum. Onunla iletişime geçip seni tanıştırebilirim...?"

Nefes veriyorum. "Yapabilirsen çok sevinirim." "Bir şeyler ayarlarım ve sana haber veririm."

Selam bile vermeden telefonu kapatıyor.

Stag böyledir. Ve "böyle" derken "tuhaf, ürkütücü ve antisosyal eğilimlerin poster çocuğu" demek istiyorum.

Neyse ki arkadaşız.

Telefonu ceketimin cebine koyuyorum. Arkama baktığımda Naomi yatak odasından banyoya doğru yavaşça yürüyor, ışığı açıyor ve bir saniye ortadan kayboluyor.

Sonra geri çıkıyor, artık çıplak, ve yatağına doğru yürüyor.

Banyodan buhar çıkmaya başlıyor, sanırım sıcak bir duş ya da banyo hazırlıyor.

Banyoya dönmeden önce saçlarını dağınık bir topuz yapmasını izliyorum. Sonra durup yerine boy aynasına dönüyor,

Çıplak kcını bana dönüyor, çıplak dans vücudunun tüm ihtiyaını aynada yansıyor.

Dudaklarını dişleriyle ısırıyor ve benim sikim kalınlaşıp şişiyor. Elinin vücudunda aşağı doğru gezmesini izliyorum, parmakları amına ulaşana kadar.

Kot pantolonumun fermuarını açıp şişmiş sikimi dışarı çıkartıyorum ve karanlıkta elimi etrafına doluyorum. Yavaşça okşuyorum, şişmiş, damarlı sikimi yukarı aşağı kaydırıyorum, Naomi'nin yarı kapalı gözlerini izliyorum. Kalçaları sallanıyor, iki parmağıyla klitorisini yavaşça okşarken dişleri alt dudağına batıyor.

şimdi ne düşünüyorsun, küçük balerin? Ya da KİM...

Umarım beni sikiyorsundur ve bu sabah olanları. Uzun sürmez.

Ben de yle.

Belki de bütün gün mavi toplanla dolaştığım içindir. Her neyse, Naomi kendini sabitlemek için avucunu aynaya vurunca, bacakları titreyip eğilirken parmakları amına daldığında, ben de onu o uçurumun kenarına kadar takip ediyorum.

Sikim elimde zonkluyor ve dalgalanıyor, başından sıcak beyaz sperm fişkırıyor ve çatıya sıçrıyor.

Naomi az önce yaptığından kendini sarsarak kurtarır. Yüzünün koyu bir mor renge bürünmesini keyifle izlerim, sonra hızla banyoya koşar.

Ben olduğum yerde kalıp

izliyorum. Bekliyorum.

Neredeyse kırk beş dakika sonra, vücudunu havluyla kurulayarak ortaya çıkar.

Gözlerim aramızdaki mesafeyi delip geçerek amına odaklanır.

Tıraşlanmış.

Aferin kızım.

NAOMI

ALARM ÇALMADAN UYANDIM. Yine.

Dinlenmiş olduğum için değil. Değilim. Gözlerim sanki zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi, vücudum sert ve ağır. Sanki bir ağırlığın altında uyumuşum gibi.

Ama beynim uyanık. Döndürüyor.

Dün, kafamda sürekli tekrar ediyor. Onun karanlık, emredici sesi. Etrafımı saran kokusu - deri ve duman, erkeksi ve temiz. Avuçlarımın ve yanağımın altında masanın hissi.

Kalın parmaklarının ihtiyacım olan amıma girip çıkması.

Düşünmeyi bırakıp sadece *inlediğim* an. Onun için inledim, onun için *boşaldım* ve elinin üzerine dağıldım.

Dün gece, duştan çıkan buhar banyoyu doldururken, yatak odamın aynasının önünde durup o deneyimin her bir kirli detayını hatırladım ve tekrar boşalana kadar klitorisimi ovuşturdum.

Bunun kontrolü geri kazanmakla ilgili olduğunu söylemek isterdim.

Ya da bir kapanışla ilgili. Ama bu yalan olurdu.

Gerçek şu ki, ben *delinin tekiyim*.

Bana bakışını düşünüyordum. Bana dokunuşunu, sanki tamamen ona aitmişim gibi. "*Aferin kızım*" derken, sanki bu hem ödöl hem de ceza gibi.

Övgü ve lanet. Cennet ve cehennem.

Bende bir sorun var. Kırık.

Bükölmüş. Yozlaşmış.

Birkaç dakika daha tavana bakarak, hızla çarpan kalbimin yavaşlamasını, bu düşüncelerin dağılmasını diliyorum.

Ama gitmiyorlar. Sadece daha derine gömüyorlar.

Sonunda kendimi yataktan kaldırıp banyoya gittim.

Aynadaki yansımam yorgun görünüyor — uykumda ısırđım için dudaklarım kanamış, gözlerimin altında koyu gölgeler var. Duşā girip hızlıca yıkandım, gözlerimi kapatıp suyun üzerime akmasına izin verdim. Ellerim bacaklarımın arasına kayıp, oradaki çıplak, traşlanmış cildi hissettiğimde, bir an için irkildim, kalp atışlarım durmuş gibi durdum. Sonra her şey geri geldi.

O söyledi. Ben de yaptım.

Bir yanım onu ve *kendimi*, onun emrine itaat edip normalde yapmayacağım bir şeyi vücuduma yaptığım için nefret etmek istiyor.

Aynı zamanda, parmaklarım bacaklarımın arasındaki yumuşaklığā dokunduğunda cildimde bir sıcaklık hissediyorum.

Çıplaklık hissi... yeni. Ama hoş değıl.

Aslında biraz seksi.

Dikkatimi dağıtan düşünceleri kafamdan atıp suyu kapatıyorum, havluyla kurulandıktan sonra losyon sürmek ve hafif makyaj yapmak için banyodan çıkıyorum. Çekmecelerimi karıştırıp, sahip olduğum en "seksi iç çamaşırı"na en yakın şeyi buluyorum: birbirine uyan, hafif şeffaf siyah dantelli bir külot ve sütyen. Bunları aylar önce almıştım, neden aldığımı hatırlamıyorum. Aslında hiç giymemiştim.

Onları giyecek birisi *de* yoktu zaten.

Bir an için, daha uyumlu bir kıyafet düşünmeye başlıyorum: belki "ofise daha uygun" bir şey. Bir elbise mi? Sonra kaşlarımı çatıp aynaya dönüp kendime sert bir bakış atıyorum.

Neden onun için giyiniyorum *ki*?

Neden iç çamaşırı giydim *ki*? Ya da dün gece neden amımı tıraş ettim?

Çünkü o söyledi.

İçimde karanlık, fısıldayan bir varlık kötücül bir gülümsemeyle gülümserken yutkunuyorum.

Ve sen onun sana bunu söylemesinden hoşlanıyorsun.

Aynadan gözlerimi ayırırken titriyorum, giyinme fikrini bir kenara atıp kapüşonlu bir sweatshirt ve tayt alıyorum.

* * *

LICKITY SPLITS: Big Apple'ın en seksi kızları!

O tabela hala beni utandırıyor.

O kadar absürt ki, kapının diğer tarafındaki canavara kendimi sunmak için ikinci kez oradan geçmesem, neredeyse komik olurdu.

İçeri girdiğimde Nico sandalyesine yaslanmış, ayaklarını masanın üzerine atmış, kayıtsız bir şekilde oturuyor. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, yakası açık, kıvrımlı dövmeleri gözlerimi kamaştırıyor. Koyu renk saçları geriye taranmış, keskin çenesi sıkı, mavi gözleri odanın diğer ucuna doğru keskin bir bakış atıyor ve beni yere çivilenmiş bir gölge gibi sabitliyor.

Kaşları, omurgamı dikleştirip içimi burkan bir titremeye neden olacak kadar yukarı kalkmıştı.

"Kapıyı kapat."

Sesi alçak. Aceleci değil. Bir gün önce boyun eğdirmeye zorladığı bir kadına emir vermiyor, akşam yemeği rezervasyonunu konuşan bir adam gibi.

Kapıyı arkamdan yumuşak bir tıklamayla kapatıyorum.

Çılgın bir kral gibi masasının arkasına yayılmış, gözleri bana kilitlenmiş halde otururken kıpırdamadı.

"Giysilerini çıkar."

Ağzım anında kurur. Bu bir soru değil.

Beni, kaçıp kaçmayacağına karar vermeye çalışan bir geyiği izleyen avcı gibi bakıyor.

Boğazım titriyor ve sonunda konuşacak cesareti buluyorum.

"Neden..."

"Çünkü ben öyle dedim, Naomi. Bu yüzden. Çünkü bunun seni küçük düşürdüğünü biliyorum. Çünkü senin lanet olası baban benim kapıma *bomba* gönderdi.

ön kapıma bomba gönderdi. Ve o kendini gizli servis ajanlarının duvarının arkasına kilitlemeyi başardı, ama *sen* başaramadın..." Omzunu kaldırıp geniş bir hareketle işaret ediyor. "Eh, işte buradayız."

İçimde karanlık bir his oluşur.

Nico, ben sahnede yalnızken Mercury Tiyatrosu'nun gölgelerinden sıvışıp bana artık "onun" olduğumu kesin bir dille söylediği gecedan beri babamla *yedi kez* iletişime geçmeye çalıştım.

Neden onun olduğumu söylediğinden beri.

Ve ne kadar korkunç olsa da, Bianca'ya olanlarla bir bağlantısı olabileceğini, ne kadar korkunç olursa olsun, şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde imkansız *değil* diye düşünüyorum.

İnsanlar omlet yapmak için birkaç yumurta kırmak gerektiğini söyler. Babam ise gerekirse düzinelerce yumurta kırarak türden bir adam. Bütün kümesleri yakıp yıkar. Bunu biliyorum.

Bu acımasızlık değil, sadece hırs. Onun için amaç *her zaman* araçları haklı çıkarır. Kabineye girip Beyaz Saray'a ulaşmak her zaman hedefi olmuştur ve bunun ardından bir gün başkanlık koltuğuna oturmak da gizli hedefi.

...Dünyadaki tüm yumurtaları kırmaya hazır değilsen, bu kadar yüksek hedeflerin olamaz.

Babamın Barone'ların evine bizzat bomba gönderdiğini düşünmüyorum. Bu imkansız. Tek amaçlı biri olmasına rağmen, kariyeri her şeyden önce gelir.

Ama onun bunu gönderenlerle bir ilgisi olabileceğini düşünmek imkansız *değil*. Çocukken evimize mafya gelmezdi. Ama onun gizemli, bazen şüpheli tiplerin

onların kendini babamın ofisine kilitleyip fısıltıyla konuştuklarını hatırlıyorum.

O geceden beri babamı *yedi kez* aradım ama cevap yok. Sesli mesaj bile yok. "Şu anda konuşamıyorum" veya "Sonra ararım" gibi bir mesaj bile yok.

Tek aldığım, yardımcısından gelen standart bir mesajdı: "Kongre Üyesi Kim bugün Kongre'de arka arkaya komite toplantıları ve onay öncesi brifingleri var. Mümkün olan en kısa sürede size geri dönecektir."

Sanki ben bir seçmeniymişim ya da lanet olası bir muhabirmişim gibi.

Onun "Hayır, tatlım, arkadaşını ve iş arkadaşını havaya uçurmakla hiçbir ilgim yok" demesini duymak isteyen kızı değil.

Yalan olsa bile.

"Yani, tüm bunlar babamın..."

"Hayır." Nico beni sertçe keser. "*Düşündüğüm için değil. Lanet olsun, biliyorum.*" Çenesiyle bana işaret eder. "Kıyafetlerin hala üstünde."

Yutkunuyorum.

"Açık konuşayım, eğer burada senin yerine baban benim öfkeme maruz kalsaydı, benim için soyunmazdı," der Nico, gözlerini benden ayırmadan. "Kesik taşakları boğazına tıkılmış halde, kafasını pencereye vurarak intihar ederdi. O yüzden lütfen, üstüne bir de sakızlı kiraz koyup, ben kesmeden önce o *lanet* kıyafetlerini çıkar."

Omurgamdan bir titreme geçer. Tek kelime etmeden dönüp utangaçça kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarırım. En yakın sandalyenin üzerine katlarım. Sırada ayakkabılarım var. Sonra tişörtüm, sonra taytlarım.

Şimdi iç çamaşırlarım kaldım ve durakladım.

Bekliyorum.

Onun bir şey söylemesini istiyorum.

Yorum yapmasını. Onaylamasını. Fark etmesini.

Nico'nun ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar.

"Sütyen ve külotunun yorumunu mu bekliyordun, balerin?" der, sesinde sert bir alaycılık vardır. "Çıkar onları."

Utanç yüzümü kaplar, arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açarım, askıları kollarımdan kaydırıp sütyen yere düşer. Külot da onu izler. Kendimi ona tekrar çıplak olarak sunarken soğuk hava tenimi okşar.

O, masasının arkasındaki sandalyesinden bana bakarken oda sessizdir, mavi gözleri yavaş ve klinik bir hassasiyetle üzerimde dolaşır.

Cildim yanıyor ve o henüz bana dokunmadı bile.

Bakışları bacaklarımdan arasında durdu ve sırtıttı. "Görünüşe göre temel komutları hatırlayabiliyorsun. Bu iyiye işaret."

Aptal.

Kendi kendime mırıldanırken bile, havada beni statik elektrik gibi saran bir elektrik var.

Nico parmağıyla masasının yanındaki yere işaret ediyor.

"Buraya gel."

İleri adım atmaya başlıyorum.

"Sürün."

Donakaldım.

"Ne?"

"Sürün. Yürüme."

Yüzüm kızarıırken dudakları köşelerinden karanlık bir şekilde kıvrıldı. "*Neden?*"

Sesi alçalır. "Tekrar söylüyorum, çünkü ben öyle dedim. Ve seni küçük oynucağım gibi ellerinin ve dizlerinin üzerinde, emirlerimi yerine getirirken izlemek istiyorum. *Sürün* lan."

Yüzüm alev aldı. Binlerce aşağılama parçası cildimi deldi. Ama yere çöktüm.

Her ileri adımda kendimi parça parça yırtıyormuşum gibi hissediyorum. Yine de bacaklarımın arasında bir sıcaklık var, dizlerim cilalı ahşap zemine her sürtüşünde, bu şekilde durduğum her saniye, çıplak ve itaatkar, her saniye.

Onu bunun için nefret ediyorum.

Vücudumun *nefret etmemesinden* de nefret ediyorum.

Nico, ben yaklaşırken sandalyesini biraz geriye itti, eğlence bekleyen bir kral gibi, sonra önündeki masaya vurdu.

"Kalk."

Ayağa kalkıyorum, ona bu kadar yakınken çıplaklığımı örtmek için boşuna uğraşıyorum ve masanın kenarına oturmak için dönüyordum.

"Hayır, hayır, hayır." Nico başını sallar, gözleri vücudumu tararken kararır. "Dizlerinin üzerine çök. Bana sırtını dön."

Yüzüme o kadar hızlı bir sıcaklık geliyor ki bayılacağım sanıyorum. Ama yapıyorum — soğuk ahşap masanın üzerine tırmanıyorum, tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona sırtımı dönüyorum.

"Göğsünü ve yüzünü masaya dayayın," diye mırıldandı.

Kahretsin.

En mahrem yerlerimden sadece 30 santim uzakta olan gözlerinin beni yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum. Ama itaat ediyorum. Göğsüm masaya değene kadar eğiliyorum, sırtım içgüdüsel olarak kavisleniyor ve ne kadar çıplak ve savunmasız olduğumu fark ediyorum.

Ne kadar çıplak ve savunmasız.

Uyluklarımın arkasında nefesini hissediyorum ve dişlerimi dudağıma sıkıştırıyorum.

"Bacaklarını aç," diye mırıldanıyor.

Geriliyorum.

"Arkana uzan," diye devam ediyor Nico. "Kıçını tut ve bacaklarını aç." Yerin açılıp beni yutmasını istiyorum.

Ama yapıyorum.

Parmaklarım kıçımın yumuşak etine kıvrılıyor ve çekiyor. Titriyorum, aşağılanmış hissediyorum, ama yine de...

O zonklama geri geliyor.

Her zamankinden daha güçlü.

"Dün gece o pis küçük amını okşarken ne düşünüyordun?" diye fısıldıyor Nico.

Şoktan gözlerim büyürken vücudum kaskatı

kesilir. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Sana bir soru sordum," diye

homurdandı. Cevap vermedim.

Veremedim.

O da benim yerime cevap veriyor.

"Dün olanlar yüzünden mi?" diye alay ediyor. "İyi bir fahişe gibi boşalırken, sıkı ve ıslak amında benim kalın parmaklarımı düşündün mü?"

Gözlerimi
kapatıyorum.

Ama
bırakmıyorum.

Onun için kendimi açık tutmaya devam ediyorum, nefesim sığ, bacaklarım titriyor.

Aniden, kıcımdan aşağıya soğuk ve kaygan bir şeyin damladığını hissedince keskin bir nefes alıyorum.

Gözlerim açılır ve dönmeye başlarım.

"Ah-ah-ah. Olduğun yerde kal," diye emretti Nico, karamsar, neredeyse şehvetli bir ses tonuyla, alçak sesle.

O, her ne ise onu kalçalarımın arasına damlatıp kık deliğime ve am dudaklarıma akıtınca titriyorum.

Aniden bunun kayganlaştırıcı olduğunu anlıyorum.

Şişenin yere konmasının yumuşak *sesi* kulakları sağır ediyor.

"Sanırım yeni bir bölgeyi keşfetme zamanı geldi," diye mırıldanır Nico.

Tüm vücudum gerilir.

"Ben..." Sesim kesilir.

"Konuşmanı söylemedim," diye mırıldanır Nico. "Kendini açık tutmanı söyledim."

Ağzımı acı verecek kadar sert ısırarak, yükselen paniğimi bastırmaya çalışıyorum. Aniden, bir şey kıcıma alaycı bir şekilde bastırınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum.

Sonra tekrar kapatırım.

Konuşmamı söylemedi.

Yüzüm kızarır, yanağım masanın soğuk ahşabına çarpar. Nico'nun ne olduğunu bilmediğim şeyi çevirdiğini hissediyorum — pürüzsüz, ince, ucu yuvarlak bir şey. Belki lastik ya da silikon.

Sonra itmeye başladı. Nefesim kesildi, vücudum arkamdaki alışılmadık penetrasyon hissiyle titriyordu. Yavaşça içime çevirirken, giderek genişleyen nesnenin etrafında sıkıştığımı hissedebiliyordum. Tam ona yapamayacağımı, çok fazla olduğunu söylemek üzereyken, nesne aniden inceldi.

Nesnenin kıcıma girerken hafif bir patlama hissiyle titriyorum, kık deliğim nesnenin tabanını sıkılaştırıyor, çok daha geniş ve düz bir kısmı bana geliyor.

Siktiğimin... Bu bir anal tıpası.

Aklım ve vücudum bu istilayı sindirmeye çalışırken, kulaklarım utanç ve karanlık bir heyecanla çınlıyor.

O kadar da derin değil, ama resmen bilinmeyen sulara açıldık. Bilmediğim bir sınırı aştığımızı hissediyorum.

Ve... bundan nefret etmiyorum.

Bundan nefret etmediğim için

nefret ediyorum. "Aferin kızım,"

diye mırıldanıyor Nico.

Övgü, plug'dan daha heyecan verici.

Arkamda bir gıcirtı, onun sandalyesine geri yaslandığını söylüyor. Titriyorum, gözlerinin bana, çıplak amıma ve onun az önce içeri soktuğu plug'ı sımsıkı saran kışımına *kilitlendiğini* hissediyorum.

Onun için tamamen sergilenmiş durumdayım ve kendimi hiç bu kadar fahişe hissetmemiştim.

...Ve bu mutlaka en kötü şey değil.

"Şimdi," diye düşünceli bir şekilde arkamdan mırıldanıyor. "Bir içki iyi olurdu. Viski. Buzlu." Parmaklarının koltuğun kolçaklarına hafifçe vurduğunu duyabiliyorum.

Titreyerek nefes verip kendimi yukarı itiyorum, yüzüm zonkluyor. Fiş hala orada, sıkı, yabancı ve korkunç derecede erotik.

Titrek bacaklarımın üzerine kayarak masadan inerim, ona bakamadan arabaya doğru yürümeye başlarım.

"Hayır, Naomi," diye karanlık bir sesle mırıldanıyor. Emir veren sesi anında beni durduruyor.

"Sürün."

Dizlerimin üzerine çökerken titriyorum, pozisyonumun değişmesiyle fişin beni gerdiği yerden elektriksel bir titreme yayılıyor ve içim yanıyor. Bar arabasına sürünerek gidiyorum. Neyse ki, gümüş kovadan kristal bardağa buz alıp birkaç parmak viski eklediğimde yorum yapmıyor.

Elimde bardakla döndüğümde, Nico boğazını temizledi.

"Tekrar, sürün."

Donup

kalıyorum.

Nasıl sürünerek ve dolu bir içkiyi taşıyarak sürünmem gerekiyor?

"Sırtında dengede tut," diyor sessizce, sanki düşüncelerimi okuyor gibi.

Dönüp sessizce ona bakıyorum. O da bakışlarımı karşılıyor, ifadesiz, kaşları kalkık, tartışacak mıyım diye bekliyor.

İtiraz etmek istiyorum.

Gerçekten, *gerçekten* istiyorum.

...Ama yapmıyorum.

Onun yerine diz çöküyorum. Ellerim hafifçe titriyor, beceriksizce arkama uzanıp bardağı sırtımın ortasına koyuyorum.

Buz gibi ve beni nefesimi kesip irkilmeye neden oluyor. Ama

yerinde kalıyor. "Şimdi emekle," diyor Nico yumuşak bir sesle.

Yavaş ilerliyorum. Kalçalarımı düz, sırtımı sabit tutmak için konsantre olmam gerekiyor. Ama yapıyorum.

Ona ulaştığımda kaslarım titriyor. Ama bardak hala yerinde duruyor.

Nico başını sallıyor. "Aferin kızım."

Yine, bu sözler kalbimi çarptırıyor. Yine, saçma sapan, korkunç bir sıcaklık karnımı kaplıyor. Bunu duymaktan hoşlanmam. Buna can atmamdan *nefret ediyorum*.

Eğilip sırtımdan bardağı alır ve masanın üzerine koyar. Sonra çekmeceye uzanıp beyaz ipek bir kurdele çıkarır.

"Ellerini arkaya koy."

İtaat ediyorum, omuzlarım gerilirken parmaklarımı sırtımın alt kısmında birleştiriyorum.

Nico eğilip kurdeleyi bileklerime doladı ve sıkıca ba ğ ladı, ama acı vermeyecek kadar.

Sonra viski barda ğ ını sırtımın alt kısmına geri koydu. "Dökme, yoksa ceza var."

İçimde bir şey parçalanır.

Ciddi misin sen?

Dikleşir, bo ğ azını temizler ve sandalyesini masaya geri çeker. Sonra dizüstü bilgisayarını açar.

Yutkunuyorum, kalbim deli gibi atıyor. "Ne kadar süre..."

"Bugün sen bir sehpa-sın," diyor bana bakmadan. "Sehpalar konuşmaz."

Dizlerimin üstündeyim. Çıplak. Ba ğ lı. *Tıkalı*. Sırtımda bir içki tutuyorum.

Ve yine de, içimdeki küçük ses öfkeyle çığlık atmıyor. Kahretsin, *mırıldanıyor*.

Bu pozisyonu korumak zor. Uyluklarım titriyor. Sırtım ağrımaya başlıyor.

Nico cep telefonuyla bir arama yapıyor, hemen İtalyanca konuşmaya başlıyor, onun İtalyanca bildi ğ ini bilmiyordum. Sesi daha sertleşiyor, gözleri dizüstü bilgisayar ekranına kilitlenmiş. Bir anda eğilip barda ğ ı elinden alıyor.

Sırtım, yavaşça bir yudum alıp geri koyarken, tüylerim diken diken oldu.

Bacaklarım kramp girmeye ve titremeye başladı. Neredeyse beş dakikadır aynı pozisyonda diz çökmüş durumdaydım. Karın kaslarım dalgalandı.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, bir spazm beni sarsıyor.

Oh, lanet olsun.

Bir an için bardak sallanır. Ve

kenarından biraz dökülür.

Viski cildimde soğuk bir iz bırakarak akıyor. Nefesimi tutarak kaskatı kesiliyorum.

Nico başını çevirip bana bakar, sonra yere damlayan viskiye bakar, sonra tekrar bana bakar.

"Seni sonra ararım."

Telefonu masasına bırakır, yavaşça ve derin bir nefes alır, elini uzattı ve çenesini okşar.

Gülümsemesi yavaş ve soğuktur.

"Peki o zaman," diye mırıldanıyor. "Cezan bu."

NICO

Viski dökölünce irkilir.

Boğazından keskin ve tiz bir çığlık çıkar, sanki soğuk sinirlerini şok etmiş ve beynini vücuduna geri sokmuş gibidir.

Yavaşça ona dönerim.

Bu anın lanet olasıca güzel bir yanı var — ofis ışıkları altında parlayan çıplak teni, sert ahşap zeminden kızarmış dizleri, sırtının kıvrımları, sırtından aşağıya ve sıkı kalçalarına doğru akan sıvının izleriyle parıldıyor.

Elleri hala beyaz ipek kurdeleyle arkasında bağlı, bilekleri sırtının alt kısmında çaprazlanmış. Dizleri açık.

Ve yüzü...

Yüzü mükemmel bir şekilde mahvolmuş, harap olmuş bir güzellik: gözleri fal taşı gibi açılmış. Yanakları kızarmış. Dudakları sinirden ya da yalvarmamak için ısırılmış. Belki de her ikisi de.

Muhtemelen her ikisi de.

Sessizliğin uzamasını bekledikten sonra eğilip sırtından bardağı alıp masanın üzerine koydum.

Sonra ayağa kalkıp boynumu

çeviriyorum. "Ayağa kalk,"

diyorum, sesim monoton.

Bana bakıyor, sanki duymamış gibi. Kaşlarımı

kaldırıyorum. "*Ayağa* kalk, Naomi."

Biraz zorlanır, diz çökmekten vücudu kaskatı kesilmiştir, ama ayağa kalkar. Omuzları, zaten açığa çıkmış olanı korumak için içe doğru kıvrılır.

Arkasına geçip omuzlarına uzanıyorum. Dokunduğumda titriyor. İyi.

Bir elimi omuzlarının arasına sıkıştırıp göğsü masaya değene kadar ileri doğru itiyorum.

"Ayaklarını aç," diyorum. "Sırtını kamburlaştır. Sakın

kıpırdama." Titriyor ama itaat ediyor.

Elimi kışının kıvrımının üzerinde gezdiriyorum.

"İçkimi döktün," diyorum rahat bir şekilde.

"Özür dilerim..."

"Özür dilemeni istemedim."

Ağzını sıkıca kapatıyor. "Say,"

diyorum.

Sonra elimi indiriyorum.

Ses ofiste keskin bir yankı yapar.

"Bir," diye boğuk bir sesle

fısıldadı. Gülümsedim.

O kırık, harap, hıçkırık sesini *seviyorum*.

Diğer yanağına da vuruyorum, acının yayılmasını ve avucumun altında cildinin pembeye dönmesini izliyorum.

"İki."

Sesi titriyor.

Devam ediyorum. Her iki yanağına sırayla şaplak atıyorum. Her vuruştan sonra elimi biraz daha uzun süre üzerinde tutuyorum. Onun bilinçsizce kıvrılmasını ve sırtını kamburlaştırmasını izliyorum.

Kıpırdanıyor.

Sanki vücudu kendisiyle savaşıyor, parçalanmamaya çalışıyor.

Ve lanet olsun, bu büyüleyici.

Omzunun üzerinden, masaya yapışmış yanağına ve sıkıca kapalı gözlerine bakıyorum.

Ağzı açık, nefesi düzensiz. Ve o alt dudağı... ısırılmış, kırmızı ve titriyor.

Bana bu cezalandırılan bir kadın gibi gelmiyor. Bu,

boşalmamak için çaresizce uğraşan bir kadın gibi
görünüyor.

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkararak, elimi öncekinden daha sert indiriyorum. "Saymaya devam et."

"*Dokuz*," diye nefes nefese söylüyor.

Uyarı vermeden, elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. Elim amını kavradığında anında sırtıyorum.

O çok *ıslak*, ısısı elime vuruyor. İki parmağımı kaygan ıslak dudaklarında yavaşça gezdiriyorum, sonra çekip ona gösteriyorum.

"Bak," diye homurdandım, parmaklarımı ona yaklaştırarak. "Damlıyor," diye mırıldandım. "*Ve masamın her yerine de.*"

Gözlerini kapalı tutuyor ve boğazından ihtiyaç dolu bir ses çıkarken yüzü daha da kızarıyor.

Eğilip ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Nedenini söyle, balerin." Başını sallıyor.

Tsk. "Cevap yok mu? Peki, belki *benim* teorimi duymak istersin."

Parmaklarımla tekrar bacaklarının arasına girip klitorisini yavaşça ovmaya başladım. "Bence masanın her yerine ıslanıyorsun çünkü cezalandırılmaktan *hoşlanıyorsun.*
Kullanılmaktan."

Dokunuşumla inliyor. Cevabım, ıslak amına iki parmağımı batırmak. Naomi inlemekten boğuluyor, kalçaları kıvrılırken ayak parmakları yere bükülüyor.

Parmaklarımı onu nefes nefese bırakacak kadar kıvırıyorum.

"Henüz seni sikmedim bile, ama amın sanki benimmiş gibi davranıyor. *benimmiş gibi davranıyor.*"

Daha da yaklaşıp sözlerimin derinliklerine işlemesine izin verdim.

"Bundan nefret ediyormuş gibi davranmaya devam et, Naomi. Ben de sana yanıldığını kanıtlamaya devam edeceğim."

Ellerini hala arkasında kurdeleyle bağlamış durumdaydı. Vücudu şaplaklardan, utançtan, ıslak amının içinde kayan parmaklarımın hissinden titriyordu, odayı yalanlarının ıslak sesleriyle dolduruyordu.

Ve ben daha başlamadım bile. "Masaya geri dön," diyorum sessizce.

Tereddüt ediyor, hızla gözlerini kırptıyor. Sonra ayağa kalkmaya çalışıyor; bilekleri hala bağlı olduğu için biraz zorlanıyor. İçeri girip neredeyse kayarken onu yakalıyorum, belinden tutup sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyorum.

Cildi ateş gibi sıcaktı. Onu tam istediğim pozisyona getirirken uylukları titriyordu.

Sanki benim kişisel *seks oyuncağım* gibi.

İşimi bitirdiğimde, sırtüstü masanın üzerinde yatıyor, ayakları masanın yüzeyine düz bir şekilde basmış, dizleri havada.

Bacaklarını aç. Tamamen bana aç. Tamamen benim.

Ona bakıyorum — göğsünde yayılan kızarıklığa, koyu, pembe meme uçlarına, sıkı ve ağırlı meme uçlarına, cesurca saklamaya çalışsa da yüzünde belirginleşen saf, titrek arzuna.

Uyluklarının arasındaki pembeliğe, şişmiş, parıldayan amına.

Eğilip kemerimi çözüyorum. Naomi'nin gözleri büyür ve ağzı şok, gerginlik, korku ve şehvetin karışımıyla açık kalır. Pantolonumu çözüp elimi içeri sokuyorum ve şişkin sikimi avuçlarımla kavırıyorum.

"Sen..." Yüzü kızarıırken sözleri takılır. "*Beni sikmek mi istiyorsun?*" diye fısıldar.

Biraz korkakça.

Biraz masum.

Ve son derece *çaresiz*.

Bu, içimde bir şeyi *kırıyor*.

O, ne istediğini henüz bilmiyor. Ama öğrenecek.

Şişmiş, kalın sikimi çıkarırım, elimle dibini kavrar ve yavaşça okşarım.

Naomi'nin çenesi *düşüyor*, gözleri benim sikime kilitleniyor, ben ise kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyorum.

Ne diyebilirim ki? Ben şanslıyım.

...Ve delik deşik, lafı geçmişken.

Naomi, kendini kesebilecek kadar keskin bir nefes alır ve sikime bakar.

Ben sadece onun açık bacaklarının arasında duruyorum, kendimi okşuyorum, kızarmış, titreyen, gergin vücuduna bakıyorum.

Yavaşça sikimi amına yaklaşıtıyorum. İçeri girmiyorum. Henüz değil. Kalçalarımı sallayıp şişmiş sikimi onun dağınık dudaklarının arasında gezdirirken, sadece hissetmesine izin veriyorum.

Kalçaları yukarı doğru seğiriyor, sanki vücudu beni kendi kendine çekmeye çalışıyor gibi. "Seni sikmemi *ister* misin?"

Dudaklarını o kadar sert ısıyor ki, kanayacağını sanıyorum. "Hayır," diye nefes nefese söylüyor.

Kıçını sertçe tokatlıyorum.

"Yalan söylemek daha fazla cezayı hak eder," diyorum karanlık bir sesle. Sonra üzerine eğilip, sikimi onun kaygan, sıcak küçük amcığına tekrar sürüyorum.

"Ama hayır," diye mırıldanıyorum, ağzım kulağına değiyor. "Seni sikmeyeceğim..." Uylukları gerginleşirken, kalçaları altımda hareket ederken gülümsüyorum.

"*Henüz* değil."

Boğazının derinliklerinden inliyor.

"Ama senin açgözlü küçük deliklerinden birini kullanarak boşalacağım."

Geriye yaslanıp, masanın etrafında yavaşça ve kararlı bir şekilde hareket ederken onun bunu sindirmeye çalışmasını izleyerek içimden sırtıyorum.

Gözlerini benden ayırmadan, her hareketimi takip ediyor, ben onun başının arkasına gelene kadar, vücudu hala masanın üzerinde uzanmış, ayakları tahtaya basmış, dizleri açık, bilekleri bağlı, saçları masanın kenarından mürekkep gibi dökülüyor.

Yanağını okşadım.

"Ağzını aç, balerin," diyorum.

Naomi'nin gözleri kocaman açılmış, zonklayan sikime bakıyor. Sinirli bir şekilde dudaklarını tekrar ısıyor, ama meme uçlarının daha da sertleştiğini fark ediyorum. Uyluklarının sıkılaştığını.

Aralarında parıldayan, damlayan şehvet.

"Tabii, istersen," diye fısıldadım. "O tıkaç seni yeterince genişletmiştir, belki o zaman şişko sikimi sıkı küçük göt deliğine sokabilirim"

Eğer o yolu tercih edersen..." Naomi koyu kırmızıya döner.

Ama bana öfkeyle, dehşetle ya da tiksintiyle bakmıyor. Sanki çaresizce bir şeyi tutmaya çalışıyor gibi.

Yavaşça başını geriye doğru eğip masanın kenarına sarktırdı ve dudaklarını büzerek yumuşak dudaklarını açtı.

Bakışlarımız kesişti ve bakışlarında derin ve çaresiz bir titreme oldu.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, başparmağımı üst dudağına sürtüp sonra ağzına sokuyorum.

Dilime bastırdığımda yumuşak bir inilti çıkar.

Sonra parmağımı çekip bir elimle çenesini kavrar, diğer elimle penisimin tabanını sararım.

Ağzı açık kalır, bekler.

İstiyor.

"Gözlerini bana dik," diyorum sessizce.

Sonra içeri kayıyorum: önce sadece başım—kalın, sıcak, dudaklarını *genişçe* açıyor gözleri şaşkınlıkla şişerken.

Siktir. Beni.

Dudakları başımı sararken derin bir iniltiyi bastırıyorum. Dili çekinerek en ucunu yalarken, piercingimi keşfederek oynuyor.

Siktir, sanırım bu ağza aşık oldum.

İçgüdüsel olarak kalçalarımı öne doğru sallıyorum, çenesi sonuna kadar gerilince tekrar inliyorum. Boğazının arkasına çarptığımda hafifçe öğürüyor ama çekilmiyor

çekmiyor.

Tanrım, bu işte hiç tecrübesi olmadığı çok belli. Dilinin her tereddütlü hareketinde bunu hissedebiliyorum. Ama gözlerinde tereddüt yok.

Sadece ateş. Utanç. *Arzu*.

Biraz daha derine ittim. Gözleri titredi, boğazı sıkıştı ve hafifçe öksürdü. Dudakları benim sikimin etrafında gergin bir şekilde kabarmış, tükürük ve ön sıvı köpürüyordu.

Yavaş ve kontrollü hareketlerle ağzını sikmeye başladım, bir elim saçlarını tutarken, diğer elim başını sabitliyordu.

Nazik değilim.

Onu zorlayacağım.

Sadist değilim, ama bu kontrol meselesi. Onu tam olarak istediğim gibi kullanıyorum

—ve o da bana *izin veriyor*.

Boğulup inerken yanaklarından salya sızıyor, çenesi daha da açılıyor. Daha derine kayarken, boğazına doğru ittiğimde kaşları çatılıyor. Tekrar öğürüyor, boğuk bir ses aramızdaki boşlukta yankılanıyor.

Durmuyorum.

Parmaklarım saçlarını kıvırıyor, diğer elimle boğazını kavrayıp onu biraz daha yaklaştırıyor ve başını mükemmel bir açıyla eğiyorum.

"Kendine bak," diyorum boğuk bir sesle. "Benim sikimi iyi bir seks oyuncağı gibi alıyorsun. Ağgözlü, hevesli küçük bir sik yalayıcı gibi."

Etrafı m d a inliyor, gözleri bir saniye kapanıyor, sonra tekrar açılıyor, vahşi ve bulanık.

Dili *her yerde*. Dudakları açgözlülükle emiyor. Kendi boynuna salya akıtıyor ve bunun farkında bile değil.

Elim göğsünün üzerinde kayıyor, göğsünü avuçluyorum. Meme ucu cam gibi sertleşmiş, parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, bu pozisyonda bile vücudu kıvrıldığında inliyorum.

Diğer elimi aşağıya, bacaklarının arasına, klitorisine kaydırıyorum. Sarsılıyor. İnliyor. *Hıçkırıyor*.

Sırıttım.

"Ne *aç* bir amcık," diye alay ediyorum, parmaklarım onu titretmeye devam eden küçük sinir demetinin üzerinde sıkı daireler çiziyor. "İyi bir kız gibi ortalığı *batırıyorsun*."

O benim sikimin etrafında inliyor, titriyor. Dilini şişmiş başımın etrafında daha hızlı hareket ettirmeye başlıyor.

"Teşekkür et Naomi," diye inlerim. "Cezan için bana teşekkür et. '*Beni mahvettiğiniz için teşekkür ederim efendim*' de."

Derin bir inilti çıkarır, gözleri geriye döner ve yanaklarını benim sikimin etrafında çukurlaştırır. Az önce ona söylediğim sözleri mırıldanır. Her halükarda, onun çabalarının titreşimleri benim taşaklarımı sıkılaştırır.

Siktir, onun güzel dudaklarının hepsini almaya çalışmasını izlemek bile beni boşaltabilir.

Şimdi iki elimle ona uzanıyorum, bir elimin iki parmağını amına sokuyorum, diğer elimi aşağı kaydırıp küçük tıpayı tutuyorum. Onu yavaşça çevirmeye başladığımda, sürtünmenin kıcını tahrik etmesine izin vererek, inlemeleri daha yüksek, daha istekli ve daha çaresiz hale geliyor.

O sadece inlemiyor. Sadece inlemiyor.

Çıldırıyor.

Naomi kıvranmaya, titremeye ve sarsılmaya başlıyor. Dizleri titriyor, ayak parmakları masanın kenarına kıvrılıyor, ben ise iki parmağımı ıslak amına sokup çıkarırken, kıcındaki tıpayı çeviriyorum.

Derin bir inilti çıkararak, sikimi boğazının derinliklerine sokuyorum. Etrafımda mırıldanıyor ve iniliyor, ıslak ve yüksek sesle emiyor, sikimin ağzını siktiği ıslak, şapırdayan ses ofisi dolduruyor.

Hissedebiliyorum... sıkışmayı. Nefesinin değişmesini. Bacaklarındaki titrek gerginliği.

Sonra bir dalga kıyıya çarpar gibi kırılır.

Omurgası kavislenir ve ağzı benim sikimin etrafında gevşerken boğazından bir boşalma çığlığı kopar. Yüksek, boğuk bir ses çıkar, boğuk ve çaresiz, sonra tüm vücudu kasılır, orgazm onu canlı bir tel gibi parçalar.

Geliyor.

Parmaklarımın klitorisinde. Penisim boğazında. Utançtan. Kontrolde. *Benden.*

Ve kalan son parça irademi de kaybediyorum.

Yüzünün yanlarını sıkıca kavrar ve ağzını daha sert, daha derine sikerim, kendi boşalmam üzerime çökarken dişlerimi sıkarak inlerim.

Boşaldığımda, sanki bir bomba patlamış gibi.

Kalçalarım ileri doğru sarsılır, sikim dudaklarının arasında zonklarken ağzına boşalırım. Boğazı beni sıkarken, onu almaya çalışır ve onu görmek - tükürükle ıslanmış, yanakları ıslak, gözleri geniş ve maskarası akmış, teslimiyetinin son izleri - beni hiç hiçbir şeyin yapamadığı kadar sert vurur.

Son bir iniltiyle, taşaklarım yapışkan spermimin son damlalarını boğazına boşaltır ve yavaşça çekilirim.

İçimde derinlerde karanlık ve sapkın bir şey, ona yaptığım bu pislige sevinçle coşuyor.

Dudakları kırmızı ve şişmiş. Makyajı bozulmuş. Göğsü keskin, hırçın nefeslerle inip kalkıyor. Sperm ve tükürükle kaplı.

Yutkunuyor.

Sonra gözleri benimkilere yükselir ve adını koymamaya çalıştığım şey içimde yükselir.

Şehvet
değil.

Güç değil.

Çok, çok daha kötü bir şey.

Soğuk bir şey söylemeliyim. Küçümseyici. Hatta acımasız. Onu o utanç sarmalına geri itip üstünlüğü elimde tutmalıyım.

Ama bunun yerine duyduğum kendimi kendimi söyle "Sen
asla asla kimseye kimseye anladın mı?"

Konuşmuyor, sadece başını sallıyor, gözleri sanki ondan kutsal bir şey almışım gibi hala benimkilere kilitlenmiş durumda. Belki de almışımdır.

Pantolonumu düzeltiyorum. Manşetlerimi düzeltiyorum. Mesafeyi yeniden oluşturuyorum.

Aramızda ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ama oyun değişti. Bir saat önce bu odaya giren adam değilim artık. Ve o da soyunup yan sehpa olmasını söylediğim kız değil.

Naomi masamdan zayıf bir şekilde kayıyor, kurdeleden kurtulurken gözlerime bakmıyor. Yüzünü silmek üzereyken onu yakalamak için dönüyorum.

"Yapma."

O donar, bana doğru döner. Giysilerini ona verirken başını sallar.

"Neyi yapma?" diyor sessizce, hala bana bakmadan.

"Silme," diye homurdandım. "Yüzündeki sikimin izini silme. Ve gün boyu öyle kalsın."

Bu sefer bana bakıyor, çenesi düşmüş. "Ne?" Başını sallıyor. "Yapamam..."

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın. Böylece seni gören herkes senin "diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle.

Yutkunur. "Ben metroya binemem... onunla..." Yüzü pancar gibi kızarır, gözlerini kaçırır. "Yüzümde sperm varken," diye fısıldar sonunda.

Kaşlarımı çattım. "Haklısın, binemezsin. Artık metroya binmeyeceksin. Şoförüm seni eve götürecekt."

Yüzü hala kızarmış, koyu renkli gözlerini bana kaldırıyor, gözlerinde bir şey parlıyor. "Ben... Bundan sonra tiyatroya gideceğim. Yapamam..."

"Gidebilirsin. Sadece seni öyle görmek istemiyorum."

Kaşlarını çatıp başını sallar. "Kafam karıştı. İnsanların beni böyle görmesini istiyorsun, istemiyorsun?"

Siktir. Burada kendimi bile karıştırıyorum. Ne dediğimi *bilmiyorum*. O taytını giyerken boğazımı temizledim.

"Şoförüm seni tiyatroya götürecek. Ve *bunu* sakla" — yanaklarında ve çenesindeki spermi işaret ediyorum, o da kızarıyor — "tam orada, böylece herkes senin birine ait olduğunu bilir."

Şimdi kapüşonlu sweatshirt'ünün fermuarını çekiyor. "Şirkette erkek dansçılar da var."

Siktir.

Aniden Zakharova ile dans eden erkekleri hatırlıyorum — özellikle Bianca'nın sürekli bahsettiği, kızlarla *çok* samimi görünen Vaughn denen herif...

"Ve sanırım şoförün de erkek..."

"Tamam. Git yüzünü yıka," diyorum, başımı banyoya doğru sallayarak.

İşte, onu yeni ele geçirilmiş topraklara zafer bayrağıyla göndermek gibi büyük planım da *suya* düştü.

Naomi başını sallar, dönüp banyoya girer ve kapıyı kapatır. Bir dakika sonra, yüzü temizlenmiş, sperm, tükürük ve bulaşmış rimel izleri kalmamış olarak dışarı çıkar.

Lanet *olsun*.

Kapıya doğru yürümeye başlar. Yarı yolda kaşlarını çatıp bana döner.

"Nico?"

"M-hmm," diye homurdanarak sigarayı dudaklarımın arasına

sıkıştırırım. "Ne kadar süre..."

"Benim misin?" Omzumu hafifçe kaldırıp gözlerimi ona çeviriyorum. "Ne kadar istersen."

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Ben... bir son tarih belirlemeliyim."

"Bu çok yazık. Ve her zaman istediğimizi elde edemeyeceğimizi gösteren iyi bir ders."

"*Nico...*"

"Babanı buraya gelip lanet olası ağzına silah dayaması için ikna et," diye bağırırım, "o zaman konuşuruz. O zamana kadar, sen benimsin. Sonsuza kadar."

Son kelime birdenbire ağzımdan çıkıverdi. Garip.

Naomi başını sallar. "O... *Hayır*."

Kaşlarımı kaldırıp çakmağı çakıp sigaranın ucuna dokundum. Nefes aldım, Zippo'yu kapatmadan önce ucundaki kıvılcım parladı.

"Evet."

Yine başını sallar. "*Hayır*, Nico." "Yoksa ne olur?"

O sertleşir, dudaklarını

büzüştürür. "Yoksa *ne* yaparsın,

Naomi?"

Gözlerini indirir, kaşlarını çatarak tırnak etlerini ısırır. "Ben... hiçbir şey. Ben sadece..."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, sigarayı içerek. "Altı ay. Altı ay boyunca her şekilde benimsin. *Sonra* biteriz."

İnanamayan gözlerle bakıyor. "İki."

"Altı."

"Üç." "Hala

altı."

Kaşları çatıldı. "Dört. *Lütfen*." "Yedi."

"Yapamazsın..."

"Yaptım."

Titrer. "*Tamam*," diye mırıldanır. "Altı." "Ustaca

bir pazarlık becerisi."

Bana bir bakış attı. "Kız kardeşinin en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve benim bununla hiçbir ilgim olmadığını..."

"Ama senin lanet olası baban yaptı," diye bağırdım, kollarımı açarak. "Yani tekrar: işte buradayız."

Sessizce başını salladı, yere bakarak.

"Altı ay."

"Altı ay," diye tekrarlarım.

Ayağını yere sürter. "Ve buna..." "*Her şey dahil*."

Gözleri korku ve heyecanla dolu olarak benimkilere çevirir.

"Ve evet, Naomi, bu kesinlikle seni sikmeyi de içeriyor." "Ne zaman?" diye mırıldanır.

"Hmm. Duruma bağlı."

Kaşlarını çattı. "Neye göre?"

"Sürprizleri sever misin?"

Yüzü kızarır ve gözleri büyür. "Peki ya rıza?" diye patlar. Omuz silkerim.

"Şu anda veriyorsun."

"Ne?" Kaşlarını çattı. "H-hayır, vermiyorum." "İma ediliyor."

"*Hayatta* olmaz."

İç çekip gözlerimi devirdim. "Peki. Bir güvenlik kelimesi kullanınız." "Güvenlik kelimesi ne olacak?"

"Krupiyenin seçimi."

Düşünerek başını sallar. "Tamam.

Odile." "Anlamadım?"

"Odile," diye tekrarlar. "*Kuşu Gölü'nde*, kötü adamın büyüüne kapılan beyaz kuşu Odette ve kötü adamın kızı olan siyah kuşu Odile vardır."

"Ne *şiiirsel*. Tamam. Odile senin güvenli kelimen olacak." "Ve ben bunu söylediğimde, ne olursa olsun durursun, değil mi?" İsteksizce başımı sallıyorum.

"Evet."

"Öyleyse..." Bana doğru bakar. "Odile." "Evet, öyle olmaz."

Kaşları çatılır. "Anlamıyorum..." Odayı geçip onu kapının yanındaki duvara kadar ittiğimde, ellerimi onun iki yanına koyup onu hapsettiğimde, nefesini tutar.

"Öyleyse, küçük kuğu," diye mırıldandım, "bir dahaki sefere daha iyi açıklamam gerekecek."

Titriyor. "Ne zaman?"

"En beklemediğin zaman. Tıpkı bu gibi."

Böyle olacağını hiç planlamamıştım. Amacım onu yıkmaktı. Mahvetmek. Leonard'ın tatlı, küçük, iffetli balerin kızını mahvetmek ve ona, gizli servis ajanlarının arkasına saklanması beni onu kanatmaktan alıkoyamayacağını göstermekti.

Ama bu planlar, çenesini tutmadan, parmaklarımı tekrar saçlarına kaydırmadan ve dudaklarını acımasız, sahiplenici bir öpücükle dudaklarına yapıştırmadan tam yarım saniye önce çöküyor.

İlk başta kaskatı kesildi. Ama dilim giriş talep ederek, kendi diliyle dans etmek için ağzına girince, benim için erimeye başladı.

Dudakları daha da açılır. Elleri hafifçe göğsüme düşerken, dili benimkiyle dolandır.

Nefesini ciğerlerinden, masumiyetini teninden çalarken, vücudu titrer.

Dişlerim devreye girene kadar onu öpüyorum. Onu duvara yapıştırıp dişlerimi alt dudağına batırırken, her şey kararmaya başlıyor. Naomi bana karşı inliyor, bakır rengi ıslaklık dilimizi kaplarken ağzıma nefes nefese soluyor.

Ancak o zaman kendimi çekiyorum.

Gözlerim dudaklarındaki kan izine takılır. Düşünmeden elimi uzatıp başparmağımla yavaşça o izi silerek, kırmızıyı bir damga gibi yayarım.

Bir iz.

Sadece "benim" yazan devasa, yanıp sönen bir neon tabela.

NAOMI

Vücutumun en son ne zaman bu kadar ağır hissettiğini
hatırlamıyorum. Her yerim ağrıyor: kalçalarım, uyluklarım,
baldırlarım. Çenem bile.

Acaba neden...

Hareket etmeye kendimi ikna etmek için uzun süre tavana bakıyorum.
Perdelerden sızan güneş ışığı duvarda keskin çizgiler oluşturuyor ve sabahı hala
bir araya getiremediğim dilimlere ayırıyor.

Dünkü prova bulanık bir anı gibi, onu atlatabilmem bile mucize. Sanki
başkasının başına gelmiş gibi.

Ama bendim. Tökezleyen *benim* vücutumdu. Sahnede titreyen *benim*
vücutumdu. Aklımda sürekli Nico'nun saçlarımı okşayan eli, kulağımda
yankılanan sesi, sırtımda hissettiğim soğuk viski bardağı vardı, bunlar beni
tedirgin ediyor, sendeletiyordu.

Kuzmina, provanın sonunda beni yine kenara çekti.

Bu sefer beni azarlamadı. Yerime başkasını koymakla tehdit etmedi. Sadece...
bana *baktı*. Sanki tek bir bakışta benim her katmanımı görmüş gibi.

*"Seni Kuğu Kraliçesi rolüne seçtim çünkü kendine güvenmesen de çok
yeteneklisin," dedi sessizce. "Ve çünkü sende hem Odette*

ve Odile'i görüyorum. Kara Kuğu'yu oyna, ama rolün seni tüketmesine izin verme."

Başımı salladım.

Ama kendimi Odette gibi hissetmiyordum.

Odile'ye dönüşmenin yarısını tamamlamış gibi hissediyordum.

Prova sonuna kadar kendimi tutmayı başardım. Sonra geç saatlere kadar kaldım. Her sahneyi tekrar tekrar prova ettim. Kaslarım ağrıyana ve beynimde onun sesi için yer kalmayana kadar. Onun hırıltısı. Gözlerinin parlaması.

Kendimi eve sürükledikten sonra, apartmanımın merdivenlerini zar zor çıkabildim.

Sonra Nico'dan bir mesaj geldi, yarın saat sekizde ofisinde olmamı ve "bu sefer külotla uğraşmamamı" hatırlatıyordu.

Normalde bu mesajın bana verdiği heyecanı zar zor hissedebiliyordum ve bunun yerine provadan geç çıktığım için yarın gelemeyeceğimi yazdım.

Korkmuş olduğumdan değil.

İstemediğimden de değil.

Ama kendimi toparlamak için bir güne ihtiyacım vardı.

Yana dönüp telefonuma uzanıyorum, ekran elime değince aydınlanıyor ve onun cevabını görüyorum, kapının arkasında gizlenmiş bir figür gibi beni bekliyor.

NICO

30 dakikaya ofisime gel. Yoksa seni bulur ve kışının kime ait olduğunu hatırlamasını sağlarım.

İçim burkudur.

Cildim kızarır.

Ekranı kilidi açmak için kaydırıyorum, kalbim gırtlığıma kadar çıkmış.

İlk mesajı tekrar okurken başka bir mesaj geliyor ve inliyorum. Mesaj okundu bildirimleri açık.

NICO

Oraya gelip ağzını tekrar sikmeme neden olma, balerin. Bu sefer o kadar nazik olmayacağım.

Nefesim kesildi.

Geçen sefer nazik olan hiçbir şey yoktu.

...*Sanki umurunda mıydı?*

Oh, kes sesini,
kendin.

Tekrar okudum.

Ve tekrar.

Sonra yorganı attım.

Onun daireme gelmesine izin vermeyeceğim. O ciddiyken ve içimdeki büyük bir parçanın *onu* ne kadar *istediğini* itiraf etmekten korktuğumda değil.

Yatağın kenarına oturup, ateşlenmiş fitil gibi parlayan son mesajına bakıyorum.

NICO

Oraya gelip ağzını tekrar sikmek zorunda bırakma beni, balerin. Bu sefer o kadar nazik olmayacağım.

Böyle tepki vermemeliyim. Bacaklarımın arasında zonklayan bu sıcak acıyı hissetmemeliyim.

Ama Tanrı yardım et, hissediyorum.

Kendimi durdurmadan bir cevap veriyorum.

B

Sana söyledim, bugün gelmiyorum. Prova uzadı ve dinlenmem, esnemem ve toparlanmam lazım. Bu benim İŞİMİN bir parçası.

Birkaç saniye geçer.

NICO

Esname konusunda yardımcı olabileceğime eminim.

Çenem düşer. Tekrar yazarken yüzüm zonklar.

ME

Cidden. Her gün ikisini birden yapamam. Yorgun düşerim.

Yazma noktaları yine beliriyor.

NICO

Oraya gelmeden önce kışını buraya getir, seni yere dizlerinin üstüne çöktür, külotunu ağzına tıkayıp bir hafta boyunca hareket edemeyecek hale gelene kadar sik.

NICO

... Aslında düşündükçe kulağa daha da çekici geliyor. Sen hareket edemezken, bu tür tartışmaları atlayabiliriz. Seni benim evimde kendi küçük seks oyuncağım olarak tutarım.

Ağzım kurudu. Yani,

Tanrım.

BEN

Bana böyle konuşamazsın.

NICO

Altı ay. Ne olursa. Alışık olmadığın bir dil duyduğunda rahatsız olman da buna dahil.

İçimde bir sıkıntı hissediyorum.

ME

Zaten nerede yaşadığımı bilmiyorsun.

NICO

Naomi

Sadece adım.

Noktalama
işareti yok.

Nefesim kesiliyor.

NICO

Şoförüm dün seni eve bıraktı.

Siktir.

Yüzüm buruşurken içimden bir inilti

kaçırıyorum. O benim evimin yerini biliyor. Tabii

ki biliyor.

Muhtemelen binamın kapı şifresini, hangi pencerenin yanında uyuduğumu ve geçen hafta hangi *marketten* alışveriş yaptığımı biliyordur. Şimdi ona gitmezsem, gelip kapımı çalacaktır.

Ve gelirse... Yüzüm

kızarır.

Bir parçam onun ne yapacağını görmek *istiyor*. O sınırı test

etmek için. Ama istemiyorum, gerçekten istemiyorum.

Henüz değil.

Harekete geçiyorum, telefonumu yatağa atıp doğrudan duşa giriyorum. Soğuk su beni kahveden daha hızlı uyandırıyor. Hızlı ve etkili bir şekilde yıkanıyorum, zaten *ıslak* olduğumu düşünmemeye çalışıyorum.

On dakika sonra giyinmiş, kapıdan çıkmış ve hızlıca yürüyorum.

Nico'ya değil.

En azından kendime öyle söylüyorum.

* * *

HASTANE ODASI SICAK, aydınlık ve lavanta ve diğer taze çiçeklerin kokusuyla dolu.

Bianca beni görür görmez yüzü aydınlanıyor.

"Merhaba!" diye cıvıl cıvıl sesiyle selam veriyor, sesi biraz zayıf ama ona özgü inatçı, sarsılmaz enerjisiyle dolu.

Yatağa yaslanmış, biraz solgun, saçları dağınık bir topuz halinde, yanakları hala biraz çökmüş ama gülümsüyor.

Neredeyse ağlayacağım.

Kollarını açarken ben de gülümsemeye çalışıyorum. "Çabuk, biri burada olduğunu fark edip bana dinlenmemi söylemeden gel sarıl bana. Dostum, dinlenmekten *bıktım artık*."

Gülüyorum ve ona doğru gidip, kendimi tutmaya çalışarak, olabildiğince nazikçe ona sarılıyorum.

"Aman *Tanrım*, seni çok özledim!" diye inleyerek onu bırakıyorum. "İyi görünüyorsun!"

O burun kıvrıyor. "Berbat görünüyorum, ama teşekkürler. Bebek iyi. *İkimiz de* iyiyiz. Önemli olan bu."

Alnındaki saçlarını eliyle çekiyorum. "Herkes durmadan senden bahsediyordu. Senin için çok endişelendik."

"Ben de," diyor yumuşak bir sesle. "Ve küçük olan için de." Titriyor, ama sonra gözleri parlıyor. "Kratos'a söyleme. Zaten beni camdan yapılmışım gibi davranıyor."

Tekrar gülüyorum, ama zorla.

Çünkü tüm bu tatlılık ve neşe altında, ona açıklayamadığım, paylaşamadığım, göğsümü kemiren bir ağırlık var.

Merhaba, evet, çok yakın arkadaşım, kardeşinle delice, muhtemelen zehirli bir ilişki yaşıyorum. Bu ilişki, nasıl başa çıkacağımı hala bilmediğim bir saldırı videosunu içeren bir şantaja dayanıyor.

Senin neyin var?!

Bianca ve ben çok iyi arkadaşız. Ama hiçbir arkadaşlık, birine dört ayak üzerinde çıplak olarak kardeşine süründüğünü söyleyebilecek kadar güçlü değildir. Hiçbir arkadaşlık, "kardeşin" ve "anal tıpası"nın aynı cümlede geçmesine dayanamaz.

Yatağın kenarına yanına oturuyorum. Son haberleri paylaşıyoruz. Konuşmayı bir kez bile onun ailesine yöneltmiyorum.

Yemeklerden şikayet ediyor. Yatakta yatarken prenses gibi davrandığı için onunla dalga geçiyorum. "Ooo!" diye birdenbire bağıyor. "Kalp atışlarını duymak ister misin?"

Gözlerimi kırıpıyorum. "Ne? Zaten duyabiliyor musun?"

"Evet!" diye gülümsüyor, yüzü heyecandan kızarıyor. "Yani, daha sonra sürekli duyacaksın." Eli, henüz pek belli olmayan karnına kayıyor. "Ama dün kaydettiklerini verdiler. Muhtemelen yirmi kez dinledim."

"Ben *de* çok isterim!"

Telefonunu çıkarır, birkaç kez dokunur ve bana uzatır.

İlk başta ses o kadar zayıf ki neredeyse duyamıyorum.

Sonra duyulur: düzenli. Hızlı. Hafif, kelebek kanatları gibi. Ve

çok güzel.

Bianca bana hafifçe kaşlarını çattı.

"Hey... iyi misin?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. "Tabii ki."

Yalancı.

Ama ona öyle olmadığımı nasıl söylerim? Yani, o az önce *arabasına bomba* atıldı ve ben burada... ne... duygularımın karışık olduğu için mi sızlanıyorum?

Lütfen.

Evet, kafam karışık. Evet, anlamadığım bir şeye bulaştım. Evet, kardeşi birden fazla şekilde boğazımı sıkıyor ve onu bırakmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum, çünkü ben bir korkakım.

Onun yerine, telefonuna dokunup o güzel kalp atışlarını tekrar dinliyorum.

"Peki, öğrendin mi, erkek mi kız mı?"

"Hayır."

Korkarak dönüp Bianca'nın odasının kapısında duran Kratos'u görünce gülümsüyorum. Koyu renk kot pantolon ve düz siyah tişört giymiş, iri cüssesini hiç gizleyemiyor. Kolları kavuşturmuş, her iki kolunda da dövmeleler açıkça görünüyor.

Bana sırtıyor, sonra odayı tehdit var mı diye tarar gibi gözleriyle süzdükten sonra, görünüşe göre memnun kalmış gibi başını sallıyor.

"Evet, hala canavarlar, ninja suikastçılar ya da sırtını dönmeni bekleyen dev dalgalar yok, aşkım," Bianca gözlerini devirerek iç geçirir.

Kratos ona bir bakış atıyor, ama odanın diğer ucundaki yatağına doğru yürürken dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. Eğilip onu nazikçe öpüyor, sonra geri çekilip bana başını sallıyor.

"Nasıl gidiyor, Naomi?"

Kratos'un çoğu insanı korkuttuğunu anlıyorum. Yani, sanki gerçek bir devle konuşmak gibi. Boyu iki metreden fazla, kolları benim gövdeyi kalınlığında, omuzları kafam kadar büyük ve geri kalanı da adeta demirden yapılmış.

Arkadaşlarımı samimi durumlarda hayal etmeye *çalışmıyorum*. Ama Bianca'nın ne kadar minyon olduğunu düşünürsek...

Eyvah.

"Sadece kız arkadaşıma merhaba demek için uğradım,"

diyorum gülümseyerek. "Sana kalp atışlarını dinletti mi?"

Gülümsüyorum. "Evet."

Kratos kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor. "Bu bir Spartan savaşçısının kalp atışı, sana söylüyorum."

Bianca iç geçirir. "Peki ya kızsız?"

Kocasını omuz silker. "*O zaman da* sert bir Spartan savaşçısı olur."

Bianca ve ben gülüyoruz.

"Bekle de gör, üçüz kız olacak," diyorum ona bakarak. "Ve *hepsi* dans edecek."

Kratos burun kıvrır. "Beni korkutmaya çalışıyorsan, daha çok çabala. Kızları çok *severim*." Düşünceli bir şekilde başını sallar, sanki bunu düşünüyormuş gibi.

"*Harika* bir kız babası olurum."

Bianca gözlerini devirdi. "Bu işin erkekleri korkutmaktan daha fazlası olduğunu anlıyor musun?"

"Detaylar, detaylar," diye homurdanır.

Tam o sırada kapı açılır ve iki hemşireyle birlikte bir doktor girer, rutin kan tahlili ve fetal stres testi zamanının geldiğini söyler.

"Sizi yalnız bırakayım," derim, Bianca'ya tekrar sarılmak için eğilirken, onun çılgın kardeşiyle birlikte olduğum için duyduğum suçluluk duygusunu hala bir kenara itmeye çalışıyorum.

"Yakında tekrar gelir misin?" diye yalvarır.

Onu tekrar sıkıca sararak gülümserim. "Tabii ki."

NAOMI

Rüzgar o kadar şiddetli ki, deli prensi görmekten kaçmak için evden çıkarken ceketimi alsam keşke diyorum.

Ya da *etek* giymeseydim

Adımlarımı hızlandırarak, 5.Cadde'den rüzgardan korunaklı Mercury'nin arkasındaki arka sokağın girişine doğru ilerliyorum. Prova öncesinde hepimizin toplandığı yer orası. Bir an için kahve içmeyi düşünüyorum, ama lanet olası eteğim yine rüzgarda uçuşunca bu fikri hemen kafamdan atıyorum.

Onun yerine, Urban Grind Caf 'ye doğru özlemle bakmak için yeterince uzun bir süre duruyorum. Belki köpek yavrusu gibi bakarak Vaughn'u ikna edebilirim...

Tam da düşündüğüm adam, elinde kahvesiyle Urban Grind'den çıkıyor.

Mükemmel.

Adını bağırlıyorum ama bu saatte aramızdaki trafik çok gürültülü, beni duyamaz. Kollarımı sallıyorum ama o benim yönüme bakmıyor. İnliyorum, sonra çekip telefonumu ve mesaj ona "yulaf süt latte

lütfen!” ve ardından yaklaşık on kalp emojisi ekledim. Ama gönderdikten sonra onu izledim ve telefonuna uzanmak için hiçbir hareket yapmadı.

Kahretsin.

Sonra durdum ve ona tekrar baktım, kaşlarım çatılmıştı.

Onda bir *terslik* var gibi. Kafeteryanın tentesi altında yarı gölgede durmuş, kahvesini yudumluyor. Ama her mevsim giydiği deri ceket yerine, kapüşonu çekilmiş gri bir rüzgarlık giymiş.

O... şey, *tuhaf görünüyor*.

Kaşları çatık, tabii. Ama duruşunda bir gerginlik de var. Sanki çok sıkı sarılmış bir yay gibi, vücudu gergin.

Bir an için kafam karışıyor: sanki bana bakıyor gibi, ama beni tanıdığına dair hiçbir işaret yok. Bugün biraz tuhaf mı davranıyor diye merak ederek tekrar elimi sallıyorum. Sonra aslında beni *değil*, Mercury'nin arkasındaki sokağı izlediğini fark ediyorum.

Neredeyse ona tekrar seslenecektim, ama tavırlarında beni durduran bir şey vardı. Vaughn'u tanıdığım onca yıl boyunca, onu hiç böyle görmemiştim. Sanki hiçbir şey görmüyor gibiydi.

Sanki *başka bir yere gitmiş* gibi.

Kafamı sallayıp sokağı giriyorum, arka girişe doğru ilerlerken adımlarım tuğlalarda yankılanıyor.

Her ne olduysa, onu ilgilendirir, beni değil.

Ve cidden, kim *oluyorum* da başkalarının düşüncelere dalmış olmalarına laf ediyorum?

Ana caddeden çıkıp sokağa girince rüzgâr diner. Lyra, tiyatronun arka kapısının yanında eski bir sandığın üzerine oturmuş, muhtemelen sabah içtiği ikinci espressoyu yudumlarken, yırtık taytları bacaklarını örtüyor, kulaklıkları boynuna asılı. Milena onun yanında durmuş, Lyra'nın kahvesine özlemle bakıyor.

Milena beni her zaman gülümsetir. Yani, bu kız *çok* zengin ve güçlü bir aileden geliyor. Babası Marko, Reznikov-Tsarenko, Kashenko, Volkov ve Javanović gibi isimlerin yer aldığı Bratva Yüksek Konseyi'nde yer alan Kalishnik Bratva ailesinin reisi.

Ama kız bunu *gerçekten* gizlemeye çalışıyor. Utançtan değil, daha çok biraz daha "uyum sağlamak" istediği için.

Burada anahtar kelime elbette "çalışıyor". Çoğu zaman çabaları çeşitli derecelerde başarılı oluyor. Mesela bugün: Yırtık kot pantolon ve belinden bağlanmış büyük beden beyaz erkek gömlek giymiş, altında da bir tişört var.

Ama "bunu rastgele buldum" dediği gömlek Armani, kırmızı tabanlı ayakkabılar Louboutin ve boynundaki devasa parlak taşın *gerçek* bir elmas olduğuna son paramı bile bahse girerim.

Evelina, yerinde duramayacak kadar enerjik bir şekilde onların önünde parmak uçlarında zıplıyor. Bana dönerken ikiz uzun sarı örgülü saçları arkasında dalgalanıyor.

"Naomi!" diye gülümsüyor.

Evelina da bir Bratva prensesi. Ancak Milena'nın aksine, o bu kimliğine sonuna kadar bağlı.

Onu tek kelimeyle tanımlayabiliriz. Tek bir *renk*: pembe. Daha spesifik olarak, Barbie pembesi.

Bu onun aptal olduğu anlamına gelmez. Sadece prenses olduğunu ve muhtemelen çok geçmeden bir mafya prensiyle evlenmek zorunda kalacağını tamamen kabullenmiştir. Bu iki gerçeği göz önüne alındığında, sanki hayatı bulaşıcı, neşeli bir ruhla ve Jack Russel köpek yavrusu gibi bir enerjiyle yaşamayı bilinçli olarak seçmiş gibi. Ayrıca tanıdığım en tatlı, en samimi kızlardan biri ve onu sevmemek *imkansız*.

Neredeyse bana doğru zıplayarak gelir, iki eliyle kolumu tutar ve sanki büyük bir sır verecekmiş gibi dramatik bir şekilde eğilir. "Bianca'dan bahsediyoruz," diye sahne fısıltısıyla söyler.

Onu sevmemin bir başka nedeni de bu. Sanki dünyayı sarsacak bir haber verecekmiş gibi dramatik bir giriş yapar, ama sonunda "Bir kahve iyi olurdu" der.

Gruba katılırken yüzümü buruşturuyorum. "Bu sabah onu ziyarete gittim," diyorum yumuşak bir sesle.

"Oh, iyi," der Lyra ayağa kalkarak. "Daha erken gitmek istedim ama ben... biz..." Yüzü kızarır, öksürür ve başka yere bakar. "Bir şey çıktı."

Bir an, boynunda, köprücük kemiğinin yanında koyu renkli bir çürük görürüm.

... Yoksa bir *ısırtık* mı?

"Nasıl?" Lyra, konuyu değiştirmek için açıkça çabalarken, izi örtmek için kapüşonunun yakasını çeker.

"İyi," diye başımı sallarım. "Dinleniyor. Zaten insanlara emirler yağdırmaya başladı." Milena sırtar. "Tabii ki öyle."

Gülüyoruz ve bu... normal geliyor. Nico Barone'nin normal olmayan dev dozundan sonra bu iyi geliyor.

normal *olmayan* şeylerden sonra iyi geliyor.

"Hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanır Evelina. "Yani, biri onu gerçekten öldürmeye çalışmış. Bu *delilik*."

"O kadar delice değil," diyor Milena, sesi keskin. "Evie, biz ailelerimizin ciddi düşmanları olan bir dünyada yaşıyoruz. Böyle şeyler olana kadar bunu unutuyoruz."

Evelina'nın kaşları çatılır. "*Unutmadım*."

Milena yumuşar. "Sadece söylüyorum, solnishka... Bir şey patlayana kadar hepimizin normal balerinlermiş gibi davranmak kolay."

Hepimiz birkaç saniye boyunca sessiz kalırız.

Lyra telefonuna bakar ve inler. "Kahretsin, neredeyse zamanı geldi. Bugün Kuzmina'nın karşısına çıkmadan önce bir espresso daha içmem lazım."

Milena kaşlarını kaldırır ve Lyra'nın elindeki fincana başını sallar. "Bugün kaç tane içtin?"

Lyra omuz silker, kırmızı saçlarını eliyle tarar. "Bilmem. Birkaç tane mi? Dün gece pek uyuyamadım."

"*Neden?*" diye sırtarak alay ettim.

Bana bir bakış attı, yüzü kızardı. "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Sadece... yapmam gereken işler vardı."

"Evet, daha çok sana *yapılan* şeyler gibi, *Bayan Barone*," diye Milena kıkırdar.

Lyra, hepimiz gülmekten kırıılırken, hala kızarak ona parmak gösterir.

"Ben de geliyorum," diye Evelina sesini duyurur.

"Ben de," der Milena, Evelina'nın yanından geçerek başparmağıyla onu işaret eder. "Bu kızın bir lavanta-mocha-unicorn kabusu daha sipariş etmesine izin veremeyiz."

"Hey, ben o içeceği *seviyorum*," diye mırıldanır Evelina.

"Biliyorum," der Milena omzunun üzerinden. "Ama bu bir çocuğa bir torba şeker vermek gibi, bu yüzden yasakladık." Bana döner. "Geliyor musun?"

Kafamı sallarım. "Sadizm başlamadan önce burada biraz dinleneceğim."

"Bir şey ister misin?"

"Uhh... Belki yulaf sütlü latte?" diye soruyorum.

Onlar gider gitmez, arkamda bir varlık hissediyorum. Bir an için kaskatı kesiliyorum, tütünle karışık hafif bir erkek kokusu alıyorum. Dönünce kalbim hızla atıyor. Anında nefesim kesiliyor.

"Uh... *O da* neydi öyle?" Vaughn, bana sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırarak sorar.

Kafamı sallarım. "Hiçbir şey... Sanırım beni korkuttun." "Şey, ben oldukça korkutucuyumdur."

Gözlerimi deviriyorum. Sonra kaşlarım karışık bir şekilde

birleşiyor. "Bekle: sen nereden geldin?"

Vaughn parmaklarını saçlarının arasına geçirir. "Cevabın *"hiçbir fikrim yok"* olduğunu biliyorsun. Ama nereden geldiysen orası, kalıpları kırmışlar, bebeğim."

Gözlerimi deviriyorum.

Vaughn ve ben, kavgacı kardeşler gibi birbirimize çok yakınız. Yani, o şirketteki tüm kızlara, en azından bizim yakın çevremize karşı böyledir. Ama nedense, o ve ben diğerlerinden biraz daha iyi anlaşıyoruz.

O kadar ki, kimse bilmezken, "hiçbir fikrim yok"un ardındaki şakayı *ben* biliyorum.

Vaughn, küçük bir çocukken hafıza kaybıyla terk edilmiş olarak bulunmuş. On altı yaşına kadar koruyucu ailede kalmış, sonra yasal olarak reşit olduğunu ilan etmiş.

Adamcağız çok *zorluklar* yaşamış. Ama bir şekilde, muhteşem birine dönüşmüş.

Ama şu anda kafam karışık. Zaten giyinmiş ve provaya hazır, kesilmiş eşofman altı ve kolsuz tişört giymiş, tişörtün kol deliklerinden belirgin kaslı pazılarını, ön kollarını, omuzlarını ve hatta kaburgalarını kaplayan devasa dövmeler görünüyor.

"Nasıl bu kadar çabuk giyindin?" Vaughn bana

tuhaf bir bakış attı. "Ha?"

"Nasıl..." Kafamı sallıyorum. "İçeri girdiğini görmedim. Nasıl bu kadar çabuk giyindin?"

Kaşlarını kaldırıyor. "İyi misin?"

Kafamı sallıyorum ama kafamdaki karışıklığı bir kenara atıyorum.

Dün Nico ile olan olayların hala kafamı karıştırıyor olma ihtimali az değil. Hem de çok.

"Ekibi kaçırdın," diyorum, konuyu değiştirerek.

"Biliyorum."

Ona bir bakış attım. "Birdenbire bizden kaçmaya mı çalışıyorsun, Bay Bancroft?"

"*Sizden* kaçmak mı?" Dramatik bir şekilde kalbini tutar. "*Asla*. Kızlar takımındaki tek eşcinsel olmak mı?" Kaslı omzunu kaldırır. "Yani, *bazen*, evet."

Ona yarım bir gülümseme atıyorum. "Tamamen haklısın."

"Ve bazen benim de amcık sikmekten hoşlandığım trajik bir şekilde gözden kaçıyor gibi geliyor, değil mi?"

Ben gülerek burnumu çektim. "Lütfen. Deliklere ve sikişmeye ne kadar da takıntılı olmadığını herkese hatırlatmakta çok başarılısın."

Vaughn sırtıttı. "Bu biraz hakaret gibi geldi?" "Sadece popüler bir adamsın diyorum."

"Siktir, şimdi kendimi fahişe gibi

hissediyorum." Sırtarak

gülümserim. "Senin sözlerin,

dostum."

Derin bir kahkaha atar ve cebinden bir paket sigara çıkarır, bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırıp yakar. Sonra başını hafifçe eğerek gözleri bana kayar.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanırım, mikroskop altında bir böcek gibi

hissediyorum. "Ne?" "*Dağınık* görünüyorsun."

Donup kalırım. "Anlamadım?"

"Bilirsin," der, yüzüme belirsiz bir şekilde elini sallayarak. "Saçların biraz dağınık. Yüzün kızarmış. Sanki ders *dışında* kardiyo yapmışsın gibi."

Saçlarımin köklerine kadar kızardım. "Dağınık görünmüyorum. Ve senin bıraktığını sanıyordum," diye mırıldandım, sigarasına parmağımı doğrultarak.

"Onlar sana çok zararlı."

"Konuyu radikal bir şekilde değiştirdi," diye alaycı bir şekilde güldü.

"*Dağınık* görünmüyorum," diye tekrar homurdandım. "Eğer öyleyse, hastaneden yeni çıktığım içindir, aptal. Bianca'yı ziyarete gittim."

Ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Tamam, tamam," diye iç geçirir ve bir nefes daha sigara içtikten sonra bana bakar. "Oradaki dev kocası da orada mı?"

Ben başımı salladım.

"Adamım." Vaughn başını sallayarak gülümsüyor. "Onların nasıl çocuk yaptıklarını gerçekten anlamıyorum. Tamamen mekanik açıdan bakınca."

Ben burun kıvrırım.

"Ciddiyim!" diye gülüyor. "Sanki bir St. Bernard ya da bir Great Dane, bir Chihuahua ile sevişiyor gibi."

"Kola kutusu mu?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Vaughn kahkahalarla gülüyor. "*İki* kola kutusu. Üst üste."

Hala kahkahalardan nefes nefeseyim ki, birdenbire bana saldırıyor. "Ee," diyor sohbet eder gibi, "kiminle yatıyorsun, söyleyecek misin?"

Nefesim boğazımda takılır, yüzüm kızarır ve cevap vermek için tereddüt ederken boğazım düğümlenir.

"A-affedersiniz?" diye kekeliyorum.

Çok akıllıca, ben.

Vaughn sırtıyor. "Masum numarası yapma, bebeğim. Sana yakışmıyor."

"Ben değilim..." diye başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"O bakış var sende. Seks yapmanın verdiği bir ışıltı. *Birisi sikiyle sirkadiyen ritmini bozdu* diye düzgün uyuyamamış gibi bir bakış."

Yanaklarımdaki kızarıklığı yok etmek için boşuna uğraşırım. "Hayal görüyorsun." "yle mi?" diye şarkı söyler gibi sorar. "Morluklar görüyorum."

Donup kalırım. "Ne..."

O bana yaklaşır, ben onu durduramadan kolumu çeker ve Nico'nun ofisinde önceki gün oluşan hafif morluğu göstermek için kolumu yukarı çeker.

"*Güzel*," diye onaylayarak söylüyor. "Halat mı? Yoksa

ipek mi?" "Vaughn!"

Kolumu ekiyorum.

İpek, lanet olsun...

O ise hiç aldırmadan gülüyor. "Sakin ol, seni yargılamadığımı biliyorsun. Sadece bu 'taze tahrip edilmiş' havanın sorumlusunun kim olduğunu merak ediyorum."

"Yırtık pırtık bir hava yok," diye tıslıyorum.

"Tabii." Bakışları aşağıya kayar, eteğimin kenarına odaklanır. "Bahse girerim altında daha fazla morluk vardır."

Eğlenerek eteğimin kenarına uzanır.

Elini itiyorum. "Sakın *yapma*!" gülüyorum.

Daha da geniş gülümser, parmakları yine eteğimin kenarını arar. "Hadi. Elli dolara bahse girerim, üzerinde el izleri var..."

Cümlesini bitiremez.

Çünkü bir anda *ortadan kaybolur*, benden çekilir ve boğazına elini dayayarak yüzünü yüzüme yaklaştırır.

"Ona bir daha dokunursan, lanet olası elini keserim."

NICO

Onun lanet kollarını koparacağım.

Naomi'yi sokak girişinden izlerken tek düşündüğüm bu, vücudumdaki her kas gergin.

Bir adamla birlikte duruyor — uzun boylu, yapılı, zayıf, yakışıklı, dövmelele kaplı.

Bu *beni* çok *sinirlendiriyor*.

Nedenini bile bilmiyorum. Nedenini bilmek de *istemiyorum*, çünkü şu anda kendimi ya da Naomi ile olan bu karmaşık durumu psikanalize etmekle ilgilenmiyorum.

Ama şimdilik, basitlik olsun diye buna tamamen bölgesel bir mesele diyelim.

O benim. O benim olan şeye çok yakın duruyor, benim olan şeye lanet *ellerini* koyuyor ve bu bende şiddet içeren düşünceler uyandırıyor.

Zarif, basit, karmaşık olmayan, neden ve sonuç.

Sebebi, onun lanet olası sınırı aşması. Sonuç ise, benim yumruğumun onun mükemmel burnuna çarpması ve o yakışıklı suratından kendini beğenmiş sırıtışını silip atması olacak.

Naomi onun söylediği bir Şeye çok yüksek sesle gülüyor ve Şakacı bir Şekilde onun pazısına vuruyor. Gözlerim kararır.

Kıskandığım için değil.

Ama lanet olası *paylaŐmamamdan* dolayı.

Bu sabah ofisime gelmeyecek kadar aptaldı ve Şimdi de bu orospu çocuğuyla flört ederken ortasına daldım.

Şimdi rahatsız ve sinirli olmaktan *intikam* almaya geçtim. Adam gülüyor, eli Naomi'nin eteğinin kenarına kayıyor.

Ve *işte o* anda fitil ateŐlenir.

Düşünmüyorum, kaçak tren gibi sokağa dalıyorum ve ona çarpana kadar hızımı kesmiyorum. Adam Naomi'den çekip onu arkasındaki tuğla duvara çarparken homurdanıyor.

"Ona bir daha dokunursan, lanet olası elini keserim."

Bir an için tiyatronun arkasındaki sokakta Şaşkın bir sessizlik hakim. Diğer dansçılar ben sokakta koşarken içeri girmiŐler, sadece üçümüz varız.

Ama sonra Naomi'nin sesi sessizliği bozar.

"Nico!" diye bağırır. fkelenmiŐ ya da kızgın görünmek istediği belli ama sesi kesik kesik ve titriyor, nefesi kesilmiş gibi. "Ne halt ediyorsun sen?!"

Cevap veremeden, duvara sıkıŐtırdıđım pi kurusu elimi çekip dönerek dirseğini kaburgalarıma saplar ve boğazımdan çekerek beni acı içinde inletir.

Siktir. Yakından bakınca, aniden onun çok *kaslı* olduğunu fark ettim. Roman gibi iri değil, ama çok fit ve *güçlü*.

Erkek balet dansçıları hakkında önceden sahip olduğum tüm önyargılar bir anda uçup gitti. Çünkü bu herifin kavga etmeyi çok iyi bildiği anında anlaşıldı.

Ona attığım ilk yumruğu kaçırıyor. Ama ikincisi yanağına ve gözünün kenarına tatmin edici bir sesle isabet ediyor. Geriye sendeleyerek, küfürler savuruyor. Ama yarım saniye bile geçmeden kendini toparlayıp bana doğru hücum ediyor.

Siktir.

Lanet olası bir futbolcu gibi karnıma çarptı ve sert bir şekilde yere düştük. Sırtım betona çarptı, ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

Evet, beklediğimden çok daha güçlü. Ama

benim çok daha acımasız olduğumu garanti

edebilirim.

Ön kolumu ağzına vurup dudağını yaraladığımda hırladı. Ama onun güzel yüzünü mahvetmenin tatlı tadını tadacak zamanım olmadı, çünkü hemen çeneme acımasız bir yumruk indirdi. Bir, iki kez yuvarlandık, sonra onu yere yatırdım, ön kolumu yine boğazına bastırdım, parmak eklemlerim başka bir şeyi kırmaya hazırdı.

"*Nico!*" Naomi'nin sesi kulaklarımda çınlayan kanın *sesini* keser. "*Dur! Ne yapıyorsun sen?!*"

Onun sesi dikkatimi dağıtır ve odaklanmamı kaybederim.

Kahretsin.

Adam bu anı fırsat bilip çeneme bir yumruk daha indirir. Sonra beni kendinden uzaklaştırır, geriye doğru iter ve nefes nefese, yüzü kızarmış, sağ gözü şişmiş halde ayağa kalkar.

Tekrar saldırmaya hazırım. Tekrar saldırmak *istiyorum*, böylece yüzünün geri kalanını da mahvedebilirim.

Ama Naomi aramıza girer, iki avucunu göğsüme vurur ve beni geri iter.

Gözleri öfkeyle parlıyor.

"Sen ciddi misin lan?!"

Nefes nefeseyim, çenem sıkı, gözlerim hala arkasındaki adama kilitli. Adam inliyor, kanayan dudağını dövmeli elinin arkasıyla silip arkasındaki duvara yaslanıyor.

Sonra sırtıyor.

"Sanırım artık kiminle yatıyorsun biliyorum, bebeğim," diye kuru bir şekilde mırıldanıyor.

Tüm vücudum gerilir, sesim alçalır. "Ona bir kez daha öyle de..."

Omuzlarını silkiyor, deli gibi sırtıyor, dişleri kanla boyanıyor, sonra dönüp yere tükürüyor. Gözleri benimkilere dikiliyor, yüzünde saf bir "siktir git" ifadesi var.

"Bebeğim. Kızım," diyor yavaşça. "Bir şey yap, pislik."

Yine öne doğru eğilirim, ama Naomi yine elini göğsüme koyar ve beni durdurmaya yetecek kadar sert bir bakış atar.

"*Kes şunu*," diye bağırır. "*Tanrı aşkına*. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ve - haberin yok galiba - o *erkeklerle yatıyor*, aptal."

Bir sessizlik olur.

Adam boğazını temizledi. "Yani, ben de birçok kızla yatıyorum..." Naomi ona döndü. "*Hiç* yardımcı olmuyorsun."

Adam alaycı bir şekilde teslim olduğunu gösteren bir hareket yapar, sonra cebinden bir paket sigara çıkarır ve kanlı dudaklarının arasına bir tane sıkıştırır. Cebinde bir şeyler arar, sonra homurdanarak elini uzatır.

"Vaughn Bancroft."

Ona ölümcül bir bakış attım.

Sonra elini sertçe tuttum.

"Nico Ba..."

"Evet," diye mırıldanır Vaughn. "Kim olduğunu biliyorum." Gözlerini indirir, sonra tekrar kaldırır. "Kız kardeşine olanlar için üzgünüm," diye ekler, alaycı tonunu bir an için kaybederek.

Sadece başımı salladım, çenem hala sıkıydı.

Vaughn yine ceplerini yoklar. İsteksizce kendi çakmağını çıkarıp ona doğru fırlatırım. O da çakmağı tek eliyle yakalar ve kendini beğenmiş, kibirli bir şekilde başını sallar.

"Teşekkürler," diye mırıldanır, çakmağı ustaca dudaklarına götürerek sigarayı yakar ve çakmağı geri atar. Bir nefes çeker, gözleri birkaç saniye bana sabitlenir, sonra Naomi'ye kayar. Sonra tekrar bana. Sonra yine ona.

O, bir kaşını kaldırarak çarpık bir gülümseme attı.

"Ee..." Sigara ile ikimizi işaret etti. "Düğün ne zaman?"

Gözlerim kısıılır. Naomi dudaklarını sıkıştırarak yanakları kıpkırmızı olur.

"Öyle *değil*," der sinirli bir şekilde. "O..." Omuzlarını silker, bana bakmaz. "Sadece arkadaşız."

Vaughn kendi kendine gülerek başını sallar. "Tabii tabii," der alaycı bir sesle.

"Bunu kendine saklarsan *sevinirim*," diye mırıldanır Naomi, yüzü hala kızarmış. "Sen benim hayatımın bazı yönlerini kendine sakladın ya." Ona hala beni sinirlendiren bir bakış atar. "Sen benim hayatımın bazı yönlerini kendine sakladın ya?"

Vaughn yavaşça başını sallar. "Duydum, çok net." Gözlerimden ona doğru fırlayan bıçakları umursamadan bana bir bakış atar. Naomi'ye döner. "Yani siz ikiniz sadece seks arkadaşı mısınız?"

"Senin giyecek bir tütün ve yapacağın bir dansın vardır herhalde," diye homurdandım.

Vaughn kıkırdar. "Tekrar dans etmek istersen, mavi gözlü, haber ver."

"Şu anda boşum," diye hırlıyorum.

Vaughn sigarasını fırlatıp boynunu çevirir. "Bakalım kim küçük bir orospu gibi dönecek..."

"*Vaughn*," Naomi, Vaughn bana doğru adım atarken onu durdurur. "Bir dakika sonra içeride görüşürüz. Onunla biraz konuşmam lazım. *Yalnız kalabilir* miyiz?"

Vaughn çenesini sıkar ama Naomi'ye bakarak başını sallar. "Beş dakika. Yoksa buraya geri gelip erkek arkadaşına lanet çenesini kapatmayı öğretirim."

"Kimse izlemiyormuş gibi dans et, orospu çocuğu," diye mırıldandım, o beni omuzlayarak geçip tiyatro kapısını açarken.

O gittikten sonra Naomi bana dönerek gözleri alev alev yanarak sorar. "O da neydi *öyle*?"

Kalbim hâlâ deli gibi atıyor. Bir şeye vurmak istiyorum. Ona değil. *Tabii ki* ona da değil. Sadece... bu öfkeyi göğsümün ortasından başka bir yere göndermek için bir şeye.

"Bir anlaşmamız vardı," diye homurdandım. "Sen bozdun."

Ellerini havaya kaldırdı. "*Çalışmam* gerek, Nico. Bu benim *işim*. Zaman geçirmek için yaptığım bir hobi değil!"

"Her sabah saat sekizde buluşuyorduk. Anlaşmamız böyleydi."

"Ben robot değilim!" diye karşılık veriyor. "Erken kalkıp ofisine gitmenin, işini yapmanın ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun?" Kızarıyor. "Şeyi yapmanın..."

"Kendi kelimelerinle söyle."

Bana yan gözle bakar. "Senin *isteğin*," diye mırıldanır sonunda. "Sonra tiyatroya kadar yürümek, orada sadist sanat yönetmenim tarafından defalarca azar işitmek, sonra geç saatlere kadar kalıp kendi başıma ekstra iş yapmak, sonra eve topallayarak gitmek, yığılmak ve her şeye yeniden başlamak."

"Eğer bu, anlaşmamızdan kurtulmaya çalışmanın bir yoluysa, işe yaramıyor."

Sinirli bir şekilde nefes verir. "Şimdi kiminle konuşacağımı da sen mi karar veriyorsun?"

"Başka erkeklerle konuşmayacaksın," diye homurdandım, ona yaklaşıp. "Çok basit."

Gözleri parladı. "Son dakika haberi: *Konuşuyorum*. Sık sık. Sen bu tür taleplerde bulunamazsın. Bu sanki..."

"Sen benim malım mısın?" Kendinden emin bir gülümsemeyle soruyorum. "Aslında, Naomi, *öylesin*."

Gözlerini devirir.

Kararsız kaldım. Bir yandan, bu yeni, güçlü, küstah Naomi'yi seviyorum.

Sassy Naomi sikimi *çok* sertleştiriyor ve o sass'ı ondan çıkarmak istiyorum - ideal olarak, sikim onun kıkına kadar girmiş ve belki de spermim yanaklarından damlıyor.

Ama diğer yandan... Ona burada kimin patron olduğunu hatırlatmam lazım.

"Sen benim malım *değilsin*..."

Nefesini keser ve gözleri büyür, çünkü elim aniden boğazını sahiplenircesine sarar — onu boğmak için değil, incitmek için değil, sadece bir mesaj vermek için yeterince sıkı sıkı.

Parmaklarımın altında çılgınca atan nabzı ve boğazındaki iniltiyi zar zor bastırması, mesajı aldığının oldukça iyi bir göstergesi.

... Aldı, anladı ve şu anda bunun neredeyse kesin olarak külotunu ıslattığını saklamaya çalışıyor.

Elime karşı ağır bir şekilde yutkunur ve sanki aramızdaki mesafeye ihtiyaç duyuyormuş gibi benden uzaklaşır. "Vaughn benim için bir *kardeş* gibidir. Yıllardır ara sıra kızlarla değiş tokuş yapıyor."

"Artık öyle bir şey yok," diye homurdandım. "Aman

Tanrım, kıskanıyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

O sırtıyor. "Ayrıca, Vaughn *biseksüel*."

"Ve hala erkek," diye homurdandım. "O, bekârlığa yemin etmiş bir keşiş olsa bile, seni çıplak gördüğümde yine de onu duvara fırlatırım."

Gözlerini devirir.

"Buna sen karar veremezsin."

Kurt gibi gülümserim.

"Spoiler: Sana gelince ne istersem onu yaparım."

Naomi'nin gözlerinde daha önce görmediğim bir şey parladı. Utanç değil. Korku değil.

Öfke.

"Anlaşmamız," diye dişlerini sıkarak söylüyor, "24 saat 7 gün geçerli *değil*."

"Tahmin et ne oldu," diyorum, daha da yaklaşarak, sonraki sözlerin ağırlığını aramızdaki havada asılı bırakarak. "Artık öyle."

Gözlerini kırpıştırır, kaşları çatılır. "Anlamadım?"

"Haklısın. Bütün gün dans ettikten sonra erken kalkıp benim ofisime gelmen zaman kaybı."

Bana temkinli bir şekilde bakar, diğer ayakkabının düşmesini bekler.

Akıllı kız.

"O zaman işleri basitleştirelim. Benimle birlikte benim evimde yaşayacaksın. Her zaman, her saat benim için hazır olacaksın."

Bana bakıyor, ağzı hafifçe açık. "Bu... olmaz."

"Bu bir öneri değildi."

Yüzünün rengi soldu. "Babamın adamları buna asla izin vermez. Senin yanına taşınmam halkla ilişkiler açısından bir *kabus* olur."

"Babanın odak gruplarını *zerre kadar* umursadığımı sor bana."

Titreyerek, benim şaka yapmadığımı anladığında gözleri büyüdü. "Nico... *Hayır*," diye çıkardı. "Bu olmaz. Delilik. *Sen* delisin."

Ben tereddüt etmedim.

"Hemen benimle taşınacaksın."

Yavaşça, uzun bir nefes verir. "Bu gerçekten olmayacak." Bir adım öne çıkarak aramızdaki kısa mesafeyi kapatırım.

"Hatırlatayım," diye mırıldandım, "bana *hayır* dediğinde ne olur." Hareketsiz kaldı — sertleşmedi, sinirlenmedi.

Sadece... hareketsiz.

Sanki bir anahtar kapatılmış gibi.

Sanki içindeki bir şey kapanmış gibi.

Gözleri parlamıyor, kısılmıyor, alevlenmiyor. Sadece soğuk ve boş bakıyor, sanki benim ulaşamayacağım bir yere çekilmiş gibi.

Ve bundan, düşündüğümde daha çok nefret

ediyorum. "Peki."

Sessizce söylüyor. Düz bir

sesle. Kırılmamış.

*Sadece...
yok oldu.*

Siktir.

Kavgacı, küstah Naomi eğlenceliydi. Bu Naomi ise... *pes ediyor*, soğuk davranıyor ve kabulleniyor, eğlenceli değil.

"Tamam," diye tekrarlıyor donuk bir sesle. "Ne istersen. Şimdi işe gitmem gerek."

Ben başka bir şey söyleyemeden arkasını dönüyor. Tiyatro kapısına doğru yürüyor. Kapıyı açıyor ve içeri giriyor. Sonra kendimi sokakta yalnız buluyorum.

Kanımda hala kaynayan öfkeyle yalnız.

İstedigimi aldım.

O da kabul etti. Bana taşınıyor. O benim.

Öyleyse neden kendimi kaybetmiş gibi

hissediyorum?

NAOMI

Çocukken birçok kez taşındık. Babam siyasi merdivenlerde bir basamak daha çıktığında, "yükselirdik": işçi sınıfının yaşadığı bir mahalledeki dubleks ev, harika bir okulun bulunduğu bölgedeki iki katlı bir ev haline geldi, ardından da bir golf kulübünün yakınındaki havuzlu daha büyük bir eve taşındık.

Sonra annem öldü ve iki üç yıl boyunca her şeyi normal ve dengeli tutma çabaları suya düştü. Dokuz ile on altı yaşları arasında *beş kez daha* taşındım. Sonunda babam, Washington DC'nin banliyölerinde gülünç derecede büyük, altın yaldızlı bir malikaneye yerleşti ve ben de National Mall yakınındaki Washington Ballet Company'ye bağlı okulun lojmanına taşındım.

Ondan sonra bir daha hiç birlikte yaşamadık. Onun siyaseti vardı, benim dansım. Dört yıl önce New York'a taşındığımdan beri aynı berbat dairede yaşıyorum ve en azından önümüzdeki beş ila on yıl boyunca taşınmayacağımı düşünüyordum. Ama en iyi planların nasıl bozulduğunu bilirsiniz...

Asansör kapıları açıldığında ağzım sıkı bir çizgiye dönüşür. Anında, *ben* bile Nico'nun SoHo'daki loftunu gördüğümde yüzümü ifadesiz tutmakta zorlanıyorum.

Ho. Lee. LANET OLSUN.

Yarı yarıya neon ışıklı, oturma odasında motosiklet olan, ultra erkeksi bir bekar evi bekliyordum. Rock grubu sahnesi, jakuzi, belki bir striptiz direği, duvara çivilenmiş çeşitli "fetihlerin" iç çamaşırları.

Ama hayır. Nico'nun evi *muhteşem*.

Ayrıca çok büyük: yüksek tavanlı, çift katlı bir alan, çevresinde balkon yürüyüş yolu var ve kim bilir nereye açılan kapılar var.

Omzuma attığım tek çantamla dışarı çıkıp, etrafıma hayranlıkla bakıyorum, sırtım kaskatı kesilmiş.

Yani, *evet*, babam siyasi merdivenleri tırmanırken, gerçekten çok güzel yerlerde yaşadık. Ama burası? Tamamen başka bir seviye.

Bununla birlikte, tüm ihtişamı, lüksü ve büyüklüğüne rağmen, Nico'nun çatı katı... soğuk.

Sıcaklık olarak değil, enerji olarak. Her şey keskin kenarlı ve temiz hatlı. Çelik ve siyah mermer. Kimsenin rahatça oturamayacağına emin olduğum mükemmel deri mobilyalar. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden şehir, manzara yerine bir tehdit gibi uzanıyor.

Sıcaklık yok. Kişisel dokunuşlar yok. Dağınıklık yok. Sadece mimaride somutlaşan saf hakimiyet var.

"Bu taraftan." Nico beni geniş ve modern bir merdivenden ikinci kata çıkarır, ardından camın altında hapsolmuş ateş gibi parlayan gömme ışıklarla aydınlatılmış uzun bir koridora girer.

Arkasından gidiyorum. Kalp atışlarım şaşırtıcı derecede düzenli. Bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum kendime. Hala kontrolün bende olduğu anlamına geliyor.

Ne yalan ama.

Bir kapının önünde durur, sonra kapıyı açar.

Vay canına.

Yatak odası çok büyüktür ve evin geri kalanı ile aynı minimalist estetiğe sahiptir. Koyu gri çarşaflarla örtülü kral boy bir yatak. Gümüş rengi detayların bulunduğu siyah duvarlar. Kapıları açık olan dolap, içinde boş askılar ve mükemmel şekilde dizilmiş çekmeceler görünüyor. Yatağın ayak ucunda deri bir bank vardır.

Çok güzel.

Aynı zamanda korkutucu.

"Burası senin odan," diyor.

Etrafa bakıyorum, burası açıkça bir misafir odası değil, ana yatak odası.

"*Senin* odan demek istiyorsun," diyorum.

Yavaşça bana dönüyor, dudakları her zaman midemi kasılatan o vahşi, tehlikeli bir eğlenceyle kıvrılıyor.

"*Bizim* odamız."

İçim burkulur.

"Ben... *ne*? Seninle aynı odada kalmayacağım." "Peki, aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşabiliriz, ama kalacaksın." "Nico..."

"Seni buraya getirmenin amacı, Naomi," diye fısıldadı, "*senin erişim.*"

Yutkunuyorum, yüzüm kızarıyor, gözleri üzerimde dolaşıyor.

"Sen haklıydın: senin evinde kalıp ofisime gidip gelerek zaman kaybetmek - o zamanı dizlerinin üstüne çökerek ya da en yakın sabit nesneye eğilerek benim için daha iyi değerlendirebilirdin - hiç mantıklı değil. Bu yüzden seni buraya taşıdım."

Topuklarımı yerinden oynatarak yavaşça kaynıyorum. "Evet, ama..."

"Ve buradayken... Yedi ay mı, karar verdiğimiz süre?" Ona soğuk bir

bakış attım. "*Altı*."

Nico karanlık bir gülümsemeyle, "O zaman *altı* ay boyunca burada

yatacaksın," der. "Neden?" diyorum.

Omuzlarını silker. "Çünkü gece yarısı uyanıp o güzel dudakların sikimi sarmasını istersem ya da seni yatağa yapıştırmak istersem, seni aramak zorunda kalmak canımı sıkar... ve yine zaman kaybı olur." Şok içinde ona bakarken omuzlarını silker. "Böylece sen... hazır olursun."

"Romantizm öldü derler," diyorum kuru bir şekilde.

"Oh, kimse sana romantizm vaat etmiyor, Naomi," diyor, gözlerinde bir parıltı var. "Ama sana önümüzdeki altı ay boyunca benim güzel küçük seks oyuncağım olacağını vaat ediyorum."

Kalbim kulaklarımda *çınlarken*, vücudumda bir sıcaklık yayılıyor.

Yatağa doğru yürürken, çantamı yatağın yanına bırakıp çarşafılara sanki ısırılacakmış gibi bakarken beni izliyor.

"Tiyatroya gitmeye devam edeceksin," diyor. "Seni engellemeyeceğim."

Ne kadar cömert.

"Ama işten çıkınca burada olacaksın."

Bir kez başımı salladım. Boğazım konuşamayacak kadar kurumuştı. "Sana verdiğim şeyi giyeceksin," diye devam etti.

"Peki o ne olacak?" diye sordum kuru bir sesle.

"Bazen iç çamaşırı. Ya da ruh halime göre hiçbir şey."

Sinirleniyorum ama yüzümde hiçbir ifade yok. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Sesi sakın, neredeyse klinik bir tonda devam ediyor.

"Benim yatağında uyuyacaksın. Her gece."

Bunu sindirmeye çalışıyorum, sessizlik çöktüğünde tüylerim diken diken oluyor.

"Sana bir hoş geldin hediyesi aldım."

Nico, gömme raflardan birine gidip bir çekmeceyi açarak beyaz ipek kurdeleyle bağlanmış mat siyah bir kutu çıkarırken alt dudağımı ısırıyorum.

Bu kurdelenin, o gün ofisinde bileklerimi bağladığı beyaz ipek kurdeleyle aynı olduğunu fark etmem hiç de zor olmadı.

O bana uzatırken şüpheyle baktım. "Bomba değil, Naomi."

Yatağın kenarına oturup kutuyu kucağıma koyarken yutkunuyorum ve kurdeleyi çözüyorum. Kapağı açıp içindeki iki şeyi anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

Anladığım anda gözlerim buğulanıyor, çenem düşüyor ve yüzüm zonkluyor.

Kahretsin.

Yarım saniye boyunca, ilk gördüğüm şeyin bir kolye olduğunu sandım —normalde takacağımdan biraz daha kalın ve iri bir kolye, ama yine de bir kolye.

Hayır. Bu kolye değil.

... Bu bir *tasma*.

Kalbim deli gibi atıyor ve ağzım kuruyor.

Gerçek, tam anlamıyla *bir tasma*. Parlak gümüşten yapılmış, arkasında bir toka ve üzerinde neredeyse görünmeyen narin bir menteşe bulunan parlak bir halka.

Sonra gözlerim kutudaki ikinci şeye kayıyor ve yüzüm ateş gibi yanıyor.

Bu bir anal tıpası.

Yaka ile aynı cilalı gümüşten yapılmış ve, dürüst olmak gerekirse, *çok güzel*. Çok büyük değil, ortada incelip, sonra genişleyerek...

Donakaldım.

... Bunlar *gerçek* elmas mı?

"Sessizliğini şaşkın heyecan olarak kabul ediyorum," diyor Nico kuru bir şekilde. "Ne giyeceğin ve nerede uyuyacağınla ilgili kurallara ek olarak, bu daireye girdiğinde, ne zaman olursa olsun, ikisini de takacaksın."

Karanlık ve muhtaç bir şey omurgamda tırmanıyor, içimde çaresizce bastırmaya çalıştığım kıvılcımlar saçan bir his uyandırıyor.

"Sorun var mı?" diye sessizce homurdandı.

"Evet, kurallara uymazsam ne olur?"

Nico sırtarak gülümser. "Öğreneceksin."

Gözlerimi kucağımdaki kutudan ayırıp endişeyle ona bakıyorum. "Yani bu kadar mı? Ben sadece senin küçük esirinin, bağlanmış ve itaatkar?"

Eğilip çenemi avuçlayarak kaldırdığında, gözleri gözlerimle kilitlendiğinde nefesim kesildi.

"Öyle düşünme," diye gülümser. "Bunu bir koreografi olarak düşün."

Kafamı sallarım, eğlenceli olmaktan çok acı bir kahkaha atmak için kendimi zor tutarım. "Sen bir sadistsin."

Omzunu kaldırdı. "Özellikle değil. Ama seni kontrol altında tutacağım. Şimdi, surat asmayı bitirdiysen..." Sırıttı. "Yeni hediyelerini deneme zamanı."

Ona bir bakış attım. "*Somurtmuyorum.*"

"Somurtuyorsun."

"Hiç de değil. Sadece hangi pencereden atlayabileceğimi düşünüyorum."

O eğilir, sesi mırıldanmaya benzer bir tona düşer. "Hepsi kurşun geçirmez, balerin."

* * *

AKŞAM YEMEĞİ SONRASI — daha önce hiç duymadığım, Michelin seviyesinde özel bir teslimat servisiyle gelen — Nico yatma zamanının geldiğini söyler.

"Dinlenmelisin" demedi.

"Yorgunsan" demedi.

Sadece: "*Yatma zamanı.*"

Kafa karıştırıcı bir şekilde, o cümledeki emri ya da kontrolü *sevmiyorum*.

Onu koridorda takip ediyorum, çıplak ayaklarım cilalı zeminde sessizce yürüyor. Neden itaat ettiğimi bilmiyorum. Belki de bu gece isyan etmek yorucu geliyor. Belki de bir seçimim varmış gibi davranmak çok fazla enerji gerektiriyor.

Tasmanın metali boğazımı ısıtıyor.

Sonunda fiş konusunda kararlı davrandım, ancak Nico sakın bir şekilde yarın taktığımda bu geceyi telafi etmek için şaplak atacağını açıkladı. Yine de tasma yeterince kolay görünüyordu.

Basit, önemli değil. Tıpkı bir gerdanlık gibi.

Ama şimdi, onu takmış halde bu adamın yatak odasına adımımı attığımda, "önemli değil"den çok daha fazlası gibi geliyor.

İçeri girdiğimizde ışıklar loş ve sıcak bir ışığa çevrilmiş, oda *onun* kokusu ile dolmuş: erkeksi, temiz, hafif duman ve deri kokusu.

Nico yatak başındaki masalardan birine gidip çekmeceyi açtı. Arkasını döndüğünde, elindeki beyaz ipek kurdelenin uzunluğunu görünce donakaldım.

Bana sakın bir şekilde bakıyor.

"Eller." Kafamı bir kez

sallıyorum.

Yüzündeki ifade değişmiyor. Sesini yükseltmiyor. Yaklaşmıyor.

Sadece bekliyor.

Ve bu daha da kötü.

Nico'nun emretmesine gerek yok. O sadece... var. Yerçekimi gibi. Bir süre direnebilirsin, ama sonunda yenik düşersin.

"Bunu yaparsam yatabilir miyim?"

"Başka bir yol da, *bunu yapmadıkça* yatamayacağın olabilir." Dick.

Yavaşça ilerliyorum. Ellerim uzanmış durumda.

Bileklerimi önümde bağlar, sonra beni yatağa doğru nazikçe çeker.

Beni yere atıp sikmesini bekliyorum. Sonunda bu işi bitirmesini.

İşte böyle bakireliğimi kaybedeceğim, diye düşünüyorum, içimde karanlık bir şey kıvrılıyor.

Ama yapmaz.

Beni yatağa itip yastıklara yaslar, sanki kırılgan bir şeyim.

Nico sert, kaslı vücudundan tişörtünü çıkarırken gözlerim büyür ve kalbim hızla çarpar. Yüzüm kızarır, gözlerimi açgözlülükle onun üzerinde gezdiririm.

Onu daha önce hiç bu kadar çıplak görmediğimi fark ettim. Ve lanet olsun, bu adam *çok kaslı*. Baştan ayağa saf, yağsız kaslar ve hayal ettiğimden daha fazla dövmeyle kaplı bir vücut. Gözlerim boynundaki dövmelerden göğsüne işlenmiş devasa kuşa, bir karga ya da kuzgun, kayd.

Bağlı bileklerimi tutup başımın üzerine kaldırdığında titriyorum. Nabzım hızlanıyor, boğazım yutkunuyor, o da başlığın arkasından başka bir ipek kurdele çıkarıyor - bu sefer siyah - ve bileklerimi bağlayan kurdeleye doluyor. Kurdeleyi sıkıca çekip kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve vücudum titremeye başlıyor.

Nazikçe giymeme izin verdiği pijama takımının düğmeli üst kısmının altında meme uçlarım sertleşir.

...Ve bacaklarımın arasında sıcaklık *birikir*.

O sadece boxer giymiş, ereksiyonundan dolayı boxerinin önü müstehcen bir şekilde şişmiş, üzerime çıkıp belimin üzerine oturuyor. Kumaşın içinden kalın penisinin karnıma vuran şiddetli nabzını hissederek titriyorum.

Nico pijama üstümün ilk düğmesine uzanır ve ustaca açar.

"Sen..." O bir düğmeyi daha açarken titriyorum. "Beni becerecek misin?"

Yavaşça başını sallar.

"Yine aynı soru. Hayır, Naomi, seninle sevişmeyeceğim."

Bir düğmeyi daha açarak, üst kısmın göğüslerimin üzerine düşmeye başlamasına izin verdi.

"*Seni tüketeceğim*," diye homurdandı. "Seni içten dışa *sahip* olacağım." Son düğmeyi de açtığında inledim, göğüslerim ve sıkı, pembe meme uçlarım ortaya çıktı. Elini uzattı ve başparmağıyla işaret parmağıyla nazikçe bir meme ucunu tutup çevirerek sıkınca keskin bir nefes aldım.

Oh, lanet olsun.

"Seni siktiğimde, balerin," diye homurdanıyor, "ve seni sikeceğim, *seni* başka hiçbir erkek için *mahvedeceğim*."

Nipelimi tekrar çimdikledi, diğerine geçti, sonra ilkinde geri döndü, ikisi arasında gidip geldi, ben onun altında utanç içinde kıvrana kadar, uyluklarım birbirine sürtünüyordu. Derimin, onun şişmiş, piercingli sikinin boxerinden karnıma vurduğunu hissedebildiğim yerlerde elektriklenmişti.

Nico aşağı kayıyor, piercinginin metali üzerimde kayarken karnım çöküyor. Parmakları pijama altımın beline ve külotuma giriyor ve hepsini aşağıya doğru çekmeye başlıyor.

Beni ortaya çıkarıyor.

Her şeyi onun karanlık, açgözlü bakışlarına sergiliyorum.

Kollarımda takılı kalan düğmeleri açılmış pijama üstü dışında beni tamamen soyduğunda, uzanıp komodinin çekmecesini açıyor.

Koltuk takımı, loş ışıkta parıldayarak dışarı çıkar ve gözlerim fal taşı gibi açılır. "Nico..."

"Kural kuraldır, Naomi," diye homurdanır, gözleri şeytani bir şekilde parıldayarak. "Şimdi: bunu küçük fahiş e ağzınla ıslatacak mısın, yoksa amını o kadar ıslatmam mı gerekecek ki kıcın benim için açılsın?"

NICO

Hayvani vahşet, karartılmış ateş gibi içimde patlıyor. Yatağımda çıplak, bilekleri başlığa güzelce bağlanmış halde uzanmış ona bakarken. Gözlerinde tatlı ama aynı zamanda çok istekli bir ışıık parlıyor.

Saf bir ayartma, bir meydan okuma.

Beni mahvet.

Yık beni.

*Beni
acımasızca sik.*

Yanaklarındaki kızarıklık ve dudaklarındaki parıldayan nem. Uyluklarının ayrılması, çarşafların ayak bileklerine dolanması. Sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi göğsünün inip kalkması.

Ya da bir şeye *doğru* koşar gibi.

Tek yapmak istediğim onu öpüp bitirmek. Ve tam da bunu yapıyorum. Naomi inliyor, dilim dudaklarında kayarken titriyor, ağzını istiyor. Dillerimiz ve dişlerimiz çarpışıyor, inlemeleri kulaklarımı dolduruyor, dudaklarını ısırıp çiğnediğimde vücudu sarsılıyor ve kıvranıyor.

Gözleri yarı kapalı, ben geri çekildiğimde. Dudakları benim ağzımdan, dişlerimden şişmiş. Boğazından göğsüne doğru öpüyorum, dilimi bir meme ucunun tepesinde gezdirip, inlemesi için yeterince sert ısıyorum.

Bana doğru kıvrılıyor. Kendinden nefret ediyormuş gibi inliyor.

Ve bunu duyduğumda gülümsüyorum, çünkü bu... bu... b e n i m beklediğim şeydi.

Onun itaatini değil.

Onun teslimiyetini.

Elimi yavaşça ve sahiplenircesine bacaklarının arasına kaydırıyorum, açgözlü küçük amcığını ıslatan kaygan sıcaklığı okşuyorum. Nefesini kesiyor, kalçaları seğiriyor ve kıvrılıyor. Amcığı o kadar ıslak ki, neredeyse titriyor.

"Çok güzel ve *istekli*," diye homurdanıyorum meme ucuna, sonra tekrar ısıyorum ve onu inlemeye zorluyorum. "Bu güzel amcığı benim için bu kadar ıslak yapan ne acaba? Kalın sikimin her santimini bu dar deliğe sokacağım için mi? İçine boşalacağım ve sonra tekrar boşalacağım, sadece orada kalması için mi?"

Naomi titreyerek vücudunu ipek kurdelelere doğru kavradı.

"Yoksa sıkı küçük arka deliğinde bu tıkaç hissetmek için *çaresiz* misin?"

Vücudunu yukarı doğru kaydırırken inlemesi boğazında düğümlenir, dişlerim boynunu okşar ve kulak memesini ısırmadan önce cildini lezzetli bir şekilde tüyler ürpertir.

"Bu kadar mı, Naomi? Benim iyi küçük anal fahişem olmak için can atıyor musun?"

Aynı anda iki deliğin de doldurulmak için

aynı anda sikilmek için mi?"

"*Tanrım...*" diye boğulur, ıslak dudaklarından parmağımı yukarı doğru çekince nefes nefese kalır.

"Nico gayet iyi," diye fısıldadım boynuna. "Ama benim adımı doğru telaffuz edene kadar ağzının bir faydası yok, değil mi?"

Küçük fişi göğüslerinin üzerine sürükleyerek, meme ucunu okşadıktan sonra daha yukarı, çenesine doğru ilerledim.

"Bunu *burada* bırakalım..."

Fişi dudaklarının arasına kaydırduğımda inliyor, dudakları daha ince olan orta kısmı ve geniş, elmaslarla süslü tabanı - *tabii ki* gerçek elmaslar, beni aşağılamayın - dudaklarının arasında kalıyor.

Sonra vücudunda aşağı doğru kaymaya başlıyorum. Dişlerim yumuşak teninde yıkım izleri bırakıyor, ısıyor, kazıyor ve emiyorum, ta ki o diş izleri ve öpücük izleriyle dolu bir şaheser haline gelene kadar.

Uyluklarını ayırıp arasına kayınca göğsünden derin bir inilti yükselir. Kıçına bir şaplak atıp iç uyluklarına birkaç sert tokat atınca inler. Sonra dilimi dudaklarının arasından geçirince ağzındaki fişin etrafında neredeyse çığlık atar.

O ağzımda kıvranmaya ve bacaklarını bacaklarımın arasında sıkıştırmaya başladığında, içinden inleyerek onu derinlemesine yalıyorum. Ama kalçalarını sertçe kavrayarak onu sabitliyorum ve dilimi zonklayan klitorisinin etrafında döndürmeden önce onu durduruyorum.

Sanki ona elektroşok vermişim gibi tüm vücudu kasılır. Bunu tekrar yaparım, onu yatağa sabit tutarken kaslarımı gererim, dilim şişmiş klitorisinin etrafında dönüp dans ederken inlemeleri kulaklarımı doldurur.

Dudaklarımı etrafına sararak emiyorum, ısıyorum ve yalıyorum, onun uyarılması dudaklarımı ve çenemi kaplıyor.

Siktir. Beni.

Tadı lanet olası günah ve tatlılık gibi ve benim yeni en sevdiğim yemek gibi. Ben hiç "oral seks yapmayı sevmeyen" ya da "yapmak zorunda olduğu için yapan" o zavallı pisliklerden biri olmadım. Oral seks yapıyorum çünkü memnun bir amcık ekstra istekli bir amcık demektir. Ve ekstra istekli bir amcık, sonunda içine girdiğinde benim sikimin ekstra mutlu olduğu anlamına gelir.

Bir kazan-kazan durumu, diyebiliriz.

Ama bu farklı. Bu sadece "ortamı ısıtmak" falan değil. Bu *lanet olası harika*.

Evet, *kesinlikle* yeni favori yemeğim. Kesinlikle önümüzdeki iki saat boyunca çok mutlu bir şekilde yapmaya devam edebileceğim bir şey.

Her şeyiyle: tadı. Kadifemsi yumuşak dudaklarının ağzıma hevesle bastırması. Kalçalarının kalkması ve güçlü dansçı bacaklarının kulaklarımı sıkıca kavraması. İnemelerinin dünyanın geri kalanını bastırması, ta ki tek bildiğim onun zevki, siktiğimin dilimin her yerine damlaması.

Dudaklarım yine klitorisini sarar. Sertçe emmeye başlarım, şişmiş düğmeyi dilimle döndürürüm.

Ve Naomi. Çıldırıyor. Aniden,

orgazm oluyor... *sertçe*.

Vücudu spazmlar geçirip yataktan kalkarken, fişin etrafında inleyerek ve sızlanarak çığlık atıyor. Kalçaları bana karşı kıvrılıyor, dönüyor ve bükülüyor, amcığı dilimin üzerinde titreyerek orgazm oluyor.

Yavaşça çekilip, yukarı kayarak fişi ağzından çıkardığımda yumuşak bir ses *çıkır* ve o nefesini tutar.

Anında ağzım onun yerine geçer, dudaklarım acımasız bir öpücükle dudaklarına yapışır.

"Küçük amcığın benim için ne kadar pis olduğunu tad, bebeğim," diye homurdanıyorum. "Ne kadar istekli bir seks oyuncağı olduğunu tad."

Vücudunun aşağısına doğru ilerlerken, gevşemiş, seğiren bacaklarını daha da açarak tekrar aralarına yerleşiyorum.

Dilimi amının üzerinde gezdirdiğimde sanki elektrik çarpmış gibi hareket etti. Şimdi aynı şeyi kıkına yaptığımda sanki on bin volt elektrik çarpmış gibi sarsılıyor.

"*Nico!*" diye inliyor, dilimi sıkı küçük halkasının etrafında döndürdüğümde inliyor. Sonra geri çekiliyorum ve kaygan, yuvarlak uçlu tıkaçla küçük deliğine hafifçe dokunuyorum.

"Aç kendini, Naomi," diye uyluklarına doğru homurdandım. "Sıkı küçük kıkının içine gireyim."

Amcığı ve ağzımdan sıırıslıklam olmuş, ve plug çok da büyük değil. Yine de, sıcak küçük deliğinin plug'ı sivri kısmına kadar yutabilmesi için ucu içeri sokmak biraz çaba gerektiriyor.

Naomi keskin bir iniltiyle boğulur, nefesi kesilir, gözleri alev alev yanar. "*Lanet olsun...*" diye nefes alır.

Vücudunu yukarı doğru hareket ettiriyorum, zonklayan, acı verecek kadar sert sikim düz karnında nabız gibi atarken bacaklarının arasına yerleşiyorum. Gözleri, karnının üzerinde ağır bir şekilde duran, seğiren ve ön sıvı sızan sikime bakarken tabak gibi açılıyor.

"Nico..." diye patlar. "Nico, ben..."

"Şşş..." diye homurdandım, başparmağımı dudaklarında gezdirdikten sonra ağızına soktum. Kalçalarımı sallayarak, şişmiş penisimin başını klitorisine kaydurdım. Penisim vajina dudaklarının arasına yerleşti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Nico—"

"Çok dar ve küçüksün bebeğim," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı hafifçe sallayarak. "Bu sikin içine *girmesi için* yavaşça ve nazikçe çalışmam gerekecek."

"Evet... Yavaş ol," diye boğuk bir sesle söyler, ağır nefes alıp verirken göğsü inip kalkar, gözleri gerilir. "Sadece... Yavaş ol."

Onun endişesi... beklenmedik. Bu kadar fazla, demek istiyorum. İçine girmeye başladım ve sonra çenesinin sıkıldığını gördüm.

Tamam, *ben... büyüküm*. Gerçekten çok büyük. Ama ben lanet olası bir beyzbol sopası değilim. Ve *o* sırılısıklam, azgınlığı başımın üzerine bulaşmış ve penisimin üzerine akıyor.

Peki sorun ne lan? "Naomi..."

"*Ben bakireyim.*"

Tek kelime gibi, üç kelime değil, bir anda ağızından çıkıyor. Ve bana tokat gibi çarpıyor.

Ne *lan*?

Duraksarken kaşlarım çatıldı, ağrıyan, sızan sikim onun deliğine bastırılmıştı.

"Tekrar söyle."

"Ben... ben hiç..." Sesi kesildi. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Ona bakıyorum - kızarmış yüzüne, bağlı bileklerine, inip çıkan göğsüne - ve onu bu yatağa bağladığımdan beri ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum.

Sonra kahkahayı boğazımdan çıkarırım.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Gözlerinde karanlık bir şey belirir.

"Sen *porno* filmi çektin Naomi," diyorum. "İki erkekle."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz – hatta belki de daha önce, düşünce kafamdan geçer geçmez – sanki içim saf zehirle dolmuş gibi olur.

Sanki birdenbire İncil'deki gibi şiddet uygulamak istiyorum. Naomi'nin ağzı bükülür.

"Hayır," diye soğuk bir sesle tıslar.

"*Yapmadım.*" Sesi keskin ve sert.

"Onlar yapmadı..." Durur, kendini toplar. "Hiç seks yapmadım. Gerçek seks."

Çenemi sıkarak ona bakıyorum. "Hadi ama..."

Gözleri parlar. "*Yalan söylemiyorum.* Neden bu konuyu zorluyorsun? Lanet olası videoyu gördün."

Sözler yumruk gibi yüzüme çarptı.

Ve sonra hissediyorum. Karışıklık. Öfke. Hepsi, görmezden geldiğim aynı gerçeğin etrafında dolanıyor.

"O lanet videoyu konuşmak istemiyorum," diyorum sertçe.

"Neden—"

"Çünkü seni başka biriyle görmekle *hiç ilgilenmiyorum*," diye sertçe söylüyorum.

Ardından gelen sessizlik ağır ve yoğundu.

Belki de geri dönemeyeceğim bir sınırı aştım.

Çünkü sorun şu ki, benim tepkim onun bir geçmişi olmasından dolayı iğrenç bulmam gibi acınası bir nedenden kaynaklanmıyor. *Benim de* bir geçmişim var. Herkesin bir geçmişi var ve ben bunu kabul edemeyen kırılgan bir pislik değilim.

Hayır, benim tepkim, kabaran, zonklayan, neon yeşili, öfkeli *kıskançlıktan* kaynaklanıyor.

Ve bunun asla olmaması gerekiyordu. Aramızdaki *şeyin* böyle olmaması gerekiyordu.

Bu duygularla, kıskançlıkla, sahiplenmeyle ya da onu kullanmak, kırmak ve mahvetmek dışında onu kullanmak, kırmak ve mahvetmekle ilgili değildi.

Ama sanırım o yoldan *çok* uzaklaştık. En azından ben uzaklaştım. Ve şimdi geri dönüş yolunu bulmak için hiçbir fikrim yok.

NAOMI

Cildim terden kaplı, leotardım sırtımın alt kısmına yapışmış durumda. Kendimi tekrar *tekrar* zorladıkça kaslarım ağrıyor.

Ne kadar süredir dans ettiğimi unuttum. Diğer dansçılar çoktan ayrıldıklarını biliyorum. Ama ben ve benim harika sahte yetenek sendromum, kendimizi cezalandırmaya karar verdik ve geç saatlere kadar kalarak, tiyatronun karanlığında, tek bir ışığın altında sahnede tek başımıza çalışıyoruz.

Uyluklarım yanıyor, göğsüm sıkışıyor. Giydim Odile kostümünün korsesi terden sırlıslıkla oldu, çünkü bir omzunda alışmak istediğim tüyler var.

Dans etmeyi bırakmıyorum. Durmak, düşünmek demektir ve şu anda bunu yapamam.

Varyasyonun sonunda pozumu koruyorum, göğsüm inip kalkıyor, sonra derin bir plié yapıp kendimi başka bir dönüşü doğru itiyorum. İnişimi biraz sallıyorum.

Lanet olsun.

Geçişi tekrar deniyorum.

Bu, tekniği mükemmelleştirmekle ilgili değil. Ya da açılış gecesi için hazırlanmakla.

Bu bir duyguyu kovalamakla ilgili... ya da belki de bir duyguyu silmeye çalışmakla. Aklım sürekli önceki geceye dönüyor.

Onunla.

Ağzının ve dilinin karanlık zevki. Ellerinin vücudumda hissettirdiği duygu. Bileklerimi ısıtıp koparan ipek kurdele. Dua gibi fısıldadığı müstehcen sözler.

Sonra ona bakire olduğumu söyledim ve her şey durdu, sanki bir plak çizilmiş gibi. Ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeden edemiyorum.

Belki de benim daha önce seks yapmadığımı öğrendiği anda, oynadığımız karanlık oyunlar onun için cazibesini yitirdi. Belki de bana "öğretmesi" gerektiğini düşündü ve bu onu soğuttu.

Ya da belki de o lanet olası video tekrar gündeme geldi. Belki de ondan iğrenmişti. Belki de ondan iğreniyordum.

Belki kendimden iğreniyorum.

Dün gece başka bir şey olmamasına *şükretmeliyim*, değil mi?

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Nico bana dokunduğunda her şeyi silip süpüren o son derece rahatsız edici gerçeği kabullenemiyorum.

O "fotoğraf çekiminde" olanların acılığını ortadan kaldırıyor. Hala çoğu gece uykumu kaçıran kafamdaki çılgınlıkları susturuyor.

Bana dokunma şeklinin acımasız, aşırı baskın tavrında bir rahatlık var. Bende ortaya çıkardığı itaatkarlıkta bir teslimiyet var. Bu, sadece onun bana verebileceği bağımlılık yapıcı bir heyecan. Ve bu nedenle, belki de dün gece devam etmemesine üzuldüm.

Beni tamamen ele geçirene kadar.

Sahnenin bir köşesinden diğerine bir dizi piqué dönüşü yaparken zihnim dalıyor, tiyatro kanatlarının karanlık gölgelerine yaklaşarak dönüyor, kostümümün omzundaki siyah tüyler uçuşuyor.

Ona, bana karşı kullandığı videonun gerçekte ne olduğunu söylemeliyim. O lanet olası bir *porno* çekimi değil, bir saldırıydı.

Bana uyuşturucu verdiklerini. Onay vermediğimi. Onay *veremedim*.

Bir bakıma, bir tür karanlığı başka bir tür karanlıkla tartıyormuşum gibi geliyor.

Eğer porno *olsaydı*, utanırdım. Aslında saldırının videosu olması da utanç verici, ama *bu* utanç daha da kötü. Daha ağır. Daha derin. Yapışkan, ham ve boğucu.

Gerçeği kabul edelim: Oraya gitmekle aptallık ettim. Bir yabancıyı güvendim. Belki daha fazla direnmediğim için zayıftım.

Bu yüzden, seçim yapmam gerekirse, onun benim iki erkekle porno çektiğimi düşünmesinden utanmayı gerçeklerden daha çok tercih ediyorum. Nedense bu daha kolay. Daha temiz.

Benim için, pervasız ve aptal olmak, *zayıf* olmaktan daha affedilebilir.

Zihnimi koreografiye geri getiriyorum. Zahmetsizce yapılması gereken pirouetler sarsıntılı geliyor. Akıcı olması gereken geçişler akıcı değil. Uyluklarım kasılana ve sahne bulanıklaşana kadar kendimi daha çok ve daha hızlı zorluyorum.

Ve sonunda... vücudum pes ediyor.

Yere yığılırken, nefesim kesik kesik ve sığdır.

"Çok iyisin."

Vücudum sarsılır ve başım eve doğru döner, göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyor.

Nico ön sırada oturuyor.

Hareket
etmiyor.

Gülümsemiyor

.

Sadece *izliyor*.

Çok hızlı bir şekilde oturup ayağa kalkıyorum, nabzım deli gibi atıyor.

Nico hala kıpırdamıyor. Tam ortada oturuyor, dirsekleri sinema koltuğunun kolçaklarına dayalı, delici mavi gözleri bana kilitlenmiş, kendimi açığa çıkmış gibi hissediyorum.

Hem isteniyorum, hem de istenmiyorum.

Dün gecedен sonra, onun için ne olduğumu artık bilmiyorum: bir bakire mi? Bir fahişe mi? Bir *hayal kırıklığı* mı?

"Ne zamandır oradasın?" diye fısıldıyorum.

"Senin kafamdan çıkmadığını bilecek kadar uzun. Seni istememe rağmen."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Dün gece bana dokunmadan çekip giden adamdan beklediğim bu değildi. Ama bu sözleriyle içimde ham bir şeyin kapaklarını açtı. Karnımın derinliklerinde, dokunulmuş bir çürük gibi zonklayan bir şey.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne *düşüneceğimi* bilmiyorum.

Bunu istememem gerekiyor. Onun kıskançlığını sevgi gibi arzulamamam gerekiyor. Bu hasta ve utanç verici bir şey ve tarif edemediğim bir şeyle karışık.

Ama ben hissediyorum ve göğsümün içinde çakılmış bir kibrit gibi alev alev
yanıyor. "Buraya gel."

Nico'nun sesi alçak, ön sıranın yarı karanlığından gelen karanlık bir mırıldanma,
derimin altına girip karnımda sıcak bir şekilde kıvrılıyor.

Tereddüt ediyorum.

Uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

Yavaşça ona doğru yürümeye başlıyorum. Bacaklarım titriyor ama adım adım
sahnenin önüne doğru ilerliyorum, sahnenin kenarına gelip ona bakarken nefesim
hızlanıyor.

Onun beni izlemesini izliyorum, sessizce uzayan an, düşmeden önce dengede
durma hissi beni neredeyse boğana kadar uzayıp gidiyor.

Tam bir şey söylemek için ağzımı açarken, o konuşur. "Taytını
çıkart."

Başını eğiyor, gözleri kararmış.

"Benim olanı paylaşmayı sevmem," diye devam ediyor. Sesi alçak ama kırbaç
gibi vuruyor. "Benim olanı paylaşmayı düşünmek bile istemiyorum."

Tanrım, yine videodan bahsediyor. "Nico,"

diyorum titrek bir sesle. "Ben..." Parmağını

kaldırıyor.

"Geçmiş hakkında konuşmak istemiyorum," diye homurdanıyor. "Benim
umurumda olan *tek şey şu an*."

Gölgelerin içindeki koltuğuna geri çöküp, beni nasıl yiyip bitireceğine *karar*
veriyormuş gibi bana bakar.

"Öyleyse: Lanet olası taytını çıkar. Sonra sahnenin kenarına otur ve iyi bir kız gibi bacaklarını benim için aç."

Tam beş saniye boyunca nefes bile almadım. Donakalmış bir şekilde durdum, boğazımda takılan yumruyu yutmaya çalışırken, onun gözleri beni olduğum yere çivilemişti.

"Naomi..." diye sessizce homurdanıyor.

Ellerim sanki dış bir güç tarafından ele geçirilmiş gibi hareket ediyor, ya büyük bir salonda durup bunu yapmayı ciddi olarak düşündüğümün tamamen *farkında değilmişim gibi*, ya da umurumda değilmiş gibi.

Hayatımın bu noktasında, Nico kasırgasının içinde, ikincisi daha olası.

Ellerim siyah tütümün altına uzanıp, köşeleri kapalı tutan çıtçıtları açarken, kendimi onun gözünden izliyormuşum gibi hissediyorum. Parmaklarım taytımın bel kısmına doğru kayıyor. Taytımı ayak bileklerime kadar indiriyorum, kısa bir süre durup pointe ayakkabılarımı çıkarıyorum, önce bir ayağımdan, sonra diğerinden.

Onları yanımdaki sahneye bırakıp öylece duruyorum, kulaklarımda kalp atışlarım yankılanıyor, ellerim yanlarımda sıkılıp açılıyor.

O onaylayarak başını

salladı. "Şimdi otur,"

diye fısıldadı.

Yüzüm zonkluyor ve karıncalanıyor, sahnenin kenarına yürüyüp dediğini yapıyorum, bacaklarım kenardan sarkıyor.

Nico'nun gözleri, beni hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şey ile parıldadı ve o, keskin çenesini parmaklarıyla yavaşça okşadı.

"Ayaklarını sahneye kaldır."

Söylediklerini yaparken sanki başka biri bedenimi kontrol ediyormuş gibi hissediyorum, sanki bir kukla gibiyim.

"Bacaklarını daha fazla aç, Naomi," diye karanlık bir sesle mırıldanır.

Kulaklarımda düşük bir inilti duyulur, damarlarımdan ateş gibi bir sıcaklık yayılır. Nefesim kesilir ve onun açık sözlülüğüne gözlerim biraz parlar.

"*Bacaklarını daha fazla aç* dedim," diye Nico kalın bir sesle homurdanır. "Ve bana güzel amını göster. Lanet olası amını göster bana."

Yüzüm kızarır. Ama itaat ederim, gözlerimi onunkilere dikip birkaç santim geri çekilirim, böylece bacaklarımı daha fazla açabilirim, tütümün eteği yukarı kalkar.

Nico sakince çenesini okşadı, buz mavisi gözleri karanlığın içinden parlak bir şekilde delici bir şekilde bana bakıyordu, beni içimden parçalıyordu. Sonra bakışları yavaşça aşağı indi ve bakışlarının sıcaklığını, orada oluşan zonklayan sıcaklığın üzerinde alaycı bir şekilde hissedebiliyordum.

Utanç verici uyarılmam.

Hevesli çaresizliğim.

Nico gözlerini benden ayırmadan bana bakar, kalbim spazm geçirir, nabzım ve yüzüm daha da kızarır.

"Şimdi kendine dokun. O dağınık küçük amcığı benim için oynat."

Tereddüt ettim. Uyluklarım kapanmaya çalıştı.

"Naomi..."

Sesi bıçak gibi odayı keser ve gözlerim onun gözlerine kilitlenir. Yüzündeki ifade değişmemiştir, ama sesi daha da yumuşamış, daha da derinden kesici hale gelmiştir.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor. "Benim için çok iyi bir kız oluyorsun. İyi bir kızın açgözlü küçük amını nasıl okşadığını göster bana."

Nefesim şiddetle kesilir. O kelime, "*iyi kız*", direncimi sanki ipek gibi kesip biçer.

Parmaklarımı aşağı indiriyorum, dudaklarımın üzerinde kayarken sessizce nefes alıp veriyorum.

Bir kez, çekinerek, zar zor dokunarak okşadım ama ne kadar *utanç verici bir şekilde*

ıslak olduğumu hissediyorum.

"Daha fazla," diye emrediyor nazikçe. "Damlıyorsun, bebeğim. Ne kadar uslu bir kızsın, ortalığı batırıyorsun."

Beni saran his sıcak ve arzulu, acıtıcı ve tüketen bir his. Yüzüm, engellemelerimle birlikte buruşuyor, parmaklarım klitorisimi ovuştururken çığlık atıyorum.

"*İşte* böyle, bebeğim," diye homurdanıyor. "Yavaş daireler çiz. O güzel amcığı benim için hazırla. Ne kadar açgözlü bir sürtük olabileceğini göster bana."

İçimde hissettiğim tüm endişeler, hisler içimi sarsarken etrafımda paramparça oluyor. Bacaklarımı biraz daha açıyorum, karnımın alt kısmında zevkli bir ağrı hissediyorum. Diğer elim arkama gidip sahneye tutunuyor ve hafifçe geriye yaslanıyorum, titreyerek ve dudaklarımı ısırarak parmaklarımı amımda gezdiriyorum.

Zevk içimde kıvrılırken gözlerim kapanmaya başlar. Ama onun bakışlarını üzerimde *hissediyorum*, sanki onun başyapıtıyım ve o, kontrolü ele geçirip onu yok etmeden önce ilk katmanı benim boyamama izin veriyor.

"Çok iyi bir kızsın Naomi," diye fısıldadı. "O güzel amını benim için çok iyi okşuyorsun."

Övgü, ateşe atılmış yakıt gibidir.

"Parıldyorsun, bebeğim. Lanet olsun, benim için ılık atmamaya çalışırken çok güzelsin."

Biraz daha yüksek sesle inlerim, parmaklarım klitorisimin üzerinde daireler çizerken, içimdeki zonklama artar, sıkılaşıır ve talep eder.

"Sana bak," diye mırıldanıyor. "ok itaatkarsın. Ben izlerken kendini daha iyi okşuyorsun, değil mi?"

İnlemem boğazımda düğümlenir, kalçalarım

yukarı doğru seğirir. "Sana bir soru sordum,

Naomi."

Boğazımdan düşük bir inilti çıkar. Hevesle başıımı sallarım: Konuşamıyorum. Parmaklarım çalışmaya devam ediyor ve gerginliğin arttığını hissediyorum — sıcak, yoğun, dayanılmaz.

"Bahse girerim o muhtaç küçük klitorisin benim için zonkluyor."

Öyle.

"Yavaşlama," diyor. "Ben dur diyene kadar devam et."

Arkamdaki kolum sıkıca tutunmuş, geriye dşmemi engelliyor. Diğer elim bulanık, utanmadan kendimi parmaklıyorum, avucumu klitorisime srtyorum. Artık daha yüksek sesle inliyorum, çaresiz ve dizginlenemez.

Ve o hala kıpırdamıyor. Sadece izliyor, sanki gerçek zamanlı olarak yaratılan bir tabloyu inceleyen bir adam gibi.

Başıım geriye düşüyor. Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum. "Bakma," diye sertçe

homurdanıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum. Kendimi ona bakmaya zorluyorum, onun sarsılmaz, acımasız bakışlarının kalan tüm utancımı yok etmesine izin veriyorum.

"Aferin kızım," diye övüyor. "Parçalandığında bana bakacaksın."

Çok yaklaştım. Dünyanın kenarlarının yıpranmaya başladığını hissedebilecek kadar yaklaştım. Kendimi tutamıyorum, gözlerim kapanıyor, başım geriye düşüyor, göğsüm sıkışıyor...

Ve sonra aniden hissediyorum: amımın yakınında sıcak bir nefes.

Bütün vücudum sarsıldı. Gözlerim tekrar açıldı ve aşağı baktığımda Nico'nun artık koltuğunda değil, önümde durduğunu gördüm. Bacaklarımın arasına, sahnenin kenarına kadar yaklaşmıştı. Elleri uyluklarımı kavrarken, gözleri benimkilere kilitlendi, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı.

"Sıra bende."

Dili ateş ve yıkımdır.

Bacaklarımın arasına gömüyor, amımı yavaş, acı verici vuruşlarla yalıyor—kasıtlı, her şeyi tüketen, teslimiyetimi ve utancımı tadıyor.

Yarı nefes nefese, yarı inleyerek çığlık atıyorum, bacaklarım onun başının etrafında titriyor, o ise ağzını tekrar tekrar üzerimde gezdiriyor.

Uyluklarımın arkasını kavrar, ben geriye düşerken bacaklarımı yukarı ve yana doğru iter. Nico damlayan amımı yalarken, ben kıvrılır, avucumun içini ağzıma tıklarım. Bana vahşice homurdanır, sanki beni sikiyormuş gibi dilini içime zorlar.

Ayak parmaklarım kıvrılır, o dilini klitorisime doğru sürükler, ben elimle çığlık atmaya devam ederken zonklayan düğmeyi döndürür ve dartlar. Dili dudaklarımdan aşağıya doğru sürükler ve devam eder. Yüzüm buruşur ve onun şeytani dili kış deliğimin etrafında hafifçe dönerek beni *eritir*.

"Nico..." diye inlerim, sahnede ağlayarak, altta kalmış bir halde, o dilini her iki deliğime sokarken. Avucunun içi kışıma sertçe çarparak

ve tüm vücudumu titreten elektriksel bir ısı dalgası gönderir.

Sırtım kavislenirken, klitorisimi dudaklarının arasına alıp acımasızca dilini etrafında döndürürken, tüm dünyam parçalanmaya başlar.

"İşte böyle," diye homurdanıyor. "Ver bana, bebeğim. Ver bana. Dilimin üzerine boşal."

Nefesim kesilir, gözlerim kocaman açılır. "İyi bir fahişe gibi benim için boşal, *şimdi*."

Yapıyorum.

Sertçe.

Orgazm o kadar hızlı geliyor ki, başlangıcını zar zor fark ediyorum, sonra sahneden kıvrılıyorum, sahneyi tırmalıyorum, sırtım kavisleniyor ve dudaklarımda onun adı ile parçalanıyorum.

"Nico—!"

O inleyerek, zevk sesimi yutmak istercesine beni yalar. Aşırı uyarılmadan kurtulmaya çalıştığımda, bacaklarımı açarak beni sabitler ve devam eder.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor. "Bu amcığdı daha bitirmedim."

Sonunda çekildiğinde, vücudum gevşemiş, nefessiz, tamamen mahvolmuş durumda.

Başımın üstündeki tek ışığa şaşkınlıkla

bakıyorum. Ve sonra duyuyorum.

Kumaşın ve kemer tokasının yere çarpma sesi.

Nico sahneye çıplak olarak tırmanıyor, kaslı bacaklarının arasında devasa, kaya gibi sert sikini sallıyor, avını köşeye sıkıştırmış bir panter gibi.

İhtiyacım ve erotik korku arasında kalmış, o bir avcı gibi üzerimde hareket ederken, beni sahneye doğru itip uyluklarımı ayırarak arasına girerken inliyorum.

Ona bakıyorum, içim titriyor, karnım kasılıyor. Penisi...

devasa.

Kalın. Damarlı. Şişmiş ve ön sıvısı akıyor, karın kaslarına ağır bir şekilde vuruyor. Ve ucundaki parlak metal çivi şeytani bir şekilde parıldıyor...

Ağzım açılıyor ama ses çıkmıyor.

Bu sorun değil, çünkü o anda eğilip arkamdan saçımı avuçlayarak ağzını ağzıma acımasızca bastırıyor ve damgalayan bir öpücük veriyor.

Ağzına inleyerek, şişmiş penisi dudaklarımı ayırıp açılıma batarken nefesimin kesildiğini hissediyorum.

"Bu güzel kedi sadece beni bekliyordu, değil mi?"

Kafasını hafifçe batırıp ilk gerilmeyi hissettirdiğinde titriyorum. "Bunu başka *kimse* yaşayamayacak," diyor karanlık bir sesle. "Asla. Anladın mı?"

Yumuşak bir inilti çıkarırım, uyluklarım titrer, nabzım deli gibi atar, vücudum damlayan, titreyen, istekli bir karmaşaya dönüşür, o ise kocaman sikiyle klitorisimi okşar.

O benim bileklerimi tutup başımın üzerine itip ellerimle sabitlerken, şişman başı amcığıma sürtünürken içimde derin bir sıcaklık dalgaları yayılıyor.

"Gözlerin bende olsun, bebeğim. Benim olanı alırken bana bak."

Sonra içeri giriyor.

Gerilme anında ve keskin. O beni yavaşça, santim santim doldururken nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyor.

"Çok iyi yapıyorsun," diye mırıldanıyor. "Çok sıkı. Sikimin etrafında çok mükemmel. Sen benim sikim için yaratılmışsın, Naomi."

Bağırıyorum, kalçalarım sarsılıyor, daha fazlasını mı, daha azını mı, yoksa *hepsini mi* istediğimden emin değilim.

"Neredeyse..." diye mırıldanır, sesi gergin.

Gözlerim geriye yuvarlanır, yırtıcı bir his sıcak ve eriyen bir şeye dönüşür.

"Siktiğimin..."

Sıcaklık içimi doldururken, saf, filtrelenmemiş bir zevk aniden damarlarıma doluyor. "*İşte.*"

Sonra tamamen içime girer, sonuna kadar gömülür, her bir santimi, her bir gramı, her bir parçamı ele geçirir.

Ağzı kulağıma yakın, derinlemesine girerken sesi alçak, saygı dolu bir hırıltı.

"Hissediyor musun, bebeğim?" diye fısıldıyor. "Bu senin eski hayatının sonu."

Sonra hareket etmeye başlar.

O içimden çıkarken inlemekten boğuluyorum, ama hemen geri giriyor.

Derinlemesine. Acımasızca. *Merhametsizce.*

Vücudumu, teslim olmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu itiraf etmeye zorluyor. Gerilmeyi. Hızlanmaya başladığında kalçalarının acımasız ritmini.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Omzunu ısıyorum. O sesimi homurdanarak yutarken ağzına bağıyorum.

Ve fark ediyorum ki, hiç bu kadar çok bir şeyi istememiştim. Sadece onu.

Ve alınmak.

İlk seferin nazikliği yok. O benimle "sevişmiyor". *Beni sahipleniyor.*

Belki de ben hiç Odette olmadım. Belki de hep kanatlarımın kararması ve Odile'yi kucaklamam için o anı bekliyordum.

Ağlarken vücudum sarsılır, ellerim sahnede tutunacak bir yer arar, sırtım yıpranmış tahtaya doğru kavrır. O, bana daha sert vurmaya başlarken acımasızca homurdanır, kalın penisini neredeyse tamamen dışarı çekip tekrar tekrar içeri sokar.

"*Siktir,*" dişlerini sıkarak boğazıma fısıldıyor, ben daha fazlasını isterken. "*Çok sıkı.*"

Acı gerçek.

Ama onu durdurmak isteyecek kadar değil.

Aksine, *daha fazlasını* istiyorum.

Çünkü acı olarak *kalmıyor*. Değişiyor. Keskinleşiyor. Isı ve basınca dönüşüyor. Sadece onun benden alabileceği bir şeye dönüşüyor.

Bu, masumiyetin kaybedilmesi gibi hissettirmiyor.

Masumiyetin bedenimden koparıldığı gibi hissediyorum. Parçalanmış, yutulmuş ve daha karanlık bir şeye dönüştürülmüş gibi.

Odette sonunda ölür.

Ben ölmek

istemiyorum.

Odile olarak dirilmek ve çıplak ayakla ateşin içinde dans ederken dünyanın yanışını izlemek istiyorum.

Nico, sanki hayatı boyunca içimde olmak için beklemiş gibi beni sikiyor ve şimdi o zamanları telafi ediyor.

Hiç şefkat yok. Hiç naziklik yok.

Sadece dişleri ve elleri, ve nefes nefese aralıklarla homurdanan pis sözler.

"Aferin kızım," diye homurdanıyor Nico, oluklu kaslı kalçaları kıvrılırken, şişkin sikini içime tekrar tekrar sokuyor, ikimiz de onun etrafında gerginleşen ıslak amımın müstehcen seslerine boğuluyoruz. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi sikimi alıyorsun."

Yüksek sesle, dizginlenmeden inliyorum. Kostümüm sırtımın ve belimin derisini çiziyor. Ama umursamıyorum. Çizilmeleri istiyorum. Acıyı istiyorum.

Bacaklarımdan birini omzuna geçirip daha derine giriyor.

Çığlık atıyorum. Çığlığımı ağzıyla yakalıyor. Sanki o sesi kendine aitmiş gibi öpüyor.

Ve öyle.

Her çığlık, her inilti, her ağlama sesi... Hepsini ona veriyorum.

Uyluklarım tekrar titremeye başlıyor. Orgazm hızla yükseliyor, omurgam boyunca sürüklenen bir bıçak kadar keskin.

"Çok yaklaştın," diye hırıldadı.

"Hissedebiliyorum." Nefes nefese başımı

salladım. "Nico..."

Başım yana düşer ve o boğazımı ve çenemi eliyle kavrayıp beni kendine doğru çekerken çığlık atarım.

"*Sakin* bakma," diye bağıır, içime girerken. "İyi bir kız gibi sikimin üzerine boşalırken gözlerimin içine bak. Beni sıkı sıkı sarıyorsun, bebeğim, sanki sıkı amcığınla sikimi boğmaya çalışır gibi. Kalın sikimin seni parçalamasını seviyorsun, değil mi? Benim için bağıır, bebeğim. Sikimin üzerine boşal benim için. Sen benim iyi kızımsın, Naomi. Ve benim iyi kızım *şu anda* açgözlü küçük bir fahişe gibi benim için boşalacak."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, ben *yıkılıyorum*.

Gerçekten. Tamamen. Yıkıcı bir şekilde.

Doruk noktası şiddetli ve sarsıcı bir şekilde içimi parçaladı. Tüm vücudum onun altında titriyordu, iç duvarlarım bir mengene gibi onu sıkıca sarıyordu.

Son bir kez daha içime girerken kükrer, kendini derinliklere gömer, insanlardan çok hayvanlara benzeyen vahşi bir homurtuyla içime boşalır. Penisi seğıir ve nabız gibi atar, her seğıirmeyi hissedirim. İçime fışkıran her kalın sperm patlamasını hissedirim.

Ağızı ağızıma yapışıyor, dudaklarımı, nefesimi, inlemelerimi alıyor.

...Aklımın son kırıntıları.

Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. Sadece var oluyorum —

mahvolmuş, dolu ve süzülüyor. Bu gece sadece bekaretimi kaybetmedim.

Beyaz kuğu kabuğumu attım.

Onu dinlenmeye bıraktım ve daha aç ve kutsal olmayan bir şey olarak yeniden doğdum.

Bir daha Odette olabilecek miyim, bilmiyorum.

...Ya da olmak isteyip istemediğimi bile.

NICO

HİÇBİR ZAMAN iyi bir uyuyan olmadım. Yani, *uyuyorum* tabii ki, ama bütün gece boyunca? Normalde değil. Sanki beynimi yeterince kapatamıyorum. Bu da demek oluyor ki, bazen - şu an olduğu gibi - uykudan uyanıp, dünyanın en *saçma* şeyleri hakkında düşünmeye başlıyorum.

Ama bu gece o kadar da rastgele değil.

Yatak odamın neredeyse tamamen karanlığında, yanıma dönüp, yanımda yatan ona gözlerimi kaydırırken, içimi tuhaf bir duygu kaplıyor.

Bunu daha önce hiç yapmadım.

Seks ya da hakimiyet değil.

Uyumayı kastediyorum.

Hiç bir kadının yanında uykuya dalmadım. Hiç. Hiçbir kadının, düşüncelerimin vahşileştiği ve karanlık düşüncelerin içime sızdığı karanlık, sessiz saatleri paylaşacak kadar yaklaşmasına izin vermedim.

Ama son yirmi dört saati Naomi ile bu yatakta geçirdim ve bir kez bile ayrılmak istemedim.

Dün gece sahnede onu becerdikten sonra buradayız, kendimi tamamen ona kaptırdım. Sonra onu buraya geri getirdim ve o zamandan beri buradayız.

Hayvanlar gibi sevişerek.

Bugün izinliydi, bu iyi oldu, çünkü dans etmek bir yana, ayakta bile duramayacağından eminim. Ben de ondan beterim: "ağrılı" kelimesi yetersiz kalır. "Sürtünmeden kızarmış", "morarmış" ve "ciddi şekilde susuz kalmış" da öyle.

Vücudum sanki *savaştan* çıkmış gibi. Peki

Naomi?

Perdelerin arkasından parıldayan akşam şehrinin loş ışığında gözlerimi onun teninde gezdirdim.

Tanrım.

Vegas'ta bir gangsterden borcu var ve ödeyememiş gibi görünüyor.

Bilekleri, kalçaları ve uylukları morluklarla kaplı. Göğüslerinde ezik izleri, boğazında daha fazla morluk var. Kıçındaki, avuç izlerim şeklinde olanları saymıyorum bile.

Siktir. Düşünmek bile beni vahşice gülümsetiyor. O, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şey uyandırıyor. Bu kadar şiddetli değil tabii, hayatta olmaz.

Hayvani bir açlık.

Bir takıntı.

Beni doyumsuz yapıyor. Onun için deli gibi bir ihtiyaçla tüketiliyorum.

Ve sanki o da benim içimde yarattığı tüm bu çılgınlığı arzuluyor gibi. Onunla besleniyor. Ne verirsem vereyim, daha fazlasını istiyor.

Sınırı aştığımı *düşündüğüm* her seferinde, daha da ileri gitmemi söylüyor.

Bende bir canavar mı yarattı, yoksa tam tersi mi oldu, emin değilim.

Şu anda uyuyor — çarşafla zar zor örtülmüş, bir bacağı benim bacağımın üzerine atılmış, hakkını istiyor. Dudakları aralık, kirpikleri kızarmış yanaklarına karşı koyu görünüyor. Mahvolmuş gibi görünüyor.

Mükemmel görünüyor.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Onu uyandırmadan uzanıp telefonu alıyorum ve ekranda yanıp sönen sessiz uyarıyı okuduğumda yüzüm geriliyor.

HAREKET ALINDI – ÜNİTE 47A – 3. KAT GİRİŞİ.

Siktir.

Mario, Obsidian Syndicate'in Leonard Kim'in onlarla olan sözleşmesini bozmaya çalıştığı için onunla çatıştığını söylediğinden beri, içimde kötü bir his var.

Leonard'ın peşindeler ise, Naomi de hedefte.

Yani, lanet olsun, onu benimle yaşamaya ikna etmemin nedenlerinden biri de buydu.

Bu yüzden eski dairesine sessiz alarmlar kurmuştum ve şimdi biri orada, onu arıyor.

Onu bulmalarına izin vermeden önce ölürüm.

* * *

Naomi'nin eski binasına arka kapıdan giriyorum, sonra sessizce merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. En üst kata çıktığımda, koridorda sessizce ilerliyorum,

her ampulü yerinden söküp, kapısına varana kadar her yeri karanlığa boğuyorum.

Kapı kilitli, ama bu bir şey ifade etmez.

Kendi yaptığım anahtarı kullanarak, kemerimden silahımı çekip kapı açılırken dikkatle dinledim. İçeri girdiğimde karanlık beni tamamen yuttu. Silahımı hazır tutarak, vücudumdaki her sinir gergin bir şekilde, hayalet gibi odadan odaya geçtim.

Oturma odası. Temiz.

Mutfak. Temiz.

Yatak odası...

"SoHo'dan Harlem'e on dört dakika," diye bir ses gölgelerden geliyor. "Bu yüz on blok eder."

Hızla dönüp, karanlık yatak odasının köşesinde Naomi'nin makyaj masasının kenarına yaslanmış Kir Nikolayev'i görüyorum.

"Bu bir rekor olmalı," diye mırıldanıyor. "Bu saatte bile."

Nikolayev Bratva'nın gizemli lideri — dünyanın en güçlü Bratva ailelerinden biri ve Demir Masa'da daimi bir koltuğu olan — gölgelerden çıkar ve bakışları silahıma düşerken kaşlarını kaldırır.

"Genelde bana silah doğrultulmasından hoşlanmam. Özellikle de sadece konuşmak için geldiğimde, Nico."

Kir, bir cerrahın neşterini kullanır gibi, hassas bir zarafetle gücü kullanan bir liderdir. Gücünü göstermez, sorun çıkarmaz, gürültücü değildir ve asla göğsünü kabartarak dolaşmaz.

Ancak, kendi kurduğu tuzağın patlamasını gölgede oturup beklemek, ona çok yakışan bir davranış.

Garip bir şekilde, o ve Carmine *hiç* anlaşıyorlar.

Uzun boylu, zayıf ve kaslı Kir, kırklarının başında — en azından ben öyle düşünüyorum. Koyu renk saçları şakaklarında hafif gümüş rengi, buz mavisi gözleri var. Özel dikim takım elbise giyiyor.

"Öyleyse," diye mırıldanarak silahımı sakladım, "birinin alarm sistemini kasten çalıştırdıktan sonra gölgelerde sinsice dolaşmamamı öneririm." Gülümsedim. "Yani, silahların sana doğrultulmasından hoşlanmıyorsan."

Kir sırtarak başını salladıktan sonra dönüp Naomi'nin yatak odasının penceresine doğru yavaşça yürüdü. Dışarıya bakarak sağa sola göz gezdirdikten sonra sokağın karşısındaki bir binayı işaret etti.

"Beş metre uzakta. Görülmeden bakmak için yeterince yüksek. Güvenlik kamerası ya da güvenlik görevlisi yok. İyi bir saklanma yeri. Kaçış yolları temiz." Bana dönerek zehirli bir gülümsemeyle, "Bayan Kim'in yatak odasının penceresinin karşısındaki çatıyı temizlersem, sizin DNA'nızdan örnekler bulabilir miyim, Bay Barone?" diye sorar.

Belki.

*Muhtemel
en.*

Siktir git, pislik.

"Ne istiyorsun, Kir?" diye mırıldandım, somurtarak.

Arkasındaki duvara yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlar.

"Sana söyledim: bir konuşma."

"Telefonum var."

"Benim yapmak istediğim türden bir konuşma *iz bırakamaz*," der Kir keskin bir şekilde.

Oh, *gerçekten mi?*

Kir'e pek güvenmiyorum. Kara

Mahkeme'de kimse güvenmiyor.

Kir eski kafalıdır. Yeraltı imparatorlukları söz konusu olduğunda yapı ve hiyerarşiye inanır ve Kara Mahkeme ve *bizim...* yeraltı imparatorluklarını yönetme tarzımız hakkındaki düşüncelerini pek saklamaz.

Kara Mahkeme onun düzen anlayışına aykırı. Onun gözünde biz sadece bir grup kanunsuzuz: kuralları kendimize göre yeniden yazan haydut yargıçlar.

"*Başkasının dikkatini çekmeden senin dikkatini çekmenin en iyi yolunun Naomi'nin dairesi olduğunu düşündüm. Bazı güçler onun babasıyla çatışıyor ve şu anda babası neredeyse dokunulmaz durumda, o yüzden o...*"

"Saat sabahın ikisi otuz, Kir," diye homurdandım. "Güneş doğmadan sadede gel."

Çenesini eğdi.

"Dün depolarımdan biri saldırıya uğradı." Vay... Bu

ilginç. Açıkçası şok edici.

Bütün şehir Kir'in kim olduğunu, neler yapabileceğini ve sahip olduğu güç ve nüfuzu bilir. *Kimse* onun depolarından birini basacak kadar aptal ya da intihara meyilli olamaz. Ve eğer biri onunla başa çıkacak kadar güçlü olsaydı

onunla başa çıkacak gücü olsaydı, ilk hamlesini ondan bir şey çalmak gibi önemsiz bir şey için harcamazdı.

Gözlerimi devirdim. "Öyleyse polisi çağırmanızı öneririm. Bakın, beni buraya çağıran sizsiniz. Bana söylemek istediğiniz bir şey varsa, söyleyin de yatmaya devam edeyim."

Kir'in kaşları kalkar, yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Ah, sorunu anladım."

"Bana kahve hazırlayacak kadar düşünceli olmadığın için mi?"

Gülümsemesi kaybolur. "Hayır, seni bir konuda yardımına ihtiyacım olduğu için çağırdığımı düşünüyorsun." Yavaşça başını sallar. "Hiç de öyle değil, Nico. *Ben sana* bir iyilik yapıyorum." Yavaşça nefes alır. "Depo işi sessiz, cerrahi ve hassas bir işti. Tüm envanter yok edildi, güvenlik kameralarının kayıtları silindi, giriş kayıtları silindi." Çenesi sıkıldı. "Bir grup aptalın işi değil bu, ve bu şehirde böyle bir işi yapabilecek tanıdığım herkes ya benim müttefikim ya da cebimi boşaltmaktan çok daha sert bir şekilde bana saldıracak türden insanlar."

Birkaç dakika önce bu bağlantıyı kurduğumu söyleme dürtüsüne direniyorum.

"Bunun hedefli bir hareket olduğunu düşünüyorum," diyor. "Ama soygun değil.

Bir uyarı." Kaşlarım çatılıyor. "Neden bunu yapanın kim olduğunu zaten biliyormuşsunuz gibi hissediyorum?"

"Çünkü biliyorum." Bana soğuk bir bakış atıyor. "Obsidian Syndicate adında bir örgütten haberdar olduğunu varsayabilir miyim?"

Yüzümü ifadesiz tutuyorum. "Kulağıma tanıdık geliyor."

Kir sırttı. "Evet, eminim öyledir," dedi kuru bir şekilde. "Depoma yapılan saldırı, onları çok yakından izlediğim için bir misillemeydi. New York'a yayılmalarını izliyordum. Eskiden sadece paralı askerlerdi; kiralık katiller, istikrarı bozanlar... o tür şeyler. Ama şimdi hizmetten egemenliğe geçiyorlar. Toprak, politika, siyaset. Artık müşteriler için çalışmak değil, kendi imparatorluklarını kurmak istiyorlar."

Nefes verip boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Bunlar çok ilginç, Kir," diyorum iç çekerek. "Ama tekrar söylüyorum, *benim* bir telefonum var. Sana bedava bir tavsiye vereyim: Sen bu şehrin en güçlü adamlarından birisin. Biri sana bulaşmaya karar verirse?" Omuz silkiyorum. "Bacaklarını kes. Sorun çözülür."

Kir'in ağzının köşeleri hafifçe kıvrılır. "Bu *ustaca* taktik dersi için teşekkürler, Nico. Ama bir depo ve incinmiş bir ego için tüm imparatorluğumu tehlikeye atmak istemiyorum." Kaşlarını çatı. "Obsidian Sendikası beni korkutmuyor. Ama onlarla savaşmak dağıtım hatlarımı, nakliye limanlarımı, sözleşmelerimi etkiler. Sessizliğe ihtiyacım olan yerde gürültü çıkarır. Bu yüzden buradayım."

Sırttım. "Bunu söylemek istemem ama bu *gerçekten* benden bir iyilik istiyormuşsunuz gibi geliyor."

"O zaman dikkatini vermiyorsun," diye soğuk bir şekilde cevaplar. "Nico, kabul etsen de etmesen de, onlarla zaten savaşmış. Babanın doğum günü partisini bombaladılar. Senin *küçük... kulübünü* araştırıyorlar."

O, Kara Mahkeme'den bahsettiğinde, kendimi duygularımı göstermeye zorlayarak sinirleniyorum. Ama sinirime dokunduğu belli olduğunda, gözlerinde eğlence görüyorum.

"Evet, Nico, sen ve arkadaşlarının gölgelerde ne yaptığınızı biliyorum. Obsidian Sendikası'nın sizlerin kim olduğunuzu, nerede buluştuğunuzu ve nasıl sömürülebileceğinizi veya

yok edilebileceğinizi bildiğim gibi," diye homurdanıyor. "Ayrıca, hayvan maskeli arkadaşlarınız arasında alarmı çalmaya çalışan tek kişinin *sen* olduğunu da biliyorum." Omuzlarını silkiyor. "Sezgilerini takdir ediyorum."

"Övgülerinize ihtiyacım yok," diye mırıldandım.

"Hayır, ama buna ihtiyacın olabilir," der ve ceketinin cebine uzanır. "Kullanabileceğin bir şey. Kolayca ulaşamayacağın bir bilgi."

Katlanmış bir kağıt parçası çıkarır ve Naomi'nin yatağının köşesine fırlatır. Kağıdı alıp, üzerine yazılmış net ve düzgün el yazısıyla yazılmış isme bakarak kaşlarımı çatıyorum: *Cyprus Logistics, LLC*.

"Bu," diye homurdandı Kir, "para aklayan ve ABD'de dağıtım için yurt içinde büyük miktarda uyuşturucu işleyen bir paravan şirket." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Obsidian Syndicate tarafından işletiliyor ve şu anda kârlarının üçte birini oluşturuyor."

Kağıt parçasını inceledikten sonra ona bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Dediğim gibi," diye devam etti Kir. "Ailen, Vito'nun doğum günü partisinde yaşanan talihsiz olaylar nedeniyle Obsidian Sendikası ile zaten çatışma halinde. Eğer onlara karşılık verirsem, bu savaşın tırmanmasına neden olur ve bu şehirdeki tüm suçlular bunu öyle algılar. Eğer misilleme yaparsan, bu kişisel bir mesele haline gelir. Onlar senin ailine zarar verdi, sen de onlara zarar veriyorsun. Bu, şehirdeki tüm mafya üyelerinin anlayacağı, sempati duyacağı ve kabul edeceği bir mafya adaleti."

Kaşlarımı çattım. "Evet, bu hala benden şunu yapmamı istiyormuşsun gibi geliyor..."

"Senden *hiçbir* şey yapmanı istemiyorum, Nico," diye mırıldanır Kir. "Onlara karşılık ver, çiçek gönder, umurumda değil. Kaybettiğim depo benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ayakkabımın üzerine atılmış kum gibi."

"Ve sen gerçekten benim bu bilgiyi sana sadece... ne, iyi bir samaritan olmak için verdiğine inanacağımı mı sanıyorsun?"

Lanet olsun. Birden aklıma geldi.

"Sen benim senin kirli işlerini yapmamı istemiyorsun. *Bana borçlu kalmamı* istiyorsun."

Karanlıkta gülümsemesi parıldadı. "Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir, Nico." "Peki ya reddedersem?"

Omuzlarını silkiyor. "O zaman reddedersin. Bilgileri al ve bir şey yap ya da yapma. Kullan ve bana borçlu *olmadığını* karar ver. Umurumda değil ve bunun için seni rahatsız etmeyeceğim. Ama..."

Kaşlarımı çattım. "Ama sen gelip almaya gelesen de gelmesen de ikimiz de sana borçlu olduğumu *bileceğiz.*"

Bu herif iyi, bunu kabul etmeliyim.

"Neden ben?" diye homurdandım. "Neden bunu Carmine'e götürmedin?"

"Kardeşini sevmiyorum," diyor açıkça. "Bence o, sürekli bir intikam peşinde koşan bir sosyopat." Omuzlarını silkiyor. "Sen ise daha... metodiksin. Narsist özelliklerden uzak."

"Carney psikopatmış gibi konuşuyorsun."

"Sen de ben de kardeşinin *tam olarak* öyle olduğunu biliyoruz, Nico," dedi düz bir sesle.

Tamam, haklısın.

Kağıt parçasına bir süre daha baktım.

"Bunu kullanırsam," diye mırıldanıyorum, parmaklarımın arasında tutarak. "Bu bizi müttefik yapmaz."

"Bir kez daha, Nico, ustaca içgörülerine çok teşekkür ederim," diyor kuru bir şekilde.

Omuz silkiyorum. "İstediğin kadar şaka yap, gerzek. Öyle *değil*."

"Nico, senin aileni tek tek yiyebilirim," diyor Kir sakın bir sesle, sesinde hiçbir tehdit veya kötülük yok. "İnan bana, seninle arkadaş olup olmamamız veya ailelerimizin müttefik olup olmaması *umurumda değil*."

"Demek istediğim," diye hırlıyorum, "bu, senin... karışmaaman gereken işlere burnunu sokman konusunda hiçbir şeyi *değiştirmez*."

Yani, Kara Mahkeme ve Kir'in bu konuyu çok da ince olmayan bir şekilde kurcalaması. "Değişirse hayal kırıklığına uğrarım," diyor sırtarak.

Bana başını sallayarak, yanımdan geçip çıkıyor. Sonra Naomi'nin yatak odasının kapısında durup, odaya bir göz atıyor ve sonra gözlerini tekrar bana dikeyor.

"Senin kişisel ilişkilerinle hiçbir ilgim yok, Nico. Bu ilişkilerin nedenleri de umurumda *değil* — mesela, birini seviyor musun, yoksa sadece babasının gözüne çomak sokmak için mi görüşüyorsun?

Sinirleniyorum.

"Bununla birlikte, şu anki kız arkadaşın, ya da kurbanın, ya da Bayan Kim senin için her neyse, benim finanse ettiğim balet topluluğunda *çok* yetenekli bir dansçı. Üstelik, bu balet topluluğunun yakında sahneleyeceği, büyük beklentilerle karşılanan *Kuşu Gölü'nün* yıldızı."

"Ve?"

Bana bakar. "Ve *bunu mahvetmezsen*, bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim."

Sırttım. Kir çenesini eğdi.

"Görüşürüz... *Raven*."

NAOMI

Bordo elbiseyi başımdan geçirip kalçalarımın üzerine düzeltip, aynalı giyinme odasının duvarındaki aynaya dönüp kendime bakıyorum.

Dışarı çıkmak için bile giydiğim elbiselerden daha kısa ama yine de uyluklarımın etrafında dökümlü ve bol, kolsuz ve derin bir yaka ile göğüs dekoltesi var. Saçlarım hafif dalgalı, dudaklarım rujlu, bileklerime parfüm sürdüm.

Bir an için, aynadaki bakışlarım omzumun üzerinden, giyinme odasından yatak odasına açılan kapıya kayıyor.

Özellikle yatağa.

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekince yüzüm kızardı.

Son otuz altı saatte o yatakta *yaşadıklarım* bir anda zihnimde canlanıyor. Ağzı, elleri, *penisi...* *Tanrım*, penisi. Dudaklarından çıkan adım, tenime karşı sahiplenici bir şekilde inleyen sesim.

Lezzetli bir titreme omurgamdan aşağı kayıyor. Sonra bu düşünceyi kafamdan atıyorum, kendimi toparlayıp aynaya yaklaşarak göz kalemi ile gözlerimi düzeltiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Nico'nun da soyunma odasına girdiğini görünce irkildim, kaslı vücudu siyah kot pantolon ve tişörtle kaplıydı ve kapının ağzını dolduruyordu.

Ne yapıyorsun?

Hayır, *güzel görünüyorsun*. Hayır, *vay canına*. *Nereye gidiyorsun* bile demiyorsun. Sanki onun izin vermediği bir durummuşum gibi, hemen onaylamadığını belli ediyorsun.

"Dışarı çıkıyorum," diyorum sakın bir şekilde, ona dönerek.

Gözleri saçlarıma, makyajıma, elbise ve topuklu ayakkabılarıma

kayıyor. Hâlâ bana iltifat etmiyor.

Göğsümde boş, aptalca bir acı yükseldi ve anında kendimden nefret ettim.

Biz çift değiliz. O benim erkek arkadaşım değil. Aslında onun için neyim, emin değilim. Bir koz mu? Lanet olası oyuncağı mı?

Stockholm sendromlu bir rehine mi?

Hemen cevap vermediğinde boğazımı temizliyorum. "Kızların bazıları Doomsday'e dans etmeye gidiyor ve beni de davet ettiler."

Nico'nun çenesi titredi. "Bazı kızlar."

"Evet."

"*Sadece* kızlar mı?"

Gözlerimi devirdim. "Vaughn orada olabilir de olmayabilir de." Havada bir değişiklik hissettim ve yüzü karardı.

"*Hadi ama*," diye iç çektim. "*Vaughn*. Sana söyledim, o benim kardeşim gibidir."

"Birlikte üstünü değiştirdiğin kardeşin," diye homurdandı Nico.

"Bunu özellikle yapmak için uğraşmıyorum," diye terslerim. "Ama evet, eminim bir ara onunla aynı odada üstümü değiştirmişimdir. Ve, merhaba? O erkeklerle yatıyor, sorunun ne?"

"O *sadece* erkeklerle yatmıyor."

Gözlerimi devirdim. "Evet, o zaman biseksüel olur."

"Eğer seni bir daha çıplak görürse, bu *onu mezara* sokar," diye tersler Nico.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu *çok* sorunlu bir durum."

"*Sorunlu* olan," diye homurdanarak yaklaşır, "benim olanı *başkalarının* görmesi. Kiminle yattığı umurumda değil. Onun umurumda, ya da *benim olanı başkalarının* görmesi."

"Bu profesyonel bir ortam!" diye bağırdım. "Biz *arkadaşız* ve iş arkadaşınız! Ve evet, bazen bu *iş* kıyafet değiştirmeyi de içeriyor..."

"Benim olanı *paylaşmam*," diye tükürür Nico, gözlerinde karanlık bir parıltıyla bana doğru adım atar.

Yaklaşınca titriyorum, aynaya doğru geri çekiliyorum. Temiz, erkeksi kokusu duyularımı sarar, dizlerim titriyor. Elini yanımdaki cama dayayıp eğiliyor, gözleri gözlerime dikiliyor.

"Her halükarda, bu tartışmalı bir konu," diye mırıldanır. "Bu gece hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözlerimi kırpıyorum.

"*Anlamadım?*" O sadece

omuz silkiyor.

"Ne, *Vaughn* yüzünden mi? Sen ciddi misin?" "Onun yüzünden değil," diye mırıldanıyor. "Sen gitmeyeceksin."

Gözlerim öfkeyle parladı. "Bu bir emir mi?" Cevap vermedi.

"Yani, şimdi senin tutsağın mıyım?"

diye ısrar ettim. "Güvenli değil, Naomi."

"Neden?"

Çenesi sıkılaşıır. "Öyle." "Yeterli değil."

"Çok yazık," diye tersler.

Gerginlik, kapı çarpması gibi aramızda yankılanıyor.

Yavaşça nefes verip elini yüzüne götürdü, sanki patlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi.

"Sen benim dünyamın bazı kısımlarını anlamıyorsun," diye mırıldanır sonunda. "Bu gece bunları açıklamak için sabrım yok."

Tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıya doğru yürür, bir an durup bana bakar.

"Bir işim var," diye homurdanıyor. "Dışarı çıkmıyorsun." Sonra gidiyor.

Onun devasa dairede yürüdüğünü duyuyorum, ardından arkasından ön kapının açılıp kapanma sesi geliyor.

Olduğum yerde kalıyorum, giyinme odasında öfkeyle, onun için ne halt olduğumu anlamaya çalışıyorum.

Ne olmak istediğimi. Ve *neden umursadığımı*.

Parmaklarımı yanlara sıkıca kenetliyorum. Sonra aynaya dönüp çantamı alıyorum ve Uber çağırmak için telefonumu çıkarıyorum.

Çünkü siktir et onu.

* * *

Arabadan indiğim anda, Doomsday'in içinden gelen bas sesi göğsüme yumruk gibi çarptı.

Meatpacking District'te eski bir fabrikada bulunan kulüp, oldukça çılgın bir yer olarak bilinir. Ayrıca New York'un yeraltı dünyasının kralları arasında da popülerdir ve genç mafya ve bratva varislerinin burada votka içip gece boyu dans ettiklerini görmek alışılmadık bir manzara değildir.

Dürüst olmak gerekirse, bu yer, en azından ünü, beni biraz korkutuyordu. Ama birkaç ay önce, Lyra'nın ani bekarlığa veda partisi için buraya geldik ve Milena ile ben *çok eğlendik*.

Ve şimdi "ekibin" gece dışarı çıkma rotasına girdi.

"Ekip" genellikle suç ortağı olan kişilerden oluşur: Lyra, Milena, Brooklyn, Evelina, Bianca ve bazen başka bir yerde ortalığı birbirine katmıyorsa Vaughn.

Bu gece liste biraz kısaldı. Bianca hastaneden çıktı ama hala evde dinleniyor. Lyra çok sıkıcı davranıyor ve pek dışarı çıkmıyor, evde kalıp Carmine ile ne yapıyorlarsa onu yapmayı tercih ediyor.

... Bu, A, onu harika bir formda tutuyor gibi görünüyor ve B, ona bu gece kapatmak için yarım kutu kapatıcı kullandığım aynı türden morluklar *bırakıyor*.

Kapıya vardığım anda telefonum grup sohbetinden bir mesaj geldi.

BROOKLYN

NAOMI!!! Neredesin? Hepimiz içerideyiz.

Buradayım! Güvenlik kontrolünden geçiyorum.

BROOKLYN

Çabuk ol! Evie sarhoş oldu.

Gülümsüyorum. Bu muhtemelen Evelina'nın yarım kokteyl içtiği anlamına geliyor. Kız çok zayıf.

EVELINA

Değilim!! :P :P :P

MILENA

Rus kartını iptal ediyorum. Zor kazanılmış itibarımızı mahvedeceksin.

LYRA

LOL. İyi eğlenceler bayanlar!

BIANCA

Boooooooo. Yatak istirahati berbat :(

EVELINA

Naaaooooommii!! Buraya gelin!!!!!!!

Kapıdaki güvenlik görevlisine kimliğimi gösterip gülerek kulübe giriyorum.

İçerisi tıklım tıklım dolu. Tavanlardan karışık ışıklar yayılırken, dans pistinde vücutlar sallanıyor, havada alkol, parfüm ve ter kokusu yoğunlaşıyor.

Kızları arkada, iple çevrili VIP kabininde buluyorum. Brooklyn elinde içkisiyle uzanmış, deniz mavisi bir elbise giymiş, sarı saçları başının üstünde toplanmış, sanki birini avlıyormuş gibi kalabalığı tarıyor.

Milena, her zamanki gibi mükemmel bir şekilde giyinmiş, tamamen siyahlar içinde, bacaklarını çaprazlamış, yanından geçen herkese gözleriyle yargılayıcı bakışlar atıyor.

Ve Evelina...

Gülümsüyorum.

Yemin ederim, bu kız insan formunda bir güneş ışığı.

"YAY!" diye bağırıyor, ben salona adımımı atar atmaz koltuğundan fırlayıp bana sarılmak için koşuyor.

Bir kez olsun pembe giymemiş, onun yerine şampanya rengi bir slip elbise giymiş, sanki bulutların arasında bir peri prensesinin şatosundan yumuşak bir esinti ile uçarak gelmiş gibi görünüyor.

Brooklyn beni görünce ıslık çaldı. "Vay canına. Şu haline bak." "Vay be, bayan," diye ekledi Milena, kaşlarını kaldırarak. "*Çok seksi* görünüyorsun!"

İnleyerek gözlerimi devirip yanlarına oturdum. Evelina yanıma oturdu ve bir şampanya kadehine uzandı, ama Milena onu ustaca elinden aldı.

"Hey!" Evelina dudaklarını bükerek, "Ne yapıyorsun?" der.

"Yarın bana teşekkür edeceksin," Milena sırtarak. "*Birinin* seni dizginlemesi lazım."

Eveline dilini çıkarır ve yüzünü buruşturur, sonra bana döner. "Tamam, ciddi, muhteşem görünüyorsun. O elbise..." Dilini yanağına vurur. "Harika. Her şeyini sevdim."

Brooklyn bana bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bakışları omuz kemiklerim ve boynumdan kayıyor. Biraz kıpırdanıyorum, aniden *Tanrı'ya*, Nico'nun ellerinde yeni kazandığım bakirelik statüsünün izlerini gizlemek için yeterince kapatıcı kullandığımı umuyorum.

Nico'nun ellerinde yeni kazandığım bakirelik statüsünün izlerini gizlemek için yeterince kapatıcı kullanmış olmayı umuyorum.

Ve dilinin.

Ve penisi.

Milena kokteyli yudumlarken merakla gülümsüyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Dur biraz. Parlıyorsun."

"Öyle değilim."

"Öyle gibisin."

Omuz silkiyorum, çok gülümsememeye ve önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Sadece... meşguldüm."

"Tabii," diyor Brooklyn yavaşça. "*Meşgul*."

"Ah, tam da soracaktım," diye patladı Evie. "Orada olan o çılgın kaza nasıl gitti?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

"Haberlerde çıkan beş arabalık zincirleme kaza," der Milena, içkisini yudumlarken. "Senin evinden bir blok ötedeydi."

Başımı sallayarak onayladım. "Ah, tamam. Sanırım... biraz görmüştüm." Görmemiştim. Çünkü Nico'nun evindeydim.

Onun yatağında.

Onun uysal küçük *seks* oyuncağı olarak kıvranıyor ve gerçeklik duygumu kaybediyordum.

Bana bakıyorlar ve ben yüzümdeki kızarıklığı utangaçça yutarak bardağımı kaldırıyorum. "Neyse! Ne içiyoruz..."

"Elbisen *çok güzel*," diyor Brooklyn.

Sesindeki tuhaf tonu duyunca kaşlarım çatıldı.

"Şey... teşekkürler," diyorum, neden bana bu kadar tuhaf baktığını anlamaya çalışarak. "O mavi rengi çok beğendim..."

"Bordo, vücudundaki o lanet *seks izlerine* çok yakışmış," diye kıkırdar.

İşte, büyük umutlar suya düştü.

Anında Milena, Evie ve o yüzüme yapışırlar.

"Aman *Tanrım*," diye haykırıyor Milena. "O haklı! Kızım, *her yerin* morluk içinde."

Yüzüm anında kızardı. "Benim *yok*..."

"Hadi ama!" diye gülüyor. "Boynun, kolların..." Elbisemi bir santim yukarı çekince, uyluklarımdaki mor izler daha da belirginleşiyor ve ben çılgık atıyorum.

"*Siz* provalarda dayak yemiyor musunuz?"

Brooklyn burun kıvrır. "Yaralanmak mı? Evet. Sanki içim dışım parçalanmış gibi bacaklarımı bükerek dolaşmak mı? *O kadar da değil*."

O ve Milena kahkahalara boğulurken, ben utançtan kendimi bir top **g i b i** kıvrılıyorum.

"*Ee?*" Milena bana gülümseyerek omuzlarıma kolunu doluyor. "Ee... ne?"

"Detaylar!" diye kıkırdar. "Ne? Nasıl? Ne zaman? Nerede? En önemlisi..."

"*Kim?!*" Brooklyn onun yerine yüksek sesle tamamlar.

"Seni ilgilendirmez!" diye patladım.

Milena kulaklarından kulaklarına kadar gülümser. "Hangi kısmı? "Hepsi," diye inlerim.

"Al, bence buna benden daha çok ihtiyacın var," der Evelina, Milena'dan bir şekilde geri almayı başardığı şampanya kadehini bana uzatarak. Gözleri beni tararken endişeyle kaşlarını çatıyor. Sonra arkadaşlarımıza bakıyor. "Çocuklar, kesin şunu. Bu komik değil."

Brooklyn sırtarak, "Hayır, hayır, yanlış. Bu *çok* komik. Ve *çok* ilginç."

Evelina'nın kaşları endişeyle çatılır. "*Hayır*, demek istediğim..." Bana gizlice bakar, sonra diğer ikisine döner. "Yani, istismar şaka değil."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika, ne?"

Eveline endişeli bir bakışla bacağıma bakar ve elbisenin biraz yukarı kaymasıyla Nico'nun başparmağının bıraktığı morluğu gösterir. "Naomi, biri sana zarar mı veriyor?"

Aman Tanrım.

Bir anlık şaşkın bir sessizlik olur. Sonra Brooklyn *kendini tutamaz*, kahkahayı boğarak gülmeye başlar ve koltuğun arkasına düşer.

"Ah, tatlı, tatlı Evie," Milena iç geçirerek, yüzünde sempatik bir gülümsemeyle dönüp Evelina'nın omzuna elini koyar. "*Tatlım*, bir erkek ve bir kız birbirlerine karşı garip hisler beslediklerinde ve bu hisleri fiziksel olarak *ifade etmek* istediklerinde..."

"Bazen kızlar sadece saçlarının çekilmesini ve popolarının şaplaklanmasını ister!" Brooklyn sevinçle bağırır.

Yüzüm kıpkırmızı olur. Zavallı Evelina'nınki daha da kötü olabilir. Ağzı açık kalır, gözleri fal taşı gibi açılır ve bana bakmak için döner. "*Oh*," diye boğuk bir ses çıkarır, ağzını kapatır. "*Oh*, tamam..." diye mırıldanır. "Evet, ben... şimdi anladım."

"Seni seviyoruz, Evie," Milena kıkırdayarak şok olmuş arkadaşımızı kucakladı.

"Kimse bana zarar vermiyor," diye fısıldıyorum, ona yaklaşıarak. "Ama endişelendiğin için teşekkür ederim. Gerçekten."

"Tamam, ama şimdi bize kimle yatıyorsun gerçekten söylemelisin," diye Milena ilan eder.

"Vay canına, Naomi biriyle *mi*

yatıyor?!'" Tanrım. Kahretsin. *Lanet*

olsun.

Tabii ki, Vaughn *tam da* bu anda büyük girişini yapmak için seçtiği an, birkaç arkadaşıyla birlikte bir tepsi shot içkiyle ortaya çıkıyor.

"*Hayır*, yatmıyor," diye mırıldanıyorum, Vaughn shotları dağıtırken erkekler masamıza çöküyor.

Vaughn'un erkek arkadaşlarının çoğunu tanıyorum. James ve Miguel bizimle Zakharova'da dans ediyorlar, Tate bir zamanlar onun oda arkadaşıydı, Zion ise eski/şimdiki/kim bilir ne olan bir seks arkadaşı. "Arkadaş" kelimesini vurguluyorum. Ama "seks" kelimesini de vurguluyorum.

"Şerefel!"

Herkes shotlarını birbirine çarptıktan sonra içti. Votkanın yakmasıyla yüzümü buruşturdum ama hepimiz bardakları masaya vurmadan önce içmeyi başardım.

"WOO!"

Milena, Evie'ye bakarken inler.

"Dostum..." Vaughn'a karanlık bir bakış atar. "Ona gerçekten votka mı içirdin? Bu, yatma vaktinden önce dört yaşındaki bir çocuğa Snickers vermek gibi bir şey."

Vaughn güler. "Yok, o iyi... değil mi, Evie-cakes?" "Dans etmek istiyorum!"

Milena'ya dönerek geniş bir gülümsemeyle, "Gördün mü? O harika!" der.

Milena iç çeker ama sonra Miguel ve James ile sohbete dalar. Brooklyn ile her karşılaştığında utanmadan ona asılan Tate, hemen işine koyulur. Brooklyn'in hiç ilgisi yoktur: Tate yeterince hoş biridir, ama aynı zamanda çalışmayan ve sadece var olan, güven fonundan yaşayan bir pisliktir.

Onu kurtarmak için araya girmeye hazırlanırken, yanımda birinin boğazını temizlediğini duyarım.

Dönüp Vaughn'un yüzünde köpek gibi sırtarak bana baktığını gördüm.

"Ne var?"

"*Ne* lan ne?" diye homurdanır. "Ee?" Omuz

silkerim. "Ee... ne?"

Gözlerini devirir. "Sonunda dışarı çıkıp bir erkek buldun

mu?" Yüzümü buruştururum. "İğrenç. Öyle söyleme."

Kıkırdar. "Ama *yaptın*, değil mi?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp içkimin bir yudumunu hızlıca içiyorum.

"*Belki*," diye mırıldanıyorum.

O gülerek kolunu omzuma doladı. "İyi miydi?" Yüzüm kızardı.

"Yorum yok."

Gülümsemesi genişledi. "Evet, bu evet demek." Kaşları kalktı. "Ve bu sakin, geçen gün sinemanın arkasında kavga ettiğim sık kafalıya ait olduğunu varsayabilir miyim?"

"*Kesinlikle* yorum yok," diye inlerim.

Vaughn bu soruyu nazikçe geçirir. "O bir pislik miydi?"

Kafamı sallıyorum.

"Ve iyi vakit geçirdin mi?"

Gülümsemeye başlarken dudağımı sertçe ısııyorum. "Pişman mısın?"

Hızlıca ve ince bir şekilde başımı tekrar iki yana sallıyorum.

Vaughn bana biraz daha sıkı sarılır. "O zaman, şeref! Sevişmişsin, iyi geçmiş, pişman değilsin." Bira bardağını şampanya kadehime vurur. "Buna lanet olası bir *zafer* deriz, bebeğim. Ve evrende her şey yolunda."

Birkaç tur daha içtikten ve resmen sarhoş olduktan sonra Evelina'nın yüzü aniden düştü.

"Oh, *harika*," diye mırıldanır, başını eğip görünmez olmaya çalışır. "Ne?" diye sorarım, eğilerek.

"Kardeşim geldi."

Roman Nikitin'in kalabalığın arasından ilerlediğini görmek için onun bakışlarını takip ediyorum. Siyah düğmeli gömlek giymiş, kolları yarıya kadar kıvrılmış, siyah pantolonlu ve koyu renk saçları "param var" tarzında hafif dağınık.

Kulüpte hareket edişinde bir enerji var, gözleri mekanı tarıyor, sanki bir şeyi yok etmek üzere olduğu gerçeğiyle barışmış bir fırtına gibi.

"Kardeşinin nesi bu kadar kötü?" Miguel, kaşlarını çatarak eğilip sorar.

"Sadece gecemi mahvetmeyi seviyor," diye söylenir Evelina, kollarını kavuşturarak. "Muhtemelen dışarı çıktığımı duymuş ve bana bakıcı lazım olduğuna karar vermiştir."

"Bebek bakıcısına ihtiyacın var," diyor Brooklyn sırtarak, ben gülmemeye çalışırken.

Roman, birkaç adamın eşliğinde, bizim oturduğumuz kadife iplerle çevrili VIP alanına doğru ilerliyor. Adamlardan biri, kaslı ve keskin elmacık kemikli, girişte duran güvenlik görevlilerinden birine selam vermek için elini kaldırıyor. Bu adamı tanımıyorum ama onu Bane Antonov olarak tanıyorum. Babası Nikolai, Evie ve Roman'ın babası Pavel ile birlikte Demir Masa'da oturan Antonov Bratva'nın başıdır.

Onun yanında, kolları Bratva dövmeleleriyle kaplı ve çok mükemmel dudaklarında sönmüş bir sigara tutan Laz Kislev var. Onun babası, Bane'in babasına bağlı Kislev Bratva'yı yönetiyor. Onlarla birlikte, kulübün loş ışığında bile parıldayan mavi gözleri ve şeytani bir mükemmellikle dağınık koyu saçları, sanki saçlarının içinden boğa boynuzu çıkıyormuş gibi görünen Mikhail Javanović de var.

Vay canına, Roman ile birlikte gelen tüm adamları tanıyabiliyorsam, Evelina ve Milena ile gerçekten uzun süredir arkadaşım demektir.

Bratva dünyasında *iki* büyük güç bloğu var: Evelina ve Roman'ın babasının yanı sıra Bane'in babasının da dahil olduğu Demir Masa ve Milena'nın babası Marko'nun Anastasia Javanović ile birlikte oturduğu Bratva Yüksek Konseyi. Duyduğuma göre, o Bratva'nın çok az sayıdaki kadın liderlerinden biri. Ayrıca Mikhail'in teyzesi.

İki Bratva güç bloğunun birbiriyle iyi geçindiğini hiç anlamadım. Ama çocukları, en azından sosyal ortamlarda, gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyor.

Reznikov-Tsarenko Bratva'nın ikinci adamı ve Bratva Yüksek Konseyi üyesi Korol Duvnitsky'yi de görüyorum.

Korol'un bizimle bir ya da iki kez karşılaştığımızda bana *ısrarla* asıldığını belirtmeliyim, ama Korol'un hareket eden her şeye asıldığını da biliyorum.

Ama VIP alanına kadife iplerin önünden geçen son adam, dövmeli elinde bir bardak viskiyle, beni gerginleştiren kişi: Nero De Luca, De Luca İtalyan mafya ailesinin nispeten yeni başı.

Daha önce *de* kısa bir süre karşılaşmıştık ve her zaman, şu anda olduğu gibi, vahşi, değişken bir karanlık enerji yayıyordu. Sürekli volta atıyor, hareket ediyor, dövmeli parmak eklemlerini çatlatıyor ya da dövmeli, kaslı kollarındaki yara izlerinden birini dalgın dalgın parmağıyla izliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu adam şiddet ve kötülük soluyor gibi. Ama bize doğru yürürken beni gergin yapan bu değil.

...Onun Barone kardeşlerin arkadaşı olduğunu *bilmem*. Midem bulanıyor.

Ve eğer *o buradaysa*...

Gözlerim zemini, kabinleri, gölgeleri tarıyor, Nico'nun orada gizlenip, ona karşı geldiğim için bana öfkeyle baktığını görmek için kendimi hazırlıyorum.

Ama hiçbir şey görmüyorum ve omurgamdan bir rahatlama titremesi geçiyor.

"Dans etmeliyim," diyor Evelina, elimi tutarak. "Kardeşim bu gece yeterince eğlendiğime karar vermeden önce."

"*Harika* fikir," diyorum, ayağa kalkarken. Brooklyn ve Milena da bize katılır ve dans pistine dökülürüz, etrafımız kalabalıklaşırken coşkuyla bağırırız — gümbür gümbür müzik, sallanan bedenler, havaya kalkan eller.

Kendimi bu atmosfere bırakıyorum, düşüncelerimin kenarları bulanıklaşıyor. Cildim titriyor, sinirlerim yanıyor, adrenalin damarlarımdan akıyor.

Ama sonra ayrılıyoruz ve birdenbire arkadaşlarımdan yanında değilim. Onları göremiyorum bile. Panikle miyorum ama dönüp kalabalığın içinde onları bulmaya çalışıyorum.

Dans eden kalabalık etrafımda sallanırken biri kalçama sürtüyor. Bir el koluma dokunup omurgamdan aşağı bir titreme gönderince donup kalıyorum.

İlk önce koku geliyor burnuma: deri ve duman. Temiz ve erkeksi. Vücudumu sıcaklık kaplıyor.

Panik. Heyecan. Utanç.

Arzu.

Nico'nun dudakları kulağıma değdiğinde nefesim kesildi.

"*Yerinden kıpırdamamayı söylemiştim.*"

NAOMI

DONUP KALIYORUM.

Her sinirim sanki ona bağlanmış gibi titriyor.

Sesi erimiş çelik gibidir, cildimi okşayan ve nefesimi boğazımda tutan keskin bir tonu vardır.

Eli kalçamı kavrar, parmakları yanıma gömülür ve orada hâlâ taze olan morlukları hem sönük bir acı hem de heyecan verici bir heyecanla zonklattır. Arkamda vücudunun sıcaklığını hissediyorum — sıcak, sert, kesinlikle Nico — ve ince elbisem içimi saran titremeyi gizleyemiyor.

Dönmeye çalışıyorum ama o izin vermiyor.

"Nico..."

"*Sessiz ol,*" diye bağırdı, etrafımızı saran gümbür gümbür bas sesleri arasında.

Boğazımda panik hissi yükselmeye başladı.

Başım belada.

Bu oyun değil. Bu flört değil.

Bu gece dışarı çıkmamamı söylemişti. Gözlerimin içine bakarak bana yerinde kalmamı söyledi. Ama ben yine de daireden çıkıp buraya geldim.

Ona karşı geldim.

Ve şimdi o burada, arkamda, karaya çıkan bir kasırga gibi.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Sırtımdan bir sıcaklık yayılıyor, yanaklarıma yayılıyor. Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, henüz bir şey söylemediğini, söylemediğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum...

Ağzını tekrar kulağıma dayadı, burnunu boğazıma doğru kaydırıldı. "*Benim* olanın kaybolduğunu fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Vücudu bana daha sıkı bastırıyor. Nabzım hızlanıyor. O...

sertleşmiş.

Son derece sert, sıcak, şişmiş penisi pantolonunun üzerinden kıcıma vuruyor.

Aniden sırtımda hissettiğim göğsünün baskısını daha fazla fark ediyorum. Boynumdaki keskin nefes alışı. Kalçamdaki elinin sabit, yere basan hissi.

Beni buradan sürükleyerek

çıkarmıyor. Beni *tutuyor.*

Sanki onun tutsağıymışım gibi.

Sanki beni bulmaya gelmiş gibi.

Ve aniden, göğsümdeki korku karanlık, ağır *bir arzuya* dönüşüyor.

İçimde bir sıcaklık kıvrılıyor, cildim karıncalanıyor. Etrafımızda insanlar dans ediyor, içiyor, eğleniyor, zonklayan bas sesine kapılmışlar.

Kimse yanlarında neler olduğunu bilmiyor. Bana ne yaptığını.

Benim ona izin verdiğim şeyi.

Elini uyluklarımın önünden, elbisenin seksi eteğine doğru kaydırıyor. Aniden eli elbisenin altına kayıyor.

"Nico!"

Onu durdurmaya çalışıyorum, ellerim bileğine düşüyor. Yani, lanet olsun, etrafımız insanlarla *dolu*.

Ama onun elini çekmek, şu anda *kendi elimi* kolumdan çekmek kadar zor. kendi elimi kolumdan ayırmak kadar zor.

Onu durdurmak imkansız. Parmakları elbisenin altından iç uyluklarımın içini okşuyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, sanki etrafımızdaki herkesin birden dönüp bana sürtük olduğumu söyleyecekmiş gibi etrafa bakınıyorum. Sanki hepsi onun ne yaptığını *anlayabilirmiş gibi*.

Ama kimse dönmüyor. Kimse bakmıyor. Karanlık ve herkes sarhoş ya da kendi işine dalmış.

Kimse onun bana ne yaptığını göremiyor — ya da görseler bile umursamıyorlar.

İki kalın parmağı dantelli külotumun içinden yarıklarımın yukarısına doğru kayarken, inlemem göğsümde takılıyor.

"Benim için çoktan ıslandın," diye kulağıma homurdanıyor.

O hala beni göğsüne ve kalın, zonklayan ereksiyonuna sıkıca bastırıyor olmasına rağmen dönmeye çalışıyorum.

"Nico—"

"Bu gece benim adımı söyleyemezsin, Naomi," diye mırıldanıyor, parmaklarını külotumun üzerinden şişmiş klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Sen bunu hak edene kadar söyleyemezsin."

Gözlerimi kapatıyorum, vücudum utanç ve daha kötü bir şey arasında savaşıyor.

Arzu.

Ağzı boynumun kıvrımlarını izliyor. Eli kalçamı daha sert kavrayıp beni kendine çekerek, kıcımı sikiyle sürtüp elbisenin altından klitorisimi okşarken nefesim kesiliyor.

Etrafımızdaki kalabalık çok kalabalık, çok sarhoş, müziğe o kadar dalmış ki olan bitenin farkında bile değiller. Yine de kalbim kaçmak istercesine çarpıyor.

"*Kıpırdama,*" diye Nico vücuduma karşı homurdanıyor.

Parmakları külotumun kenarından kayıyor, kıvrımlarımı açıyor ve derinlere dalıyor. Avucunu klitorisime sürtüp kalın parmaklarıyla g-noktamı okşarken, sessiz bir ılgık atarak ağzım açılıyor.

"Kötü olmak istedin, Naomi. Bana karşı gelmeyi seçtin. Ben de bu yüzden buraya geldim."

"Kötü kızlara itaat etmeyenlere ne olduğunu *hatırlatayım.*"

Parmakları kayarak klitorisimin üzerinde kaynarken kalçalarım sarsıldı. Kalçamı daha sıkı tutarak beni sabit tutarken, bacaklarımın arasında eliyle benimle oynadı, dizlerimin titremesine yetecek kadar ihtiyacım olan klitorisimi daireler çizerek okşadı.

"Henüz boşalma," diye uyarıyor. "Ben söylemeden boşalma."

Başım dönüyor. Dans pistinin ortasında, yüzlerce insanla çevriliyim. Arkadaşlarımın nerede olduğunu bilmiyorum. *Umurumda* bile değil.

Tek umursadığım o.

Pantolonunun üzerinden sikini bana bastırıyor, eliyle beni doruğa yaklaştırırken yavaş ve sert bir şekilde sürtünüyor.

"Islanıyorsun," diye fısıldadı. "Hem de *herkesin içinde*." Bana doğru eğildi ve kulağımın hemen altına dişleriyle ısırıldı. "*Ne kadar kirli bir sürtük bulmuşum*."

Konuşamıyorum.

Düşünemiyorum

bile.

Tek bildiğim, beni döndürüp sertçe kendine doğru çekiyor. Aramızdan uzanıyor ve fermuarını açtığı anda gerçeklik algım bozuluyor. Parmakları külotumu yana çekirken, çıplak, kalın sikinin sıcak nabzını uyluklarımın arasında hissediyorum.

"Bacağını kaldır," diye fısıldadı ağzıma, dudakları benimkilerden bir santim bile uzak değildi.

Tereddüt bile etmiyorum. Bacağımı kaldırıp onun kalçasına doluyorum, topuğum onun uyluğunun arkasına batıyor. Elbisem yukarı kayıyor, ta ki çıplak tenime serin bir esinti değene kadar.

Nico bana doğru kayar, kalçalarını öne doğru iter ve ıslak dudaklarıma penisini dayar. Dışarıdan bakanlar için, sadece çok müstehcen bir şekilde birbirimize sürtünüyor gibi görünüyoruz. Elbisem o kısmı hala gizliyor.

Kalabalık etrafımızda farkında olmadan

hareket ediyor. Müzik yükseliyor.

Nico, vücudumun her santimini sahiplenir gibi dudaklarıma nefes veriyor. "Kötü olmak istedin," diye fısıldıyor. "Bu senin cezan."

Kalın penis başı sıcak, sert ve nabız gibi atarak amıma bastırınca yüksek sesle inledim, ucundaki piercing zonklayan sinirlerime başka bir boyut daha ekledi.

"*Nico...*" Boğazım düğümleniyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "Kötü bir kız gibi sikimi al."

Hızlı ve güçlü bir hamle ile içime giriyor, nefesimi kesiyor. Bacaklarım onun etrafında titriyor. Başım geriye düşüyor.

Kalabalık hareketlendi. Işıklar yanıp söndü. Ve kimse ortada neler olduğunu bilmiyordu.

Pompalama başlar—kısa, acımasız vuruşlar, her kalça hareketinde inlememe neden oluyor. Bir eli elbisenin altına kayar ve kıcımı kavrar, diğeri saçlarıma dolanır ve beni daha derine siker.

"Bu amcık benim," diye hırlıyor. "Ben söylemedikçe dansa çıkaramazsın."

"Senin," diye inlerim, o bana sertçe girerken kaslı kollarına ve omuzlarına yapışırım.

"Tekrar söyle."

"*Senin!*" diye

boğulurum.

Boğazından düşük bir homurtu çıkar. Ses göğsünden yankılanır, benimkine çarparak titrer. İtmeleri sertleşir. Daha sert. Penisi daha derine girer, tekrar tekrar, dizlerim çökmek üzereyken ve nefesim kontrol edemediğim çaresiz küçük hırıltılara dönüşene kadar.

Titriyorum. Kayboldum. Paramparça oldum, sadece vücudunun benim vücuduma karşı acımasız ritmi ve ellerinin beni asla bırakmayacakmış gibi sıkıca kavraması sayesinde ayakta durabiliyorum.

Ağız omzuma ulaşıyor ve iz bırakacak kadar sertçe ısıyor. Serbest eliyle göğüslerimi okşuyor, zevkten boğulmama neden oluyor. Parmakları elbisenin üzerinden sertleşmiş meme uçlarımı sıkıyor, kalçalarım çılgınca ona doğru sallanırken beni daha da tahrik ediyor.

Sikim gittikçe büyüyor, içimde sertleşiyor, beni etrafında gittikçe daha da sıkılaştırıyor, ta ki imkansız bir şekilde dolu ve tamamen ele geçirilmiş hissedene kadar.

"Benim," diye fısıldıyor dudaklarıma, kalın penisi içime tekrar tekrar girip çıkarken, dünyam etrafımda erirken zonklayan klitorisimin üzerinde sürtünüyor. "Siktiğimin benim."

Benim dediği şekilde, içimde bir şey kırılıyor ve kopuyor.

Sikim içime girip çıkıyor, içimde derinlere doğru kıvrılıyor, meme uçlarımı büküyor ve kıcımlı sıkıyor. Ve o lanet olası *piercing*... *TANRIM*. Sanki g-noktamı tekrar tekrar mükemmel bir şekilde okşuyor.

Ve aniden, ağız benimkiyle arasındaki küçük mesafeyi silip, beni tamamen yutmak istercesine öpüyor.

Bu son damla. Anında boşalıyorum, *sertçe*. Onun etrafında. Onun üzerinde.

Onun için.

Ağızına çılgınlık atıyorum, tırnaklarım kollarını ve omuzlarını tırmalıyor, orgazm içimde patlarken kalçalarım sallanıyor.

Etrafımdaki hiçbir şeye aldırımıyorum: kalabalığa, müziğe, hiçbir şeye.

Tek bildiğim, onun etrafında parçalanmanın ve unutulmaya erirken eriyip gitmenin saf ecstasy'si.

Nico lanet okur ve son bir kez daha bana sertçe çarpar, o kadar derine girer ki boğazımda hissedebiliyorum, yarı öfke yarı *hayranlık* dolu bir iniltiyle kendini bırakır. Bir orgazm daha beni sarar, kalın ve sıcak menisi içime boşalırken ciğerlerimdeki havayı emerek.

Ona yapışırım, kemiklerimden ayrılmış gibi.

En güzel şekilde mahvolmuşum.

NAOMI

TELEFONUM TITRIYOR.

Hatta *agresif* bir şekilde.

Körlemesine telefonumu arıyorum, Nico'nun yastığının altından çıkarıyorum. Ekran parlamadan önce gözlerimi zar zor açıyorum, neredeyse kör oluyorum.

Kahretsin.

Milena, Brooklyn, Evelina, Bianca ve Lyra ile olan "Bale Kaltakları" grup sohbetinde *otuz yedi* okunmamış mesaj var.

Uykulu gözlerimi kırpıştırıp oturmaya çalışıyorum ama hemen pişman oluyorum.

Uyluklarım ağrıyor. Kalçalarım acıyor. Boynum öpülmüş, ısırılmış ve ölümüne iz bırakılmış gibi hissediyorum — ki, dürüst olmak gerekirse, öyle de.

Ve amım... Tanrım.

Lanet olsun, *acıyor*.

Acıdan yüzümü buruştururken, önceki geceyi yeniden yaşarken, başka bir his dalgalar halinde vücudumu sarar: önce kulüpte, sonra eve dönerken arabada

burada, sonra Nico beni içeri taşıdıktan sonra, onun çatı katının ön kapısında, yerde, ve sonunda burada.

Yatağın diğer tarafına bakıyorum, boş olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Bu arada telefonum sürekli çalışıyor, ben de iç çekip gözlerimi ovuşturarak mesajları açıyorum.

BROOKLYN

GİZEM ÇÖZÜLDÜ!

BROOKLYN

En azından giderken iyi geceler diyebilirdin!

LYRA

KIZIM, DETAYLARI ANLAT.
NE OLUYOR!!!

MILENA

Sanırım o LANET ÇÜRÜKLERİN nereden geldiğini biliyoruz, lol!

BROOKLYN

Imao

LYRA

NAOMI! Kalk kıcını! Acil sorularımız var!

EVELINA

O çok seksi. Cidden çok seksi. Ne oluyor Naomi???

Telefonum çalmaya devam ederken yataktan fırlayıp şort ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Bu sefer Vaughn'dan grup mesajı değil.

VAUGHN

Provalardaki sorunların şimdi anlaşıldı. O adam tarafından öyle becerildikten sonra yürüebilmen bile şaşırtıcı.

VAUGHN

Benim fikrim o herfin psikopat bir pislik olduğu yönünde. Ama o orospu çocuğunun günlerce yetecek kadar büyük bir sik enerjisi var.

VAUGHN

Buz torbası lazım mı? Kiropraktör? Rahip?

ME

WTF dostum

BEN

Neden herkes bana bununla ilgili mesaj atıyor?!?

VAUGHN

Siktir. Üzgünüm, bebeğim. Dün gece kulübün dışında magazin basmış ve bu sabah haberler yayılmaya başladı.

Bana *New York Globe*'un linkini gönderdi ve başlık ekranımı doldurduğunda, elim ağzımı kapattı ve midem düğümlendi.

Hay sikeyim.

"SKANDAL: Bakan Kim'in balerin kızı, Barone Mafya Prensi ile ÇILGIN bir ilişkiye yakalandı!"

Başlık yeterince kötü. Altındaki fotoğraflar ise on kat daha kötü.

Nico ve ben, dün gece Doomsday'in yanındaki sokakta tuğla duvara yaslanmış, ağzı ağzımda, bacağım kalçasına çekilmiş.

Bir başka fotoğrafta beni arabasına götürüyor, eli belimde. Sonraki fotoğrafta arabada *öpüşüyoruz*. Ondan sonraki fotoğraflarda beni binasına taşıyor, bacaklarım belinde, kollarım boynunda.

Aniden grup mesajlarına geri dönüp yukarı kaydurdım ve panik içinde mesajları taradım.

Bianca cevap vermiyor.

* * *

Kalbim hala göğsümde çarpıyor, Bianca ve Kratos'un East Village'daki kahverengi taş evinin önüne Uber durmadan atladım.

Siktir. Benden nefret edecek.

Bu arkadaşlık kurallarının en önemlilerinden biri, değil mi? Arkadaşlarının kardeşleriyle çıkmak yok?

Bu *kesinlikle* bir kural ve ben bu kuralı çiğnedim.

Lyra'nın Carmine ile birlikte olması farklıydı. Bir nevi. Carmine, Vito'nun tahtını devralıp Barone ailesinin reisi olmak için bir eşe ihtiyaç duyuyordu. Lyra'nın ise paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden Carmine'in eş olarak alacağı kadını bulmak için düzenlediği "seçmelere" katıldı.

Buraya gelirken takside kendimi *bunun* Nico ile durumumdan *çok* daha kötü olduğuna ikna etmeye çalıştım. *O* tamamen aldatmacaydı ve Bianca'nın tek endişesi Lyra'ydı, çünkü Carmine... şey, *Carmine* işte.

Yani, lanet olası bir psikopat.

Nico ve ben öyle değiliz. Tabii, bazı... *karanlık* unsurlar var: şantaj. Video. Her şey.

Kahretsin.

Bu, başka birçok sorunu da beraberinde getiriyor ve dürüst olmak gerekirse, bunları birine anlatabileceğimden emin değilim.

Ama bu hafifletici sebepler olmasaydı, bu sadece Bianca'nın lanet olası kardeşiyle onun arkasından iş çevirmem olurdu.

Bu da beni resmen dünyanın en kötü arkadaşı yapar.

Kahverengi taş binanın ön kapısına çıkan merdivenlerin yarısına geldiğimde kapı açıldı.

Kratos, çıplak ayakları, koyu renk kot pantolonu ve gri henley tişörtüyle kapının önünde duruyor ve nefes nefese onun önünde durduğumda sırtarak gülümsüyor.

"Naomi," diyor, sanki beni bekliyormuş gibi.

"Ben..." diye kekeliyorum. "Ben istememiştim... Tanrım, bilmiyordum... Resimler..."

Elini kaldırdı.

"Sakin ol," diyor. "O kızmadı."

Gözlerimi kırpıyorum. "*Kızmadı mı?*"

Kıkırdar, gerçekten *kıkırdar* ve kapı çerçevesine yaslanır. "Sanırım sadece birkaç... sorusu var."

Bana anlamlı bir bakış attı.

"*Benim* de var. Ama önce Bianca ile konuş."

Kenara çekilir ve merdivenleri işaret eder.

"Yukarıda, zorunlu yatak istirahatinde. Ona kalp krizi geçirmesine neden olmayın."

Ağzım açılır. Sonra kapanır. Ona zayıf bir baş sallama ile cevap verip, kalbi durmak bilmeyen titrek bacaklarla merdivenlere doğru yönelirim.

Bianca ve Kratos'un odasının kapısını hafifçe çaldım ve içeri girerken *yanlış* bir şey yapmış gibi hissettim.

Bu aptalca. Liseye gitmiyoruz. Sokağa çıkma yasağını çiğneyerek yakalanmadım. Onun erkek arkadaşıyla yatmıyorum.

Sadece onun kardeşi.

Tehlikeli, ahlaki değerleri bozuk, mafya prensi kardeşi.

Bianca, çiçek vazoları, *deli* gibi yastıklar ve saldırgan sayıda romantik romanla çevrili yatakta oturuyor. Uzun siyah saçları örülmüş ve omzunun üzerine dökülmüş, ağzı şoktan "O" şeklinde açık bir şekilde söz konusu romanlardan birini okuyor.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp yüzü kızarıyor.

"Kahretsin, beni korkuttun." Suçlu bir gülümsemeyle kitabı kaldırıyor. "Lanet olası Booktok beni ele geçirdi. Baharat... kahretsin," diye kıkırdıyor ve kitabı bir kenara atıyor.

O kaşlarını kaldırırken ben zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Resimleri gördüm," diyor, başını eğerek. "Sen mi başlamak istersin, yoksa ben mi?"

Konuşmaya yavaşça girme planım suya düştü.

"Öyle olmasını istemedim. Sadece..." Ellerimi boşuna sallıyorum. "Öyle *oldu*. Sana söylemek istemedim çünkü ortalığı garip hale getirmek istemedim ve..."

"Naomi," diye nazıkçe sözünü kesti. "*Kızgın* değilim." Hafifçe güldü. "Neden herkes arkadaşlarımdan kardeşlerimle çıkarsa kızacağımı düşünüyor?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Çünkü arkadaşının kardeşiyle çıkmamalısın. Bu bir kural."

Kaşlarını çattı. "Bence öyle bir şey yok."

"Bence var."

Gülümser. "Bence o sadece romantik komedilerde var ve sadece erkekler için geçerli. Mesela, arkadaşının kız kardeşiyle yatmazsın. Anladın mı?"

Yorganının üzerinde duran kitaplardan birini işaret ediyorum. "Kapakta 'en iyi arkadaşın kardeşi' ve 'yasak' yazan bir kitap okuyorsun."

Gözlerini devirir. "Dostum, bu *kurgu*. Gerçek dünyaya hoş geldin." Başını sallar. "*Kızmadım* Naomi."

Gözlerimi

kırpıyorum.

"Değil misin?"

Derin bir nefes aldı. "Şey... *Tabloidlerden* öğrenmek hoşuma gitmedi. Ama... hayır."

Yatağının kenarına çöküp ellerimi kucağımda ovuşturuyorum. "Sadece... sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ve Nico ile ben..."

"Naomi?"

Duraklıyorum, dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp ona bakıyorum.

"Detaylara girmeden, inan bana, duymak istemezsin..." Kızarır. "İlişkiler konusunda alışılmadık davranırım, inan bana." Sonra bana keskin bir bakış atar. "Ama sana iyi davrandığınızı bilmek istiyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Bunun şantajla başladığını nasıl açıklayabilirim? Teknik olarak hala öyle *olduğunu*?

Yani, o hala o görüntüleri elinde tutuyor.

Ve yine de... Artık kapana kısılmış gibi hissetmiyorum.

Korunuyormuşum gibi hissediyorum.

Güç ve teslimiyet arasındaki o boşlukta yaşamamış kimseye açıklayamayacağım bir şekilde bakılıyor gibi. Korku ve arzu arasında.

Bana dokunduğunda, bana öyle baktığında... Kendimi onun malı gibi hissetmiyorum.

Değerli hissediyorum.

Ve, Tanrı yardımcım olsun, bundan hoşlanıyorum.

Bianca başlığa yaslanarak, otomatik olarak elini hala neredeyse hiç belirgin olmayan karnının üzerine koyar.

Bir an sessizce otururuz, dışarıdaki şehrin seslerinin odayı doldurmasına izin veririz.

"Senden saklamak istemedim, gerçekten. Sadece... ne *olduğunu* bilmiyordum. Ve şimdi ortaya çıktı ve nefes alamıyorum sanki." Başını eğerek, anlayışla sorar. "Çünkü artık gerçek oldu?"

"Çünkü *karmaşık*," diye mırıldandım. "Ve... Belki de olması gerekenden daha çok seviyorum."

"Bana her zaman gelebilirsin," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Nico senin için ne ifade ediyorsa, yani, hadi ama, ben seni zaten ailemden biri olarak görüyorum."

Konuşacak cesaretim yok.

Bianca biraz hareket ederek etrafındaki yastıkları düzeltir. "Bana her şeyi anlatabilirsin," der nazikçe. "Ne zaman istersen. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözleri beklediğimden daha sert vurur ve içimde bir şey çatlar.

Annem öldükten sonra hiçbir şeyin değişmediğini kendime sürekli söylemişim. Ama değişti.

Babam yüzümüze bakmadı, el sıkışmalar ve seçim sloganlarıyla kendini gizledi. Ben kendimi dansa verdim, dansın beni tüketmesine izin verdim. Her gün vücudumu sınırlarının ötesine zorladım, adını koymak istemediğim acıyı unutmak için.

Bianca, Milena, Lyra, Evelina ve Brooklyn gibi arkadaşlarım olduğu için şanslı olduğumu hep söyledim, ama kendimi onlara ihtiyaç duymaya hiç izin vermedim.

Onların sadece arkadaşım *değil*, ailem olduğunu hiç kabul etmedim.

Başımı sallayarak, gözlerime gelen ani yaşları silmeye çalışıyorum.

Sonra her şey bir anda geri geliyor, barajı aşan sel suları gibi.

Fotoğraf çekimi. Karanlık beni bedenimden çekip alırken hissettiğim soğukluk ve çıplak, ham korku. Hiçbir şey hatırlamadan uyanmanın mide bulandırıcı hissi ve... cildimde *sperm*.

Her şey yüzeye çıkıyor ve beni dibe çekiyor. "Naomi?"

Gergin bir şekilde g e r i çekilip Bianca'nın gözlerine bakıyorum.

Kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı? Yani..." Gülümsedi. "Kardeşimle olan şey dışında."

"Ben..."

Ellerimi tutarken endişesi daha da artıyor. "Hey, konuş benimle. Ne olursa olsun..."

"Bianca, ben..."

Telefonum alıyor.

Kahretsin.

Aşağıya bakarken o an geçer ve ekranda yanıp sönen ismi görünce kalbim durur.

Babam.

Haftalardır ona ulaşmaya çalışmama rağmen beni aramayan, hatta bir kez bile mesaj atmayan babam. Bu sabah yayınlanan magazin haberi göz önüne alındığında, bu aramanın zamanlamasının tesadüf *olmadığına* eminim.

Reddet düğmesine basıp gözlerimi Bianca'ya çeviriyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, ben..."

Kahretsin.

Ona olanları anlatmak için bir anlık cesaretim, o utanç ve karanlıkla tekrar yüzleşme gücüm buharlaşıp uçtu.

Kafamı sallayıp zorla gülümsedim. "Ee... Dinleyebileceğim başka kalp atışı var mı?"

Bianca merakla bana bakıyor. Sonra bakışlarını başka yere çeviriyor — ya gerçekten kafasından atmak için ya da *benim* bunu istediğimi anladığı için.

Muhtemelen ikinci seçenek.

"Evet!" diye gülümsüyor ve telefonunu açıyor. "Dn yine ultrason yaptılar. Her şey yolunda, kalp atışları çok güçlü. Kratos bu çocuğun profesyonel sporcu olacağına emin."

"Spartalı savaşçı değil mi?"

Gölümseyerek gözlerini devirir.

"Göreceğiz." Telefonum dizimde titrer.

Aşağıya bakıyorum.

BABA

Konuşmamız lazım.

Soğuk bir titreme omurgamı sarar. Telefonu itip yüzüme zorla bir gülümseme takınırım ve Naomi'nin telefonuna yaklaşarak bebeğin kalp atışlarının ses kaydını dinlerim.

Telefonum tekrar titrer.

Baba: HEMEN,

Naomi. Kahretsin.

NICO

İLK CESET bir kart masasının üzerine yüzüstü, kan ve dağınık poker fişlerinin içinde yatıyor. İkincisi onun karşısında, yüzü de aynı şekilde kırmızı, ıslak bir oyun kağıdı ve para yığınınına gömülü.

Üçüncüsü, neon çıkış tabelasının altındaki köşede yan yatmış, sanki sigarasını içerken kan kaybından ölmüş gibi. Dördüncüsü arka kapının yarısında, kanlı eli hala bir avuç dolusu yüzlük banknotları sıkıca kavramış durumda.

Nero, ilk adamın başında duruyor, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, eldivenleri giymiş, yarısı açık gömleği kuruyan kanla lekelenmiş, dudaklarında yanan bir sigara sallanıyor.

Roman burnunu buruşturarak arkamdan içeri girer. "Ne *oluyor* Nero?"

"Eldivenler şurada," diyor Nero rahat bir tavırla. "Koku rahatsız ederse... bilmiyorum, bunlardan birini yak." Sigara içmeyen Roman'a bir paket sigara atıyor.

"Evet, ya da *yakma*," diye homurdanıyorum, paketi Roman'ın elinden kaparak. "Hiçbir şeyi yakma, bu arada."

Çenemle bodrum odasının uzak duvarındaki kurşun delikleriyle dolu rafı işaret ediyorum ve rafın üzerinde duran galonluk tiner şişesini

rafta duran galonluk tiner şişesini işaret ettim. Şişenin içindeki son damlalar, büyük, kokulu ve ve son damlasına kadar yere dökülerek *büyük*, kokulu ve

Nero bakışlarımı takip etti, kaşları çatıldı. Yakında gerçekleşecek büyük patlama için endişelenmediği için değil, patlama gerçekten gerçekleşirse ne olacağına çok meraklı olduğu için.

Nero *delinin teki*. Onu "Carmine'e yakın" olarak görme eğilimindeyim: kardeşim kadar psikopat değil, ama çok da uzak değil.

Ama Carmine metodik, katı ve Dexter gibi her şeyi kontrol altında tutarken, Nero tam tersi.

O bir deli. Dengesiz, manik ve temelde barbarlığı ve sefahatıyla tanınan, adaşı olan çılgın Roma İmparatoru Nero'nun reenkarnasyonu.

Ve bu adam De Luca mafya ailesinin başı. Tanrı hepimize yardım etsin.

Ben yanına gidip sigarayı dudaklarından kaparken, o hala boya tinerinin oluşturduğu su birikintisine neredeyse sevgiyle bakıyor, yüzünde köpek gibi bir sırıtış var.

"Kaba," diye ters bir şekilde söylüyor.

"Sadece önümüzdeki beş dakikayı hayatta geçirmek istiyorum, senin için sorun olmazsa. Özür dilerim," diye homurdanıyorum ve sigarayı viski ve erimiş buzun içine atıyorum.

"*Siktir. Ben.*"

Laz, Roman'ın arkasından içeri giriyor, Knightsblood'da birlikteyken kızlar arasında onu çok popüler yapan o yakışıklı yüzünde eğlenceli bir ifade var. Kaşları çatılmış, ortalığı inceliyor.

"Bu mesaja cevap verdiğim iyi oldu," diye sırtarak, sesinde alaycılık yok.

Laz ve Nero kan, cesetler ve şiddete karşı aynı ilgiyi paylaşıyor.

"Burada ne oldu lan?" Roman, duvardaki deliklere ve parçalanmış aydınlatma armatürlerine başını sallayarak homurdandı.

Nero omuz silkti, masadaki adamı saçlarından tutup kaldırdı ve başını geriye doğru eğdi, ağzı açık kaldı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Roman kaşlarını çattı. "De Luca ailesinin patronu neden buraya gelip ayakkabılarına kan bulaştırıyor? Sanki bilmek istiyorum da. Patron olmanın amacı, astların olması değil mi?"

Nero yukarı bakar. Gözlerinde vahşi bir parıltı belirir. "Bütün eğlenceyi onlara mı bırakalım?" Sıkı dudaklarından hava üfler. "*Siktir git*. Neyse, eğer siz de katılmak istiyorsanız, koridordaki çantada daha fazla çit makası ve pense var."

Kuru bir kahkaha atıp, yüzünde ekşi bir ifade olan Roman'a bakıyorum.

"Cesetleri temizlemek için yardıma ihtiyacın olduğunu söylediğinde, Nero," diye mırıldanır, "onları brandalara sarıp bagaja koymayı kastettiğini sanmıştım."

"Hayır," Nero omuz silker. "Onlar burada kalacaklar. Sadece önce... *temizlemem* lazım."

Arka cebine uzanıp bir pense çıkarır. Sonra ölü adamın açık ağzına eğilir ve pensesi ağzına sokmaya başlar.

"Oh, *hay* sikeyim, olmaz," diye homurdanır Roman, ben gülerek. "Kesinlikle olmaz."

"*Kedi*," diye karşılık verir Nero ve oda aniden dışın yuvasından çekilip çıkarılmasının korkunç sesiyle dolar.

Islak bir şekilde.

Roman yüzünü buruşturur. "Ben parmakları yaparım. Dişlere *dokunmam*. Lanet olası pislikler."

"Ben dişçi olacağım," der Laz omuz silkerek.

"Gerçek bir subay ve beyefendi," diye mırıldanır Nero, önündeki ağzı dikkatle inceleyip bir kez daha elini sokar.

Koridordan spor çantasını alıp Laz'a bir pense veriyorum, Roman ve kendim için de bahçe makası alıyorum. Her birimiz masadan birer adamı çekiyoruz, makasın et ve kemiği keserken çıkardığı ses, arkamızdaki iğrenç diş sesleriyle tezat oluşturuyor.

"Hey, amcık demişken," Nero homurdanır. "Roman, dün gece nereye gittin? İki sarışın sana yapışmıştı, sen ise çekip gittin."

"Cidden," diye homurdanır Laz. "O zavallı kızları öylece bıraktın, ağızları hala açık." Laz sırtarak, "Neyse ki ben oradaydım, o ağızları *doldurmaya* yardım ettim," der.

Roman somurtuyor. "Sarhoştum."

"*Sarhoştun*," Nero düzeltir.

Roman omuz silker, çömeldiği cesedin parmağını keser. "Sadece eğleniyordum."

"Sen gittikten sonra benim kadar iyi değildi," diye gülerek söyler Laz.

Kafamı sallayıp metodik bir şekilde kesmeye devam ediyorum. Aklım Nero'da, kan lekelerinde ya da kendi evinde verdiği savaşta değil.

Naomi'de.

Dans edişi. Bas, ışıklar ve elbisesinin zar zor gizleyebildiği, benim ona sertçe girerken, onu dans pistinde

dans pistine götürdüğümde.

Onu dans pistinde alırken, sızan kanın ve onun ve benim içimdeki ateşin kokusu, beni deliye çeviriyordu.

O kadar ileri gitmemeliydim. Orada, insanların görebileceği bir yerde ona öyle dokunmamalıyım.

insanların görebileceği bir yerde.

Ama yine yapardım. Tekrar tekrar. Ve kim olursa olsun, siktir et...

"Dün gece de meşguldün, duydum," diyor Nero, sanki aklımı okumuş gibi.

Ne?

Gözlerimi kırıp, kesmeyi bırakıp başımı başka yöne çeviriyorum.

Roman kıkırdar. "İyi kongre üyesinin kızını mı sikiyordun?" Sırıtarak başını sallar. "Oyun ne? Seks kaseti çekip babasına mı gönderecektin?"

Ona sertçe çarparım, ön kolumu boğazına dayayarak onu arkasındaki kurşun delikleriyle dolu duvara sıkıştırırım.

"Senin sorunun ne lan!" diye bağırıyor, beni geri itip *neredeyse* üstümden atıyor. Ama ben tutunmayı ve dengemi korumayı başarıyorum, onu tekrar duvara çarpıyorum.

"Sakin ol!" diye tıslar. "Tanrım, sadece şaka yapıyordum..." "Sen

ne *halt* ediyorsun?" diye tükürürüm.

Roman kaşlarını çatı. Gözleri omzumun üzerinden arkamda duran Laz ve Nero'ya kaydı. Sonra tekrar bana döndü. "Sen... görmedin mi?"

"Neyi

gördüm?"

"Nico."

Etrafa bakındığımda Nero telefonunu kaldırmış.

Siktir.

"SKANDAL: Bakan Kim'in balerin kızı, mafya prensi Barone ile çılgın bir ilişki yaşarken yakalandı!"

Ekranda bir fotoğraf var: Naomi kulübün duvarına yaslanmış, dudakları benim dudaklarımın altında ezilmiş, bacağı kalçama dolanmış.

Bir fotoğrafta da onu binama taşıırken görünüyorum.

Boğazımda sıcak ve şiddetli bir şey yükseliyor.

Utanç değil.

Suçluluk
değil.

Öfke.

O *bana* ait. Magazin dergilerine değil, onu seyredip hakkında konuşan ya da hatta düşünen bir grup yabancılara değil.

"Nico."

Roman'ın sesi hâlâ keskin ama öfkeden yoksun. Kolumu tutup boğazından nazıkçe çekiyor. Ben de izin veriyorum, bir adım geri çekiliyorum, omuzlarım gergin.

"Ben öyle demek

istemedim..." "Önemli

değil," diye

homurdandım.

"Yani sen..." Kaşlarını çatıyor. "Onunla görüşüyor musun?"

Naomi'yi kastediyorum." Cevap vermiyorum.

Bunu yüksek sesle söylemek, her şeyi çok gerçek hale getirebilir.

Nero, ona attığım telefonu yakaladı, sonra çit makasını kart masasına bıraktım.

"Kendi pisliğini kendin temizle," diyorum. "Benim halletmem gereken bir şey var. Aramız iyi mi?" Roman'a dönerek homurdanıyorum. O da bana başını sallıyor.

"Aramız iyi, dostum."

Nero ise yüzünü buruşturur. "Cidden gidiyor musun?" "Bensiz

dört cesedi halledebilirsin herhalde." "Ama şenlik ateşini

kaçıracaksın!"

Zippo'sunu kaldırıp boya tinerinin olduğu yere hevesle başını sallayarak sırtlıyor.

"Bana bir s'more ayır," diye homurdanarak dönüp kapıdan çıkıyorum.

NICO

Penthouse'a geri döndüğümde, kendimi sakinleştirmeyi neredeyse başarmıştım.

Spoiler: Sakin değilim.

İçeri girdiğimde Naomi giyinme odasındaydı, sırtı bana dönük, diz boyu siyah kalem eteğinin üzerine yumuşak gri bir bluzun düğmelerini ilikliyordu. Baro sınavına girecek ya da Harvard'a başvuracak gibi görünüyordu.

"Babamı görmeye gidiyorum."

Gözleri aynada bir saniye benimkilerle buluştu, sonra bakışlarını indirdi ve kumaşını kalçalarının üzerinde düzeltti.

Başka bir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Vücudundaki sertlik ve yüzündeki gerginlikten, magazin haberini gördüğü belliydi.

Ve şimdi, kız kardeşimi neredeyse öldüren saldırıyı planlayan adamla buluşmaya mı gidiyor?

Hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Yasaklayayım mı?

Cesedimi çiğnemededen olmaz mı?

Dizlerinin üzerine çok ve bunu düşünmeye cüret ettiğin için o ağzını sikerek boyun eğdiririm mi?

Bunun yerine, kapı çerçevesine yaslanıp onu izliyorum. Parmaklarım onu tutmak için kıpırdanıyor. Onu *burada*, benimle birlikte tutmak için.

Onu bırakırsam, aynı şekilde geri dönmeyebilir. Hiç geri dönmeyebilir.

Ama kendimi hareketsiz buluyorum, sadece orada durmuş, mahvetmem gereken kadına bakıyorum.

Plan buydu. Hesaplanmış bir satranç hamlesi: onu kullan ve yok et.

Leonard'ı altın çocuğunu kırarak cezalandırmak ve karışıklığı onun kapısına bırakmak.

Ama... artık plan bu değil.

Ne zaman değiştiğini ya da nasıl değiştiğini bilmiyorum, ama değişti.

O benim ofisime girdiğindeyle, onu sahnede becerdiğim arasında bir yerde, o benim kozum olmaktan çıktı ve tutmak istediğim tek şey haline geldi.

Yavaşça bana dönüyor, dudaklarını dişleriyle ısırıyor, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi. Gözleri yavaşça benimkilere yükseliyor.

"Bak, şey..." Kaşlarım çatıldı. "New York'ta yeni bir oyuncu var; tehlikeli, iyi finanse edilmiş, *çok* iyi organize olmuş." Dişlerimi sıkarak ona ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum.

"Araba bombalamasının arkasında onlar olabilir."

Gözlerimi kaçırıyorum.

"Nico."

Parmakları çenemi okşadı ve bakışlarımı ona çevirdi. "Bunu yapmak için onları baban tutmuş olabilir."

Bunu daha önce duymuştu ve yüzünü tamamen tarafsız tutmakta takdire şayan bir iş çıkarıyor.

Ama gözlerinin köşesindeki seğirmeyi kaçırmıyorum. Boynunun yanındaki damarların bir an için belirginleşmesi, sanki acı bir ifadeyi bastırıyormuş gibi.

"Ondan gerçeği öğrenebilirim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Sesi titremez. "Eğer babam senin ailenin evinde olanların arkasında ise, bombalamayla bir ilgisi varsa, bunu ondan duymak istiyorum."

Neye baktığımı anlamaya çalışıyorum.

Bu, yatağıma bağladığım titrek kız değil. Bu, kurtların inine girip cevaplar talep etmek üzere olan bir kadın.

Benim için.

"Naomi..."

"Bunu *senin* için yapmıyorum," diyor hızlıca.

Lanet olası zihin okuyucu.

"O benim babam, ama bu körü körüne sadakat anlamına gelmez. Eğer bunu yaptıysa... eğer değer verdiğim insanlara zarar verdiyse... o zaman kan bağı bir anlam ifade etmez."

"Değer verdiğim" kelimesinde sesi hafifçe titriyor.

Ona doğru bir adım atıyorum.

"Açık konuşalım: bunu senden istemiyorum," diye

mırıldanıyorum. "Biliyorum."

Ona bakıyorum. Onun bu güzel halini ezberlemeye çalışıyorum—gözlerindeki ateş, duruşundaki kararlılık.

Ama sonra alaycı bir gülümseme belirir. Biraz fazla acı ve hızlı.

"Ne oldu, Nico?" diye sırtıtarak yanımdan geçerken sordu. "Benim için mi endişeleniyorsun? Yoksa bir sonraki küçük oyununa geç kalacağım için mi endişeleniyorsun?"

Şaka beklediğimden daha sert gelir ve bir kez olsun karşılık veremem.

Onun yerine dönüp kolunu tutarak beni yüzüme doğru çeviriyorum. Elim sahiplenircesine çenesini kavrarken nefesi kesiliyor.

"*Evet*," diyorum sessizce. "Senin için

endişeleniyorum." Gözlerini kırıştırıyor. Alaycı

tavrı kayboluyor. Maskesinin çatlakları görünüyor.

"Peki," diyor sessizce, "O zaman dikkatli olacağım." Kafamı

sallıyorum. "Bu buluşma fikrini sevmedim."

Gülümser. "İyi ki toplantıya *sen* gitmiyorsun."

Sonra, hiç ön hazırlık yapmadan, parmak uçlarına yükselir, eğilir ve beni öper.

"Sonra ararım."

Evet, *ben* zaten önümüzdeki birkaç saati telefonuma bakarak o lanet olası aramayı bekleyerek geçirmeyi planlamıyorum.

NAOMI

Babamın "sohbet etmek" için seçtiği üç Michelin yıldızlı restoran ATRIUM, "görmek ve görülmek" için gidilen yerlerden biri; tabii ki tamamen camdan yapılmış, böylece Columbus Circle'da dışarıda duran köylüler zengin ve ayrıcalıklıların görkemli ve göz alıcı hayatlarını izleyebiliyorlar.

Leonard doğal olarak pencere kenarında bir masa ayırtmış.

Ben vardığımda o çoktan gelmiş, mükemmel bir duruşla, kol düğmeleri öğleden sonra güneşinde parıltıyor, New York silüeti ve Central Park onu bir kampanya reklamında gibi çerçeveliyor.

Büyük bir ihtimalle... yüzde yetmiş gibi... bu öğle yemeği sırasında birisi bizi kampanya reklamı *için* fotoğraf çekecek.

Babam yaklaşınca gülümsüyor. Sıcak bir gülümseme değil. Haftalardır kızını gören bir babanın gülümsemesi gibi değil. Sadece kendinden emin, alıştırılmış bir gülümseme.

Kameralar için.

Bana yanağıma öylesine bir öpücük vermek için yeterince uzun süre ayakta durur. Sonra yerine oturur, peçeteyi robotik bir hassasiyetle kucağına katlar. Sokaktaki flaşların parlamasını görmüyorum değil,

ve restoranımızın arkasında bir yerlerde profesyonel bir kameranın hızlı *tıklama* seslerini duymuyorum.

Evet, kampanya reklamlarında fotoğraf çekilme olasılığı yüzde *yüze* çıktı.

İyi görünüyor, bunu kabul etmeliyim. Saçları yerli yerinde, gömlek yakası dik, saati parlıyor. Hayatım boyunca düzenli olarak spor yaptı. Her gün aynı saatte yemek yer. Geceleri tam yedi saat uyur.

Leonard Kim hayatı her zaman bir makine gibi görmüştür: kusursuz girdiler, kusursuz sonuçlar. Ama bir yerlerde, beni denklemin bir parçası olarak görmeyi bıraktı.

Bacaklarımı çaprazlayıp ellerimi dizlerimin üzerinde düzgünce birleştirerek oturuyorum, anıların acısını hissetmemeye çalışıyorum.

Küçükken, beni o güçlü kollarıyla havaya kaldırır, yüksekte döndürür ve ben kahkahalarla bağırınca kadar devam ederdi. Annem koridordan onu azarlar gibi yapardı, saçları provadan kalma hala toplanmış, sesi sessiz bir neşeyle doluydu.

Corinne Kim.

Politikacının karısı olmadan çok önce dansçıydı. Harika bir dansçı —Juilliard'da eğitim almış, Joffrey'e davet edilmişti. Sonra onun için her şeyi bıraktı.

Annem bizi bir arada tutan yapıştırıcıydı ve o öldüğünde, ikimizin içinde bir şeyler kırıldı, ama bunu hiç dile getirmedik. O olmadan, babam bana baktığında gördüğü tek şey, taşımak istemediği, yaşayan, nefes alan bir kederdi.

Sessizliği, beni rahatsız edecek kadar uzun süre sürdürüyor.

Ben rahatsız olmuyorum.

Leonard yine gülümsüyor — her zamanki gibi, basın toplantılarında ve bağışçıların katıldığı öğle yemeklerinde olduğu gibi, pürüzsüz, alıştırılmış bir gülümseme. Göz kenarlarını kırıştırmadığı için fotoğraflarda güzel çıkan türden bir gülümseme.

"Şey," der, kol düğmelerini titizlikle düzelterek. "Sanırım tebrik etmeliyim."

Midem burkuldu. "Ne için?"

Kaşları kalkar, sahte bir şaşkınlık takınır. "Medyanın en sevdiği gizemli kız arkadaşı olduğun için."

İşte bu.

Fotoğraf çekimi garantilendiğine göre, doğrudan konuya giriyor.

Su bardağını parmakları arasında düşünceli bir şekilde çeviriyor. "Bu sabah kaç telefon aldım biliyor musun, Naomi? Kaç tane yardımcım açıklama istedi? Ne kadar hasar kontrolü yapmam gerekti?"

Sırtımı dik, yüzümü sakın tutuyorum. "Çalışanlarınızın kızınızın özel hayatını da yönettiğini bilmiyordum."

"*New York Globe*'un manşetinde yer aldığında yönetiyorlar," diyor, hala gülümsüyor.

Yutkunarak ona baktım.

"Kendi itibarın yüzünden kızgınsın." "Kızgın mı görünüyorum?"

"Hayır, çünkü kameralar hemen dışarıda. Senin nasıl çalıştığını *unutmadım*, baba," diye iç çekiyorum.

"Hayır, sadece sağduyun," diyor sıkıca, *hala* lanet kameralara gülümsüyor. "Biliyorsun, bugün New York'a uçmak

."

"Sana rahatsızlık verdiğim için *çok üzgünüm*," dişlerimi sıkarak fısıldıyorum ve ayağa kalkmaya başlıyorum.

"Otur, Naomi."

Ona sert bir bakış

attım. "*Lütfen*,"

diye ekledi.

Oturdum.

"Beni geri aramak da planında yoktu herhalde?" diye karşılık verdim. "Mesaj atmak? Hatta *başkasına* senin yerine mesaj attırmak?"

Derin bir nefes alır. "Naomi, benim için yoğun bir geçiş dönemi oldu. Bir şeye kendini tamamen adadığında ne kadar zor olabileceğini bilirsin." Bana mükemmel, yapmacık bir gülümseme atar. "Senin dansın var, benim kariyerim var, ki..." Kıkırdar. "Bazen dans etmek gibi geliyor. Belki de sandığımızdan daha çok benziyoruz."

Hayır, değiliz.

Babam yine yavaşça nefes aldı. "O adamla ne yapıyorsun Naomi?"

"Bir babanın kızıyla yapmak isteyeceği bir konuşma değil, değil mi?"

Bu, normalde söyleyeceğim şeylerin *çok* ötesinde, özellikle de ona karşı. Ama yine de söylüyorum, o sahte, yapmacık gülümsemenin dışında bir tepki almak için.

Bir an için, yüzünde en ufak bir çatlak beliriyor: Gözlerinde küçük bir tiksinti parıltısı, dişlerini sıkarken dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılıyor.

Hemen düzeltsen bile bunu bir zafer sayacağım. "Sen bundan daha akıllısın, Naomi."

İpekle sarılmış bir hakaret. Beni hizaya getirmek için her zaman kullandığı taktik.

"Onun gibi biriyle görülmenin sonuçları olmayacağını gerçekten düşündün mü? Naomi, Nico Barone..."

Göğsümde ateş patladı.

"Onun kim olduğunu biliyorum."

Gülümsemesi değişmez. Ama sesi alçalır. "O zaman öyle *davran*."

Nefes alırım. Tutarım. Nefesimi veririm.

Ve sonra, sormaya cesaret edebileceğimden bile emin olmadığım soru da birdenbire ağızımdan dökülür.

"Barone'ların evindeki bombalama olayında parmağın var mı?" Babamın gülümsemesi bir anlığına donar.

Sonra sanki hiç bozulmamış gibi yerine geri döner.

"Bu bir şakaysa, pek anlamadım," diyor, sesi olması gerekenden daha hafif.

"Ya şaka değilse?" diyorum, ima ederek. "Şaka demek istedim."

Babamın kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Tanrım, Naomi. Gerçekten benim böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu söylemedim," diye cevapladım. "Senin bununla *bir ilgin var* mı diye sordum." Leonard geriye yaslandı, ellerini düzgünce kucağında birleştirdi.

"Naomi, gerçekten..."

Garson, elinde menülerle yaklaşır, sanki rahatsız etmekten çekiniyormuş gibi durur. Leonard ona sıcak ve kendinden emin bir şekilde gülümser, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Biraz daha zamanımız var," der nazikçe. Garson başını sallar ve geri çekilir.

Leonard'ın gözleri bana dönüyor.

"Asla bu kadar iğrenç bir şeye bulaşmam. Bunu biliyorsun." "Öyle mi?"

diye soruyorum sessizce.

Sanki sorumla ona rahatsızlık vermişim gibi içini çeker. "Tartışmak için, öyle olduğumu varsayalım," der, başını sallayarak. "Diyelim ki ben gizli bir deli, kan dökücü bir suçluyum..." Soğuk bir gülümsemeyle ekler. "Senin erkek arkadaşın gibi."

Dışlerimi sıkıyorum.

"Bütün bunları varsaysak bile, yine de lanet olası *bir kabineye* atandığım gerçeği ortada, Naomi. Ne tür bir inceleme altında olduğumu anlıyor musun? Barones gibi bir aileyle oyun oynayarak tüm *kariyerimi* riske atacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"Sadece soruma cevap ver," dedim. "Sendika saldırısıyla bir ilgin var mı, yok mu?"

Leonard'ın gözleri bir an için parlar. Sonra nefes verip başını sallar, sanki dünyayı anlamayan bir çocukmuşum gibi.

"Siyaset kirli bir iştir," diyor yumuşak bir sesle. "Artık bunu anlayacak yaşa geldin, Naomi." Gözleri bana dikiliyor. "Ama ben asla, asla, milyon yıl geçse bile Obsidian Sendikası gibi bir grupla işim olmaz."

İçimde her şey donar.

Gerçeklik değişip eğilirken, nabzımın bir an durduğunu hissettim.

Ben "obsidian" demedim. Sadece "sendika" dedim.

Ama o söyledi.

Sanki buz gibi bir bıçak kaburgalarımın arasında kayıyor.

Soğuduğumu hissediyorum, omurgamdan aşağı yayılan titremeyi bastırmaya çalışırken kaslarım geriliyor. Parmaklarım kucağında sıkılaşıyor.

Babam farkında değil gibi.

Sesi yine yumuşuyor.

"Nico ile olan ilişkinin heyecan verici veya *tehlikeli* olabileceğini anlıyorum. Ama bunun kafanı karıştırmasına veya kim olduğundan uzaklaşmasına izin verme. Bak, kiminle çıkıp kiminle çıkmayacağını sana söyleyemem. Ama en azından lanet olası geleceğini düşün! Dans bittiğinde, seni bekleyen yepyeni bir kariyerin olacak."

Dudaklarımı büzüştüğümde, ne demek istediğimi *çok iyi* bilmeme rağmen, bunu kafamın karıştığı için anlıyor.

"Benim kızım olarak ne kadar avantajlı olacağını hayal edebiliyor musun? Soyadımız, gücümüz

"Benim kızım olarak ne kadar avantajlı olacağını *hayal edebiliyor* musun? Soyadımız, gücümüz ve bağlantılarımızla? Yerel seçimleri atlayıp doğrudan ulusal seçimlere girebilirsin, Naomi. Tanrı aşkına, *yirmi beşinde* kongre üyesi olabilirsin. Sana açılacak kapıları bir düşün!"

Tanrım.

O anda, itiraf etmemeye çalıştığım her şeyi görüyorum.

Karşımda oturan adam sadece bir politikacı değil. Sadece kötü bir baba da değil.

O, yalan söylemeyi o kadar iyi bilen bir adam ki, yalan söylediğinin farkında bile değil. Doğru ya da yanlış yok, sadece kendi amaç ve hedeflerine ulaşmak için çizdiği yol var.

Yavaşça peçeteyi katlayıp, dokunmadığım bardağın yanına koyuyorum. Babam hala konuşuyor. Artık dinlemiyorum.

Her zamanki senaryoya geri döndü: siyasi endişeler, babacan hayal kırıklığı, özenli gibi görünen ama nasihat gibi gelen sözler. Bu sevgi değil, halkla ilişkiler provası.

Ayağa kalktığımda nihayet susuyor, kaşları çatılmış.

"Naomi," diyor sessizce. "Aşırı tepki verme. Bunun bir önemi yok."

"Haklısın," diyorum yumuşak bir sesle. "Önemli değil."

Arkamı dönüp geriye bakmadan restorandan çıkıyorum.

Dışarıda hava buz gibi. Kendimi toparlamak için restoranın yanındaki binanın soğuk camına avucumu dayayana kadar ne kadar titrediğimi fark etmiyorum.

Sadece yalan değil. Söyleyiş şekli.

Dönüp amaçsızca yürümeye başlıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama neyden uzaklaştığımı biliyorum.

Mutfakta beni döndürüp, gece geç saatlerde tartışırken göğsünde uykuya dalmama izin veren adamın hala orada olduğunu inanmak *istedim*.

orada olduğuna inanmak istedim.

Ama o gitti. Belki annemle birlikte öldü. O artık
benim babam değıl.

Sadece büyürken inandığım bir başka yalan.

NAOMI

Eve geldiğimde Nico'yu devasa aynalı giyinme odasında buluyorum ve onu gördüğümde içim burkuluyor: mükemmel dikilmiş siyah pantolon, sert ve kaslı gövdesinin her kıvrımına ve çizgisine uyum sağlayan bembeyaz düğmeli gömlek. Gömleğinin düğmeleri yarısı açık, dövme, yontulmuş göğüs kasları görünüyor.

İçeri girdiğim anda gözleri benimkilere takıldı. "Nasıl gitti?" diye sordu.

Gözlerimi kırıpıyorum. "Hmm?"

Dudakları hafifçe gülümser. "Leonard."

Doğru.

Hâlâ ne kadar yakışıklı olduğuna şaşırmış durumdayım. Tıraşlı. Saçları nemli, geriye taranmış. Ve... kolonya.

Seksi görünüyor. Ve her zamanki gibi değil. Bu, siyah kot pantolon ve deri ceket giymiş, karanlık bir köşede düşüncelere dalmış Nico değil. Bu, Armani reklamındaki seksi casus Nico.

"Öyleydi..." Başımı sallıyorum. "Tamam. Senin hayranın değil."

Nico sırtıttı. "Hayal et."

"Ama ona tuzak kurdum," diye ekliyorum üzülererek. "Ve o da tuzağa düştü."

Nico sesimin tonundaki değişikliği fark ederek keskin bir şekilde başını kaldırıyor. "Nasıl oldu?"

"Ona bombalamayla bir ilgisi olup olmadığını sordum ve hayır, *Obsidian* Syndicate'in kim olduğunu bilmediğini söyledi."

Yüzü kararır ve gözleri parlar.

"Gözünü bile kırpmadı," diye devam ettim, sesim titriyordu. "Sadece 'sendika' dedim. Ama o tam adını söyledi."

Nico yaklaşır, çenesi sıkıdır.

"Üzgünüm, Naomi."

Hiç şaşırmış gibi görünmüyor. Bu da benim şaşırdığım için kendimi daha da aptal hissetmememe neden oluyor.

Nico dönüp çekmecelerden birinden bir kravat aldı. Sonra kapının yanındaki askıdan bir ceket aldı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyorum donuk bir sesle.

"Evet." Bana bir bakış attı. "Üzgünüm. Leonard olayını yeni atlattığınızı biliyorum. Ama halletmem gereken bir iş var. İş." Bana dönerek hafifçe sırtıttı. "Sen akşam yemeği için ne istersen sipariş et, güzel bir şarap aç ve ben eve gelene kadar saçma sapan bir şey izle."

Kaşlarım çatıldı.

İş mi? Kolonya mu sürmüş?

Ama hiçbir şey söylemedim, çünkü bunu yaparsam dünyanın en güvensiz kız arkadaşı gibi görüneceğimi biliyordum.

Özellikle de ben onun kız arkadaşı

değilim. Ben... hiçbir şeyim.

Kollarımı kavuşturup ceketini giyerken onu izledim, kumaş vücuduna mükemmel bir şekilde yapışuyordu.

"Ne işi?" diye soruyorum. "Mafya işi mi?"

Bana dönüyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. "Senin ilgilenmene gerek olmayan işler."

Bu, beklediğimden daha çok canımı yakıyor.

"Hey, daha önce neredeydin?" diye soruyorum. "Bu sabah, yani. Uyandığımda."

Hareket etmiyor.

"Sorguya mı çekiliyorum?" diye homurdanıyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Yani, sen her zaman nerede olduğumu biliyorsun. Bu biraz tek taraflı geliyor."

Yaklaşır ve elini çeneme koyar. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşar.

"Sadece mafya işleri," diyor, bu sefer daha nazik bir şekilde. "Seni dahil etmek istemediğim hayatımın bir parçası."

"Neden?"

Gözleri kararır.

"Çünkü sen *iyisin*," diye mırıldanıyor. "Benim karanlık taraflarım için fazla iyisin."

O yatak odasından çıkıp koridora doğru ilerledikten sonra bir an orada kalakaldım. Tam peşinden gitmek üzereyken, arkamda bir mesaj geldiğini duydum

geliyor. Dönüp makyaj masasına bakıyorum, Nico'nun telefonu orada.

Tekrar çalıyor, ikinci bir mesaj ekranı aydınlatıyor.

"Sana gelene kadar bekleyebilir," diye düşünürüm.

Telefonun değil.

Ama sonra kaşlarımı çatıyorum.

O benim günümün *her anını* biliyor, Vaughn gibi arkadaşlarım konusunda çok kıskanç davranıyor, ama ben onun küçük sırlarını *hiç* bilmiyorum?

"Hayatımın bir kısmını sana karıştırmak

istemiyorum." Çeviri: Benim sırlarım olabilir ama

senin olamaz. Telefon tekrar çalıyor.

Bu sefer yanına gidiyorum. Kendime, ciddi bir şey olabilir diye ona vermek için aldığımı söylüyorum. Ama bu çok komik bir yalan.

Ben açıkça onu *gözetliyorum*, yaptığım şey bu.

Telefonu almadan önce tereddüt ediyorum.

Bakmamalıyım. Umursamamalıyım.

Ama bakıyorum, *bakıyorum*. Ve baktığımda, isme kaşlarımı çatıyorum: *Melissa*.

MELISSA

İstiyor musun?

NICO

Çok istiyorum.

MELISSA

Göğsüm sıkışıyor.

Onlar on dakika önce geldi. Sonraki mesajlar ise az önce gelen üç mesaj.

MELISSA

Bayıldım ❤️❤️ Mükemmel bir hediye!
!

MELISSA

Aman Tanrım, sen çok tatlısın😍😍

MELISSA

PS, daha önce geldiğin için teşekkürler. Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini gerçekten biliyorsun.

Ciğerlerim sıkışıyor.

Ekrana bakıyorum, nefes almıyorum, düşünmüyorum, hissetmiyorum bile—
sadece donmuşum.

Her şey mantıklı geliyor. Takım elbise. Kolonya. Belirsiz cevaplar. Gizlilik.

*Daha önce geldiğin için teşekkürler. Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini
gerçekten biliyorsun.*

Kırmızı görüyorum.

"Çünkü sen iyisin. Benim karanlık taraflarım için fazla iyisin."

Görünüşe göre, küçük bayan *Melissa*'da can sıkıcı bir "iyilik" yok.

Parmaklarım telefonu sıkıca kavrarken, içimde yeşil, zehirli bir canavar
kükrüyor.

Ayak sesleri beni irkiltir. Vahşi tarafım dönüp telefonu kafasına fırlatıp cevap
istese de, gerçek ben telefonu hızla makyaj masasına bırakıp, askıdaki kıyafetleri
karıştırıyormuş gibi yaparım.

"İşte burada."

Nico yanımdan geçip telefonunu kapıyor. Temiz, erkeksi, biraz deri kokusu etrafımda dolanıyor, beni kollarına sarıp eğilip öpüyor.

Başımı yana çevirip dudaklarının yanağıma değmesine izin veriyorum.

"Geç geleceğim," diye fısıldadı. "Güzel bir şey sipariş et, unutma."

O dönüp odadan çıkarken sadece başımı sallıyorum, içimde gerçekten korkunç bir fikir duman gibi kıvrılıyor.

* * *

Taksiler çekip gitmeden önce cesaretimi toplayamıyorum.

Sokağın başında tek başıma kalınca, hızla bir çöp konteynerinin arkasına saklanıp, beton duvara yerleştirilmiş sıradan bir çelik kapıdan Nico'nun kayboluşunu izledim. Tabelası yoktu. Işığı yoktu. Sadece bir tuş takımı vardı.

Başlangıçta, hareket etmeden önce tam otuz saniye beklemeyi karar veririm, ancak kapının kapanmaya başladığını fark edince fikrimi değiştirir ve aceleyle hareket ederim.

Tam zamanında kapıya ulaştım ve eski bir kahve fincanını aralığa tekmeledim. Çok yakındı, ama kapı tamamen kapanmadı ve kalbim deli gibi atıyordu.

Gerçekten bunu mu yapıyorum?

Bu aptalca. Muhtemelen mafya işidir, bu da onu takip etmeyi son derece aptalca hale getirir. Ya da aptalca bir poker oyunu ve içeri daldığımda aptal gibi görüneceğim.

Kendi kendine ne olduğunu merak ederek deliye dönersin.

...Ve işte o ses. Kazanan ses bu.

İçeri girdiğim anda sıcaklık düşüyor: soğuk bir hava duman gibi bacaklarımı sarıyor. Duvarlar taştan, eski, pürüzlü ve koridorun hafifçe aşağı doğru eğimli olduğunu hissedebiliyorum.

Kapı kapanmadan önce bir an için, buranın zifiri karanlık olduğunu düşünürüm. Ama kapıya dönmek için geriye doğru dönünce, kapı ağır bir sesle kapanır.

Telefonumu ararken, duvarların hemen yanında zemine yerleştirilmiş loş ışıklar sayesinde oda otomatik olarak aydınlanıyor.

Gözlerim loşluğa alıştıkça iri iri açılır. Kendimi ortaçağ kalesinden çıkmış gibi görünen taş bir koridorda buluyorum, oyulmuş sütunlar ve kurumuş mum mumlarıyla kaplı girintili nişler var.

Ne oluyor?

Topuklarımın yankılanmamasına dikkat ederek sessizce yürüyorum. Uzakta, Nico'nun ayakkabılarının yumuşak sesini duyuyorum ve koridoru kıvrılırken yan tarafına yapışarak onunla aynı hızda yürüyorum.

Sonunda koridor biraz açıldı. Kemerli tonozlar kaburgalar gibi başımızın üzerinde uzanıyordu. Ortam sessizdi, eski bir şeyin uğultusu duyuluyordu.

Aniden, ağır menteşelerden bir kapının açıldığını duyarım. İleri atlarım, sonra Nico'nun ağır, karmaşık oymalı ahşap kapıdan geçmesini izlerken duvara yapışırım. Kapı arkasında sönük bir gürültüyle kapanır.

Koşarak ileri gider ve hemen kapının kolunu denerim. Kilitli.

Kulağımı tahtaya dayadım. Hiçbir şey yok.

Kahretsin.

Çıkmaz

sokak.

Ama...

Nico'nun az önce geçtiği yan kapının ötesindeki koridora bakıyorum. Çıkmaz sokak *değil*. Koridor bir sonraki virajda kıvrılarak devam ediyor.

Ve yumuşak, boğuk sesler duyuyorum.

Devam ediyorum.

Koridor etrafımda daralıyor, sonra tekrar genişliyor. Hava ısınmaya başlıyor, kokulu... Belki tütün kokusu.

Sonra ışık değışir. Önümdeki bir dizi kemerden yumuşak turuncu-altın rengi bir ışık süzölür, alev gibi titrer.

Son kemerden geçtiğimde nefesim kesilir. Bir katedralin içindeyim.

Gerçek bir katedral gibi.

Gotik kemerler, başımın üstündeki gölgeli tonozlara uzanıyor. Arkadan aydınlatılmış vitray pencereler duvarlar boyunca parılıyor. Asmalar ve kemiklerle oyulmuş sütunlar, altın varakla çizilmiş tavana uzanıyor.

Mekanın en ucunda, siyah ve altın rengi beş yüksek sırtlı tahtın bulunduğu büyük bir kürsü var. Tahtlar boş.

Ama nefesimi kesen bu değıl.

İnsanlar.

Onlarca, belki daha fazla insan var. Hepsi maskeli. Hepsi zarif. Hepsi farklı derecelerde çıplak.

Bazıları kadife şezlonglarda uzanmış. Diğerleri ipek örtülü kanepelerde dinleniyor. Vücutlar köşelerde birbirine dolanmış, taş duvarlara bastırılmış, oyulmuş bankların üzerine uzanmış. Çiftler, üçlüler, hatta bir... dört kişinin aynı anda birbirinin tadını çıkardığı her neyse.

Ciltler mum ışığında parlıyor. Eller dolaşüyor. Ağızlar buluşuyor ve mekan, yumuşak kadınsı inlemeler ve derin, erkeksi homurtularla titriyor.

Ne.

Ne.

Siktir.

Kemerin gölgesine sıkışıp sadece *izliyorum*.

Venedik tarzı altın bir maske takmış bir kadın, benzer bir maske takmış bir erkeğin üzerine oturur. Kadın onun üzerinde sallanırken, adamın elleri kadının uyluklarını kavrar. Üçüncü bir maskeli figür — sanırım başka bir erkek — onların arkasında diz çökmüş, ağzını onların vücutlarının arasına sıkıştırmış.

Burada olmamalıyım. *Kesinlikle* burada

olmamalıyım. Burası ne lan? Lanet olası bir seks

kulübü *mü? Nico içeri girip gitmiş.*

Duvara tutunuyorum, boğazıma kusmuk geliyor. Göğsüm ihanet, aşağılanma ve *öfkenin* karışımıyla sıkışıyor.

Siktir et onu. Eğer kaçıp lüks ve sefahat içinde, başkalarının vücutlarında, hatta belki de bu siktiğimin Melissa orospusunda kendini kaybetmek için bunu yapması gerekiyorsa, *siktir et. Onu.*

Ama henüz gitmiyorum, daha fazlasını görmeden gitmeyeceğim.

Hızla geri dönüp, kimse fark etmeden katedralden çıkıp koridora giriyorum.

Göğsüm inip kalkıyor. Kalbim deli gibi atıyor. Her şeyden çok, tehlikeden, heyecandan ve arkamdaki seks seslerinden daha çok, kendimi *açığa çıkmış* hissediyorum.

Maske takmayan tek kişi benim. Üstelik dışarıdaki herkes muhteşem resmi kıyafetler ve belirsiz bir şekilde Antik Yunan veya Roma tarzı giysiler giymiş. Ben ise hala eteğim ve ipek bluzumla, iş yemeğine geç kalmış gibi görünüyorum. Biri bana birkaç saniyeden fazla bakarsa, buraya ait olmadığım apaçık ortada olacak.

Nico'nun az önce geçtiği kapının önünden geçiyorum.

Hala kilitli. Ama bu sefer, muhtemelen ana salondaki insanların seslerine dikkatim dağıldığı için daha önce fark etmediğim, karşısında başka bir kapı olduğunu fark ettim.

O kapı açılıyor.

Vay canına.

İçerisi spa gibi, ya da lüks, zarif bir soyunma odası gibi. Her duvarda yaldızlı aplikler parlıyor. Havada hafif bir yasemin ve bal kokusu var, ve fayanslı koridorlar duşlara, buhar odalarına ve kim bilir başka nelere açılıyor.

Sonra uzak duvara bakıyorum ve kalbim duruyor.

Orada, dışarıdaki kadınların giydiği gibi elbiseler ve kostümler asılıydı. Siyah ipek. Altın işlemeler. Deri kayışlar ve ince, parıldayan zincirler. Üstlerinde, zarif metal kancalara asılı maskeler vardı: sade, altın rengi, belli belirsiz Venedik tarzı.

Askıların arasında yavaşça ilerliyorum, parmaklarım elbiselerin, dantelli korselerin ve yaka parçalarının üzerinde geziniyor. Bir tanesi özellikle dikkatimi çekiyor: hiç giymediğim kadar kısa, *müstehcen* bir siyah elbise. Boynun arkasında dolanıyor, minicik kayışlar göğüslerin üzerinde zar zor duran siyah ipek parçalarını tutuyor, dekoltesi o kadar derin ki, eminim göbek deliğimi görebilirsiniz.

Düşünmeden, elime alıp bir perdenin arkasına saklanıyorum.

Dışarı çıktığımda kendimi tanıyamıyorum. Sadece maske taktığım için değil.

Saçlarım açık. Omuzlarım çıplak. Vücudum... dönüşmüş. Çok *seksi* görünüyorum.

Kızarak, bir çift altın renkli bantlı sandalet ve kalçalarımı saran ince altın bir kuşak alıyorum.

Bunu yapmamalıyım.

Çok geç.

Katedrale geri girdiğimde kimse bana iki kez bakmıyor.

Artık maskenin ardında sıradan bir insanım. Kalbim göğsümde çarparak atsa da.

Yavaşça yürürken, bakmamaya çalışırken, yumuşak kahkahalar ve enfes inlemeler mekanı dolduruyor.

Kaslı, dövme bir adamın gözlerine bakınca yüzüm kızarıyor. Adam, önünde diz çökmüş kadının koyu renk saçlarına parmaklarını dolayarak inliyor. Kadın sadece şeffaf, altın rengi bir tül etek giymiş, eli bacaklarının arasında, dudakları adamın penisini sarmış.

Başka bir çift kadife şezlongda, adam kadının bacaklarından birini havaya kaldırmış, arkadan ona giriyor.

Kahretsin.

Her duvar, her kanepe, her gölge bir günah eylemi barındırıyor.

Yürümeye devam ediyorum, etrafa bakınıyorum, bir yandan Nico'yu bulmaya çalışırken, bir yandan da onu bulmaktan korkuyorum.

Aniden, yüksekte gelen düşük bir çan sesiyle irkiliyorum.

Bir kez. İki kez. Üç kez. Tüm

katedral sessizleşiyor.

Kahkahalar yarıda kesilir. Hareketler durur. Kafalar neredeyse aynı anda odanın uzak ucundaki yükseltilmiş kürsüye döner ve üç saniye önce sevişmekte olan insanlar durur, kıyafetlerini düzeltir veya giyinir.

Tahtların arkasında bir kapı açılır.

Beş kişi odaya adım attığında kalbim ağzıma gelir.

Uzun boylu, iri yapılı adamlar, şık, özel dikim siyah takım elbiseler giymişler. Ama nefesimi kesen *maskeleri*.

Bir köpek. Keskin, vahşi boynuzları olan bir boğa. Bir tür kuş, belki bir karga? Bir kurt. Ve son olarak, devasa boynuzları olan bir geyik.

Tanrılar gibi hareket

ediyorlar. Krallar gibi.

Yırtıcı hayvanlar.

Kalabalık, podyumun önündeki taş alanın etrafında yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyelerde yerlerini bulmak için ileri doğru akıyor. Ben de onlara katılıp arkada duruyorum.

Maskeli tanrılardan biri, köpek, öne çıkıyor.

"Kara Mahkeme oturumu başlıyor," diyor derin, boğuk bir sesle. Dönüp, kapının yanında duran, tamamen siyah giyinmiş ve sade maskeler takmış iki adama başını sallıyor.

"Sanıkları getirin." Evet.

Burada olmamalıyım. *Hiç.*

NAOMI

KATEDRAL SESSİZ— Gergin bir sessizlik, ıgık atmadan önce nefesini tutmuş gibi.

Herkes hareketsiz, hayvan maskeleri takmış beş adam kürsüye otururken ve birbirlerine sessizce başlarını sallarken, beklentiyle kürsüye dönük duruyor.

Bütün atmosfer tuhaf bir şekilde saygı dolu, ve bunun nedeni gerçek bir katedralde olmamız değil.

Yan kapı gıcırdayarak açılır ve iki maskeli muhafız bir adamı ne iter.

Asyalı, kırkların sonlarında bir adam. Saçları geriye taranmış, omuzları geniş, yanağında uzun bir yara izi var, elleri önünde bağlı. Maskesi yok.

Kalbim hızla çarparak etrafa bakıyorum.

Nico nerede *lan*? Ve bu boktan durumla ne alakası var?

Bağlı adam kalabalığa alaycı bir şekilde bakıyor, korkmuş değil de sinirli görünmeye alışıyor. Pek inandırıcı değil.

Köpek maskeli adam öne eğiliyor.

"Han Jiang," diyor. Çakıl taşları gibi kalın sesi odayı ürpertir. Han alaycı bir şekilde gülüyor. "Lanet olası tiyatronu kes."

"Sen, New York Jamaika Sendikası'nın lideri Desmond Robinson'la kan bağına aykırı bir eylemde bulunduğun için suçlanıyorsun," diyor Köpek Maskeli adam alaycı tavrını görmezden gelerek sakın bir sesle.

"Ben sadece artık işime yaramayan bir anlaşmadan çıktım," diye cevaplar Han, sakın bir şekilde. "Desmond bunu benim adamlarla halletsin ya da siktirip gitsin. Bu iş böyle."

Maskeli kalabalıkta bir dalgalanma olur.

Köpek maskeli adam başını eğdi. "Maalesef o kadar basit değil, Han. Kan bağı kuralları nasıl işler, hepimiz biliyoruz. Bu, yeraltı dünyasının *tek* kırılmaz para *birimidir*. Ama sen onu bozdun."

Han güler. "Umurumda değil. Ben kendim ve ailem için en iyisini yaparım, tıpkı siz piçler gibi."

Karga ya da kuzgun ya da her ne haltsa o kuş maskesi takmış adam ayağa kalkar, boynunu çevirir, dövme parmak eklemlerini çatlatır.

O an beni donduran bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Desmond'un kuzeni Jamal öldü," diyor Kuş Maskeli. "*Senin* emrinle *senin* emrinle Desmond'un üzerine ateş açtığında öldürüldü."

Han gözlerini devirir. "Seni bilmem ama *benim* yaşadığım ve iş yaptığım yer tehlikeli bir yer. Ateşkesten söz edilmez. Anlaşmalar değişir. Hayat böyle."

Kuş Maskesi yavaşça başını sallar. "Ateşkesi bozulur, evet. Ama kanla mühürlenmiş bir ateşkes, her iki taraf için de *bozulamaz bir yemindir*. Tekrar söylüyorum, bu yeraltı dünyasının sahip olduğu ve hepimizin bozulamayacağı ve bozulmayacağı konusunda hemfikir olduğumuz *tek* değerdir."

"Oops," der Han alaycı bir şekilde.

"Sözleşmeyi sen imzaladın," diye devam eder Bird Mask, sesinde keskin bir tonla. "*Kanla* yemin ettin. Onu bozmayı sen seçtin. Ve şimdi, bu seçimin bedelini ödeyeceksin."

Bekle.

İçimde bir şey dalgalanıyor ve tiz bir ses çıkarıyor, sanki kafamın içinde bir uyarı zili çalıyor. Aniden yüzüme bir tokat gibi çarptığında nefes alamıyorum.

Maske sesini boğduğu için biraz zaman aldı, ama o sesi *tanıyorum*.

Ritim. Ton. Arkasında yatan karanlık güç. Ve o anda, dünya eğilirken geri kalan parçalar birdenbire korkunç yerlerine oturur.

Dövmeli eller ve boyun.

Daha önce giydiğini gördüğüm takım elbise

ceketi. Kuş maskeli adam, *Nico'nun* babası.

"Yargı zamanı geldi," diye Nico sessizce homurdanır. Köpek maskeli adama döner. "Hound?"

"Suçlu," diyor Köpek Maskeli adam kolayca.

"Suçlu," diye Nico, sırtımdan aşağıya doğru kayan, kalbimin atışını hızlandıran bir sesle homurdanır.

Kurt maskeli adam başını sallar. "Suçlu," der neşeyle.

"Suçlu," boğa maskeli adam da ekledi.

Geyik Maskesi başını sallar. "Suçlu," diye mırıldanır, sesi biraz ürkütücü, neredeyse ruhani bir tondadır.

Nico'nun Hound dediği adam Han'a döner, sesi sabittir.

"Yargılandınız."

Sonunda, adamın yüzündeki sırtış kaybolur. "Bekle. Ne hakla?"

"Bu mahkemenin yetkisiyle," der Nico sert bir şekilde.

"Hayır, siktir et!" diye bağırır Han. "Siktir git sen de *bu iş de!* Desmond'u telefona ver. Bu meseleyi erkek erkeğe hallederiz..."

"Savaş mı, kaçış mı?"

Han gözlerini kırpar, Nico otururken ve kurt maskeli adam kürsüden ona sarkık bir bakışla bakarken, sözleri ağzından çıkmaz.

"N-ne?"

"Dövüş dedim..." Kurt, sesi kötülükle dolu bir şekilde homurdanır, dönüp siyah kadifeyle örtülü ve silahlarla dolu alçak bir masayı işaret eder.

Bıçaklar. Beyzbol sopaları. Baltalar. Zincirler. Çekiçler.

Ne oluyor lan?

"Ya da *kaç*," diye bitirir kurt. Diğer eliyle kalabalığın ötesinde, sadece loş mum ışığıyla aydınlatılmış bir koridora açılan taş kemeri işaret eder.

Han'ın yüzü bembeyaz olur. "Desmond'u... Desmond'u çağır," diye boğuk bir sesle söyler. "Ne isterse yapalım, bu işi düzeltmek için..."

"O aşamayı çoktan geçtik," boğa homurdanır.

"Kuralları biliyorsun," der kurt, sesi hafif, hatta şakacı. "Karmaşık değil. Koş ya da kanaman.

Han masaya bir göz attı. Sonra dönüp kemere baktı. "Orada ne var lan?"

"Bir çıkış yolu," diye kurnazca mırıldanır kurt. "Belki," diye ekler.

Han yutkunur, başını sallar. "Oraya girmeyeceğim." "O zaman savaş!"

der kurt neşeyle. "Silahını seç."

Han masaya bakarken bir gardiyan yaklaşp bileklerini keser. Titrek bir nefes alır, yüzü sertleşir. "Siktir et," diye mırıldanır. "Bıçaklar."

Kurt, başını hafifçe eğerek kürsüden iner. Psikopat. Yırtıcı.

"Bunu söylemeni *umuyordum*."

Bir gardiyan Han'a kocaman, parlak bir av bıçağı uzattı, sonra aynı bıçağın ikizini kurda uzattı.

Ağzım kurudu. Nefes almakta zorlanırken sinirlerim gergin.

Bu ne lan?

Dönüp Nico'ya bağırarak, ona benim olduğumu ve çok korktuğumu söylemek istiyorum. Ama olduğum yerde donmuşum, bıçaklı iki adamın birbirlerini çevrelemesini izliyorum.

Olay, çok hızlı geliyor.

Acımasızca.

Kurt insan gibi dövüşmüyor. Vahşi bir hayvanı izlemek gibi: akıcı ve acımasız. Han'ın bir darbe indirmesine izin veriyor, sonra da ani bir tekmeyle onu şaşırtıyor. Han'ın bacağı doğal olmayan bir şekilde yana doğru çekilip yüksek bir ses çıkarınca, ben ve kalabalığın çoğu keskin bir nefes alıyoruz.

Tanrım.

Kurt, bıçağının ucunu Han'ın ön koluna sürterek derisini yırtıp ayaklarının altındaki taşlara kan sıçrattırken Han çığlık atar. Han dizlerinin üzerine çökerken bıçağı yere düşer.

Kurt pes etmez: Han'ın boynuna arkasından kolunu dolayarak onu çığlık atarak yerde sürükler ve kalabalığın önüne getirir.

Bu delilik. Saf, vahşi

bir delilik.

Sanki kıyamet filmindeymişim gibi hissediyorum, kurt kolunu çekerek Han'ın başını geriye doğru zorlayıp boğazını ortaya çıkarırken savaş lordu adaletini izliyorum.

Bıçağı Han'ın boğazına dayadı.

Gözlerimi kaçırıyorum, ama bıçağın Han'ın boğazını tek bir keskin hareketle kesmesini görmemek için yeterince hızlı değilim.

Tanrım...

Kan fışkırıyor, kalabalık nefes nefese, çığlık atıyor—bazıları dehşet içinde, diğerleri ise mest olmuş, orgazmik bir röntgencilik içinde.

Geriye sendeleyerek, tüm vücudum titreyerek geri çekildim.

Nico, maskeli, hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturuyor, ceset yere düşerken.

İşte onun parçası olduğu şey bu.

Benden sakladığı şey.

Bacaklarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor.

Kalabalıktan uzaklaşıp, titreyen koridora açılan runik yazıtlarla süslü taş kemerin gölgesine karışıyorum.

Kurt maskeli adam buna "çıkış yolu" demişti. Öyle olsa iyi olur.

Kimse benim kaçtığımı görmüyor. Koridorda tökezleyerek ilerlerken, hala arkamdaki gotik katedral manzarasına bakıyorum. Sonra dönüp *koşmaya başlıyorum*.

Topuklarım taşlara yüksek sesle çarpıyor ama umursamıyorum. Nefesim kısa ve hızlı, koşmaya devam ediyorum, ta ki aniden bir duvara çarpmaya kadar. Koridor sol ve sağa ayrılıyor.

Oh, lanet olsun.

Burası çıkış değil.

Bu bir labirent.

Ama katedraldeki katliama geri dönemem. Körü körüne sola seçiyorum ve o yöne koşuyorum. Sonra sağa. Sonra yine sağa, ardından sola.

Panik beni sarmaya başlıyor.

Her dönüş aynı görünüyor: kemerli tavanlar, titreşen ışıklar, her köşeyi döndüğümde üzerime yaklaşıyormuş gibi hissettiren taş duvarlar.

Burada hava daha soğuk. Daha kuru.

Durup yavaşça daire çizerek, geldiğim yolu hatırlamaya çalışıyorum, ama nafile. Korku tüm vücudumu sarar.

Aniden, omurgam dikleşir ve tüylerim diken diken olur.

Ayak sesleri.

Onların yönüne doğru dönüp kulaklarımı kesiyorum, sonra panik aniden içimi kaplıyor.

Hayır, ayak sesleri

değil. Biri *koşuyor*.

Hızlı. Yaklaşıyor.

Tanrım.

Tekrar koşmaya başlıyorum, sola, sağa, başka bir koridora, sonra yine sola...

Duvara çarparak duruyorum.

Çıkmaz sokak.

Diğer yöne koşmak için hızla dönerim...

Ve karanlıkta bir gölge üzerime atıldığında *çığlık atıyorum*.

Bir vücut bana sertçe çarpar, maskemi yırtıp çıkarır, beni döndürür, yüzümü duvara çarpar, sırtıma sertçe bastırır.

Bir el boğazımı sıkıyor, adrenalin napalm gibi vücudumda patlıyor.

"Burada *ne* halt ediyorsun?" diye bir ses kükrer. Nefesim

kesilir.

Donup
kalırım.

Nico.

Eli hala boğazımda, sıkıyor, sadece *tutuyor*. Sanki kaybolmayacağıma güvenmiyor ya da beni bırakacağına güvenmiyor gibi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tekrar homurdanıyor, sesi daha da keskin ve derinleşiyor.

"Ben..." Sesim kesildi. "Gördüm..."

"*Her şeyi* mi?" diye benim yerime o

tamamladı. Başımı salladım.

Sert vücudu arkamda öfkeyle kasılır. *Açlıkla*.

Ve sonra... hissediyorum.

Onun keskin baskısı, kalın ve büyüyen, pantolonunun üzerinden kıvrımlarıma sertleşen.

Nefesim kesilir ve hain bedenim canlanır. Onu

tanıyorum. Ona ihtiyacım var.

Ona o kadar aşına olmak ki, o yaklaştıkça onu arzulamak. Beni içten dışa çözmek.

Ama sadece o duyguyu içimi içinde içimde içimde, daha daha karanlık, *öfkeli* bir şey, onu söndürmek için kara bir bulutla kükrer.

"Bana dokunma lan."

Sözcükler, ona karşı gergin bir şekilde dururken sıkı sıkı kapalı dişlerimin arasından tıslar gibi çıkar. Beni duvara yapıştıran ağırlığını kaldırmaya çalışır gibi geri itiyorum. Ama o kıpırdamıyor, bir santim bile yerinden oynamıyor. Eli boğazımda sıkı sıkı dururken, diğer eli başımın yanındaki duvara vuruyor.

"*Dedim* ki," diye boğulurum, onun tutuşunun altında kıvranarak. "Bana dokunma!" Bir duraklama olur. Titreyen, titreşimli bir sessizlik.

"*Affedersiniz...*"

"Bu gece giyinmişsin," diye bağıyorum, hala duvara dönük, eli boğazımda ve acı verici derecede tanıdık vücut ısısı bana baskı yapıyor. "*Kolonya* kokuyorsun."

"*Sana söyledim,*" diye hırladı. "İşim vardı..."

"Yoksa Melissa'yla mıydın?" diye öfkeyle patladım. "Ya da başka bir metresi mi vardı?!"

Nico hareketsiz kalır. Ama sonra, içinden çıkan kısa, karanlık kahkaha beni öfkeden çığlık atmaya zorlar.

"Başka birini *sikmek* için giyindim sanıyorsun?"

Ona karşı iterek duvardan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama eli başımın yanındaki taşa çarpıyor ve beni hapsetmiş gibi oluyor.

"Telefonunu *gördüm* lan," diye bağırırım. "Uydurma bir şey yapıyormuşum gibi davranma..."

"*Bu,*" diye hırıldıyor ve kasları bana karşı sıkıca ve öfkeyle gerilince irkiliyorum. "Melissa'yla konuştuğum şey buydu," diye öfkeyle bağıyor, serbest eliyle cebinden telefonunu çıkarıp yüzüme tutuşturuyor.

Ekran, beni duvara sıkıştırdığı taş koridorun loş ışığında parlak bir şekilde parlıyor. Ama gözlerim parlaklığa alıştıkça, baktığım görüntü netleşiyor.

Kadife astarlı bir vitrin kutusunun içinde, yıpranmış, eski görünümlü soluk saten pointe ayakkabılar ve üzerinde eBay listesi gibi bir başlık yazıyor:

Pierina Legnani'nin Odette/Odile ayakkabıları – 1895 İmparatorluk Balesi
– Petipa/Ivanov

Beynim durdu.

Pierina Legnani, *hala* tüm zamanların en büyük balerinlerinden biri olarak kabul edilen İtalyan bir balerindi. 1895 yılında, tarihin en büyük koreograflarından Marius Petipa ve Lev Ivanov tarafından koreografisi yapılan, yeni revize edilmiş *Kuşu Gölü'nün* ünlü İmparatorluk Balesi prodüksiyonunda Odette-Odile ikilisini canlandırdı.

"Ben... *ne*?" diye kekeliyorum.

"Melissa emekli bir dans öğretmenidir ve şu anda nadir balet antikaları için komisyoncu olarak çalışıyor," diye homurdanır. "Bianca beş yaşındayken ona ders vermişti. Neredeyse *seksen* yaşında, bilgin olsun."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Sanki konuşamıyorum.

"Madem casusluk yapıyordun," diye Nico kulağıma fısıldadı. "Muhtemelen onu görmeye gittiğimi biliyordur. Beni *çok tatlı* bulduğunu. Hediye *çok sevdiğini*..."

Nefesinin keskin kokusu boğazımı kesen bir bıçak gibi hissedince titriyorum.

"Bale ayakkabıları," diye sıkıca homurdanıyor. "Bu arada, onları *senin için* aldım." Hareketsiz kalıyorum. Zaman bir an için durmuş gibi.

"*Sürpriz*," diye mırıldanır.

Aman

Tanrım

... *NE*?

Yüzü benimkine yaklaşır, sesi artık ölümcül bir fısıltıya dönüşür. "Sen varken başka bir kadına bakabilir miyim sanıyorsun?" Nefesim yine kesilir.

Kalbim yerinden çıkacak gibi.

Çünkü çılgılık atmak istiyorum. Özür dilemek istiyorum. Kendimi onun kollarına atmak istiyorum.

Ama sonra sesi değişiyor.

Karanlıklaşıyor.

Tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

Bana daha sertçe bastırıyor, kalçalarımı duvara sıkıştırıyor, nefesi kulağımda sıcak ve keskin.

"Sana hayatımın bu kısmının sana göre olmadığını söylemiştim," diye homurdanıyor, sesi kadife üzerinde sürtülen jilet gibi. Sırtıma daha sert bastırıyor ve sert vücuduyla beni duvara yapıştırıyor. "Sen bunun için çok *iyisin*," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Elini çaldığım elbisenin eteğinin altına soktuğunda nefesim kesildi.

"Ben... *ben değilim*," diye kırık bir fısıltıyla inledim.

"Hayır," diye nefes nefese, boğuk bir sesle söylüyor. "Artık değilsin."

Parmakları iç çamaşırlarımın danteline takılır ve onu dizlerime kadar yırtıp indirir. Uyluklarımı ayırıp, elini bacaklarımın arasına zorla sokarken, külotumun bacaklarımın etrafında gerilmesiyle inlerim.

"*Kötü kız.*"

Zaten utanç verici bir şekilde ıslanmıştım, az önce gördüklerim ve yaşadıklarım göz önüne alındığında bu çok kafa karıştırıcıydı. Ama sanki beynim kısa devre yapmıştı. Sanki

Az önce tanık olduğum Şey kadar kırık, mahvolmuş ve ıldırımıŐ gibiydim.

Ne kadar uđraŐsam da kendimi korkutamıyorum, dehŐete dűŐemiyorum, hissizleŐemiyorum.

Avuç ilerim soğuk taş duvara yapışıyor, kendimi durduramadan sırtım kavisleniyor.

Nico sertçe fermuarını açar. Ses beni inlemeye başlar.

Sonra, hiç uyarı yapmadan, kalçalarımı kavrar ve kocaman, Şişmiş penisinin her santimini arkadan içime sokar.

Sertçe.

ıđlık atıyorum, alnım duvara çarpıyor ve o, sonuna kadar gűműlű halde hareketsiz kalıyor.

"Bunu mu istedin?" diye bağırır. "Benim ne olduğumu gűrmek mi? Bunun bir *parçası* olmak mı?" Cevabım bir inilti.

Bir hıçkırık.

Sadece onun duyduğu bir ığlık.

Bana acımasızca, vahŐice, *tűketic* bir Őekilde vuruyor. Bacaklarım titriyor. Parmaklarım taŐa sűrtűnűyor, tutunacak bir yer arıyor.

"*Siktir*, bebeğim. Benden kaçtıktan sonra amın daha da daralmıŐ. *GeniŐle* benim için, bebeğim. O amcığın beni sıkıp boğsun, iyi bir sikik fahişe gibi."

enem gevŐiyor, baŐım dűnűyor, gűrűŐűm bulanıklaŐıyor. Duvara yaslanıp nefes nefese kalıyorum, Nico beni bir hayvan gibi sikiyor— sert, kaba, acımasız. Elini uzatıp elbiseni yarıya kadar yırtıyor, askılarını koparıp yere dűŐűrűyor. Gűđűs uçlarım sertleŐiyor ve sert taŐa bastırıldıklarında çıđlık atıyorum. Elleri beni hırpalıyor, imdikliyor ve yuvarlıyor.

Sikini tekrar tekrar içime sokarken meme uçlarımı emiyor, her şey sıkılaşılmaya başladığında beni bir uçuruma sürüklüyor.

"Dinle şunu—benim için çok ıslak, çok açgözlü. Zaten benim sikimin üzerine boşalacaksın, değil mi bebeğim?" Titreyerek, kulak mememi sertçe ısırırken hevesle inliyorum. "*Benim kocaman sikimi berbat edeceksin*, değil mi?"

Haklı.

Zaten boşalmak üzereyim.

Her şey: tanık olduğum her şeyin çılgınlığı, dokunuşlarının ve itişlerinin sertliği, beni duvara karşı *sahiplenme* şekli, içimdeki çılgınlığı ateşleyen sert ve hızlı vuruşları.

Bir çığlık atarak sırtım keskin bir şekilde kavislenir, bacaklarım kasılır ve vücudum zevkten kıvrılır. Nico beni sıkıca tutar, beni duvara sertçe bastırır, güçlü, derin itişlerini hiç yavaşlatmaz... ve kendimi onun etrafında parçalanırken hissedirim.

Orgazm içimde patlarken, kulaklarımı onun ve benim inlemelerimiz doldurur.

Nico, nefes alıp verirken kısa bir süre yavaşladı. Sonra kalın penisini içimden çıkardı ve beni boşlukta bırakarak.

"Kuralları çiğneyen yaramaz kızlar o kadar kolay kurtulamazlar," *diye* karanlık bir sesle mırıldanıyor. "*Tabiri caizse*."

Elleri kalçalarımı kavrar, parmakları etime gömülür. Kalçalarımı ayırmaya başlar ve sikinin kaygan, şişmiş başının amımdan yukarı doğru çekildiğini hissettiğimde gözlerim açılır.

"Nico—!" diye nefes nefese bağıyorum.

"Beni şimdi *burada* alacaksın. Aynen böyle. Duvara yaslan, seni pis küçük sik başı."

Gözlerim şişer, ağzım gevşer. Onun tükürdüğünü duyarım—lanet olası tükürük—ve sonra kıcıma damladığını hissedirim, orada sikiyle arka deliğime sürer.

Onun *tükürüğünü* ilk kez kıcımı sikmek için kayganlaştırıcı olarak kullanmak çok aşağılayıcı olmalı. Kendimi değersiz ve ucuz hissetmeliyim.

Belki de öyledir.

Öyleyse neden bacaklarım heyecandan titriyor? Neden vücudum titriyor, meme uçlarım duvara yapışmış, uyluklarım yeni bir kayganlık dalgasıyla kaplanmış?

"İyi bir kız gibi sikimi kıcına alacaksın, Naomi."

Onun kaygan sikini yukarı aşağı sürttüğünü, başını kıcımın imkansız derecede sıkı halkasının üzerinde kaydırıldığını hissedince omurgam sertleşiyor.

Asla sığmayacak. O

çok büyük.

Bunu daha önce hiç yapmadım.

Daha önce hiç *istemedim* bile. Ama şu anda, duvara yaslanmış, onun benim son parçamı almasını beklerken, uçmuş durumdayım ve bu kadar ham, yanlış ve *kirli* bir şeyin verdiği adrenalin ve beklenti beni acıyla dolduruyor.

İtiyor. Sıkı deliğime baskı artıyor ve kulaklarımda duyduğum inleme sesinin *bana* ait olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Bunu
arzuluyorum.

Çaresizce
istiyorum.

Açıklayamadığım acımasız, karanlık bir şekilde buna *ihtiyacım var*.

"*Sik beni...*" Nico'nun kalın sikinin küçük deliğine girmesiyle boğuluyorum.

Arkamda inliyor ve tekrar kıcıma tükürüyor. Titriyorum, kalın sikinin kık deliğine kayganlığı yaydığını hissedip tekrar içeri girmeye başladığını hissedince inliyorum.

"Siktir git," *diye* bağırdı.

"*Sert*," diye ağlayarak, tırnaklarım duvarı çiziyor.

"*Nerede?*"

Oh, Tanrım.

"*Kıçım...*" diye fısıldarım, o içeri girmeye başlayıp daha fazla baskı uygularken nefesim kesilir. "*Kıçımı sertçe sik...*"

Aniden, başı halkamın içinden geçer.

Çılgılık atıyorum, çenem sıkışıyor, yüzüm acı ve zevk dalgaları arasında çöküyor.

O çok *büyük*, sanki beni sınırlarımdan ötesine zorluyor, sanki beni ikiye bölecekmiş gibi.

"Nico—"

"İşte böyle, bebeğim," diye inliyor, eğilip omzumu sertçe ısıyor, beni nefes nefese bırakıyor. "Sadece rahatla ve iyi bir kız gibi sikimi kıcıma al."

Biraz daha içeri giriyor ve gözlerim geriye dönüyor, kırmızı ve siyah bir sis gerçekliğimi kaplıyor.

Çok güzel.

Acıtıyor.

Daha fazla istiyorum.

Nico şişman sikini daha derine itiyor.

Acı, sıcaklık ve hayal bile edemeyeceğim bir dolgunluk.

Beni her santimimle ele geçiren gücünden nefes alamıyorum.

Daha derine giriyor ve ben çığlık atıyorum, eli ağzımı kapatıyor. Daha derine, daha derine... Sikini her santimini kıcıma sokarken sonsuz gibi geliyor, ta ki aniden gözlerim açılana ve ağzım açık kalana kadar, ağır taşaklarını amımda hissediyorum.

Tanrım. Siktir.

Yanıyor. Acıyor. İçimde bir şey kırılıyor.

Ama beni gözyaşlarına boğan acı değil. Onun inlemesi... Alçak, zafer dolu, sanki sonunda eve dönmüş gibi.

Ağzı kulağıma değiyor. "Hissediyor musun?" diye homurdanıyor. "Bu senin sonun."

Dizlerim titriyor. Tırnaklarım duvara çiziliyor. Kalın sikini yavaşça içimden çekiyor, kıcım onun etrafında sıkıca büzülüyor. Sonra, sadece başı içerideyken, tekrar içeri girmeye başlıyor ve boğazımdan düşük, gırtlaktan gelen bir inilti koparıyor.

Aniden, acı başka bir şeye yer açacak kadar erimeye başladı, karanlık, müstehcen ve elektrikli bir şeye.

Zevk.

Kalçalarım biraz geriye doğru itiyor.

Eli ağzımdan boğazıma kayıyor.

"Sikimi kıcına çok uslu bir kız gibi alıyorsun, Naomi," diye inliyor. "Beni günlerce burada hissedeceksin, balerin. Her adımında ne kadar benim olduğunu hatırlayacaksın. Bu küçük fahişe sikik delik beni bekliyordu, değil mi?"

Hiç gitmediğim yerlere götüren zevk ve acının karışımı içinde boğuluyorum.

Konuşamıyorum, nefes

alamıyorum. En çok da *daha*

fazlasını istiyorum.

Nico memnuniyetle isteğimi yerine getiriyor. Beni ciddiyetle sikiyor. Onun adını inleyerek daha fazlasını istiyorum. Kalçalarımı kavrayıp daha sert, daha hızlı, daha derine vuruyor, ta ki vücudum titreyip kıvrılana kadar.

Boşalacağım.

Onun sikiyle kıcımda boşalacağım.

"Baksana sana, bebeğim. Ne pis bir anal fahişe. Böyle boşalacaksın, değil mi? Açgözlü küçük şey, o arka deliğinle sikimi sıkıp amını kışkandırırıyorsun."

İtmeleri sertleşiyor. Nefesi düzensizleşiyor. Tüm

gerçekliğim değişiyor ve bulanıklaşıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı Nico kulağıma, sikini kıcıma derinlemesine sokarken. "Çok iyi alıyorsun. *Çok iyi bir kız* gibi alıyorsun."

Tetiği çekmek gibi. Sözler dudaklarından çıkıp kulağıma fısıldadığı anda, tüm vücudum kıvrılır ve parçalanır.

Boğazımdan çıkan ılık, hem kutsal olmayan bir birleşme hem de en tatlı kurtuluş. Tüm vücudum spazmlar geçiriyor, orgazm içimde patlarken tırnaklarım taşa akılıyor.

Nico'nun inlemelerini duyarken dalga dalga orgazm beni vuruyor. Bir eliyle kalçamı sertçe kavırıyor, diğer eliyle saçlarımı tutuyor ve taşaklarına kadar içime girerken sırtımdaki kaslarını sertçe sıkıyor.

Sonra sıcak menisini kıcıma pompalıyor, derime karşı homurdanıyor ve ikimiz de taş duvara yığılıyoruz.

Beni bırakmıyor. Sadece beni orada tutuyor, kolları göğsümü sarıyor, nefesi boynuma sıcak geliyor.

Sonunda hareket ettiğinde, beni nazikçe döndürür, alnını alnıma bastırır. Sonra beni sert ve şiddetle öper.

Sanki bir şeyi mühürler gibi.

"*Benim*," diye mırıldanıyor.

Ve düşünüyorum, kendimizi sardığımız bu çılgınlığın içinde bir yerlerde... O da benim.

NICO

KRATOS, büyüdüğümüz evin Carmine'in ofisinin penceresinin yanında duruyor, sanki bir yanlış cevap daha verirse birini pencereden aşağı itecekmiş gibi görünüyor.

Bu mecaz değil. Bianca'ya neredeyse olanlar hakkında aldığı son "bilgi" yüzünden parmak eklemleri hala kabuklu ve morarmış durumda.

Carmine masasında oturmuş, bir eliyle çenesini ovuştururken diğer eliyle masanın üzerine parmaklarını vuruyor. Ben de aynı masanın kenarına yaslanmış, sessizce çenemi sıkıyorum.

Araba bombasıyla ilgili çok umut verici bir ipucu bulmak üzereyiz. Chevelle'in restorasyonunun çoğunu yapan dükkanın sahibi Angelo iyi bir adamdır. Lower East Side'dan eski kafalı bir İtalyan ve ailemizi yıllardır tanır. Hatta restorasyon işini ona vermemizin nedenlerinden biri de budur. Vito ile eski dosttur ve babamın doğum günü için bu projede çalışmaktan *çok heyecanlıydı*.

Tabii ki dükkan hakkında gerekli araştırmaları yaptık. Angelo'nun ailemize olan sadakati sarsılmaz, ama o da her ihtimale karşı ısrar etti.

Hiçbir şey bulamadık, ama bugün erken saatlerde Kratos'u arayıp bir şey çıkmış olabileceğini söyledi. Obsidian'ın Sendikası'nın ne kadar geniş bir ağa sahip olduğunu bilmediğimiz için, telefonda değil, burada, evde yüz yüze görüşmeyi tercih ettik.

Kapı çalınarak düşüncelerimi böldü. John, korumalarımızdan biri içeri girdi.

"Bay Barone." Carmine'e neredeyse selam verir gibi başını eğiyor. Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Angelo geldi."

Carmine başını salladı. "İçeri al."

Angelo Russo biraz gergin görünüyor. Carmine onun elini sıkıca sıkıyor, ardından ben ve Kratos da aynı şeyi yapıyoruz.

Carmine karşısındaki koltuğu işaret ediyor. Angelo otururken boğazını temizliyor. "Görüşmek için teşekkürler," diyor. "Adamlarımdan biri hakkında."

Kratos'un çenesi sıkılır.

"Hepiniz benim adamlarımı her zaman incelediğimi bilirsiniz," dedi Angelo. "Bu adamların çoğuyla yıllardır çalışıyorum, bazılarının babalarıyla da eskiden çalışmıştım. Sen de benim dükkânımda çalıştın..."

"Kimse seni sorgulamıyor, Angelo," der Carmine sessizce.

Tamirci çenesini sıkarak başını sallar. "Ama yeni bir adam var, bir yıldır falan benimle çalışıyor. Eddie. Sessiz, başını eğik tutan, hep geçimini zorla sağlayan biri, anlarsınız ya? Eddie başını eğerek "Ama son zamanlarda Eddie gösterişli davranmaya başladı."

Kaşlarımı çattım. "Gösterişli mi?"

"Yeni kıyafetler, yeni telefon. Garajdaki herkesin öğle yemeğini ısmarlıyor." Angelo iç geçirir. "Geçen gün, annesinin yepyeni bir Range Rover sürdüğünü gördüm."

kuzeninden aldığını söylüyor ama..." Omuzlarını silker. "İçimden bir ses bir terslik olduğunu söylüyor."

Kratos boğazından düşük bir sesle homurdanır. "Ve onun bombayla ilgisi olduğunu düşünüyorsun."

Angelo, bombalamadan sonra oldukça sarsılmıştı, bu anlaşılabilir bir şeydi. O ve babası çok eskiden tanışıyorlardı, Bianca'yı çocukluğundan beri tanıyordu. Ayrıca, o patlayıcıyı yerleştiren kişi, arabayı Eddie'nin evinin garajında park etmişken bunu yapmıştı.

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Umarım yanıliyorumdur, gerçekten. Ama yaşımdan dolayı, duman kokusu varsa genellikle yangın çıkar, bilirsin."

Carmine'in gözleri soğuk bir bakışla parladı. "Eğer o bu işe karışmışsa, bunun onun için ne anlama gelebileceğini kabul ediyor musun?"

Angelo'nun yüzü sertleşir. "Ailenize ve babanıza saygı duyuyorum. Sadakat onun için çok önemli, benim için de öyle." Gözleri kararır. "*Sadakatsizlik* de öyle."

"Eddie şimdi nerede?" diye soruyorum.

Angelo içini çeker. "Queens'te Fantasy adında bir striptiz kulübünde olabilir. İzin günlerinde oraya sık sık gider."

Kratos çoktan kapıya doğru ilerliyor. Ben de onu takip etmeye başlıyorum ve Carmine ayağa kalkıyor. O ayağa kalktığında, dönüp başımı sallıyorum.

"Kral bu tür işler yapmaz," diye sessizce homurdandım.

Ağzı ekşir. İçinde şiddet ve karanlığa olan arzusunun yükseldiğini görebiliyorum. Ama sonra onu bastırır.

Haklı olduğumu biliyor.

"Ne öğrenirsen söyle," diye homurdanıyor.

* * *

FANTASY, tam olarak hayal ettiğiniz gibidir: kirli neon ışıklar, daha da berbat hoparlörlerden gelen gürültü, berbat müzik, pahalı içecekler ve parıltılı kıyafetler içindeki çaresizlik.

Mekan utanç ve sperm kokuyor.

Kratos ve ben ön kapıdan içeri girip etrafa bakınıyoruz. Sahnede iki dansçı, barda birkaç yalnız görünümlü müdavim ve bolca mor neon var.

Ve lanet olsun, o sperm kokusu *her yerde*.

Dans pistinde çalışan kızlardan biri bizi fark eder ve suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi hemen üzerimize doğru yürür: uzun boylu, uzun bacaklı, sahte kirpikler ve silikon göğüsler. Önümüzde durur ve utangaç ve baştan çıkarıcı görünmeye çalışırken sakızını çiğner.

"Dans için gelmedik," diyorum, o ağzını açmadan.

Kratos öne çıkıyor. "Eddie adında birini arıyoruz. Burada olabileceğini duyduk."

Gözleri aramızda gidip geliyor. "Baştan çıkarıcı" bakışları kayboluyor ve yerine çok daha gerçekçi bir gerginlik bakışı geliyor.

"Sana ya da kızlara sorun çıkarmak için burada değiliz," diyorum. "Sadece Eddie. Onu tanıyor musun?"

Cüzdanımdan üç yüz dolar çıkarıp ona uzattım. Paraları katlayıp, hala sakızını çiğneyerek, daracık bluzunun içine soktu.

"Evet, tanıyorum."

"Şu anda burada değil mi?" diye sorar Kratos. Kız

başını sallar ve kulübün karşısındaki bir koridoru gösterir.

"Özel odalardan birinde. Numara... dört." Yine tereddüt ediyor. "Ona zarar verecek misiniz?"

"Bu sorun olur mu?" diye Kratos homurdanır.

Kız başını şiddetle salladı. "Bu aralar her zamankinden daha fazla para dağıtıyor. Ama kızlara karşı hala pislik gibi davranıyor. *Hayır* kelimesini pek sevmez, anlarsın ya."

"Çok net ve anlaşılır," diye homurdandı Kratos, parmaklarını kırarak.

Koridor dardı ve aynı mor neon ışıkla aydınlatılmıştı.

Aynı sperm kokusu

da var. Yani, *lanet*

olsun.

İki özel odayı geçtikten sonra Kratos, kapıyı çalmadan dört numaralı odanın kapısını omzuyla açar.

Eddie gülmekten boğulmuş, her iki elinde birer içkiyle, iki dansçı üstüne çökmüş halde, eski püskü kadife bir kanepede uzanmış.

Bizi görür görmez yüzü soluyor. Kızlar kaçışıyor. Biri topuklarını bile almıyor.

"Vay canına!" diye bağırır. "Beyler, bu özel bir parti..."

Kratos onu gömleğinden yakalayıp kanepeye fırlatınca boğulur ve içkilerini üzerine döker.

"Dostum, sen nesen sen—"

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye tıslar Kratos.

Eddie kaşlarını çattı. "Sanırım... *hayır*?"

"Senin karını o Chevelle ile havaya uçurmak üzere olan adamım."

Eddie'nin yüzü o kadar hızlı renksizleşir ki, boynundan vurulmuş gibi görünür.

"*Oh, lanet olsun,*" diye hırılıyla nefes alır, nefesi aniden kısa ve düzensiz hale gelir. "Bak, dostum, bilmiyordum, tamam mı?!"

Kratos'un devasa yumruğu Eddie'ye o kadar sert çarpar ki, kafası yana doğru savrulur, kan kanepeye ve duvara sırır.

"*Karım,*" diye öfkeyle bağırır Kratos. Bu sefer Eddie'nin ağzına nişan alır, adam çığlık atarken dudağını yaralar ve dişini kırar, adam kanepede geriye yuvarlanır.

"Az önce bağladım!" diye bağırır Eddie. "Bunun bir kadına *kullanılacağını* bilmiyordum!"

bilmiyordum! Bir *kadına* kullanılacak bilmiyordum!" Ah,

Eddie.

Seni aptal, *aptal* orospu çocuğu.

Kızgınım. Aslında kızgının da tesindeyim. Yani, benim lanet olası kız kardeşimden bahsediyoruz.

Ama Kratos, cehennemden dirilmiş şeytanın ta kendisi gibi görünüyor.

"Bombayı sen mi *koydun*?!" diye bağırıyor. Eddie ığlık atıyor ve kan kusarken, Kratos ona saldırmaya başlıyor, yüzüne vuruyor, bir iki kaburgasını kırıyor, sonra Eddie'yi boğazından tutup odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"Ben yapmadım!" diye hıçkırır Eddie, duvara yığılmış halde. "Yani... evet, ben yaptım, ama emir Obsidian Syndicate'ten geldi! Ben sadece talimatları uyguluyordum!"

Kratos bir darbe daha vurmak için geri çekilir—

"Onlar... insanları itaat altında tutmanın yollarını biliyorlar!" diye

bağırır Eddie. Kratos yarım saniye donar.

Eddie bu fırsatı kaçırmaz. "Uyuşturucu! Şantaj! Seks kasetleri! Politikacının başına gelenler gibi!"

Kratos artık dinlemiyor bile. Sadece bir şeyleri *kırmak* istiyor. Eddie'nin kafasını koparacak kadar sert bir yumruk atmak üzereyken, omzuna elimi koyarak onu durduruyorum.

Kratos, avını yakalamak üzereyken şaşırılmış vahşi bir hayvan gibi hırlayarak dönüyor.

"Bir dakika ver. Sadece *bir dakika*," diye hırlıyorum. "Sonra o senin." İsteksizce geri çekiliyor.

"Bir dakika," diye bağırıyor.

Kratos kapıyı kapatınca Eddie hıçkırarak ağlıyor. Ağzından kan fişkırıyor ve gözlerinden biri şişerek kapanmaya başlamış.

Yavaşça öne doğru ilerleyip onun önünde diz çöküyorum.

"Altmış saniyen var," diyorum. "Az önce ne diyordun? Politikacı ve seks kaseti mi?"

Fısıldadı. "Lütfen..."

"Konuşmaya başlamazsan seni hemen öldürürüm."

Hızla başını sallıyor. "Tamam! Tamam! Bir politikacı vardı ve Obsidian Syndicate ya da öyle bir şeyle yaptığı anlaşmadan çıkmaya çalışıyordu. Syndicate..." Titriyor. "Onlar şakayı bilmezler dostum. Ve bu adamı hizaya getirmek istediler." Yutkunuyor. "Bu yüzden onu filme aldılar..."

"*Porno*," diye hırıldayarak söylüyorum. "Evet, biliyorum."

İçimde öfke patlak verir, yeşil ve zehirli, soğuk ve acımasız bir şey, kana susamış bir şey.

Bu, o lanet videoyu her düşündüğümde hissettiğim duygu ile aynı.

Naomi ve iki adam... Onları sikiyorlar. Onları emiyorlar. *Onlar tarafından* dokunuluyorlar. dokunmak.

Saf kırmızı görüyorum, ellerim o kadar sıkı yumruk yapıyor ki ön kollarım şişiyor.

"Porno mu?" Eddie şaşkın bir ifade takınıyor. "Ben öyle demezdim dostum, tabii sen ciddi anlamda sapık değilsen."

Gözlerim kısıılır. "Anlamadım?"

"Çektikleri kız? Politikacının kızı?" Burnunu kırııştırıyor. "Tecavüz ederken ya da... her neyse, kız uyuşturulmuştu. Ben izlemedim."

O kadar hareketsiz kaldım ki, kalbimin bir saniye durduğuna yemin edebilirim.

"Duyduğuma göre," diye devam etti Eddie, "onu politikacıya göndereceklermiş. Bir tür koz olarak falan. Ama sanırım binalarından birine baskın yapıldığında yok edilmiş."

Gözlerim yavaşça yarıya kadar açılır.

"Ne dedin sen lan?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Çalıştıkları binalardan biri basıldı ya da..." "Ondan önce," diye

bağırdım. "Kız hakkında."

Yüzünü buruşturur. "Ah, dostum, o olay berbat oldu. O kaltağı uyuşturup tecavüz etmişler ya da öyle bir şey."

Dünya durdu, acımasız, soğuk ve keskin bir şey göğsümü parçaladı.

Lanet olsun.

O lanet kaset *porno* değil. O kız *tecavüze*

uğruyor. Saldırıya uğruyor.

Ve ben onu kızın başına

tutmuştum. Kapıya doğru

dönerken hissizleşiyorum.

"Lütfen, dostum!" Eddie hıçkırarak ağlıyor. Hala dizlerinin üstünde, ceketimin kolunu tutarak bana doğru atılıyor. "Dışarıdaki iri adam, arabaya bombayı koyan kızın kocası... Beni öldürecek!"

Onun gözlerinin içine bakıyorum.

"Ve ben onun lanet kardeşi. Seni ne kadar çok öldürmek istediğimi bir düşün," diye fısıldadım.

Sonra kapıyı açtım.

"Ne istersen yap," diye Kratos'a homurdandım.

Kratos parmaklarını kırarak karanlık bir gülümsemeyle odaya geri girer.

Arka koridordan çıkıp kulübün ana salonuna girdiğimde göğsümdeki ağırlık öfke değil, daha kötü bir şey.

Suçluluk.

Naomi ile olan tüm bu olay, onun kötü ya da aptalca bir Şey yaptığını dŐnmemle başladı ve ben de istediğimi elde etmek için onu ateşin içinde tutacaktım.

Onu manipüle etmek için kullandım. Kendini kirlenmiŐ hissetmesini sağladım.

Ve o Şeyin aslında kendi tecavüzünün videosu olduğunu öğrenmek...

Korkunç.

Canavarca.

Kalbime saplanmış bir bıçak gibi, onu söküp çıkarmak ve tekrar saplamak istiyorum.

Gözümün önünden geçip giden bir Şey dikkatimi çekti. Barın yanında duran adamı görünce kaşlarımı çattım. Adam striptizcilerin biriyle konuşuyor ve ona bir deste para veriyordu.

Vaughn.

O pislik burada ne arıyor? "Vaughn," diye

sesleniyorum.

Beni fark etmiyor. Stiletto topuklu ve bikini giymiş kızla konuşmayı bırakıp yavaŐ bana sırtını dönüyor.

"Vaughn," diye tekrar

sesleniyorum, daha yüksek sesle.

Omuzları geriliyor.

Sonra kaar.

Bir an donup kalıyorum, ne haltlar dönüyor diye anlamaya çalışırken o kulüpten geçip Eddie ve Kratos'u bıraktığım koridora doğru koşuyor.

Yani, şu anda burada olması, provada olmaması yeterince garip. Ama neden bu kadar tuhaf davranıyor?

Peşinden koşarak koridora geri d6nuyorum.

Koridorun sonundaki kapı, ben çarptığımda kapanmak üzereydi. Striptiz kulübünün arkasından dışarı yuvarlanıp bir sokağa düştüm, tam da Vaughn'un yoğun trafiği atlatıp karşıya geçerken g6rdm, sonra siyah bir kamyonetin direksiyonuna atladı ve gürültüyle uzaklaştı.

Kaldırıma kayarak duruyorum, kamyonetin arka lambalarının kaybolmasını izlerken nefes nefeseyim.

Az 6nce ne g6rdğm bilmiyorum. Ama siktir et.

şimdi nereye gitmem gerektiğini biliyorum.

NICO

HEMEN EVE GİTMİYORUM. Orada yapmam gereken şeyle yüzleşmem, henüz değil.

Ayrıca, şu anda tek görmek istediğim kişi o.

Salon loş, yan kapıdan içeri süzülüp gölgelerin arasında kalırken salon ışıkları sönük. Sahne altın ve lavanta rengine parılıyor, dansçılar yavaş ve kontrollü bir zarafetle prova yaparken onları sıcak bir ışık aydınlatıyor.

Onu gördüğümde kalbim hem uçuyor hem de parçalanıyor.

Naomi sahnenin ortasında, Prens'in ihanetinin ardından kederli Odette rolünde. Sırtı kavisli, kolları titriyor, her hareketi o kadar derin duygularla dolu ki müziğe bile gerek yok.

Göğsüm parçalanıyor. O, benim az önce öğrendiğim şeyi bilmiyor.

Ama bunu bir kenara itip, sahnedeki saf güzelliğini ve yeteneğini izliyorum. Kesin hareketleri. Narin zarafeti.

Sahnede bu kadar kolayca bu... *ruhani varlığa* dönüşmesi, bu anda sadece benim için dans eden, tamamen büyüleyici, sihirli bir yaratığa dönüşmesi.

Müzik değişiyor ve aynı derecede zarif, ustaca adımlarla başka bir figür sahneye atlıyor.

Vaughn.

Sahneden sol taraftan dramatik bir sıçrayışla giriyor, sade prova kıyafetleri içinde, kedi gibi rahat hareketlerle.

Gözlerimi kırıyorum, kaşlarım

çatılıyor. Ne *oluyor lan*?

Onu on beş dakika önce *Queens'te* gördüm. Buraya gelmek için bir düzine trafik kuralını çiğnemek zorunda kaldım, ama o hala orada dans ediyor mu?

Ona bakıyorum, nabzım hızlanmaya başlıyor. Ama müzik tekrar değişiyor ve Naomi sahnenin ortasına geri dönüyor, ben de kendimi toparlayıp onu izlemeye devam ediyorum.

Onu sonsuza kadar izleyebilirim.

Ama bir süre sonra gitmem gerektiğini

biliyorum. Kendi müziğimle yüzleşme zamanı.

* * *

Eve vardığımda Doğruca ofisimdeki masaya yürüdüm, çekmeceyi açtım ve flash belleği çıkardım.

Haftalardır zehir gibi ondan kaçındım. Bu kadının başka biriyle birlikte olduğu düşüncesini aklımdan bile çıkarmaya çalıştım, çünkü bu düşünce beni hiç bilmediğim bir kıskançlık ve şiddetli öfkeye sürüklüyordu.

Buna *koz* diyorum.

Teminat.

Onun yüzüne fırlatmışım ve içinde ne olursa olsun önemli olmadığını kendime söylemişim. O kendi seçimlerini yapmıştı ve şimdi bu seçimler ona karşı kullanabileceğim bir silah olmuştu.

Kendime bolca içki doldurdum, yarısını bir dikişte içtim, sonra masaya oturdum. Sürücüyü dizüstü bilgisayara takarken ellerim titriyordu. Klasör açıldı.

"Naomi" adlı dosyaya çift tıklıyorum.

İlk kısmını Mario'dan aldığım gece görmüştüm.

Naomi, tütü ve tayt giymiş bir şekilde yatakta uzanıyor. İki adam gülerek yatağa tırmanıyor. Gözleri açılıyor, yüzünde uzaklara dalmış, dağınık bir gülümseme var.

Kalbim duruyor.

Bunu ilk gördüğümde sarhoş olduğunu sanmışım. Şimdi

uyuşturulduğunu biliyorum.

"Eğlenmeye hazır mısın, Naomi?" diye gülerek soruyor iki adamdan yaşlı olanı.

"Evet..." Naomi iç çekerek gözlerini kapatıyor.

Onlar onun prova tutusunu aşağı çekip çıkarırlar. Sonra leotardını. Sonra taytını.

"Siktir, dostum. Önce sen mi, ben mi?"

"Patronun ne dediğini unutma. Sikişmek yok," diye homurdanır yaşlı adam, ikisi de siklerini çıkarırken.

"Saçmalık," genç adam üzülerek iç çekiyor.

O, Naomi'nin uyluğunu okşamaya başlayınca yumruğum masaya çarptı.

"Emir emirdir," diye mırıldanır yaşlı adam, zavallı, sarkık sikini okşayarak. "Bu kız bakire, sikme, tamam mı?"

Ekрана bitkin bir şekilde bakarken kalbim acı bir şekilde burkuldu.

Evet, o bakireydi. Ve

ben onu aldım.

Kaba. Acımasızca. En ufak bir şefkat göstermeden.

Benim neyim var böyle? "Ağızına ne

dersin?"

"Baştan çıkarıcı," diye inledi yaşlı adam. "Ama yapamayız. Ama istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Evet, lanet olsun," diğer adam sırtarak. "Ne seksi bir vücut."

Göğüslerini elliyor. Diğer elini bacaklarının arasına sokuyor. Dünyayı

gazyaağıyla ıslatıp ateşe vermek istiyorum.

Sakatalamak
istiyorum.

Yok etmek
istiyorum.

Öldürmek istiyorum.

Ama kendimi her korkunç saniyeyi izlemeye zorluyorum. Midemden çıkmak üzere olan kusmuğı geri püskürtmek için.

Dizüstü bilgisayarını kapattığımda, düzgün göremiyorum bile.

Bunu kullandım. Onun başına tuttum. Kendi lanet travmasıyla onu tehdit ettim.

Ve onun tek yaptığı hayatta kalmak ve *unutmaya çalışmak* oldu.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, öfke ve utanç birbirine dolanıyor, hangisinin nerede bittiğini, hangisinin nerede başladığını ayırt edemiyorum.

Ne halt ettim ben?

NAOMI

İçeri girdiğimde daire karanlık.

Şehir, tavandan tabana pencerelerden hafifçe parıldayarak her şeyi gümüş mavisi bir sisle kaplıyor. Işıklar kapalı. Ses yok. Hareket yok.

"Nico?" diye fısıldayarak

sesleniyorum. Cevap yok.

Ayakkabılarımı çıkarır ve dairenin içine doğru ilerlemeye başlarım.

Sonra onu görüyorum, oturma odasındaki sandalyede hareketsizce oturmuş, elleri dizlerinin arasında, başı eğik, yere bakıyor.

"Nico?"

Başını kaldırmıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, nabzım hızlanıyor ve sesim sessizlikte yankılanıyor.

Yavaşça ayağa kalkar, gözleri benimkilerle buluşmaz. Aniden, bir dizinin üzerine çöker.

Vay canına.

Yarım saniye boyunca beynim onun evlenme *teklif edeceğini* düşünür.

Dudaklarım aralanıyor. Nefesim kesiliyor. Ama sonra yüzünü bana doğru kaldırıyor ve yanıldığımı anlıyorum.

Gözleri bitkin. Çenesi gergin. Tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş ve güçlü, derin sesi konuşurken titriyor.

"Lütfen beni affet."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Hâlâ dizlerinin üstünde.

Hareket etmiyor, gözlerini kırpmıyor, *nefes almak* bile acı

verici gibi. "Nico..." diye fısıldıyorum. "Ne... ne diyorsun sen?"

Eli hafifçe kalkar, benimkine uzanır. Sonra tekrar düşer, sanki bana dokunmak istemiyormuş gibi.

Dokunamıyormuş gibi.

"Bilmiyordum," diye boğuk bir sesle söyler. "*Lanet olsun*, Naomi. Ben sanmıştım ki..."

Sözünü bitirmeden, sanki beyninden bir şeyi çıkarmaya çalışır gibi başını sallar.

Bir adım geri çekiliyorum. Yüzünde acı belirliyor.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söyler. "Lütfen. Sadece... bir şey *söyle*. Bana bağır. *Vur* bana."

"Nico," diyorum tekrar, daha yavaşça. "Neden özür dilediğini anlamıyorum."

Titrek bir eliyle saçlarını karıştırır.

"Videoyu izledim," der sonunda boğuk bir sesle. "Senin... *videonu*."

Sözleri silah sesi gibi yankılanır. Yer sıvılaşır. Sanki havada yürüyorum, zeminin nerede olduğunu bilmiyorum.

"Sen..." Sesim çatlar.

"İlk kez," diye ekledi, boğulurcasına.

İçimde bir şey sızladı, sanki yumruk yemiş gibi. "Sen..."

bunu az önce mi izledin?"

"İlk kısmını daha önce izlemiştim, sadece başını. Ama devam edemedim. Ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Onun..."

Aniden midem bulanıyor.

Paramparça oluyorum.

Soğuk.

"Daha önce hiç izlememiştin."

Sesim, boğazımdan kuru bir şekilde çıkan buruşuk krepon kağıdını andırıyor.

Nico'nun gözleri benimkilere saplanıyor, içinde hayalet gibi, kırık bir karanlık var.

"Sen..." Yavaşça başımı iki yana sallıyorum, nabzim hızla atıyor. "Benim *porno* çektiğimi sandın," diyorum, ona bakarak. "Bununla bana *şantaj yaptın*. Bununla beni *tehdit ettin*."

Yüzü buruşuyor.

"Bilmiyordum," diyor yine, bu sefer daha

yumuşak bir sesle. "Bilmek *istemedin*,"

diyorum sertçe.

Sözlerim istediğimden daha keskin çıkar ama geri almam. Çünkü *doğru*.

İçimde bir şey kırıldı ve paramparça oldu.

Şu anda farkına varıyorum ki, *tüm bunların*, tüm bu çarpık güç oyunlarının temelinde, onun kafasında benim hakkımda oluşturduğu bir fikir yatıyordu.

Benim porno çeken ucuz bir fahişe olduğumu.

"Sen benim bir sürtük olduğumu düşündün," diye fısıldıyorum ve sesim titriyor. Kederden değil. Öfkeden.

"Bu yüzden beni kontrol edebileceğini düşündün. Bu çarpık, *boktan* işe beni de sürükledin! Benim zaten başka birine ait olduğumu düşündün, o yüzden... ne?!" diye bağıryorum. "Bu, beni kolayca ele geçirebileceğin anlamına mı geliyordu?!"

Çenesi sertleşir. "Naomi, ben..."

"*Kullanılmış* olduğumu düşündün, bu yüzden seni de kullanmama izin vereceğimi mi düşündün?" "Nao..."

"*Siktir git!*" diye bağıryorum, nefes almaya çalışırken tüm vücudum titriyor. "Siktir.
SEN!"

Bana doğru bir adım atar.

Ben bir adım geri çekilirim.

"Beni domine etmedin çünkü bende *bir şey gördün*," diyorum, sesim titriyor. "Benim olmadığım bir şey olduğumu sandın. *Kolay bir av* gördün. Oynayabileceğin *bir piyon* gördün!"

Yüzü buruşuyor.

Ve yine de durmuyorum.

"Sana *benim* bile bilmediğim parçalarımı verdim," diyorum öfkeyle. "Sana *kimseye* söylemediğim şeyler söyledim. Sandım ki..." Boğazım düğümleniyor. "Sandım ki beni gördün!"

Beni kollarına almak istercesine hareket ediyor. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. İnanana kadar beni öpmek için. Ama elimi uzatıp onu durduruyorum.

"*Yapma.*"

Kolları yanlarına düşüyor.

Bir zamanlar dünyayı yok edebilecek ve hiçbir şey hissetmeyecek gibi görünen adam, şimdi kendisi yok olmuş gibi görünüyor.

"*Tüm* o itaat," diyorum sessizce, başımı sallayarak ve geri çekilerek. "Bana karşı sahip olduğunu sandığın tüm o güç gerçek değildi. Bu *zehirli* güç dengesizliği *saçmalık* üzerine kurulmuştu!"

Tüm vücudum titremeye başlar, ondan uzaklaşırken görüşüm bulanıklaşır, kalbim kırılır.

"Bana *saldırdığını* kullanarak beni küçük oyuncağın yaptın!" diye bağıryorum.

Sanki ona vurmuşum gibi irkilir.

"Naomi..."

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru fırlarken soğuk bir kahkaha atıyorum. "*Lanet olsun*, Naomi!"

Peşimden geldiğini duyuyorum. Ama bana ulaşmadan kaçıyorum, kapının yanındaki ceketine doğru koşuyorum, elimi ceketin arkasına sıkıştırıp omuz kılıfında sakladığı silahın soğuk metalini parmaklarımla kavırıyorum.

Silahı kaldırıp ona döndüğümde donakaldı. "Bebeğim..."

"Bana öyle deme!" diye bağırdım.

Gözleri benimkilerle buluştu, onu uzak tutmaya çalışsam da hala şiddetli ve karanlık bir enerjiyle atıyordu.

"O kapıdan çıkıyorum, Nico."

Bana doğru çekinerek bir adım atıyor. "Bir an bile olsa beni bırakacağını düşünürsen..."

Tetiği çektiğimde irkildi. Nico yana atladı ve arkasında duran bar arabasındaki iki viski şişesi patlayarak etrafa cam parçaları saçılınca eğildi.

Bütün sahne donar.

Elim titriyor ama silahı indirmiyorum. "O

kapıdan çıkıp gidiyorum dedim."

Göğsü inip kalkıyor. Ama bu sefer bana doğru bir hamle yapmıyor. Belki de sonunda bunun artık güçle ilgili olmadığını, *benimle* ilgili olduğunu anladı.

Keder ve öfke arasında kalmış bir halde kapıya doğru geri çekildim.

Arkamda kapı kolunu arar, açar ve hala ona bakarak, hala silahı tutarak içeri girerim.

Nico, gözlerinde ham bir ifadeyle bana bakıyor, benim *ondan* uzaklaştığımı mı, yoksa tüm bu saçmalıkların bize hiç şans vermediğini mi bilemiyor.

Ben de hangisi olduğunu bilmiyorum. Belki ikisi de.

Kapıyı kapatıyorum, silahı yere bırakıyorum ve uzaklaşıyorum.

Bitti.

NICO

O benim dairemnden ayrılalı üç gün oldu.

Üç gün önce bana öfke ve kırık bir kalple silah doğrulttu. Bu beni öldürüyor.

Milena'nın evinde kalıyor. Akıllıca bir karar, çünkü o kız lanet olası *bir kale* gibi bir evde yaşıyor.

Bu da benim oraya gidip onu geri getirmemi, gerekirse tekmeleyip bağırarak, lanet olası yatağıma bağlamamı ve ona bu kadar kötü davranmak istemediğimi anlayana kadar defalarca özür dilememi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Özür dilerim.

Onu hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdiğimi ve bunun beni çok korkuttuğunu.

Ama Milena'nın çelik bir kalede yaşaması Naomi'yi almaya gitmememin nedeni değil. Birine ulaşmanın her zaman bir yolu vardır. Mercury Tiyatrosu'nda silahlı korumalar yok ki.

Sorun bende.

Bunu hak ettim.

Karanlık hisler yeniden içime çöküyor.

Onun saldırısını ona karşı kullandım.

Yani... *Lanet olsun.*

Onu bununla tehdit ettim. *Her şeyi* bunun üzerine *inşa ettim*, bizim her şeyimizi. Eskiden olduğumuz her şeyi.

"L-l-lütfen..."

Kirli zemine düşen kanın düzenli damlama sesi, *asla* gelmeyecek merhamet için yarı bilinçli inlemelerle karışarak beni düşüncelerimden koparıyor.

Öfkem yeniden alevlendi.

Kendime duyduğum nefretin, karanlık bir öfke ve intikam elçisine dönüşürken, onu tekrar mağarasına geri gönderiyorum.

İntikam demişken...

Gözlerimi, eski bir mezbahın paslı kirişlerinden sarkan, bileklerinden zincirlerle asılı duran iki adama çeviriyorum. Brooklyn'in derinliklerindeyiz, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, güvendeyiz.

Burada ben ölümüm, dünyaların yok

edicisiyim. Ya da en azından *onların*

dünyalarının yok edicisiyim.

Adam Chapman ve Steven Haines. Naomi onları Gus ve Seb olarak tanıyordu.

Ona ellerini süren iki pislik. Fotoğraf çekimi vaadiyle onu tuzağa düşürdüler, sonra uyuşturup baygınken cinsel saldırıda bulundular.

Parmaklarını içine soktular. İstediklerini her yerine dokundular. Onu izlerken zavallı, küçük tecavüzcü siklerini sıvazladılar ve vücuduna boşaldılar. En savunmasız anında onu *filme aldılar*.

Şimdi ise, henüz anlamaya bile *başlayamadıkları* bir cehennemde.

Onları eğlenceli bir şekilde buldum: avlayarak. Videoyu duraklatıp arka plandaki pencereyi yakınlaştıracak kadar tekrar izledim. Bir kafeye bakan pencere, tabelası yeterince görünüyordu, West Village'da bulabildim, açısını hesapladım ve Naomi'nin saldırıya uğradığı binayı belirledim.

Oradan, çok huysuz ama sonunda yardımcı olan, Celine Rios adında, binada yaşayan ve çalışan bir seramik sanatçısı, en üst katı kiralayan fotoğrafçı ve asistanı hakkında bilgi verdi.

"Her zaman geç saatlerde girip çıkıyorlar," diye şikayet etti. "Her türden şüpheli tipleri getiriyorlar. Sanatçı değiller. Tehlikeli görünümlü adamlar."

Alt katta kiraladıkları stüdyo, gördüğümde hala katliam izleri taşıyordu. Sahipleri tamiratlara başlamıştı ama duvarlarda kurşun delikleri ve mutfaktaki fayans derzlerinde kan lekeleri vardı.

Celine orada ne olduğunu bilmiyordu, ama ben biliyorum.

Leonard, Obsidian Syndicate ile kavga çıkarmak için West Village'daki stüdyoya adamlarını gönderdi. Kavga çıktı ve bana o lanet videoyu veren Mario, flash belleği alıp ortadan kayboldu.

Mario'nun kaçtığı yangın merdivenine açılan kırık arka pencerenin üzerinde hala bir tahta parçası vardı.

Ondan sonra av çok kolay oldu. İki pislik de caddenin karşısındaki kafeye yüzlerce kez gitmişti ve çoğu çalışan onları tanıyordu.

Gus ve Seb olarak değil, *gerçek isimleriyle*.

Ve işte buradayız.

Steven, namı diğer Seb, konuşmaya çalışıyor gibi ama ağzından sadece ıslak bir öksürük çıkıyor. Yıkılmış ağzından çenesine kan damlıyor, çenesi gevşemiş.

Muhtemelen kırılmıştır, şimdi düşününce.

Yavaşça ona doğru yürüyorum, botlarım sessiz ortamda yüksek ses çıkarıyor.

"Grupla paylaşmak istediğin bir şey var mı?" diye soruyorum, sesim alçak.
"Çünkü şimdi, kollarımı dinlendirirken, senin için bir fırsat."

Ona tekrar vurmak için hiçbir hareket yapmadığım halde, o geri çekiliyor.

"B-biz onu seçmedik," diye mırıldanıyor, şişmiş dudaklarından hala kan akıyor ve berbat yüzüne damlıyor. "O-onlar yaptı."

"*Onlar* kim?" diye bağırarak, saçlarından bir tutam tutup başını geriye doğru çekiyorum.

Acı içinde inler, gözleri - pardon, *gözü*; artık tek gözü kaldı - asılı olduğu zincirler tıkırdayarak yuvarlanır.

"Bilmiyorum..." diye boğuk bir sesle söyler. "Yüksek mevkilerde kimse isim kullanmaz. Bize sadece onun bir kongre üyesinin kızı olduğu söylendi. Biz soru sormadık."

Adam—Gus—yanında hırıltıyla nefes alıyor. "*Biliyorum...*" diye boğuk bir sesle söylüyor.

"Affedersin, ne dedin?" Dönüp, sırf canım öyle istediği için onun aletine yumruk attım.

İkisi de tamamen çıplak ve zincirleri eski et kancalarına asılı. Naomi'nin birlikte tecavüz ettikleri veya saldırdıkları ilk kız olmadığını iddia edebilirim.

...Yani bu intikam *uzun* zamandır planlanıyordu.

"Biliyorsan, küçük bir orospu gibi ağlamayı kes ve *söyle*," diye bağıyorum, tekrar hayalarına yumruk atıyorum ve ağzından akan kanla boğulmasına neden oluyorum.

"*Omar...*" Adam ıslak bir sesle boğuk boğuk konuşuyor.

"*Adı Omar.*" Bekle. Bu isim neden tanıdık geliyor?

"Peki bu Omar'ın rolü ne?" diye Adam'a tükürüyorum.

Öksürür ve hırıltılar çıkarır, zincirinde lanet olası bir kancadaki solucan gibi kıvrılır.

"*O, üstteki adamdan emirleri getiren kişi...*" diye mırıldanıyor, bilinci gidip geliyor.

Oh, bu olmaz. Tüm eğlenceyi kaçıracak.

Dönüp arkamda dizili buzlu su kovalardan birini alıyorum. Adam üzerine su döktüğümde öksürerek kendine geliyor.

Ama emin olmak için?

Evet. Penisine bir yumruk daha. Çok keyifli.

"Omar hakkında daha fazla bilgi ver," diye fısıldarım. "Soyadı. Adresi. Neye benzediğini."

Adam artık açıkça ağlıyor, zincirlerinde kıvranıyor. "*Soyadını bilmiyorum...*" diye ağlıyor. "*Ya da nerede yaşadığını.*"

"Adam, tek duyduğum şey, tekrar hayalarına vurmak istediğin. Ve bu sefer, keskin ve sivri bir şey kullanmak zorunda kalabilirim... ya da şuradaki

Şuradaki lehim lambası nasıl?" Dönüp, büfe gibi dizdiğim ikramların olduğu masayı işaret ediyorum.

O başını sallayarak ağlar. "*Bilmiyorum! O senin boyunda. Hispanik, belki Ortadoğulu. Açık tenli, keçi sakallı...*"

Lanet olsun.

New York nüfusunun beşte birini tarif ediyor.

"Adam, Adam, Adam..." Masadaki oyuncaklarıma dönerek derin bir nefes alıyorum.

"*Dövme!*" diye boğuk bir sesle haykırdı. "Evet... *kolunda dövme var. Dev bir aslan... Yankees şapkası takmış...*" Nefesini keserek derin bir nefes aldı. "*Ve sekiz rakamı... gotik yazı tipinde.*"

Kahretsin.

Bir buçuk ay önce, bir çatı katında bir adamla tanıştım. Black Court'u gözetleyen kişi olabilir. Naomi, o aptal herifi çatıdan ittiğimi kazara gördü, ama ben onunla konuşma fırsatı buldum.

Tehditlerini duymak için.

"*Eğer benimle bu kadar görüşmek istiyorsan, bu demektir ki benim ve ekibimin senin küçük kulübün hakkında bildiklerimizden endişeleniyorsun.*"

Birinin koluna nasıl *bu kadar berbat* bir aslan dövmesi yaptırabildiğini merak ettiğimi hatırlıyorum.

Adı Omar'dı.

Her şey yerine oturduğunda, içimde karanlık bir şey filizlendi.

Omar sadece "herhangi bir adam" değildi. O *Obsidian Syndicate*'in bir üyesiydi. Ve bu iki pisliğin arasındaki bağlantıysa, alt düzey bir asker de değildi.

ve tepedeki "adam" arasındaki bağlantıysa, düşük seviyeli bir piyade askeri de değildi.

Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Çatıdaki buluşmanın bir tuzak olduğunu düşünmeye başlıyorum. Obsidian Syndicate, daha fazla zayıf nokta arıyor ya da lanet olsun, *beni* öldürmeye çalışıyor.

Kahretsin.

"Bana *tepedeki adamdan* bahsedin," diye bağıriyorum onlara.

Bu sefer Adam konuşmayı *kesecek* kadar aptal. Bu otomatik olarak hayalarına bir yumruk demek.

Hey, kuralları ben koymuyorum.

"Ya sen, sik kafalı?" Soğuk bir gülümsemeyle Steven'a dönerek soruyorum.

"Senin de taşakların kaşınıyor mu, yoksa konuşkan mı oldun?"

O inler, gözleri Adam'a kayar. "Ona bakma,"

diyorum sertçe. "*Bana* bak lan."

"Onlar ona Marquis diyor," diye cızırtılı bir sesle söylüyor Steven. "Onunla sadece bir kez karşılaştım. Adını bilmiyorum, yemin ederim! Ama çok şık giyiniyor, kesinlikle parası var."

"*Kullanabileceğim* bir şey, Steven," diye homurdandım. "Onun moda zevki değil."

Dudakları titrer. "O... o..." Adam'a tekrar bakar, sonra bir karar verir gibi görünüp bakışlarını bana çevirir. "Gerginlik var," diye mırıldanır. "Obsidian Sendikası'nın saflarında..."

"Dur... konuşma..." Adam hırıltıyla nefes alır.

Onun hayalarına vurup acı içindeki çığlığını zevkle dinledikten sonra Steven'a döndüm.

“... Ne diyordun?”

Steven, vücudu kanla kaplı halde hevesle başını sallar.

"S-sıra içinde bir bölünme var. Bazıları Marki'nin dikkatsizleştiiğini söylüyor. Yumuşadığını. Çok fazla pay aldığını." Başını çevirir ve ağzından kan sızar. "Bazıları... yeni bir şey istiyor. Yeni bir liderlik, öyle bir şey."

Bunun nasıl yararlı olabileceğinden henüz emin değilim. Yine de zihnimde bir kenara kaydediyorum.

Ve şimdi lanet olası ölüm ve öfkenin intikam meleği olacağım.

"Örneğın, *tecavüzü* bir baskı aracı olarak kullanmayacak türden yeni bir liderlik mi?"

Sesim zehir ve asit gibi.

Steven titriyor, dudağından kan damlıyor. "Bak... O kızın kim olduğunu bile bilmiyorduk. Sadece işi halletmemiz söylendi. O sadece bir mesajdı."

Sadece bir mesaj.

Bu sözler göğsümde bir şeyleri parçaladı.

Ona uzun bir süre bakıyorum. Sonra yavaşça derin bir nefes alıp masaya doğru yürüyerek bir levye alıyorum ve ikisine dönüp soruyorum.

"Onun adı Naomi. 'O kız' değil. *Naomi*."

Adam bir şeyler mırıldanmaya çalışır, ama ben levyeyle çenesine bir darbe indiririm.

Steven korku içinde ağlamaya başlar.

"Onun kim olduğunu bilmiyorduk!" diye ağlar. "Bize sadece yapmamızı söylediler, lütfen, *bilmiyorduk!*"

Ona dönerim, levyeyi daha sıkı kavrarım.

"*Önemli* değil," diye soğuk bir şekilde tıslıyorum. "Onu uyuşturup, pis ellerini üzerine koyup, sarkık küçük siklerinizi ona sürttüğünüzde kim olduğu *hiç önemli değildi.*"

Levyeyi çenesine kaldırdım, ucuyla çenesini hafifçe kaldırarak gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Ama *şimdi,*" diye hırıldarım, "önemli." Gözlerimi kısarım. "Çünkü o benim. *benim.*"

Sıcak bir sıvı ayakkabılarıma sıçradı ve Steven'ın idrarını tutamadığını fark ettim.

"Şimdi..." diye mırıldanarak masaya geri yürüdüm. Levyeyi paslı, pek keskin olmayan bir bahçe makasıyla değiştirdim ve onlara döndüm. "Her birinizin ona hangi parmaklarınızla dokunduğunuzu *tam olarak* bilmek istiyorum. Utanmayın. Eğer bir şey söylemezseniz, *hepsini* keserim."

Adam'ın bulanık gözleri açılır, bitkin ve kanlı yüzünde dehşet belirir. "*Sen...*

bize istediğin şeyi verirsek... söz verdin..." "Sizi bırakacağım mı?" Kendi

kendime gülerek, elimdeki makası çeviririm.

"*Evet, ve Naomi'ye sadece fotoğrafının çekileceğini söylemiştin.*"

Yüzü bembeyaz oldu.

"Ama merak etme, seni tecavüzcü pislik," diyorum sessizce. "Ölüm ikiniz için de
çok
uzak bir şey. Şimdi, ilk önce kimin taşaklarını keseyim?"

NAOMI

Milena'nın evinde pek uyumam.

Yani, evi çok güzel — ultra modern, tavandan tabana pencereler, doğrudan çatı katına açılan özel bir asansör var. Yasemin kokuyor, her yerde ipek battaniyeler var... ve sanırım mutfaktaki her yüzey ithal mermer.

Kaldığım misafir odasının banyosunda espresso makinesi ve şarap dolabı var, ikisi de küvete rahatça ulaşılabilir mesafede.

Evet.

Ama yine de başkasının hayatına izinsiz girmiş gibi hissediyorum.

Milena'yı gözyaşlarını tutarak arayıp onunla kalabilir miyim diye sorduğumdan beri, bana karşı çok iyi davrandı. Önce, omzunda ağlarken beni teselli etti.

Sonra Nico'yu Bratva'nın adamlarına öldürttürmeyi teklif etti.

Ama o, onunla aramda olanlar hakkında hiçbir soru sormadı ya da yorum yapmadı, ben de ona tek bir ayrıntı bile anlatmadım.

Yapamam.

Henüz bununla yüzleşmeye hazır değilim. Hiç hazır olabileceğimden de emin değilim.

Milena ısrar etmedi. Sadece kendine özgü muhteşem bir şekilde bana yer açtı. Ama onun nezaketi ve istediğim kadar kalabileceğimi söylemesine rağmen, sanki sadece bekleyip duruyormuşum gibi hissediyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Nico'nun dairesindeki o sahneyi sürekli tekrarlıyorum. Her şeyi mahveden sözleri. Ardından gelen sessizlik. Ve dizlerinin üzerine çöktüğünde gözlerindeki dehşet.

Onu affetmek istedim.

Tanrım, affetmek istedim.

Ama gerçek şu ki, ona verdiğim her şey, ona teslim olduğum her şey bir yalan üzerine kuruluydu ve bu içimde bir şeyi parçaladı.

Kendime doğru şeyi yaptığımı söyleyip duruyorum.

Ama göğsümdeki acı zaferden çok keder gibi ve kendime verdiğim ekstra prova cezaları da onu dindiremiyor.

Buna rağmen, her gün herkes gittikten sonra kendimi geç saatlere kadar orada buluyorum.

Sessizce, sahnede tek başıma esniyorum, pointe ayakkabılarımın uçları, yıpranmış Marley zemine fısıldıyor.

Sonra dans etmeye başlıyorum.

Müzik kafamın içinde, ama o kadar derinlere işlemiş ki, hoparlörlerden çalışıyor gibi. Her notayı duyuyorum, zıplarken, pirouette yaparken; vücudum sanki görünmez iplerle çekiliyormuş gibi hareket ediyor ve dans ediyorum, ta ki Nico'nun beni kollarına alması, dudaklarımla dudaklarını yakalaması ya da sadece gözlerimin içine bakması anıları zihnimden silinene kadar.

Nico'nun beni kollarına alması, dudaklarımı dudaklarıyla kapaması ya da sadece gözlerime bakması anıları zihnimden silinene kadar dans ediyorum.

Ama bu asla gerçekleşmez.

İmkansızdır.

Bunun yerine, yorgunluktan nefes nefese kalana kadar dans ediyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, saçlarım şakaklarıma yapışmış, nefes nefese.

Kanatlardan biri alkışlıyor. Irkiklanarak dönüp bakıyorum.

Dove gölgelerin içinde durmuş, kollarını kavuşturmuş beni izliyor. Gümüş pambesi saçları bir omzuna dalgalar halinde dökülüyor, uçları loş ışıktaki ipek iplikler gibi parlıyor. Tayt ve yıpranmış spor ayakkabılar üzerine kısa bir sweatshirt giymiş, ama yine de *çok havalı* görünüyor, sanki olduğu gibi bir moda dergisinin kapağına çıkabilirmiş gibi.

Dove, sahtekarlık sendromumun fiziksel tezahürüydü, işte, söyledim. Belki *yüksek sesle* değil, ama kendime itiraf edebilirim.

O muhteşem, biraz gizemli, gülünç derecede havalı ve *çılgınca* yetenekli. "Şirketteki en iyi dansçı" kadar yetenekli.

Ayrıca, şirkete katıldığı gün aldığı *Swan Lake'deki* yedek rolüm olması da benim için *sürekli* bir endişe kaynağı. Benim rolümü kapmak istediği için değil, öyle değil, ama sanki gözümü bile kırpmamaya dikkat etmem gerekiyor, yoksa hemen yerine geçip *mükemmel bir performans* sergileyecekmiş gibi hissediyorum.

Her zaman öyledir.

Dove şirkete sadece birkaç ay önce katıldı ve babasının Marchetti Mafya ailesinin babası Cesare Marchetti olduğu ve son birkaç yıldır yurtdışında yaşadıkdan sonra New York'a geri döndüğü dışında kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor.

Doğal olarak, dedikodular söylentiler dönüyor da devamdevam
çılğın ile sınırlı sınırlı bilgiyle.

Bazıları onun Avrupa'da bir yerde dans ettiğini iddia ediyor. Diğerleri ise
İsviçre'de lüks ve son derece gizli bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde
olduğunu söylüyor.

Ben ikisi de değil diye tahmin ediyorum.

Ancak Dove kendisi hakkında hiçbir şey söylemez ve kimse ona soru sormaya
cesaret edemez.

Uzak duran bir tavırla, yeterince nazık. Kibar. Açıkça inanılmaz derecede zeki.
Ama kendine kapalı. Yakın değiliz, ama onu seviyorum.

...Beni çok korkutsa bile.

"Çok yeteneklisin," diyor, gümüş rengi pembe saçlarını kulağının arkasına atarken
sesi sakın ve sessiz.

Gözlerimi kırpıyorum. "Şey... teşekkürler."

Bunu bir iltifat olarak söylemiyor. Bu, alaycı bir şekilde söylediği anlamına da
gelmiyor; hiç de öyle değil. Sadece bunu, yerçekimi gibi bariz bir gerçekmiş gibi
söylüyor.

Dove bana biraz yaklaşıyor, ama çok da değil. Her zaman etrafında biraz boşluk
bırakıyor—ya diğer insanlara yer vermek için, ya da kendisi için.

Onu anlamak... zor.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sorar.

"Tabii," diyorum, nemli bir saç telini kulağımın arkasına

sıkıştırarak. O alaycı bir gülümsemeyle "Gece geç saatlere kadar

prova yapmana gerek yok," diyor.

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

"Solo çalışmaya devam etmene gerek yok. Barre'de daha fazla saat geçirmen gerekmiyor. Ve *kesinlikle* pahalı fizyoterapistinle daha fazla seansa ihtiyacın yok." Dudakları seğiriyor. "Yani, finansal masokizmden hoşlanmıyorsan tabii."

Şaşkınlıkla yarım bir kahkaha attım.

Dove kaşlarını kaldırır. "Senin *ihtiyacın* olan şey aynaya bakıp ne kadar iyi olduğunu görmek."

Ağzımı açtım ama o, zarif bir hareketle elini kaldırarak beni keser—kibar ama kararlı.

"Sana yağ çekmiyorum. Burada yeterince uzun süre kaldım ve Madam Kuzmina'nın sıcakkanlı ve duygusal birisi olmadığını biliyorum. Ayrıca aptal ya da duygusal da değil."

Gülümsemeyle duraksadı.

"Eğer en iyisi olmasaydın, Naomi, beni senin yedeğin yapmazdı. Rolü doğrudan bana verirdi."

Başka birinden bu sözler kibirli veya üstü kapalı bir tehdit olarak algılanabilirdi. Ama ondan geldiğinde, sadece *dürüstçe* geliyordu.

Gerçekten öyle.

Sanki hava durumu raporu veriyor gibi.

Dove tam olarak gülümsemiyor. Ama ifadesi biraz yumuşuyor.

"Ne kadar iyi olduğunu benden duymana gerek yok. Kendin inanmalısın."

Gitmek için döner, sonra omzunun üzerinden geriye bakar.

"Kendi değerini bil, Naomi," diyor.

Sonra geldiği gibi sessizce gider.

Yarı yürekle tekrar hareket etmeye başlarım. Zihnim hatırlamasa da bedenim adımları hatırlıyor, ama dikkatim dağınık ve Dove'un sözleri bir hayalet gibi aklımda yankılanıyor.

Değerini bil.

Hâla bunun anlamını çözmeye çalışırken, o belirgin varlığı hissediyorum. Havadaki o değişim, sanki yerçekimi dengeden çıkmış gibi.

Nefesim kesilmiş, karanlık salona bakmak için dny o r u m .

B i r figür, boş koltukların sıralarını geçerek sahneye doğru yavaşça ilerliyor.

Bana doğru.

Kim olduğunu görmek için yüzünü görmeme gerek yok. Tenim, onun yakınlığının enerjisini hatırlıyor. Kollarımın arkasındaki ince tüyler diken diken oluyor ve ona doğru uzanıyor.

Nico karanlıktan ortaya çıktığında deri, duman ve erkeksi temizliğin kokusu beni sarar. Nabzım hızlanır, kalbim boğazıma çıkar ve o sahneye çıkıp kenarına gelip bana doğru durduğunda vücudum kasılır.

Sessizce beni izliyor, beni içime çekiyor.

Her zamanki koyu renk kot pantolonunu ve siyah tişörtünü giymiş, sıkı göğsüne ve heykel gibi omuzlarına gerilmiş. Delici mavi gözleri, aramızdaki loşluğu bir bıçak gibi kesip, beni dilim dilim ediyor, içimi dışıma çıkarıyor.

Her zamanki gibi beni çıplak bırakıyor.

Yavaşça nefes alıyor ve bana doğru ilerlemeye başlıyor. Aramızdaki havanın titrediğini hissediyorum, ışıkların ısısı cildimin kızarmasıyla birlikte artıyor.

Nefesim sessizce kesiliyor, gözlerim genişliyor ve o tam önümde durduğunda gözlerime bakıyor.

Tanrım, onu özlemişim.

Hissettiğim her şey bir anda yüzeye çıkıyor. Onu tutmak, öpmek ve hiç *durmada*n öpmek istiyorum.

Ama artık ne olduğumuzu bile bilmiyorum.

...Ne *olduğumuzu* bile.

Bir kez yutkunuyor.

"Sen benim her şeyimsin, Naomi."

Ağzım kurur. Beynim kısa devre yaparken kalbim göğsümde sıkışır.

"Ve sen, Naomi," diye mırıldanıyor, "Asla bir piyon olmak için yaratılmadın." Başını sallar. "Sen lanet *olası bir kraliçesin*, bebeğim."

Çenesi gerilir. Arkasına uzanır, belinden bir şey çıkarır ve sanki camdan yapılmış gibi dikkatlice bana doğru uzatır.

Nefesim kesilir.

Eski, yıpranmış bir *Kuşu Gölü* librettosu.

Sıradan bir kopya değil. Köşelerinin kıvrımlarından ve kapağındaki soluk mavi mürekkeyle yazılmış el yazısından anlıyorum.

Bu annemin.

Gözlerimi sertçe kırpıyorum, boğazım o kadar hızlı sıkışıyor ki acı veriyor. "Ben... bunun geçtiğini sanmıştım," diyorum nefes nefese.

"Öyleymiş," diyor sessizce. "Geri aldım."

Ona bakıyorum. Yüzündeki ifade değişmiyor.

"Artık şeytanların seni rahatsız etmeyecek," diye fısıldadı.

Sesinde, ne demek istediğini açıkça belli eden bir kararlılık var. Aşağıya bakıp parmak eklemlerindeki kırmızı lekeleri gördüğümde, bu daha da netleşiyor.

Onun elinden nazikçe alırken etrafımızdaki hava durulur.

"Bana ne düşünürsen düşün," diyor sessizce, "yaptığım şeylere ne düşünürsen düşün, şunu bil."

Gözleri delici, parlak kristal mavisine döner. "Seni seviyorum, Naomi."

Aynen böyle.

Gösteriş yok. Alay yok. Oyun yok.

Sadece suya ağır bir taş gibi düşen ve kıyıya dalgalar gönderen sözler.

Çenesini bir kez salladı. Sonra gitmek istercesine döndü.

"Nico..."

Parmaklarım onu durdurmak için bileğini nazikçe kavradığı anda donar. Bana döner ve gözlerindeki bakış beni paramparça etmeye yeter.

"Ben de seni seviyorum."

Sözleri zar zor çıkarabiliyorum ki, o bana doğru atılır, beni sıkıca kollarına alır, çenemi sahiplenircesine tutar ve öfkeyle öper. Ben de ona şiddetle, çaresizce karşılık veririm, günlerdir içimde tuttuğum tüm acılar bir barajın yıkılması gibi boşalır.

NICO

Bu, morgun resepsiyon görevlisinin ilk işi değil.

Kalın para zarfını masanın üzerine koyar koymaz, gözlerini indirip arkasını dönüyor ve güvenlik kamerasının düğmesine basıyor, yaklaşık otuz saniye sonra durduruyor.

"Dışarıdan gelen teknik destek ekibi bir sorun olduğunu fark edip bir memur göndermeden önce kameraları yirmi dakika duraklatabilirim," diyor.

"Sadece beş tane

lazım." "Yağ var mı?"

Yüzüm buruşuyor. "*Anlamadım?*"

"Kayganlaştırıcı," diyor, hala bana bakmadan. "Güven bana, ihtiyacın olacak..."

"*İnan bana, olmayacak,*" diyorum, yüzüm bembeyaz oluyor.

Bu insanların nesi var böyle? Omuzlarını

silkiyor. "Sen bilirsin."

Hala tiksintimi sindirmeye çalışırken, beni morgun içine alıyor.

Buraya cesetle sevişmeye gelmedim. *Bu çok açık.*

Ama *olsaydım bile*, bu noktada otuz kat yükseklikten betona düşüp son iki aydır buzda tutulmuş, jelatinimsi bir yapışkan kütleden ibaret olan bu cesedi becermek benim için çok zor olurdu.

Antiseptik kokusunun havada dolaştığı ana odada, duvar boyunca uzanan metal kapıların üzerindeki çizelgeleri kontrol ederek Omar'ın adını arıyorum.

Listede yok. İyi. Bu, birkaç ay sonra hala kimliği belirsiz olduğu anlamına geliyor. Şaşırtıcı değil: Onu tanımlamak biraz zor olmuştur herhalde.

Bilinmeyen cesetlerin listesini taradım ve listede "yüksekten düşme sonucu şiddetli künt travma" yazan bir ceset buldum.

Evet, bu Omar olmalı.

Onun cesedine bakmam gerekmiyor. Buraya onun cesedini görmeye gelmedim. Buraya onun sırlarını öğrenmeye geldim.

Arka tarafta kilitli bir kafes odası buluyorum. Ama üzerinde sıradan bir hırdavatçı kilidi var, sekiz yaşındayken bunları açmayı öğrenmiştim.

İçinde "Doe, John / 005213-R / SAHİPSİZ" yazılı bir kutu buldum. Parlak sarı bir kanıt bandıyla mühürlenmişti.

Sanki bu beni durduracakmış gibi.

Ceketimden bir bıçak çıkarıp bandı kesiyorum ve Omar bu dünyadan göçerken yanında ne varsa karıştırmaya başlıyorum.

Hepsi temizlenmiş, çoğunlukla. Ama yine de... *of.*

Kırmızı lekelerle kaplı, ezilmiş bir paket sakız. Ev anahtarları ve cüzdan, onlar da kırmızı lekelerle kaplı.

Sonunda, buraya gelme sebebimi buluyorum: telefonu. Durumu çok kötü, tabii ki. Ama neyse ki, en azından telefonun açısından, gerçek bir hasara uğramaması için... şey... *Omar tarafından* yastıklanmış gibi görünüyor.

Ekran paramparça olmuş ve cihazın tekrar çalışıp çalışmayacağını bilmiyorum. Ama en azından milyonlarca parçaya ayrılmamış ya da⁷Cadde'deki kaldırıma 7 cm derinliğinde gömülmemiş.

Telefonu ceketimin cebine koyup kutuyu tekrar kapatıyorum. Ne yazık ki, almam gereken bir şey daha var.

Neyse ki, onu sağlam bir şekilde buluyorum ve fazla zaman almıyor. Sonra, morgdan çıkarken resepsiyon görevlisinin alaycı "çok hızlı oldun" yorumunu duymazdan geliyorum. Arabamın direksiyonuna geçiyorum, telefonu kabloya takıyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Bekliyorum. Ve bekliyorum.

Telefonu somurtarak bakıyorum. Kahretsin, Omar kadar cansız.

Ama aniden, telefonun ekranı yanıyor.

Telefonun örümcek ağı gibi ekranı titreyerek canlanıyor. Kilit ekranı nihayet açıldığında, cebime uzanıp Omar'dan geri almam gereken diğer küçük hatırayı içeren Ziploc poşeti çıkarıyorum.

Neyse ki, düşerken gözlerinden biri yumuşak omlet haline gelmekten kurtulmuş. Ve plastik torbada tuttuğum şey, ekrana doğru eğilmiş o göz.

Telefonun kilidi açıldığında sııttım.

Ana ekran, cevapsız aramalar ve mesajlarla dolu bir kaos. Birkaçını gözden geçiriyorum, ama hepsi sıradan şeyler. E-postaları da aynı şekilde sıradan saçmalıklar.

Gizli dosya yok. Gizli klasör yok. İnternet geçmişinde spor bahis siteleri ve porno dışında neredeyse hiçbir şey yok.

Kahretsin.

Kendi kendime homurdanarak, amaçsızca telefonu kaydırıyorum, sonra aniden durup fotoğraf galerisine tıklıyorum.

İlk başta, beklediğiniz gibi. Kaydedilmiş aptal memler, aptal bir kulüpte çekilmiş berbat selfie'leri. *Son derece* etkileyici olmayan penisinin, tuhaf bir şekilde tuvalet arka planında çekilmiş, ışığı berbat birkaç fotoğrafı.

Fotoğrafları kaydırmaya devam ediyorum. Aniden bir videoya geldiğimde duruyorum.

Küçük resim sadece karanlık bir bulanıklık. Ama video *kırk üç dakika uzunluğunda*.

Bu dikkatimi çekiyor.

İlk başta sadece karanlık şekiller ve bir barın arka plan gürültüsü var. Sonra biraz ileri sarınca görüntü değişiyor, sanki Omar telefonunu eline almış gibi. Telefonu peçeteliklerin arkasına yarı gizleyerek, karanlık bir barda otururkenki görüntüsü kısa bir an için görünüyor.

Telefonu kayıta ve yarı gizli mi?

Merakımı uyandırdı.

Omar'ın saatine bakıp bira yudumladığı yirmi dakikalık heyecan verici sahneyi hızlıca geçiyorum.

Sonra aniden başka bir figür belirir — beyzbol şapkası üzerine kapüşonunu geçirmiş, Omar'ın karşısındaki koltuğa kayar. Arkasına ve

Omar'ın omzunun üzerinden bakıyor ve sonunda kapüşonunu çıkarıyor.

Ne. Oluyor.

Omar'ın karşısındaki şapkalı adam *Vaughn*.

Omar, ekranın k a r ş ı s ı n d a Vaughn'un karşısına oturur.

"Ee?" diyor Vaughn, ellerini açarak. Omar

kaşlarını çatıyor. "Bunu bırakmalısın."

"Net ol," diye homurdandı Vaughn, sesi hatırladığımdan daha sert

çıkıyordu. "Black Court'tan bahsettiğimi biliyorsun."

Burun deliklerim genişledi.

"Onları kurcalamamalısın," diye devam eder Omar. "Marquis'in şu anki planı bu değil."

"Ama *benim* planım," diye homurdanır Vaughn. Sesi alçak, neredeyse vahşi.

"Obsidian Sendikası," diyor Omar sıkıca, birasını sıkıca tutarak, "senin isteklerinle alakalı değil. Bu senden daha büyük bir şey. Marki ne derse o olur. Nokta."

Vaughn iç çekerek başını sallar ve başka yere bakar. "Bu önemli."

"Bak," diye homurdandı Omar. "Daha önce de kayıt dışı işlerinde sana yardım ettim. Ama bu farklı. Sen bittin."

"Ben *bitmedim*," der Vaughn düz bir sesle. "Kara Mahkeme'ye erişimim lazım. Ya bana yardım et ya da yolumdan çekil."

"Seni uyarıyorum," diye tısladı Omar. "Bu bir öneri değil. Black Court'ta burnunu soktuğun her ne haltsa bırak onu

ve işine dön. Bu emirdir."

Vaughn kendini beğenmiş bir şekilde gülümser. "Bana emir verdiğini hatırlamıyorum, Omar. Aslında, tam tersi olduğundan eminim."

Ne izliyorum ben?

Ve daha da önemlisi, o lanet *Vaughn'un* Obsidian Syndicate olduğunu nasıl kaçırdım?

Çünkü dikkatin belli bir balerin tarafından dağıldı...

"Bu benden değil, dostum," diye bağırır Omar. "Doğrudan Marki'den geldi."

Omar, Vaughn'un elinin bir yılan gibi fırlayıp uzun parmaklarıyla Omar'ın boğazını sıkıca kavrayıp kol kaslarını gererken boğulur.

"Dediğim gibi," Vaughn, sesini hiç yükseltmeden, "*sana* emirleri veren benim. Bunu unutmamamı tavsiye ederim."

Vaughn, elini Omar'ın boğazından çekip kabinden ayağa kalkar. "Benim işime karışma, Omar. Bu bir emirdir."

Arkasını dönüp kadrardan çıkar. Omar boğazını ovuşturup yutkunur, gizlice etrafına bakınır, kameraya döner ve sakladığı yerden telefonunu alır.

Video kesilir.

Ne. Oluyor. Lanet. Olsun.

Beynim bağlantıları kurmaya çalışıyor, bunu nasıl görmediğimi anlamaya çalışıyor.

Ama şu anda bunun için zaman yok.

Arabayı sürmeye başlıyorum, kaldırımdan ayrılıyorum ve Mercury Tiyatrosu'na doğru geceye dalıyorum.

Trafikte lanet olası bir ısı güdümlü füze gibi zikzaklar çizerek ilerlerken, şehir kırmızı fren lambalarının bulanık çizgileriyle yanımdan geçip gidiyor. Damarlarım soğuk bir acı ile doluyor.

Tam o anda, telefonum — Omar'ın değil, *benimki* — bilinmeyen bir numaradan gelen bir arama ile titrer. Genelde bunları görmezden gelirim, ama bu sefer içimden bir ses öyle yapmamamı söylüyor.

"Evet," diye homurdandım ve cevap

düğmesine bastım. "Bay Barone, sanırım?"

İngiliz aksanlı ses yumuşak, kibar ve *çok* eski bir aileden geldiğini

belli ediyor. Hemen cevap vermiyorum.

"Benim adım Oliver Prince," diye devam etti ses. "Ortak bir arkadaşımız sizinle iletişime geçmemi önerdi."

Anladım.

Stag.

"İngiltere'de onlar hakkında bir şeyler biliyor olabilecek birini tanıyorum. Sendika'yı kastediyorum."

"Bay Prince," diye başımı sallayarak trafiğin arasından geçiyorum. "İletişime geçtiğiniz için teşekkürler."

"Gecikme için özür dilerim," diyor o zarif, düzgün aksanıyla. "Ama bilgileri başkalarına aktarmadan önce tamamen doğru olmasını isterim." Boğazını temizliyor. "Şimdi, ilgilendiğiniz Obsidian Sendikası, değil mi?"

"Bu çok yardımcı olur."

"Size şunu söylemeliyim ki, mevcut veya eski müşterilerim hakkında kimseyle konuşmam."

Kaşlarımı çattım. "*Müşterileriniz* mi?" diye tısladım.

"Bu aralar çoğunlukla emekliyim," diyor Oliver. "Ama eskiden, diyelim ki, geçmişî biraz *karanlık* olan müşteriler için finansal işlemler yapardım —Obsidian Syndicate de bunlardan biriydi."

"Peki neden kendi kuralını çiğneyip bana onlardan bahsediyorsun?"

"Çünkü yarı emeklilik hayatımda kendimi evli ve baba olarak buldum. Bu, insanın bakış açısını değiştiriyor."

"Dünyanın en kötü insanları için para yönetmekten birdenbire suçluluk mu duyuyorsun?"

Prince sessizce gülümsüyor. "Bay Barone, sanırım ben de en az sizin kadar suçluluk duyuyorum."

Sırıttım.

Hiç suçluluk duymuyorum. Prince'in bunu bildiğinden eminim.

... Evet, sanırım burada aynı durumdayız diyebiliriz.

"Şimdi, Obsidian Sendikası'na gelelim," diye devam eder. "Onlar sadece nakit para transferi yapmıyorlar. İç savaşları finanse ediyorlar. Seçimleri satın alıyorlar. Hükümetleri deviriyorlar. Onlar... küçük düşünmüyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman New York'ta araba bombaları hazırlayarak ne halt ediyorlar?"

"Korkarım bilmiyorum. Ama neden New York'ta olduklarını biliyorum. Söylentilere göre Obsidian Syndicate'in üst kademelerinde bir *anlaşmazlık* var. Şu anki liderleri,

"Marquis" olarak anılan lideri, işlerin her zamanki gibi devam etmesini istiyor. Uygun bir bedel karşılığında dünyanın çatışmalı bölgelerinde kaos ve yıkım yaratmaya devam etmek istiyor. Örgütün içinde, daha çok... sizin ailenizin iş modeline benzer bir *mafya* iş modeline geçmek isteyenler var. Altyapısı, dağıtım merkezleri ve siyasi bağlantıları ile New York, bu geçişi başlatmak için ideal bir yer."

Derin bir nefes aldı.

"İşlerinin çoğunu yönlendirdikleri, New York'ta ofisleri olan ABD merkezli bir paravan şirket var. Cyprus Logistics, LLC."

Kırmızı ışıkta frenleri sertçe bastım.

Bu, Kir'in bana bahsettiğı şirket.

"Marquis hakkında başka bir şey yok mu? Onun parasını yönetirken hiç tanışmadın mı?"

Oliver mırıldanır. "Ben söylemedim. Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Biraz gizemli biridir. Paranoyak. Anlaşılması zor. Ama şu anki ikinci adamının kim olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye homurdanarak direksiyonu kırıp köşeyi dönerek tiyatroya doğru hızla ilerledim.

"Kısa bir süre önce ona danışmanlık yaptım, temel güven ve para yönetimi konusunda. Tabii ki hepsi çok gizliydi."

"Yeni baba olmanın, onun adını *paylaşma* ihtiyacı doğurduğunu sanmıyorum söylemen gerekmez, değil mi?"

Oliver gülümser. "İş yaparken elbette takma ad kullanıyordu."

Siktir.

"Ancak," diye ekler Oliver, "birkaç kez görüntülü görüşme yaptık ve bu dünyada yeterince uzun süre bulundum, *sigortanın* değerini biliyorum. Bu yüzden yüzünün birkaç fotoğrafını ekran görüntüsü olarak aldım. Sadece... saklamak için."

Tekerleği tekrar çeviriyorum, bir başka keskin virajı alıyorum ve motoru sertçe çalıştırıyorum.

"Bunun bana ne kadara mal olacak?"

Prince sessizce gülüyor. "Bay Barone, sizi temin ederim ki paranızı istemiyorum. Bu bizim ikramımız. Ortak dostumuzun hatırı için kişisel bir iyilik olarak kabul edin."

Teşekkürler, Stag.

"Şu anda size mesaj atıyorum."

Telefonum çalınca yolun kenarına çekiyorum, arabayı park moduna alıp mesajları açıyorum.

Vay canına.

Biraz bulanık ama fotoğraf, az önce Omar ile Kara Mahkeme hakkında konuşurken gördüğüm adamın.

Bu lanet olası *Vaughn*.

VAUGHN

Çantam kafamdan çekilince ışıklar gözlerimi kamaştırdı.

Bir an için tek görebildiğim şey bu: sert, kör edici ışıklar, gözlerimi kırıp odaklanmaya çalışırken gözlerime lazer gibi vuruyor.

Kafam dönüyor, belki bir saat önce tiyatronun dışında yaşanan sahneyi tekrar canlandırıyorum. Kuzmina, gulagında kuğuları zorla ölüm yürüyüşüne çıkarmıştı.

... Yani, kadınlar için çok yorucu bir ekstra prova yapıyordu ve muhtemelen hala devam ediyordur. Birinin bacağı kopsa bile, muhtemelen onlara senkronize olmalarını söylerdi.

O böyle bir sadist.

Dürüst olmak gerekirse, bu onun sevdiğim özelliklerinden biri.

Ama söz konusu Rus ölüm yürüyüşü devam *ederken*, sigara içmek için tiyatronun arkasındaki sokağa gizlice çıktım.

Evet, biliyorum. Sağlığa zararlı.

Ama sağlığa zararlı olacağından, çeneme yumruk atılacağını ve başıma bir çanta geçirilip

dizlerimin üzerine çökertilip bir arabanın bagajına atılacağına.

Yani, kanser olacağını beklersin. Saldırı ve kaçırılmayı beklemezsin.

Tekrar gözlerimi kırıyorum ve göz bebeklerim alışmaya başlıyor.

Deponun çelik kirişleri başımın üzerinde beliriyor ve ayaklarımın altında beton zeminde kayalık molozlar var.

Oh, ve bir sandalyeye bağlanmış durumdayım.

Bu *ilk kez başıma gelmiyor*. Ama kaçırılmak yeni bir şey.

"Biliyorsun Nico, ilk randevumuzu böyle hayal etmemiştim. Bu kadar sapık olduğunu bilseydim

bu kadar sapık olduğunu bilseydim, yani... sıra numarası al Naomi..."

Homurdanıyorum, başım yana doğru savruluyor ve yumruğu birdenbire gelince dudağımdan kan fışkırıyor.

"Onun adını söylemeye hakkın yok," diye karanlıkta hırıltıyla söylüyor. Yırtık pırtık giysilerimin altında, bir avcı gibi etrafımda dolaşırken ayak seslerini duyuyorum.

"Normalde olduğumdan *biraz* daha agresifsin," diye homurdanıyorum, dönüp yere kan tükürüyorum. "Ama, yani, önce beni ısıt, bebeğim, ben de senin kadar sert oynarım..."

Bana tekrar vurur.

Tamam, *bu* bekleniyordu. Ama

şimdi gerçekten sinirlendim.

"Ne oldu, pislik?" diye tısladım, dudaklarımdan kan damlıyordu. "Son kavgamızdan sonra benimle erkek erkeğe yüzleşmekten mi korkuyorsun? Bu sefer şansını artırmak için beni lanet bir sandalyeye mi bağladın?" Yere bir ağız dolusu kan daha tükürdüm ve ışıkların arkasında beliren gölgesine öfkeyle baktım. "*Korkak*."

Ama vuruşları başımı çok ağrıtmasığı. Kulaklarımda çınlayan sesi atlatmaya çalışarak yüzümü buruşturdum, ışıklar yine gözlerimin önünde dans etmeye başladı.

Bir saniye, sadece bir saniye, her zamanki gibi. Belki bir anlık bir anı.

Başımın üstünde sallanan

ışıklar. Farklı bir depo.

Tam olarak yerini belirleyemediğim bir ses, duyamadığım bir şey fısıldıyor.

Sonra yok oluyor. Her zamanki gibi.

Çoğu zaman, hatırlayamadığım ocukluğum hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Gölgeleri yeterince hatırlıyorum, iyi bir şey olmadığına eminim.

Tekrar gözlerimi kırıyorum, ışıkların arasından Nico'ya bakarken kaşlarımlı atıyorum.

Evet, şu anki durumumun da iyi bir yanı yok.

Nico, kr edici ışıkların arkasından fırlayarak üzerime atılır ve çeneme bir yumruk daha indirir.

"*Siktir git!*" diye bağırıyorum, ağzımdan daha fazla kan akıyor. "Beni bırak, seni siktiğimin korkak herif!"

"Sanmıyorum," diye mırıldanıyor, tekrar etrafımda dönüyor. "Erkek erkeğe seni pataklayıp o siktiğimin gülümsemesini yüzünden silmek ne kadar cazip olsa da."

"Siktir git, gülüyor muyum ben, gerzek?" diye mırıldandım.

"Ne kadar boktan bir durumda olduğunu anlamaya başladığın için gülümsüyorsun," diye karşılık verdi Nico.

"Bu ne lan? Sert oynamayı severim ama birincisi, arkadaşlarımla artıklarıyla yatmam, ikincisi, sen *gerçekten* benim tipim değilsin. Fazla heteroseksüelsin."

"Seninle yatmak istemiyorum, seni aptal," diye tükürdü Nico.

"İyi, çünkü inan bana prenses, benim gibi birine boyun eğmeye hazır *değilsin*..."

Evet, bu da *tamamen* beklenen bir yumruk daha. Yine de, parçalanmış dudağımdan kan fişkirirken içimde kaynayan öfkenin hırıltısını durdurmuyor.

Siktir et.

Ben kavga edebilirim. Yani, New York'ta yetimhanede büyüdüm. Gerekirse yere yatıp, lanet olasıca bir acı verebilirim. Ama bu boktan şey, her ne boksan boksan, farklı.

Grup evlerinde diğer çocukların beni yere yatırıp dövdükleri anıları canlanıyor.

Bu kavga değil, bunun gibi değil. Bu, kafesin parmaklıklarından lanet olası bir kaplanı dürtüp kendine avcı demek gibi bir şey.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye homurdanıyor.

"Yani, *ha-ha* komik değil," diye mırıldanıyorum. "Ama, bilirsin, varoluşsal olarak?"

Bir yumruk daha, tam karnıma. Bağlı olduğum sandalyeye yaslanarak, elimden geldiğince ikiye katlanarak inlerim. Gözlerine baktığımda, bir korku hissi

ve soğukluk omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Siktir. O gerçekten oyun oynamıyor. Ama bunların *ne* anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Ne, sırf daha önce kavga ettik diye mi? O bana kırılgan bir ego tipinde biri gibi gelmiyor. Ama yine de, bana karşı çok agresif davrandı...

Kaşlarım çatıldı. "Bu... *Naomi ile* mi ilgili?"

Yüzü yine karardı.

"*Bekle*," diyorum. "Bana tekrar vurmadan önce *bekle*. Nico, burada ne halt ettiğimi gerçekten bilmiyorum. Kıskançlık mı bu?! Kaç kez söylemem gerekiyor, kız arkadaşınla ilgilenmiyorum. O benim kardeşim gibi!"

Gözleri gözlerime dikilmiş, üzerime eğiliyor.

"Bu kıskançlıkla alakalı değil, Vaughn. Bu cevaplarla alakalı."

"Neyle *ilgili*?"

Gözleri kısıldı. "Marquis'ten bahsetmeye ne dersin?" Ona baktım.

O da bana baktı.

"...*Ne?*" Sonunda patladım.

"Patronun. Onun hakkında konuşalım."

"Benim..." Kaşlarım çatıldı. "*Patronum*, provada su içmeyi tembellik olarak gören sadist bir otuzlu yaşlarında Rus kadın. Ama tamam, siktir et. Kuzmina hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Sarıfık yapma," diye homurdandı Nico.

"*Anlamadım* mı?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bebeğim, anlamama gerek yok... Tamam, DUR!" O tekrar yumrukunu kaldırırken tıslıyorum.

"Nico, kalbimin en derinlerinden, *neden* burada olduğumuzu, neden bana vurduğunu ya da benden ne sikim söylememi istediğini hiç bilmiyorum!"

"Obsidian Sendikası hakkında bana bilgi vermeni istiyorum!" Ona boş boş bakıyorum. "*Ne?*"

Nico ışıkların arkasına kaybolur, sonra geri döner ve tekrar bana yaklaşır. Ayaklarıma bir şey atar — aşağıya baktığımda açılan bir dosya klasörü. İçindeki kağıtlar biraz dağılır ve midem burkulur.

"Obsidian'a ait bir uyuşturucu deposunda bulundun," diyor Nico sert bir sesle. "Dokuz yaşındaydın."

Ona bakıyorum, gözlerim kırmızı bir sisle kaplanıyor.

"Küçükler için devletin velayet kayıtları lanet olası bir nedenden dolayı mühürlenmiştir, pislik herif," diyorum sessizce.

Nico Barone'nin benim koruyucu aile kayıtlarımı nasıl ele geçirdiğini sormaya bile tenezzül etmiyorum. "Kamyonun arkasından düşmüş" gibi saçma sapan hikayeler dinlemek istemiyorum.

"Şu depodan bahsedelim, Vaughn."

Kafamı sallıyorum. "Burada ne yapıyoruz, Nico? Lanet olası çocukluğumdan mı bahsediyoruz?" Soğuk bir kahkaha atıyorum. "Şaka sana geri döndü, gerizekalı. Grup evine yerleştirilmeden önceki hayatımı *hatırlamıyorum*."

"Ne kadar da uygun."

"Aslında bir *kabus*," diyorum tıslayarak. "Ama lanet olası sempatin için teşekkürler. *Kolay* değil, Nico. Bunları anlatabilir miyim, anlatmak ister miyim, bilmiyorum bile." Ona bir bakış atıyorum. "Eğer itiraf etmemi umuyorsan

bir şey itiraf hatırlayamayacağım hatırlayamayacağım hav hav
bir yanlış yanlış psikiyatrik değerlendirme."

Bana uzun bir süre bakıyor. "Neden

hafızanı tazelemiyoruz?"

O bana sert bir şekilde bakar. "Sen *hafızamı tazelemeye* devam edersen, kalıcı beyin hasarı alacağım, pislik."

Nico telefonunu çıkarır, ekrana dokunur ve bana doğru çevirir. Bir video oynatılmaya başlar.

Videoda, bir adam bir barda tek başına bir masada oturmuş bira içiyor. Sonra başka biri gelip karşısına oturuyor. Adam kapüşonunu geri çekiyor...

Ne oluyor lan? O benim.

O masada oturan *benim*. Ama ben *değilim*.

Bir terslik var.

Nico bir şeyler mırıldanıyor, beni bir şeyle tehdit ediyor ve Naomi'den ve bu sendika denen şeyden bahsettiğinden eminim. Ama onu görmezden geliyorum, sadece ekrana bakıyorum, kişisel Matrix'imde bir hata bulmaya çalışıyorum.

Sonra buluyorum.

Ekrandaki adam kollarını biraz uzatıyor ve ceketinin kolları yukarı kayıyor, ön kollarını daha fazla gösteriyor.

Çıplak, dövmesiz ön kollar.

"Bu ben değilim," diyorum sessizce.

Video devam ediyor. Nico, beni suçüstü yakalamış gibi sırtıyor.

"Nico, o *ben değilim*," diye bağıyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

"Yeter," diye iç geçirir Nico. "Sen bittin. Şimdi konuşmaya başla..."

"*Ön kollarını bak*, gerzek!" diye bağıyorum, çenemle ekrana işaret ediyorum.

"Dövme falan görüyor musun?"

Nico tereddüt eder.

"Lanet olası telefona bak!" diye bağıyorum.

Gözleri ekranın alt kısmını tarar. Sonra bakışları telefondan, uyluklarımın yanındaki sandalyenin koltuğuna bağlanmış kollarımın üzerine kayar.

...Vücutlarının her yerinde dövmeleer var.

"O *ben değilim*," diye tükürdüm.

Nico ağzını açmaya başlar, ama gölgelerden gelen bir ses onu keser.

"O haklı."

Nico hızla dönerek belinden silahını çekmeye çalışır.

"Tek bir hareket bile yapma," diye bağıır ses. "Yavaşça çek, yere bırak, tekmele."

Ses yaklaşır, elindeki metal tabancanın namlusu ışııkta parlar ve Nico'ya doğrultulur.

Nico'nun çenesi sıkılaşıır, silahı belinden yavaşça çıkarır, yere bırakır ve ayak parmağıyla kenara iter.

"Videonuzdaki o değil, Bay Barone."

Gölge ışığa doğru yaklaşır. Birdenbire, artık bir gölge değildir.

Dünyam bulanıklaşır.

Gölge değil. Lanet olası bir ayna.

Benim.

Beynim gözlerimin gördüklerine inanmayı reddediyor. *Tam anlamıyla kendime* bakıyorum. Saçları daha kısa kesilmiş, dövmesi görünmüyor ve sol şakağında bir yara izi var, ama onun dışında?

O benim... bana bakıyor.

Nico şimdi aramızda bakınıyor, sanki iç saatini bozmuş gibi kendini yeniden ayarlamaya çalışıyor.

"Neden... Neden Vaughn'a benziyorsun?" diye homurdanıyor Nico.

Aynam yavaşça, derin bir nefes alıyor ve sonra nefesini veriyor.

"Çünkü ben Vaughn'um."

NICO

Bir an için zamanın durmuş gibi hissediyorum. Sanki tüm dünya uyuşmuş, gıcırdayan bir durgunluğa gömülmüş gibi.

Neye bakıyorum ben?

İki lanet Vaughn, işte ona bakıyorum. Biri birkaç metre ötede, elindeki silahı titremeyen bir hassasiyetle göğsüme doğrultmuş. Karşısında ise, hala sandalyeye bağlı, hala nefes nefese, hala kanlar içinde, *diğer* Vaughn, benim içimde hissettiğim aynı kafa karışıklığıyla ikizine bakıyor.

O donmuş anda, bakışlarımı bana silah doğrultmuş Vaughn'a geri çevirip ayrıntıları incelemeye başladım.

Yüzü, tanıdığım Vaughn'un yüzüyle aynı. Ama her şeyi biraz daha ciddi. Daha sert, kenarları daha pürüzlü. Aynı parlak mavi gözleri ve aynı koyu kahverengi saçları var. Ama saçları biraz daha kısa kesilmiş, "dağınık havalı" stili daha az.

Ve tabii ki, gözlerim onun açıkta kalan koluna düştüğünde, üzerinde hiç dövme yoktu.

"Onu çöz," dedi silahı tutan doppelgänger, sesi Vaughn'unkinden daha kaba ve keskin.

Tereddüt ettim.

"Kardeşimin bağlarını çözün, hemen şimdi!"

Eski mezbahada, gölgelerin arasında uzaktan gelen damlama sesleri dışında, çıt çıkmıyor. Bir güvercinin kanat çırpma sesi.

Kardeşim.

Houston, lanet olası bir sorunumuz var.

Yavaşça Vaughn'a dönüp baktım. Yüzünde benimkiyle aynı şaşkınlık ve kafa karışıklığı vardı.

Kahretsin.

"Bir daha sormayacağım," diyor silahlı adam ince bir sesle. "Onu çözün, yoksa işler çok farklı bir hal alır."

Adama ellerimi göstererek Vaughn'a doğru dönüp yürüdüm.

"Bıçağı alacağım."

"Yavaş ol," diyor adam.

Bıçağı cebimden çıkarır ve Vaughn'un bileklerini çözmek için eğilirim. Baskı azalınca inler, öne doğru yığılır ve yüzünü buruşturarak kendini tutar.

Bana bakarak fısıldadı. "Bu ne lan?"

"Bilmem lan," diye mırıldanarak çömelip ayak bileklerini kesiyorum.

Vaughn titrek ayakları üzerinde durur, yüzü acıdan buruşmuştur. Sonra bir kenara itilirim ve ne olduğunu anlayamadan silahlı adam

kollarını Vaughn'un boynuna atıp onu şiddetle sarıyor.

Vaughn kaskatı kesildi, yüzünde hala tamamen şaşkın bir ifade vardı. Ama sonra o da adama sarıldı, ona biraz yaslandı.

"Söyleyecek çok şey var," doppelgänger yumuşak bir sesle, Vaughn'un omuzlarını tutarak geri adım atarken ona bakarak diyor. "*Çok şey.*"

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, sonra tekrar Vaughn'a döndü.

"Her şeyi açıklayacağım, ama önce Nico ile konuşmam lazım. Yalnız başıma. Duymaman senin güvenliğin için daha iyi olur."

Vaughn başını sallar, sandalyeye otururken yüzünü buruşturur. Gözleri benimkilere bakar, karanlık bir parıltıyla. "Bir *an bile* ikimizin işi bittiğini sanma, orospu çocuğu."

Haklısın. Cebime uzanıp sigaralarımı ve çakmağımı ona atıyorum. Homurdanarak yakalıyor ve bana bakıyor. "Evet, hala bitmedi."

Yeni Vaughn bana bakıp çenesiyle işaret eder. Onu birkaç metre uzaktan takip ederim, hala elindeki silaha bakarak.

Onunla tanıdığım Vaughn arasında başka bir fark daha var. Vaughn dansçı gibi yürür. Bir atlet gibi. Bu adam ise asker gibi yürüyor.

Kırık bir pencere ve tuğla yığınının yanında durduk ve o merakla silahını kaldırdı.

"Öncelikle sana teşekkür

borçluyum." Kaşlarını çatıldı.

"Anlamadım?"

"Omar beni kandırmaya çalışıyordu, beni satacaktı. Sen bu sorunu benim için hallettin."

Gözlerim karardı. "Sen de *kimsin*?" Sırıttı.

"Söyledim ya. Ben Vaughn." "Bilmece gibi

konuşmayı kes," dedim.

"Değil. *Ben Vaughn*. Ve *o* da kardeşim." Dönerek, ağzında neredeyse hüzünlü bir gülümseme belirir. "Val."

"Biraz daha açman gerek."

"Anlatacağım, ama şu anda bunun için vaktimiz yok."

Çenem gerildi. "Neden..."

"Beni *dinleyin*, Bay Barone." Boynunu çevirir. "Sizin gizli topluluğunuzu araştırmaya çalıştığımı sanıyorsunuz," der. "Siyah Mahkeme için bir tehdit olduğumu düşünüyorsunuz."

"Sen Obsidian Sendikası'sın," diye tısladım.

Omuzlarını silkti. "Obsidian Sendikası tek bir zihin değildir, Nico. Uzun zamandır, bazıları *çok uzun zamandır*, tek bir adam ve onun... tekil vizyonları tarafından yönetiliyor."

"Marki," diye mırıldanıyorum.

O başını sallar. "Onun liderliği durgun ve bencil hale geldi. Obsidian Syndicate sadece bir paralı asker gücü değil," diye homurdanır. "İçinde yaşayanların yuvası. Bir kardeşlik. Bir topluluk."

"Ciddi bir tarikat havası alıyorum," diye mırıldandım.

Mavi gözleri parladı. "Ailemden bahsediyorsunuz, Bay Barone. Lütfen biraz saygı gösterin."

Prens'in daha önce telefonda bana söylediği bir şey aklıma geldi.

"Sen ayrılıkçı grubun liderisin, değil mi?"

O başını sallar. "Bazılarımız Obsidian Sendikası'nın eskiden neyi temsil ettiğini, neler yapabileceğini hatırlıyor. Tek bir adamın hırsına hizmet etmek için kiralanmış askerler değildik."

"Ve sen tahtı istiyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Evet, istiyorum." "Öyleyse... al," diyorum.

"O kadar kolay değil."

"Kafanın arkasına kurşun sıkmak işleri *çok* kolaylaştırır," diyorum yavaşça.

O başını sallar. "Bu durumda değil. Bu yüzden Black Court'un dikkatini çekmeye çalışıyorum, Bay Barone."

Burun deliklerim genişledi. "Ne olduğunu bilmiyorum..."

"Ya da *Raven*, bu konuşma için daha uygun bir isimse," diye mırıldanır.

Bir an için bu pisliği burada, şu anda öldürmeyi düşünürüm. Bunları nasıl bildiğini bilmiyorum ama en azından endişe verici.

"Eğer endişelendiğin buysa, kardeşlikte pek bilinmeyen bir şey," diye mırıldanıyor, sanki düşüncelerimi okuyor gibi. "Sadece ben biliyorum."

"*Nasıl?*" diye hırlıyorum.

"Çünkü işimde çok iyiyim," diye tersler. "Nico, Mahkeme'nin zayıflıklarını bulmak için casusluk yapmıyorum. Senin *dikkatini* çekmeye çalışıyorum."

"Peki neden?" diye mırıldandım.

"Marki'yi öldürürsem, hain olarak görülürüm. Ve cesedi yere düştüğü anda, Obsidian Sendikası'nın yarısı diğer yarısıyla savaşa girer."

Yaklaşarak sesini alçaltıyor.

"Ama *Kara Mahkeme* onu idam ederse...?"

Kahkaha attım. "Biz paralı asker değiliz, gerizekalı."

"Öyle olduğunuzu söylemiyorum. Sadece işinizi yapmanızı istiyorum: yeraltı dünyasındaki yanlışları araştırın ve onları düzelten düzeltici güç olun."

Ceketinden bir manila zarf çıkarır. "Mahkeme, kan bağına ihanet edenleri veya hileyle kurtulanları hoş görmez, değil mi?"

"Dikkatimi çektin."

"On beş yıl önce, Marki zor bir durumdaydı ve Novosibirsk'ten bir Bratva patronu olan Boris Vabnik'ten yardım aldı. Vabnik, Marki'nin hayatını kurtardı, ama Marki'ye kendisine borçlu olduğunu belirten bir kan bağı imzalattı."

Boğazını temizledi ve zarfı bana uzattı.

"Orada, Marki'nin Vabnik'e olan borcunu silmek için bir yıl önce onu öldürttüğüne dair tartışılmaz kanıtlar bulacaksın."

Siktir.

Cinayet, Saray için bir anlam ifade etmez. Ama kan bağı? O kutsaldır.

"Tüm dava o klasörün içinde," diyor. "Sadece onu Kara Mahkeme'ye götürmen gerekiyor. Ve onları ikna edeceğine ve

harekete geçmelerini ve infazı gerçekleştirmelerini sağlayacağına dair sözünü istiyorum."

"Bunun karşılığında benim için ne yapacağını söyleyeceksin?" diye mırıldandım.
"O kısmın geleceğini biliyorum."

O sertçe başını sallar. "Aynen öyle. Bay Barone, şu anda bir grup kiralık katil Naomi Kim'i öldürmek için yolda."

Her şey bir saniyede sıfırdan bin kilometre hıza çıkıyor. Adrenalin vücudumu sararken kalbim ağzıma çıkıyor.

"Ne!?" diye bağıryorum.

Hemen cevap vermediğinde, kendimi ona atıyorum, yakasından tutup sallarken yüzüne bağıryorum.

"Az önce *ne* dedin sen?!"

"Bir suikast timi," diye homurdanıyor. "Obsidian Syndicate tarafından eğitilmişler. Naomi Kim'i bulma emri var."

İçimdeki her şey donar.

"Seninle alakası yok. Onun babasıyla alakalı. Leonard'ı en zayıf noktasından vuruyorlar. Artık kontrol edemediği tek şey o."

Onu çökmekte olan taş duvara geri fırlatıyorum, yüzüm öfkeden kıpkırmızı.

"Onları geri çağırabilirim, Nico."

Sesinde hiçbir duygu yok, ama gözleri benimkilere kilitlendiğinde bakışlarında kesin bir kararlılık var.

"Ama önce sözünü istiyorum."

Onu tekrar duvara çarparak hırıldadım. "*Lanet olası telefonu ara.*"

"Senin *sözün*, Nico. Söz bunu benden söz söz isteğimi isteğimi yerine getireceksin. Garanti et."

"İstediğin şey tüm Mahkeme'nin oylaması gerekiyor!" diye bağıyorum.

"Yapamam..." "Yapabilirsin. Ve şu anda bunu *gerçekten* yapmalısın."

"Bunun için zamanımız yok..."

"Hayır, *Naomi*'nin zamanı yok," diye cevapladı. "Tekrar ediyorum: Eğer o adamların New York sokaklarında onun kanını dökmesini engellemek için yardımımı istiyorsan, bunu hemen şimdi yapacaksın. Ve tabii ki, eğer sana yardım edersem... ve sen bana yardım etmezsen... bir dahaki sefere ailenin bir üyesi arabaya bindiğinde, onun ön koltukta oturmasını sağlamak için her şeyi yapacağım."

Kanım asit gibi kaynar. Ama karar vermek kolaydır. Naomi'nin hayatı söz konusu. Mahkeme bu işi halletmesi için kendi kalbimi sökmem gerekirse, yaparım.

Ondan uzaklaşıp telefonumu çıkarıyorum.

Gizli ve güvenli bir mesajlaşma uygulamasındaki grup sohbetinde beş isim var. Sadece acil durumlarda kullandığımız bir uygulama.

THE RAVEN

Obsidian Sendikası'nın başkanını mahkemeye çıkarıyoruz.
Hemen.

BOĞA

Hadi ama
dostum.

KURT

Bunu zaten konuştuk. Senin durumuna anlayışla yaklaştığımı biliyorsun, ama bu mahkeme meselesi değil.

KÖPEK

Birazdan ararım.

THE RAVEN

Şimdi durum farklı. Onun bir Bratva patronunu kan bağına girmekten kurtulmak için öldürdüğüne dair kanıtım var.

THE RAVEN

Bunun HEMEN ŞİMDİ oylanması gerekiyor.

THE STAG

Bu kanıt ne kadar ciddi?

THE RAVEN

Som. Kesin. O bizim. Ama hemen harekete geçmeliyiz.

BOĞA

Bir toplantı ayarlayacağız.

KUZGUN

Bu yeterli değil. Naomi'nin hayatı söz konusu. OY VERİN. HEMEN.

THE HOUND

Bu kanıt bize gönderirseniz, onu en kısa sürede yakalatırız. Duruşma bu hafta sonu. Ama o kanıt İHTİYACIMIZ var.

Çömelip, kirli yere manila klasöründeki dosyaları, fotoğrafları ve belgeleri yaydım. Bu adam şaka yapmıyordu. Telefon dinlemeleri, Marquis'in açık talimatları, fotoğraflar... Her şey burada.

Birkaç fotoğraf çekip grup sohbetine gönderiyorum, kalbim deli gibi atıyor.

THE WOLF

Siktir, ben varım.

GEYİK

Evet, anladım. Ben de varım.

BOĞA

Bu orospu çocuğunu BUGÜN halledelim.

THE HOUND

Ben de varım.

Telefonum özel bir mesajla çaldı.

CARMINE

Aferin dostum. Gerçekten çok iyi iş çıkardın.

Vaughn'un klonu, ikizi ya da her ne haltsa ona geri döndüm. "İsteddiğini aldın," diye tısladım. "Şimdi lanet olası telefonu aç."

"Hatırlatayım..."

Ona çarptığımda homurdanıyor ve onu arkasındaki duvara itiyorum. "*Arama. Lanet olası. Arama.*"

Bir kez başını salladı. Onu bıraktığımda benden uzaklaştı, cebinden telefonu çıkardı ve kulağına götürdü.

Aniden kaskatı kesildi. Kısa bir baş sallamayla telefonu uzaklaştırdı ve yüzü asık bir şekilde bana döndü.

"Suikast timi yola çıktı ve emirlerimi dinlemiyorlar. Bu da Marquis'e sadık oldukları anlamına geliyor."

Kızardım.

Bıçağıma uzanmaya başlıyorum ama diğer adam başını sallar.

"Sen söz verdin, ben de verdim. Bu dünyada, sözümüz tek varlığımız."

Bana sert bir bakışla bakar.

"Şimdi de onları durdurmana yardım edeceğim."

NOAMI

KOMİK: Nico'nun dairesine ilk kez girdiğimde, sanki hapishaneye giryormuşum gibi bir korku hissettiğimi hatırlıyorum. Duvarları ve pencereleri izleyip, o yerin ne kadar ruhsuz olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum.

Artık öyle hissetmiyorum.

Şimdi, onun—bizim—dairesine girdiğimde, yaşanmış bir yer gibi geliyor. Evim gibi.

Bale çantamı kapının yanına bırakıyorum, kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıyorum ve omuzlarımı ve tricepslerimi esnetiyorum. Bir kez olsun geç saatlere kadar kalmadım, görünmez, sürekli hareket eden bir hedefi kovalayarak kendimi çöküşün eşiğine getirmedim, sahtekarlık sendromumdan kaçmaya çalışmadım.

Garip bir şekilde, kendimi iyi hissediyorum.

Bunun için Dove'a ve geçen geceki küçük moral konuşmasına sessizce teşekkür ediyorum. Sonra ona yakında bir akşam birlikte takılmak isteyip istemediğini sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

Kendi değerini bil.

Deniyorum Dove. Deniyorum.

Banyoya gidip, cildim gevşeyene kadar düşün sıcak sularının altında duruyorum. Çıktığımda, pamuklu şort ve Nico'nun tişörtlerinden birini giyiyorum. Tişört, bacaklarımın ortasına kadar iniyor ve hafifçe onun kokusunu taşıyor. Tüylü çoraplar şık kıyafeti tamamlıyor. Oturma odasına geri dönüp kanepeye uzanıyorum ve akılsız bir reality şov açıyorum.

Yeni, gelişmiş Naomi bu lanet geceyi *kendine ayırıyor*.

Telefonuma bakıyorum. Nico'dan mesaj yok, bu biraz garip. Genelde geç döneceğini söyler.

Ona mesaj atmayı düşünürken, gelen bir mesaj ekranı aydınlatıyor.

BABA

Naomi. Acilen seninle konuşmam lazım.

Ona bakıyorum, eski içgüdülerim kabarıyor, *her şeyi düzeltme*, onun istediği kızı olma arzusu.

BABA

Tatlım, lütfen. Bu çok önemli.

Kilitleme düğmesine basıp telefonu masanın üzerine yüzüstü bırakıyorum. Bu da üzerinde çalıştığım *yeni Naomi'nin* bir özelliği: kendimi seçmek.

Kanepeye çöküyorum, Nico'nun gömleği tenime sıcak geliyor, saçlarım boynuma nemli.

Reality şov, düşündüğümde daha da sıkıcı ve anlamsız. Bir dakika sonra telefonu tekrar elime alıp Vaughn'la yazıştığım mesajlara tıklıyorum.

Garip.

Hâlâ cevap vermemiş.

Bugün provanın son kısmında ona gerek yoktu, ama her zaman etrafta takılır, sırf canımı sıkmak için bile. Ama bugün gelmedi ve nereye gittiğini sorduğum mesajıma hala cevap yok.

ME

Tamam, lol, son dakika seks çağrısı, sanırım.

Ama cidden dostum, kıza cevap yaz. Saatlerdir ortalarda yoktun.

ME

Eğer seks için aradığın kız seni sandalyeye falan bağladıysa iki kez göz kırp, lol.

Hala cevap yok. Telefona bakıyorum, omurgamdan tüylerim diken diken oluyor. Henüz korku değil. Sadece kötü bir his başlıyor.

GÜM.

Kanepede birden doğruluyorum, kalbim göğsümü delip geçiyor. Reality şov hala devam ediyor, ama o ses televizyondan gelmiyor.

Kapıdan geliyor.

Kafamı kapıya çeviriyorum ve bir başka çarpma sesi duyunca çılgık atıyorum, o kadar sert ki kapı çerçevesi parçalanıyor.

Kanım donar ve kapı arkamdan patlayarak açıldığında koşmaya başlarım.

Mutfağa koşuyorum, çıplak ayaklarım fayanslarda kayıyor ve kiler dolabına dalıyorum. Arkamdaki çıtalı kapıyı kapatıp çömeliyorum, ağlamamaya, yüksek sesle nefes almamaya ve titrememeye zorluyorum kendimi.

Sert ahşap zeminde botların düşük sesli gürültüsünü duydum.

"Dağılın," diye bir ses kısık kısık homurdanıyor. "O burada. Marki'nin emri, görür görmez öldürmek."

Kalbim durdu.

Nefesimi tutarak elimi ağzıma bastırıyorum, konserve domates ve ithal yağların bulunduğu rafın arkasına çömelmiş, ince tahta çitalardan giriş kapısına bakıyorum.

Dördü taktik giysiler içinde, yüzleri kapalı, silahları çekili olarak daireye giriyor.

Biri yatak odasına yöneldi. Diğeri arka koridora doğru ilerledi.

Üçüncüsü mutfağa doğru yola çıktı.

...Doğruca bana doğru.

Sanki benim burada olduğumu zaten biliyormuş gibi, hassas ve bilinçli hareketlerle hareket ediyor. Sanki bu, benim çoktan kaybettiğim bir oyunmuş gibi.

Bütün vücudum titriyor. Raflara daha da yaklaşıyorum, tırnaklarım tahtaya batıyor.

Neredeyse kapıya geldi. İki

adım daha atarsa...

Sessizliği silah sesleri yırtıyor.

Çığlık atıp geri çekiliyorum. Ama kapının önünde duran adam sesin yönüne doğru dönüyor ve ateş edenin *başka* biri olduğunu anlıyorum.

Daha hızlı ateş eden silah sesleri havayı yırtıyor, ardından acı içinde çığlık atan bir adamın sesi geliyor. Bir silah sesi daha, bir çığlık daha.

Mutfaktaki adam bana doğru geri çekilirken aniden inler, geriye yuvarlanır, gövdesinden kan fışkırır ve yere sıçrar.

Ellerimi ağızıma kapatıyorum, çığlığımı bastırırken başka bir siluet yavaşça mutfağa giriyor.

Karanlık bir niyetle hareket ediyor. Silahını çekmiş. *Doğruca* bana doğru geliyor.

Lütfen. Böyle ölmek istemiyorum. Lütfen,

lütfen, lütfen...

Kiler kapısı açılır ve ben çığlık atarak ellerimi kendimi korumak için kaldırıyorum.

"*Naomi!*"

Nico'ydu.

Çılgınlık patlamış gibi mutfağa dalar, gözleri alev alev, silahının namlusundan hala duman çıkmaktadır. Beni yakalar ve sanki oksijenmişim gibi kendine çeker, ben de hıçkırarak kollarına yığılır, ona sarılır, rahatlamaktan boğulurum.

"Her şey yolunda," diye saçlarıma fısıldar. "Ben yanıdayım."

Bir homurtu sesiyle gözlerim açılır. Yerdeki silahlı adam dizlerinin üzerine çökmüş, kolundan kan akarken silahını Nico'nun sırtına doğrultmuştur.

"NICO—!"

Mutfakta bir el daha silah sesi duyulur.

Saldırgan birden irkilir, sonra ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılır.

Ama şokun etkisiyle gözlerim orada değil.

Silahlı hala havada, gözleri çelik gibi sert, cesedin arkasında duran adama bakıyorum.

Vaughn.

En azından... *öyle gibi?*

Adam arkadaşşıma benziyor, ama saç kesimi farklı ve kollarında dövme yok. Ama sonra Nico beni tekrar kendine çekiyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve bir sonraki esintide uçup gidecekmişim gibi bana sarılıyor ve o anda tek önemli olan şey bu.

"İyisin, aşkım," diye fısıldıyor. "Artık güvendesin." "Naomi!"

Beynim kısa devre yapıyor, gözlerim kendilerine güvenmiyor, Vaughn köşeden mutfağa koşarak giriyor. Bu Vaughn her yeri kan içinde ve sanki biri onu fena benzetmiş gibi görünüyor.

Ve şimdi silahını indiren *diğer* Vaughn'un yanında duruyor. "*Ne oluyor lan?*" diye fısıldıyorum.

NICO

"Bizi aldıklarında sen altı yaşındaydın."

Vaughn — görünüşe göre gerçek Vaughn — mutfak tezgahına yaslanmış, karşısındaki tezgahta oturan ve kırık dudağına gazlı bez tutan kardeşine bakıyor.

Sanki biri aynayı ikiye bölmüş ve parçaları birbirine bakacak şekilde bırakmış gibi. Aynı çene. Aynı vücut yapısı. Aynı huzursuz parmak hareketleri.

"Ben yedi yaşındaydım," diye devam ediyor Vaughn. "Ama annemle babam çok önceden bizi terk etmişti. Yaklaşık bir yıl boyunca ikimiz kendimize bakmak zorunda kaldık." Çenesi geriliyor. "İkisi de eroin bağımlısıydı. Babam karbüratör çalıp satıyordu, annem ise oturma odasında fahişelik yapıyordu." Boğazını temizliyor. "Bu arada, ikisi de öldü. Yıllar önce öldüler."

Tanrım. Vaughn'un... Hayır, lanet olsun, Val'in tezgahın üzerinde oturduğu yere bakıyorum, tüm bunları dinlerken yüzü taş gibi.

Naomi onun yanında, elini tutuyor. Yalan söylemeyeceğim, bu durumdan *hoşnut* değilim. Ama şu anda, ona söylenenleri düşünürsek, bu pisliğe bir şans daha vermeye hazırım. BİR.

"Bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor Vaughn, Val'in bakışları yere düşerken. "Olanlardan sonra hiçbir şey hatırlamadığını biliyorum..."

"Ne oldu?" diye homurdanıyor Val.

"Oraya geleceğim," diye mırıldanır kardeşi. "Obsidian Sendikası, onların paravanlarından biri olan bu yatak dükkânına girdiğimizde bizi yakaladı. Bu McKeesport'taydı..." Durur, kaşlarını çatarak. "Bu arada, biz oralıyız. McKeesport, Pennsylvania." Kaşları çatılır. "Üzgünüm, dünyanın en iyi hikâye anlatıcısı değilim."

"Devam et lan," diye Val sessizce homurdandı. Cebinden sigara paketimi çıkardı ve bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Kendi evimde sigara içmem. Ama yine de, bu seferlik onu affediyorum.

Vaughn başını sallar. "Kıştı ve çok soğuktu. Annemle babam bir yerlere gitmişlerdi ve evde ısıtma yoktu. Dudakların morarmıştı ve orada kalırsak ölebiliriz diye düşündüm. Sonunda paltolarımızı giyip şehir merkezine gittik. Her zaman oradan geçerken yatakların çok rahat görüldüğünü söylediğin için yatak mağazasına girdim."

Gözlerini kaçırır.

"Obsidian Syndicate bu dükkânı güvenli ev olarak kullanıyordu çünkü McKeesport Pittsburgh'un hemen dışında. O gece sen ve ben içeri girdiğimizde, Tanrı bilir ne için bir adama işkence ediyorlardı." Çenesi sıkışır. "Bunu gördüğümüz için bizi öldürebilirlerdi, ama bilmiyorum. Belki o zamanlar yeni üye almaya çalışıyorlardı." Omuzlarını silker. "Her neyse, o gece bizi yanlarına aldılar ve buraya, New York'a getirdiler..."

Çenesiyle Val'in kucağındaki paketi işaret etti. "Bir tane alabilir miyim?" Val başını salladı ve paketi ona attı. Vaughn sigarayı yakarken ben suratımı astım.

"Tabii, git de benim sigaralarımla tüm dairemi yak," diye mırıldanıyorum.

Naomi bana uyarıcı bir bakış atar ve Val'in elini sıkar.

Buzun üzerinde yürüyorsun, balerin...

"Bir uyuşturucu fabrikasında çalışmaya başladık. Aslında orada çoğunlukla çocuklar çalışıyordu." Vaughn kaşlarını çatı. "Küçük eller ve çocuklar uyuşturucu çalmaz. Sokak satıcılarına dağıtmak için eroin ve kokain paketliyorduk... Bütün gün, taşları veya tozu poşetlere doldurup, tartıda miktarın her zaman aynı olduğundan emin oluyorduk. Yıkama. Tekrar."

Val hareketsizce ona bakar.

"Bu sayede karnımız doyuyor ve başımız sokacak bir yerimiz oluyordu," diye homurdanıyor Vaughn. "Bize kötü davranmıyorlardı. Sekiz çocukla bir odada yatıyor, günde üç öğün yemek yiyorduk, hepsi bu kadar."

Ellerini hafifçe bacaklarının

üzerinde kıvrır. "Sonra bir baskın

oldu." Naomi'nin nefesi kesilir.

"Çok... karışık bir durumdu," diyor Vaughn. "Polisler silahlarla, şok bombalarıyla, her şeyle geldiler. Orada çalışanların çocuk olduğunu bilmiyorlardı sanırım. Ama sen..." Sigara içip Val'e bakarken yüzünü buruşturur. "Sen vurulmuştun. Ağır değildi ama bayılmıştın. Obsidian'dakiler ellerine ne geçerse alıp kaçıyorlardı; malları, çocukları, her şeyi... Polisler ön kapıdan girerken onlar arka kapıdan kaçıyorlardı."

Gözlerini tekrar kardeşine çevirdi.

"Onlar... senin ölü olup olmadığını kontrol etmemi istediler."

Vaughn titreyerek nefes verdi.

"Hayatta olduğunu söylersem ne olacağını biliyordum," diyor Vaughn sessizce. "Yani, hayatım o kadar da kötü değildi. McKeesport'ta donarak ölmekten bir adım öteydik, annemizle babamız boktan bir motelde uyuşturucu kullanıyordu. Ama sen..." Gözlerini kaçırıyor. "Sen daha iyisini hak ediyordun. Bu yüzden patronlara öldüğünü söyledim."

Naomi ağzını kapattı.

"Onlar bakmıyorken cüzdanımı cebine koydum, böylece biraz paran olsun diye. Yani sana ne olacağını bilmiyordum, ama polislerin seni bulacağını düşündüm ve... para her zaman iyidir, değil mi?" Acı bir gülümsemeyle gülümser. "Yıllar sonra, nihayet sana ne olduğunu öğrenebildiğimde, spor salonu kimliğimin o cüzdanın içinde olduğunu fark ettim."

Kendi kendine gülerek bir nefes daha alır.

"Ben ve bazı büyük çocuklar, hepimizin yaşadığı binanın aşağısındaki YMCA'da basketbol oynardık. Güvenlik görevlilerinden biri bizi götürürdü, ama sahaya girmek için kimlik kartı gerekiyordu. Polisler seni bulduğunda, hiçbir şey hatırlamıyordun ve biz de birbirimize çok benziyorduk..."

"Ben Vaughn oldum," diyor Val

sessizce. Kardeşi başını sallıyor.

"Evet."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemez. Tek ses, Naomi'nin arkadaşına yaslanırken titrek nefesidir. Gözleri, aklını kaybetmediğinden emin olmak istercesine arkadaşları ile kardeşi arasında gidip gelir.

Val, iplerden dolayı hala acıyarak bileklerini ovuşturur. Kafasını yavaşça sallar, bulmacanın parçalarının yerine oturmasını bekler.

Vaughn hafifçe kıpırdar, yere bakar, sonra Naomi'ye bakar.

"Beni bir kez gördün," diyor, sesinde hafif bir eğlence var. "Birkaç hafta önce. Tiyatronun karşısındaki kahve dükkanının önünde."

Naomi gözlerini kırpar, sonra başını sallar. "Doğru. Delirdiğimi sanmıştım."

"Hayır." Sesi yumuşar. "Bir adamı izliyordum." Val'e başını sallar. "Yıllardır seni takip ediyordum," diye devam eder Vaughn, şimdi kardeşine bakarak. "Ama hep uzaktan. Obsidian Syndicate'in kim olduğunu, benim için ne ifade ettiğini öğrenmesini göze alamazdım. Bunun tek sonucu, seni öldürmeleri ya da bu pisliğe bulaştırmaları olurdu."

Yorgun bir şekilde ensesini ovuşturur.

"Ama New York'a taşınmaya başladıklarında, emirler daha karanlık hale gelmeye başladığında, uzak kalamazdım. Sen de şehirdeyken olmazdı."

Yine başını kaldırdı.

"Sadece seni korumak istedim. Tek istediğim buydu." Val

kardeşine gülümser. Vaughn da gülümser.

"Ee..." Naomi arkadaşına dönerek sorar. "Artık *Val* misin?" Val

omzunu kaldırır, yarı omuz silkerek, yarı yüzünü buruşturarak.

"Sanırım öyle?" Dudakları seğirir. "Dürüst olmak gerekirse, kendimi hiç Vaughn gibi hissetmedim."

Vaughn burun kıvrır.

"Öyle hissetmemelisin," diye homurdanır. "Vaughn hayatı pahasına dans edemez, inan bana. Ama sen oldukça iyisinmiş, duydum."

Val bu sefer gerçekten gülümser.

"Val," der yavaşça, denercesine. "Beğendim. Kilmer gibi." Sırıtarak, "Senin huckleberry'nin olacağım," der, *Tombstone* taklidiyle pek de kötü olmayan bir şekilde.

Aniden Naomi'nin yüzü sertleşir. Val'e döner, kaşları çatılmıştır.

"Yüzüne ne olduğunu bana söyleyecek misin artık?"

Val'in bakışları bana kayınca kendimi hazırlarım ama o sadece iç geçirir, ona geri bakar ve omuz silker.

"Yanlış anlaşılma," diye mırıldanıyor.

Naomi yavaşça bana dönüyor. "Bekle..."

Bu *sen* miydin!?"

Ben bir şey söylemeden Val, yüzünü buruşturarak tezgahdan kayar ve bana doğru yürür. "*Yok.*" İtalyan bir *nonna* gibi, yarı şaka yarı uyarı olarak çeneme vurur.

Haklı. Bunu hak ettim.

"O değil," diye gülümser Val. "Ama bu seni çok önemsiyor, bebeğim."

Naomi kızarır, bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralar, sonra bir rulo gazlı bez alır.

"Hadi seni iyileştirelim," diyor. "Gerçekten berbat görünüyorsun." Vaughn omzuma dokunuyor.

"Burada konuşalım mı?"

Mutfaktan çıkıp cesetlerden birinin üzerinden atlayarak oturma odasına geçiyoruz.

Vaughn koltuğun arkasına yaslanır, kollarını kavuşturur, sıcak ve samimi konuşma bittiği için ifadesi yine keskinleşir.

"Unutma," diye mırıldanır. "Bana Kara Mahkeme'de söz verdin."

"Biz alıyoruz Marquis Marquis göz bugün bugün
ya da yarın Yarın gece duruşma var. Bu süre yeterli mi?"

O başını sallar.

Kaşlarını çatıldı. "Obsidian Syndicate'i ele geçirdiğinde tam olarak ne yapmayı planlıyorsun? Söylentilere göre, mafya ailelerinin iş modelini örnek alarak New York'ta bir iş kurmayı planlıyormuşsun."

Vaughn hiçbir şey söylemez.

"Benim örgütünün bir mafya ailesi işi olduğunu düşünürsek, bunun benim için pek hoş bir fikir olmadığını anlayabilirsin herhalde."

Omuzlarını silkiyor. "Sen nasıl istersen öyle düşün, Nico. Benim kimseyle savaşmaya niyetim yok." Sırıttırıyor. "En azından şimdilik."

Dene de görelim bu şehri kim daha iyi tanıyor, orospu çocuğu.

Vaughn karanlık bir gülümsemeyle, "Ama bu konuda yardımını da unutmayacağım. Ne yazık ki, şimdilik benden alabileceğin tek şey bu."

Bir sessizlik olur. Boğazını temizler.

"Naomi ile konuşmalısın."

"Ne hakkında?" Gergin bir şekilde homurdandım.

"Babası bencil bir pislik olabilir, ama katil değil."

Gözlerim kısılır. "Benim geldiğim yerde emir vermek, tetiği çekmekle aynı şeydir..."

"Bu bir tuzaktı, Nico," diye içini boşaltır Vaughn. "Leonard, Sendika ile bağlarını koparmak istediğinde, Marki bunu gerçekten kişisel algıladı. Sanırım kafasında, kongre üyesinin bir gün başkan olacağı ve bizim de dünyanın en güçlü adamı üzerinde doğrudan etkimiz olacağı fikri vardı. Bu yüzden, Leonard işimizi bitirmek istediğinde, Marki o araba bombasını

—bu arada, o senin için *değil*, kız kardeşin içindi." Dudaklarım

hırıldayarak kıvrılır, ama o elini kaldırır.

"Benim emrim *değildi* ve benim bu konuda söz hakkım yoktu. Amaç, Leonard'ın babana suikast düzenlememiz için bizi tuttuğunu sokaklara yaymaktır. Böylece *Leonard'ı* ortadan kaldırmak sana ya da kardeşine kalacaktı. Sorun çözülmüş olacaktı."

Ona bakıyorum. "Kız kardeşim, sen kongre üyesini öldürmek için başkasına kiralık katil tutabilesin diye neredeyse *ölüyordu*?"

Vaughn başını eğdi. "Tekrar söylüyorum, benim emrim değildi. Ama Sendika'da işler böyle yürür."

Gözleri aniden karardı ve beni geçip mutfağa baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Ona ne yapıldığını biliyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Çenemi sıkarken içimde kırmızı-siyah bir sis dönüyor.

"O da Marki'nin işi," diyor Vaughn. "Ve bu, Sendika'nın bundan sonra asla karışmayacağı türden bir şey," diye fısıldıyor sessizce.

Gözlerim çelik gibi sertleşir. "Eğer iki adamın kayıpsa..."

"Kaybetmedim," der o, düz bir sesle. "Ama umarım acılarını uzun sürmüşsündür. Ve bil ki, o iğrenç olayla ilgisi olabilecek başka kimler var, onları da bulacağım. Eğer başka biri daha bulursam..." Gözlerini bana diker. "Onları sana gümüş tepside sunacağım, ne istersen yaparsın."

"Bunu kabul edebilirim," diye homurdanıyorum.

Derin bir nefes alır, kollarını göğsünde kavuşturur.

"O güçlü bir kadın," diyor ölçülü bir sesle, beni geçip mutfakta Val'in yanında duran Naomi'ye başını sallayarak.

"Biliyorum."

Vaughn başını sallar. "Yine de, medyadan değil, senden duyması gerekir. Yakında bazı dosyaları yayınlayacağım. Leonard Kim'in adı, şantaj ve rüşvetle ilgili olarak tüm dosyalarda geçecek."

Kaşlarım çatıldı. "Umurumda değil ama neden şimdi onu feda ediyorsun? Obsidian Sendikası birdenbire ahlaki değerlere mi kavuştu?"

"Daha çok, bir gün bize karşı kullanabilecekleri herhangi bir şeye sahip olan herkesle bağlarımı koparmak istiyorum," der düz bir sesle. "Buna Kongre Üyesi Kim de dahil."

Mutfağa geri döndük. Val biraz daha toparlanmış, buzdolabımdan bir bira alıp benim sigaralarımından birini yakıyordu.

Hâlâ Naomi'ye çok yakın duruyor. Çenem sıkılıyor.

Birkaç saat önce onu fena halde dövdüğümü biliyorum. Ama yine de. Her şeyin bir sınırı var.

Şansına, Vaughn yanına gelip omzuna elini koyuyor. "Hadi. Gidelim buradan." Kardeşiyle göz göze gelirken alaycı bir gülümsemeyle "Konuşacak *çok* şeyimiz var" diyor.

Val, Naomi'ye sarılır. Ben patlama noktasına geldiğimde, onu bırakıp bana döner ve sırtıma vurur.

Sonra iki kardeş, Val ve Vaughn, kırık ön kapıdan dışarı çıkar. Naomi yavaşça bana döner, saçları dağınık, kıyafetlerinde kendisine ait olmayan kan vardır.

Anında onu kendime çekip, iki kolumu beline dolayarak öperim.

O erir, yumuşak, sıcak ve tamamen *benimdir*. Bana yaslanırken parmakları gömleğimin arkasına dolanır, sanki bu gece hiçbir şey olmamış gibi. Bir an için sadece birlikte *var* olabiliriz.

Ağızıma gülerek nefes nefese geri çekilir. "Hey, Nico?"

"Evet, bebeğim?"

Gülümsemesi

yayıldı.

"Beni öpmeye devam edebileceğim, yerde cesetlerin *olmadığı* bir yere götürür müsün?"

"Bunu yapabilirim."

"Yapabilirim."

NICO

Katedraldeki meşalelerin alevleri sabit bir şekilde yanıyor, taş sütunlara ve maskeli yüzlere gölgeler düşürüyor.

Kara Mahkeme oturumu başlamıştır.

Marki, odanın ortasında dik ve kibirli bir tavırla duruyor.

Yalvarmaması beni *gerçekten* sinirlendiriyor. Hound konuşur.

"Bu Mahkeme tarafından, borcunu ödemekten kaçınmak için Boris Vabnik'i öldürmekle ve böylece kutsal kan işaretini ihlal etmekle suçlanıyorsun."

Bir süre durur. Kimse tek kelime etmez. Savunma yok, sadece yargı var.

Beş maske. Beş oy.

Dudaklarımızdan çıkan her "suçlu" kelimesi çekiç gibi düşüyor.

Bu gece cezayı uygulamam konusunda kimse itiraz etmedi. Ve tabii ki, Marki "kaçmak" seçeneğini tercih etmez, çünkü gerçekçi olalım:

o piç kurusu seksenine basmak üzere. Onun yaşında, labirente on adım bile atamadan onu yakalardım.

Öne çıktığımda, gururlu, kibirli ifadesi birazcık titredi. "Silahını seç."

Marki hareket etti, sadece biraz, ama benim görebilmem için yeterliydi. Maskesinin çatlaması.

Kendinden emin hali yok oldu.

"Sana para verebilirim," diye mırıldanır. "Ne istersen. Hadi ama, ikimiz de dünyanın nasıl işlediğini bilen adamlarız."

Bir adım daha yaklaşıyorum.

"Seç. Silahını."

"Ben yapabilirim yapabilirim şeyleri yok diye dedi. "Ben ulaş ulaşabilirim. Ben korunuyorum..."

"Etki alanın ve koruman *vardı*."

İki kez yutar. Duruşu değişir, kibri anında yok olur. "Kan dökmeye gerek yok," der. "Anlaşma yapabiliriz."

Ona o kadar yaklaşıyorum ki gözlerinde korkunun parıltısını görebiliyorum. Hayatta kalmak için son, çaresiz bir girişim.

"*Onu incitmeleri için adamlar gönderdin*," diyorum, sesim alçak.

Kaşları bir an için çatıldı, sanki söylediklerimi hemen anlamamış gibi. Ama sonra... İşte orada. Gözlerinde saf korkunun kıvılcımı.

Siktir, o korkuyu soluyup kafayı bulabilirim.

"O..."

"Ben aziz değilim," diye homurdandım. "Ve evet, dñnyamızın nasıl işlediğini anlıyorum. Ama..." Yüzüne yaklaşıırken çenem sıkıştı. "*Benim* olanı incittin. Adamlarını *benim olan şeye* dokunmaları için gönderdin. *Benim olan şeye*."

"Ben... ben..." diye kekeliyor. "Bir çözüm bulabiliriz..."

"*Lanet silahını seç*," diye hırlıyorum. "Yoksa çıplak ellerini seçtiğini varsayacağım ve seni burada kendi ellerimle öldüreceğim."

"O sadece bir kurbandı..."

Sağ elim yarım saniye içinde boğazına yapışır. Sıkırım. *Sertçe*.

Gözleri kafasından dışarı fırladı. Yüzü morardı, pençeliyor, tekmeliyor ve öfkeden kaçmaya çalışıyordu.

Olmaz.

Ona doğrudan bakıyorum, parmaklarım daha da sıkı sıkıyor, damarlarımdan bir *damla* merhamet akmıyor, gözlerindeki ışığın titremesini izliyorum.

Sonra, bileğime son bir kez boşuna vurur ve ışık söner.

Onu bırakıyorum.

Çürümüş bir et torbası gibi taş zemine çarptı ve oda sessizliğe büründü.

Alkış yok. Yorum yok. Sadece

meşalelerin düşük ışığı ve çıtırtıları var.

Adalet temiz değildir. Doğru değildir. Kesinlikle kutsal

değildir. Ama yapıldı.

Keşke ölmesi biraz daha uzun sürseydi.

NAOMI

Garson beni, Central Park'a bakan cam duvarlı restoranın arka köşesindeki masaya götürdü.

Yaklaştığımda babam

gülümsüyor. İyi görünüyor.

Ayaklarının dibine düşmek üzere olan tam *bir felakete* rağmen, hala her yönüyle güçlü bir adam gibi görünüyor. Lacivert takım elbise, mükemmel duruş, tek bir saç teli bile yerinden oynamamış.

Ama gözleri yorgun görünüyor. Yakında olacakları çok iyi biliyorlarmış gibi.

Beni görünce ayağa kalkıyor: Ben buna şaşırıyorum. Hatta sandalyemi çekiyor. Bu ani özenli hareketlerden rahatlamak yerine daha da şaşkın bir şekilde sertçe oturuyorum.

"Merhaba..." diyorum.

O hafifçe gülümsüyor. "Merhaba tatlım. Buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler." Tanrım. Yıllardır bana böyle seslendiğini duymamıştım.

"Bunun için Nico'ya teşekkür etmelisin," diyorum omuz silkerek. "O... beni ikna etti."

Gerçekten ikna etti. Birkaç ay önce babasının kalp krizi geçirdikten sonra, onunla geçirebileceği her anı kaçırmayı düşünemediğini söyledi. Tabii, Vito Barone *harika*, sevgi dolu bir baba. Ve benim babam... şey, bilirsin.

Ama yine de.

Garson gelip siparişlerimizi aldı: Benim için Yunan salatası üzerine haşlanmış somon ve ilginç bir şekilde babam için *çizburger*. Masa örtüsüne bakarak peçetenin kenarını çekiştirip kimin başlayacağını merak ettim.

"Ne olacağını biliyorum," diyor sonunda, ellerini beyaz masa örtüsünün üzerinde birleştirerek. "Avukatlarımla konuştum, dosyaları gördüm. Ne olacağını biliyorum." Bir süre duruyor.

"Şimdi bana bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyleyeceksin, değil mi?" diye soruyorum kuru bir sesle, başımı kaldırarak.

Babam hüznle gülümser. Sonra yavaşça başını sallar.

"Bazı kötü insanlarla çalıştım, Naomi. Gerçekten kötü. Tek bir hedefim, tek bir hayalim vardı." Burnundan nefes verir. "Beyaz Saray. Oval Ofis. Ve hiçbir şey yoluma çıkamazdı."

Parkın ötesine bakar, sanki eskiden olduğu adamı arıyormuş gibi.

"Kendime, yaptığım her şeyin daha büyük bir iyilik için olduğunu söyledim. Mirasım için. Senin için. Ülke için. Kendime binlerce farklı şekilde yutturdum..." Durur. "Ama gerçek şu ki, hepsi açgözlülük ve egoydu. Başka bir şey değildi."

Midem sıkışır, burkulur.

"Hayır Naomi, sana bunun doğru olmadığını söylemeyeceğim. Çünkü çoğu doğru. Rüşvet verdim. Manipölasyon yaptım. Yalan söyledim. Görmemem gereken şeylere göz yumdum.

Kendimi çıkış yolu olmayan bir adama dönüştürdüm." İçimde karanlık bir şey zonkluyor.

"Cinayet de dahil mi?" diye soruyorum sessizce. Babam kaşlarını çatıyor. "Anlamadım?"

"Birlikte çalıştığın kötü insanlar..." Tereddüt ediyorum. "Hiç cinayeti hoş gördün mü ya da emrettin mi?" Gözlerimi kaçırıyorum. "Ya da... cinsel saldırı?"

Bunun cevabını zaten biliyorum. Nico bana her şeyi anlattı, eski Sendika başkanı Barone ailesinin babamı ortadan kaldırması için Vito'nun doğum gününde bombalı saldırıyı nasıl düzenlediğini. Saldırıya uğramamın Leonard'a zarar vermek için kullanılan bir başka taktik olduğunu.

Ama babamın birlikte çalıştığı insanlar işte böyle. Ve bunu ondan duymam gerekiyor.

Zorundayım.

O kadar uzun süre sessiz kalır ki içimde korku birikir. Ama ona bir bakmaya cesaret edince, yüzü solgun ve dehşet içinde.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle söylüyor ve gözlerini kaçırıyor. "Eğer benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyorsan, gerçekten çok batırdım." Kafasını kararlı bir şekilde sallıyor. "Hayır, Naomi. *Tanrım*, hayır. Ben *asla* böyle bir şeye karışmadım. Bunu bilmen gerekiyor."

Yüzünü inceliyorum. Yalvarmıyor. Konuyu saptırmıyor. Sadece... yaşlı görünüyor. Dürüst.

Ve çok yorgun.

Ağzı bükülür.

"Ben kötü bir babaydım," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırpıyorum. "Baba..."

"Hayır," diye nazikçe sözümü keser. "Bırak ben söyleyeyim."

Öne eğilir, ellerinde titreme başlar.

"Soğuk ve ilgisizdim, sana önemsiz olduğunu hissettirdim." Gözlerimi daha hızlı kırpıyorum, dudaklarım aralanıyor.

"Bu bir hata değildi."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"Kasten yaptım, tatlım."

Sanki göğsüme bir kaya çarpmış gibi hissediyorum.

"Annen öldükten sonra, bunun sana ne yaptığını gördüm. Seni boşaltıp kırdığını izledim. Ve çalıştığım insanları, içinde bulunduğum dünyayı düşününce, beklenenden daha erken ölecek olma ihtimalimin sıfır olmadığını biliyordum, anlıyor musun?"

Sesi titriyor.

"Bu yüzden senin yas tutacağın biri olmayacağımı garanti ettim." İlk başta konuşamıyorum.

Konuşamıyorum. Boğazımda ve göğsümde çok fazla şey var. Eskiden tam da bu tür bir gerçeklik için acı çeken tüm sessiz alanlarda.

"Baba..."

Bir saniye içinde koltuğundan kalkıp yanıma diz çöküyor, kollarıyla beni sarıyor, ben de onu sarıyorum. Omzuna yaslanıp hıçkırarak ağlıyorum, yılların acısı bir anda yüzeye çıkıyor.

"*Naomi*," diye boğuk bir sesle söylüyor, beni sıkıca sararken saçlarımı okşuyor.
"Çok üzgünüm, tatlım. Her şey için."

Gözyaşlarımız kuruyana kadar uzun dakikalar boyunca öylece kalıyoruz ve ben onu sadece bir süreliğine kaybedeceğimi fark ettiğim için ona sarılıyorum.

"Nasıl..." O geri çekilirken yutkunuyorum, sonra yanıma oturmak için bankete kayıyor. "Ne kadar süre... bilirsin..."

O başını sallar. "Avukatlar on yıl diyor. İyi davranırsam belki biraz daha az."

"Sonra?" diye soruyorum.

"Şey, siyasi kariyerim muhtemelen biter." Gülümser, ifadesinde eski ve tanıdık bir şey belirir. "Ama bu günlerde kim bilir."

Sessizce gülüyorum. Hüzünle.

"Ya da... Kim bilir? Belki lanet olası bir kitap yazarım," diye ekledi. "Tanrı bilir, yeterince malzeme var."

Bu sefer sessizliği bozmuyorum ve o, yıllardır ilk kez izin verilmiş gibi elimi tutuyor.

Avuç içi sıcaktır. Hatırladığımdan daha pürüzlüdür.

"Ben kötü bir adam oldum, Naomi," diyor. "Açgözlü. Dar görüşlü. Bencil."

Elimi sıkıyor.

"Ama seni sevmekten bir an bile vazgeçmedim."

Göz yaşlarım durduramadan yanaklarımdan süzölmeye başlar.

"Ve seninle *çok gurur* duyuyorum." Bu

bardağı taşıran son damla oldu.

Sandalyemden kalkıp ona sarılırken, ağlayarak gözyaşlarımı onun omuzlarına silerim.

EPÍLOG

NAOMI

HER PERDE AÇILMADAN ÖNCE, seyirciler sessizliğe bürünmeden ve perde kalkmadan hemen önce, nefesini tutmuş gibi hissettiren bir enerji vardır.

Bu hissi gerçekten çok seviyorum.

Mercury Tiyatrosu'nun sahne arkasında gerginlik, kostümlerin hışırtısı, fısıltılar ve orkestra çukurundan gelen uzaktaki akort sesleri ile uğultu vardır. Havada, deodorant ve ter kokusuyla karışık, reçine ve bebek pudrası kokusu vardır.

Tiyatro doludur. Her zamanki sezonluk bilet sahipleri veya rastgele gelenler değil, *Swan Lake*'in "Özel ön gösterimi" için VIP konuklar.

Bu ilk gösterimiz değil ve resmi açılış öncesinde sonuncusu olacağını da sanmıyorum. Ama Kir, yatırımcıları ve patronları çekmek için bunların önemli olduğunu düşünüyor ve bu sayede ışıklar yanmaya devam edip geri kalanımız işimizi kaybetmezsek, ben varım. Ayrıca, pratik yapmak da hoşuma gidiyor.

Bu gece sadece gösteriden alıntılar yapacağımız için, Odile kostümümü çoktan giydim.

Kara kuğu. Baştan çıkarıcı kadın. Aldatma.

Omuzlarındaki tüylerle tutum, siyah payetli t l n oluşturduğu bir hale gibi açılıyor. Gözlerim lekeli kohl ile çizilmiş, dudaklarım şeytani bir kan kırmızısına boyanmış. Aynada artık *kendimi* göremiyorum, sanki başka biri olmuşum gibi hissediyorum.

Ve yine de, hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim.

Milena başlığımı takmayı bitirirken Evelina yerde esniyor, parmakları  evik ve hassas.

"Peki, bu gece geliyor mu?"

Evelina'ya dönerek kızarıyorum. Nico ve benim birlikte olduğumuz sırrı bir süre önce ortaya çıkmıştı. Ama son birkaç haftadır, o adamların Nico'nun dairesine baskın yaptığı geceden beri, bu çok daha *açık* bir şey haline geldi.

Artık magazin skandalı değil. Artık sadece *biz* varız.

Omuzlarımı silkiyorum. "Emin değilim. Bu gece halletmesi gereken bazı işleri vardı, ama yarısında gizlice girmek zorunda kalsa bile gelmeye çalışacak."

Evelina i  çeker. "şimdi yarısında gizlice girecek bir erkek çocuğu nereden bulacağım?"

"şu anda *nerede* gizlice girecek bir erkek arıyorsun, bebeğim?"

Eveline kıpkırmızı olur, dönüp Val'in göğsüne vurur. " yle demedim!

 gren  olma!"

Val sırtarak kaslı kolunu kızın omuzlarına doladı. "Evie, eğer bir gün o masum kişiliğini bırakıp birinin sana dokunmasına izin verirsen, dünyanın dönmesi durur."

Evie kızarır ve Val'in kaburgalarına şakacı bir şekilde dirsek atar. Milena gözlerini devirir. "Aptal olma."

Val sırtarak dramatik bir reverans yapar. "Hadi ama Milena. Güneşin parlamamasını mı istersin? Lucali's Pizza'nın lezzetli olmamasını mı? Naomi'nin vücudunda seks izleriyle sabah dersine gelmemesini mi?"

Yüzüm zonklarken ağzım açık kalır ve dönüp parmağımı omzuna saplarım.

"Vaughn olduğun zaman seni daha çok seviyordum."

Dürüst olmak gerekirse, *sürprizden* sonra Vaughn'dan Val'e geçmenin daha zor olacağını düşünmüştüm. Ama aslında oldukça kolay oldu.

Yine de böyle esprili sözler söylemekten alıkoymuyor beni.

"Şey, *Vaughn* şu anda New York'un en yeni suç patronu olarak iş kuruyor, yani..." Val omuz silkiyor. "Bana katlanmak zorundasın."

"En sevdiğim insanların bu küçük toplantısına bir kişi daha sığar mı?"

Dördümüz dönerek Bianca'nın Lyra ile birlikte içeri girdiğini görünce gülümseriz. "Selam!"

Milena benden biraz daha hızlı davranıp ilk kucaklaşmayı o alır. Ama sıra bana geldiğinde, onu sıkıca sararım.

"Tanrım, korkunç görünüyorsun," der gülümseyerek, geri çekilirken makyajımı hayranlıkla inceler.

"Görev tamam," diyorum sırtarak.

"Gelmişsin!" Eveline Bianca'ya sarılırken çığlık atar.

O ve bebek gayet iyiler, ama arkadaşımız şirketten resmi olarak izin aldı. Bu elbette üzücü, ama onun daha güvende ve sağlıklı olmasını sağlamak için. Zaten ikinci üç aylık döneme girdiğinde doğum iznine çıkmayı planlıyordu, bu sadece zamanlamayı birkaç hafta öne aldı.

Bebegi doğduktan sonra hemen işe döneceğine yemin etti. Ama içimden bir his, bunun için biraz zaman geçmesi gerektiğini söylüyor.

"Tabii ki geldim!" Evie'ye sanki bu hiç sorgulanabilir bir şey gibi göz kırpar. "Şimdilik, sizlerin orada harika bir performans sergilemenizi sabırsızlıkla bekliyorum."

Val ve Lyra onu sahne kapısına kadar geçirirken, Milena ve Evelina sahnede esnemek için koşarak uzaklaşıyorlar. Ben özel soyunma odama gidiyorum çünkü...

Ah, evet. *Kendi soyunma odam* var.

Baş dansçı olmanın dünyasına hoş geldin.

Evet, biraz elitist gibi geliyor. Ama performans başlamadan önce kendimi rahatlatılabileceğim kendi alanımın olması *harika bir şey*.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve ardından, *Cabaret'ten* çıkmış gibi kenarları ışıklarla süslenmiş muhteşem, eski tarz makyaj masasına doğru yöneliyorum.

Göz makyajımı kontrol etmek için eğildiğimde aniden hissediyorum.

Havadaki değişiklik. Sanki benden önce bir şey biliyormuş gibi cildimde yayılan sıcaklık.

Dönüyorum.

Nico, soyunma odasının kapısında durmuş, kapı çerçevesine yaslanmış, baştan aşağı siyah giyinmiş ve lanet olası *bir günah* gibi görünüyor. Siyah

düğmeli gömlek, sıkı göğsünü gerginleştiriyor, boynunda açık bırakılmış kısmından dövmelelerinin kıvrımları görünüyor.

Düşünmeden ona doğru yürüyorum.

O da ben de tek kelime etmiyoruz. Ona ulaştığımda, beni kollarına çekip dünyanın sonu gelmiş gibi öpüyor.

"Yarı yolda gizlice giriyorsun sandım," diyorum nefes nefese ve sırtarak geri çekilirken, rujum onun ağzına bulaşmış.

"Önceden *buraya* gizlice girmek çok daha eğlenceli olur diye düşünmüştüm."

Başımı bir anlığına göğsüne yaslayıp, derisinin kokusunu, dumanı ve karanlığı içime çekiyorum.

Hoparlörden sahne yönetmeni otuz dakika sonra sahneye çıkılacağını

duyurdu. İsteksizce iç çekerek başımı kaldırdım. "Isınmam lazım."

Nico'nun gözleri parladı.

"Sanırım ben yardımcı olabilirim."

Ben bir şey söyleyemeden, eli belime kayıyor. Aniden, beni kaldırırken nefesim kesiliyor, kapıyı arkasında tekmeleyerek kapatıyor ve bizi makyaj masasına doğru götürüyor.

Ağzı sert ve aç bir şekilde ağzıma yapışır, elleri çoktan tül ve file katmanlarının altına kayarak kasık kısmındaki çıtçıtları açar. Beni makyaj masasına kaldırırken nefesim kesilir, makyaj fırçaları ve pudra kutuları etrafa saçılır.

Beni tekrar döndürüp ayaklarımın üzerine indirip makyaj masasının üzerine sertçe eğdiğinde inledim. Yukarı baktığımda boğazımdan bir inilti çıktı, makyaj masasının ampulleri yansımasını yumuşak bir altın ışıkla çevreliyordu.

"Sana bak," diye fısıldadı boynuma, eli tütümün altında. "Tüylerle kaplı bir günah gibi görünüyorsun, balerin."

Eli, taytımın üzerinden zaten ıslak olan amımı kavrar. İnlerim, kalçalarımı avucuna doğru kaldırırım.

"Siktir, bebeğim, sana daha dokunmadım bile ve sen şimdiden *ortalığı* batırıyorsun," diye homurdandı.

Ben inlerim.

Sonra parmaklarını taytımın beline soktu ve ben hevesle nefes alırken onu aşağı çekti.

"Nico..."

Beni makyaj masasının üzerine daha da itiyor, iki eliyle kalçalarımı kavrayıp bacaklarımı iyice açıyor.

"Dikkatli ol," diyor karanlık bir sesle. "Gözlerini aynadan ayırma."

Arkama diz çöküyor.

Nefesi iç uyluklarımın üzerinde dolaşüyor ve ben titriyorum, avuç içlerim soğuk tahtaya yapışmış. Gözlerim aynaya kayıyor ve kendimi görüyorum: eğilmiş, etrafımda siyah tül ve tüyler uçuşuyor, dumanlı gözlerim açık, yanaklarım kızarmış.

Sonra ağzı üzerime geliyor.

Nefesim kesildi, kalçalarım onun dili kıvrımlarımın arasında kayarken sarsıldı, ilk başta yavaşça, beni tahrik etmek ve boğazımdan bir inilti çıkarmak için yeterliydi. Sanki tadı günah kadar güzelmişim gibi inledi, beni yüzüne doğru çekerek ellerini uyluklarıma bastırdı.

"Siktir," diye nefesini cinsel organıma üfledi. "Sadece bu güzel küçük amcığın içinde dilimle sonsuza kadar burada kalmak istiyorum."

Dili klitorisimin üzerinde dönüyor ve ben sarsılıp kıvrılıyorum, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi makyaj masasının kenarını tutuyorum.

"Gözlerini aynaya bak, bebeğim. Bu küçük amcığı dilimin üzerinde boşaltırken kendini izlemeni istiyorum."

Kendimi bakmaya

zorluyorum. Bu

müstehcen bir manzara.

Ağzım açık, gözlerim cam gibi, göğsüm her nefes alışımında inip kalkıyor. Nico'nun dili içime giriyor, ben onun ağzında kıvrılırken beni makyaj masasına karşı sikiyor. Dudakları şişmiş klitorisimi sarıyor, sertçe emiyor ve ağrıyan tomurcuğumun ucuna dilinin ucuyla vuruyor, ta ki uyluklarım resmen titreyene kadar.

"Görüyor musun?" diye cildime doğru homurdandı. "Seni ele geçirdiğimde böyle görünür."

seni sahip olduğumda böyle görünür."

Benden boğuk bir çığlık kopar. *Zaten* çok yaklaştım, çok yaklaştım.

Dili daha hızlı, daha acımasız hale geliyor, sanki tüm tiyatro benim parçalanma sesimi duysun istercesine beni yalıyor, emiyor ve *yutuyor*.

Ve sonra, ben de öyle yapıyorum.

Çığlık atarak boşalıyorum, uyluklarım titriyor, önümdeki ayna buğulanıyor. O henüz bitirmemiş.

Arkamda duruyor, gözleri parlıyor ve dudakları benim spermimle parılıyor. Kafamın arkasını tutuyor, yukarı çekip yana doğru çeviriyor

ve sonra açgözlülükle beni öpüyor. Ben inliyorum, dilimde kendimin tadını alırken açgözlülükle dilini ağızıma alıyorum.

Dudaklarına inleyerek, günahkar öpücüğün içinde kaybolurken, kemerinin açıldığını ve fermuarının indirildiğini duyuyorum. Sıcak, şişmiş, kalın penisinin serbest kaldığını hissedince titriyorum, hassas amımı okşamadan önce iç uyluklarıma çarpıyor.

"*Siktir, Nico...*"

"Şimdi," diye mırıldanıyor, sikiinin başını ıslak kıvrımlarımın arasında gezdiriyor. "Siktiğimin balerinine ne yapacağıma bak."

Yavaşça içeri giriyor, ama onun büyüklüğüyle, hızı ne olursa olsun, ilk penetrasyon anı her zaman nefesimi kesiyor.

Siktir, o kadar büyük ki.

Ama gerilme en iyi şekilde yakıyor, acı ve zevk arasında bir yerde boğazımda bir inilti kalıyor.

"İzlemeye devam et," diye homurdanıyor. "O sıkı küçük amcığın benim şişko sikimin her santimini yuttuğunda nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim aynaya kilitleniyor.

Oradayım — öne eğilmiş, tutu etekleri açılmış, Nico'nun elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken o içime giriyor. Yüzü arzuyla çarpılmış, çenesi sıkı, boğazı daha derine girerken çalışıyor.

"Bak," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Benim sikimle nasıl *da güzelce* doldurulduğunu bak."

Inliyorum.

"Sen bunun için yaratılmışsın," diye hırılıyor ve sertçe itmeye başlıyor. "O sikimi nasıl güzelce alıyorsun, bebeğim."

Tanrım, beni taparcasına sevdiğinde, kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissettiriyor.

O dışarı kayarak, şişmiş başı beni açarak geride bırakır ve aniden tekrar içeri girerek, altımızdaki makyaj masasını gıcırdatır.

Oh, *evet, evet*.

Her içime girdiğinde aynada görüyorum: ağzım açık. Kirpiklerim titriyor. Yanaklarım kızarmış ve mahvolmuş. Kalçaları acımasızca vuruyor.

"Buna ihtiyacın vardı, değil mi?" diye homurdanıyor. "Kendine bak, bebeğim. Sana ne yaptığımı gör. Sıkı küçük amcığının içinde ne kadar derinde olduğumu hisset, Naomi. Benim yerim burası, tam burada, senin içinde, iyi bir kız gibi sikimin her santimini almanı sağlamak."

Bütün vücudum gerildi, baskı keskin ve hızlı bir şekilde arttı.

"Ben..." diye nefes nefese kaldım.

"Sikimin üzerine mi boşalacaksın? Benim iyi kızım olacaksın ve o şişko sikimin *üzerine* boşalacaksın, değil mi?"

"Nico!"

"Ama ben sana izin vermeden boşalamazsın," diye dişlerini sıkarak söylüyor. Inliyorum. Yalvarıyorum. Kıvranıyorum.

Eli boğazıma dolanıyor, parmakları sertleşiyor, kanım kulaklarımda uğulduyor.

"Söyle," diye tıslar. "Bu amcığın kime ait olduğunu söyle."

"Sana!" Boğulurum, titrerim. "*Sana.*"

"Tekrar."

"Sen, Nico... Lanet olsun... Sen... Lanet olsun... Senin, her zaman senin." "Doğru."

Hızı artıyor, sertleşiyor, daha acımasız oluyor. Bacaklarım titriyor.

"Şimdi benim için gel, balerin," diye homurdanır. "*Benim iyi kızım* gibi benim için gel."

Yapıyorum—yüksek sesle ve şiddetle, parçalanarak. Orgazm içimi parçalıyor, beni derinden sarsıyor, ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor, vücudum bükülüyor ve titriyor. O son bir kez daha içime girip inleyerek patladığında aynaya karşı hıçkırarak ağlıyorum. Sıvısı kalın, güçlü damlalar halinde içime fişkırıyor, sonra sırtımın üzerine yığılıyor, nefesi kulağımda sıcak.

Bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Sonunda omzumu öper. Yavaşça. Saygıyla. Sonra ısırır.

Siktir, bu adamı

seviyorum. "Artık ısındın

mi?"

Nefes nefese gülüyorum. "Isındım... mahvoldum... harap oldum. Hepsi

birden." O sırtıyor. "Güzel."

Nico boynumun arkasını öper, sonra yavaşça ve dikkatlice taytımı yukarı çeker. Tutumun kasık kısmını kapatır ve korseyi düzeltir, parmaklarıyla tüyleri nazıkçe düzeltir. Sonra çenemi avuçlar ve beni aynaya doğru çevirir.

"Onların kraliçesi olmaya hazır mısınız?" diye fısıldadı.

Kızarak ve parıldayarak, dudaklarım öpücük izleriyle, başımı salladım. "O zaman git ve onlara kim olduğunu göster." Beni tekrar öptü, bu sefer daha nazıkçe.

"Bekle! Makyajımı düzeltmem lazım!"

Makyajımı yaptıktan sonra, soyunma odasından çıktığımızda ışıklar biraz daha parlak geliyor. Enerji daha keskin.

Onun menisinin taytımın içine damladığını hissedince şiddetle kızarıyorum. Sahne yönetmeni elinde klipboarduyla yanımızdan geçiyor.

"Yerlerinize, lütfen."

Kanatlara doğru ilerliyorum, Nico birkaç adım arkamda.

Bianca, sahne arkasına gizlice girip bizi izlemek için geri dönmüş, bizi fark eder ve göz kırpar. Evelina, Milena'ya bir şey fısıldar, Milena gözlerini devirir ve sırtarak gülümser. Val, sahne yönetmeninin masasına yaslanmış, her zamanki gibi dramatik bir şekilde sıkılmış ve doğal bir şekilde havalı görünmektedir.

Derin bir nefes alıyorum.

Sonra sahneye çıkıyorum, spot ışığının altına giriyorum ve başlangıç pozisyonumu alıyorum. Kendimi ortalıyorum. Orkestra çalmaya başlıyor.

Perde yükselirken hissediyorum — korku değil, gerginlik değil.

Güç.

Ben sadece Odette

değilim. Sadece Odile

değilim.

Sadece hayatta kalan kız ya da kendi şüphelerini yenerek zafer kazanan kız değilim.

Bu gece, her zaman olmam gereken *her şeyim*.

* * *

The Darkest Dance serisi, *Dance of Madness*'ta Nero'nun hikayesiyle devam ediyor.

Nico ve Naomi'ye doyamadınız mı?

Ekstra sahnelerini izleyin buradan veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <https://BookHip.com/KXFRZNP>

Bu, *Dance of Ruin*'in epilogu veya devamı değildir. Ancak bu ekstra ateşli "devam" hikayesi, heyecanı canlı tutacağı garantidir.

DANCE OF DECEPTION

Dance of Ruin'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Kitabı beğendiyseniz, yorum bırakırsanız çok sevinirim!

Bahsettiğim gibi, Jagger Cole evreni *Dance of Madness'ta* Nero'nun hikayesiyle devam ediyor. Ancak bu kitapta bahsedilen diğer karakterleri yakalamak isterseniz, Carmine ve Lyra'nın hikayesi olan *Dance of Deception'a* da dalabilirsiniz. Hatta bu kitabın ön izlemesini de aŖađıdaki sayfalarda bulabilirsiniz.

Uyarı: koŖu ayakkabılarınızı getirin...

Kitapların tam listesini ve önerilen okuma sırasını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Dance of Deception'a göz atmak için aŖađı kaydırın.

* * *

Bölüm 1

Lyra

Bale sanat değildir. Zarafet kılığına girmiş savaştır. "Tekrar."

Vücudumdaki her kas çökmek üzere, ama Madam Kuzmina umursamıyor. Sahnenin dört sıra arkasında, tam ortada oturmuş, ışıkların ötesindeki gölgelerden bir şahin gibi bizi izliyor, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş.

Vaughn yanımda keskin bir nefes veriyor, çenesi sıkı. Brooklyn inlemesini tutmaya çalışmıyor. Öne doğru yığılıyor, elleri dizlerinde, sanki maraton koşmuşuz gibi nefes nefese.

"Bunu dört kez yaptık lan," diye mırıldanıyor.

Madame Kuzmina, yüzüklerle parıldayan tek elini asil bir hareketle kaldırdı. Sesini yükseltmesine gerek yoktu. Bakışları tek başına boğmaya yetiyordu.

"Ve şimdi beşincisini yapacaksınız," diyor Rus aksanıyla sessizce, "çünkü dördüncüsü *berbatın* tekiydi."

Vaughn ve ben birbirimize bakiştık. Onun kristal mavisi gözleri eğlenceyle parladı, ama ben gülümsemedim. Çok yorgundum.

Beyzbolda ağlamak yok. Ve balede gülümsemek de kesinlikle yok.

Brooklyn iç çekerek dikleşir, elbisesi üzerinde elini gezdirir. "Beşinci seferde şansım yaver gider mi?" diye mırıldanır.

Pas de trois'yu tekrar yapmaya başlıyoruz. Dans ettiğimde her zaman olduğu gibi zihnim boşalıyor, sadece müzik ve hareket var. Vaughn'un elleri belimde, sıkı ama kontrollü, beni zahmetsizce kaldırıyor. Brooklyn yanımıza dönerek pozisyonunu alıyor.

Her şeyi tekrar yapıyoruz ve son pozisyonumuza mükemmel bir şekilde ulaşıyoruz, Brooklyn ve ben Vaughn'un iki yanında. Bu gece ilk kez Madam Kuzmina bize tekrar yapmamızı söylemiyor.

Bunun yerine
başını salladı.

Bir kez.

"Yeter. Şimdilik."

İçimde dalga dalga yayılan rahatlamayı saklıyorum. Vaughn dramatik bir iniltiyle ellerimizi bırakıyor, sonra sahnenin ortasına sırt üstü uzanıyor ve süslü tavana bakıyor.

"Bale lanet olası bir hastalık," diye havaya seslenir.

Brooklyn gözlerini devirir ve ayağıyla Vaughn'un bacağına hafifçe vurur. "En azından düz ayakkabı giyebiliyorsun."

"İnan bana prenses, beni pointe yaparken görmek istemezsin."

Yorgunluğuma rağmen gülümsüyorum. Vaughn, sinir bozucu derecede inanılmaz bir yetenekle sarılmış bir kaos. Dans ederken, zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor. Sahneden indiğinde ise keskin kenarları ve vahşi enerjisiyle, hiç evcilleştirilmemiş bir sokak köpeği gibi.

Madame Kuzmina ayağa kalkar ve kollarına sardığı ipek kumaşı düzeltir. "Yarın saat dokuzda tekrar başlıyoruz. Isınmış ve hazır olarak gelin."

Bununla birlikte, şalını Maleficent'in cüppesi gibi etrafına sarar ve Mercury Opera House'un karanlık koridorunda eriyip gölgelerin içinde kaybolur. Lobi kapısı açılıp tekrar kapanırken kısa bir ışık parlaması olur.

Naomi sahnenin kenarında belirir, bir elinde su şişesini çevirerek Madame Kuzmina'nın gittiği yöne doğru başını sallar. "Ne kadar güneşli bir insan," der ciddi bir ifadeyle.

Vaughn karnının üstüne yuvarlandı. "Yine de beni seviyor."

Brooklyn burnunu çekti. "Sana tahammül ediyor."

Vaughn göz kırparak kendini yukarı iter. "Tolerans, aşk, aynı şey."

Kafamı sallayıp kanatlara doğru dönerek soyunma odasına yöneliyorum. Bacaklarım ağrıyor, cildim bile yorgun hissediyor. Sıcak bir duş ve yaklaşık on dört saat uykuya ihtiyacım var.

Prova günü çoktan bittiği için soyunma odası boştu. Ama Madam, keskin gözlerini Brooklyn, Vaughn ve bana çevirmeye karar verdi ve birkaç ay sonra Zakharova'nın sahneleyeceği *Swan Lake*'de pas de trois'yu biz oynayacağımız için geç saatlere kadar kalmamızı istedi.

Naomi beni takip ederek içeri girer ve saçlarını çözmeye başlar. O, yaklaşan gösteride Odette/Odile, yani Kuğu Kraliçesi rolünü oynayacak. Geç saatlere kadar kalmasının sebebi Madam Kuzmina ile alakalı değil, tamamen *kendisiyle* ilgili.

Naomi'ye ne kadar harika olduğunu söyleseniz de, dinlemiyor. Yemin ederim, bu kız kahvaltıda sahtekarlık sendromu smoothie'si içiyor.

"Bu hafta sonu bizimle çıkacağını söyle," diye ikna etmeye çalışıyor, dolabına yaslanarak. "Yoksa ikimiz de olmadığını bildiğimiz halde heyecan verici bir sosyal hayatın varmış gibi mi davranacaksın?"

Sırıttım. "Cazip, ama pahalı kokteyllerden çok uykuya ihtiyacım var."

Sanki pahalı kokteylleri *alabilecek* param varmış gibi. Ya da makul fiyatlı olanları. Aslında, şu anki mali durumum göz önüne alındığında, happy hour fiyatları bile söz konusu olamaz.

Naomi inler. "Sen tam bir büyükanne gibisin."

Naomi inler. "Sen tam bir büyükanne gibisin."

Brooklyn yanımdaki bankın üzerine çöküyor. "Hafta sonu gelmeden ölebilirim," diye mırıldanıyor. "Kuzmina lanet olası bir sadist."

"Sanırım aradığın kelime *Rusça*." Naomi sırttı.

Vaughn kapıda belirir, parmaklarını dağınık siyah saçlarının arasına geçirir. "Şahsen ben kadınlarda organize suç kokusu severim."

Brooklyn yüzünü buruşturur. "Sen severdin. Çık *dışarı* dostum. Erkeklerin soyunma odası koridorun sonunda, unuttuysan."

"Ama tek başıma çok yalnız kalıyorum." Kendinden emin bir şekilde sırtarak tişörtünü çıkarır ve omzuna atar.

Vaughn'un vücudu ancak "günahkar" olarak tanımlanabilir. Bu herifin vücudunda yağ oranı sıfır, *kasları şişkin* ve vücudu stratejik yerlere dövmelele kaplı. Akdeniz ten rengi ve belli belirsiz İtalyan görünüşüyle birleşince, sosyal takviminin neden sürekli dolu olduğunu anlamak kolay — her iki cinsiyetten randevularla dolu olduğunu da eklemeliyim.

Vaughn bir dolaba doğru yürür ve onu açar, sonra Brooklyn'e dönüp göz kırpar. "Burada eşyalarımı koyduğum ikinci bir dolabım var, biliyorsun. Ve rahat ol, hiçbiriniz benim tipim değilsiniz."

Taytını çıkarmaya başlar. Evet, bu benim dönüp gözlerimi başka yere çevirmem için işaret. Günahkar bir vücut olsun ya da olmasın, Vaughn ile benim ilişkimiz — aslında onun şirketteki tüm kızlarla olan ilişkisi — her şeyden çok kardeşçe.

Brooklyn kendi taytını ve leotardını çıkarırken burnunu çekiyor ve yerine iç çamaşırı ve yoga pantolonunu giyiyor.

"Senin 'tipin' 'nabzı atan ve en az bir deliği olan' sanıyordum." "Nabız abartılıyor," diye sırtıyor.

"*Dostum*," Brooklyn ekşi bir yüz yapıp başını sallar.

Vaughn, en azından boxer giymiş halde arkasını dönerek güldü. "Sanki seni yanına yaklaştırmışım gibi, küçük kız."

Brooklyn bir kapüşonlu sweatshirt giyerken burnunu kırıstırır. "İğrenç mi?"

Vaughn omuz silkti. "Bu his karşılıklı ve bunu sevgiyle söylüyorum. Hayır, demek istediğim, zor elde edileni oynamam. Biri beni istemiyorsa, ben çoktan gitmişimdir. Bunu istiyor musun...?"

Üçümüz birden gözlerimizi deviririz, o ise gülünç derecede belirgin karın kaslarını parmağıyla okşar ve boxer şortunun üzerinden aletini avuçlar.

"Bunu istediğini bana göstermelisin."

"Evet, geç bu işten, *dostum*," diyor Brooklyn kuru bir şekilde. "Tekrar söylüyorum, bu his tamamen karşılıklı, bebeğim."

Kıkırdayarak dolabımdan dans çantamı çıkardım. Leotardımı çıkardım ve duş almaya hazırlanmak için kendime bir havlu sardım, sonra çantamı karıştırarak MetroCard'ımı aradım. Ama tek bulduğum birkaç bozuk para ve buruşuk bir dolar banknottu.

Kahretsin. Eve gitmek için metroya yetmez.

Dudaklarımı sıkıştırıp hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum.

Su şişesini alırken, dolap kapısının iç tarafındaki aynada yansımamı görüyorum. Kaşlarım çatılıyor, birkaç ay öncesine göre daha belirgin hale gelen köprücük kemiklerime bakıyorum.

"Al."

Naomi'nin sesiyle irkilirim ve dönüp ona bakarım. Önemli bir şey gibi davranmaz, ama bana bir granola bar uzatır.

"Ben iyiyim."

Arkadaşım bir kaşını kaldırdı. "İstemiyorum," dedi sakın bir sesle. "O zaman al." Gözleri benim üzerimdeydi. "Ve ye," diye ekledi sessizce.

Alaycı bir gülümsemeyle ambalajı açıp küçük bir ısırık alıyorum. Naomi hayatım hakkında her şeyi bilmiyor, ama işlerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar biliyor.

Benim gibi, Naomi de dansçı maaşıyla bir şekilde kendi başına idare ediyor. Aradaki fark, onun *gerçekten* ihtiyaç duyduğunda bir güvenlik ağı var. Kafasına silah dayamanız gerekir ki, kongre üyesi babasını arayıp yardım istesin. Ama bu seçenek var.

Benim için ise yok. Benim güvenlik ağım, canavar babam hapisane hücresinde kan kaybından ölmeden çok önce yok olmuştu.

Brooklyn ve Vaughn, Zakharova Balesi'nin sahibi ve finansörü olan çok gizemli Bratva patronu Kir Nikolayev hakkında yüksek sesle konuşuyorlar... özellikle de onun ne kadar "sikilebilir" olduğu hakkında... Naomi ve ben onları bırakıp duşlara doğru yürürken.

Sıcak su üzerime dökülürken, uzun günün acısı biraz olsun hafifliyor.

"Hey... Sen iyisin, değil mi?"

Yanımdaki duş başlığında kendini yıkayan Naomi'ye bakıyorum. Ne demek istediğini biliyorum.

"Evet, ben... iyiyim."

Uzun, koyu saçlarını yüzünden çekip bana keskin bir bakış atıyor. "Gerçekten mi?"

Nefes veriyorum. "Evet, sadece..." Kafamı sallıyorum. "Bunun üstüne okul da eklenince çok mu fazla geliyor acaba diye düşünmeye başladım."

Lisedeki ileri düzey derslerden aldığım krediler ve birkaç yıl önce aldığım üniversite dersleriyle, insan psikolojisi bölümünden mezun olmaya yaklaşık üçte ikisini tamamladım. Büyük hedefim, balenin ne zaman biteceği belli olmasa da, MCAT sınavlarına girip tıp fakültesine girmeye çalışmak ve klinik psikiyatrist olmak.

Hey, "yüksek" demiştim.

Naomi sırtını durulamak için dönerken nefes verir. "Evet, tıp hazırlık bu işin üstüne çok fazla gibi, part time olsa bile." Kaşları hala çatık, bana bakar. "Hepsi bu mu?"

Lanet olsun, bu kız her zaman içimi okuyor. "Vera yine kumar oynuyor."

O inler. "Ciddi misin sen? Annen eyaletteki tüm kumarhanelerden ve yarış pistlerinden yasaklanmış sanıyordum."

"Evet, galiba bahis yapmasına izin veren birini bulmuş."

"Kahretsin." Naomi kaşlarını çattı. "Bak, biliyorum sen nefret ediyorsun..."

"Bir şey olmaz," diyorum gülümseyerek suyu kapatırken. "Ama teklifin için teşekkürler." O da ısrar etmeden başını sallar.

Vaughn ve Brooklyn duştan çıktığımızda çoktan giyinmişler ve *hâlâ* Kir'in "büyük penis enerjisi" hakkında konuşuyorlar. Eve gitmek için bir araç olmadığını hatırlayana kadar yoga pantolonumu ve kapüşonlu sweatshirt'ümü giyiyorum. Naomi'ye bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Hey, sende yedek MetroCard yok, değil mi?"

Naomi'nin gözleri, ön cebimde duran acınası bozuk para koleksiyonunun olduğu çantama kayıyor. Bir şey söylemiyor, sadece cüzdanından MetroCard'ını çıkarıp avucuma sıkıştırıyor.

"Al şunu. Ben Vaughn'la taksiye binerim."

"Emin misin?"

O burun kıvrarak, "Evet, çünkü gece yarısı metroya binmeyi *ok seviyorum*" der. Dans çantasını omzuna atar ve bana anlamlı bir bakış atar. "Eve vardığında mesaj at, lütfen."

Vaughn dramatik bir şekilde gerinir, Naomi'nin omuzlarına kolunu dolayarak onu kapıya doğru yönlendirir. "Arabam bekliyor, hanımefendi." Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırır, Naomi gözlerini kısar.

"O şeyi yanımda yakarsan, hayalarına tekmeyi basarım."

"Bana eğlenmekle tehdit etme, kızım."

Kapı arkalarından kapanır ve geriye sadece sessizlik kalır.

Brooklyn hala bankta oturuyor, bir bacağını altına kıstırmış, dalgın dalgın parmaklarıyla pointe ayakkabısının kurdelesinin kenarını okşuyor. Yorucu provadan kaynaklanan vücudundaki gerginlik başka bir şeye dönüşmüştür.

Sonunda konuşmaya başladığında bana bakmıyor.

"Bunun bize ne kadara mal olduğunu hiç düşündün mü?"

Kızıl saçlarımı dağınık bir topuz yaparken kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bale mi?"

Keskin bir nefes verip başını salladı. "Sadece bale değil. Bu hayat. Çalışmak, tüm o antrenmanlar, neredeyse hiç olmayan maaşlar." Bana bir göz atıp kaşlarını kaldırdı. "Her gün kendimizi öldürerek ne için çalışıyoruz? Düşük maaşla çalışmanın ve daha başlamadan biten bir kariyerin onuru için mi?"

Brooklyn benim gibi: dans hayallerini kendi başına gerçekleştirmeye çalışıyor. Hiçbir güvencesi yok.

Hemen cevap vermiyorum. Gerçek şu ki, ben de bunu düşündüm. Kirayı ödeyebilecek kadar para biriktirdiğim ama market alışverişi yapamayacak kadar az kaldığı her seferinde. Her vücudum ağrıyorken, ertesi sabah yine barede olacağımı bildiğim her seferinde.

Brooklyn boğazını temizledi. "Bak, gururu anlıyorum Lyra. Sana borç isteyip istemediğini sorarak seni aşağılamayacağım. Ama..." Çantasından bir şey çıkarırken dudaklarının köşeleri kıvrıldı.

Gangster boyunda bir deste para çıkarınca ağzım açık kalır. "Eğer *paraya* ihtiyacın varsa..."

Düzgünce katlanmış kalın yüzlük banknot yığımına gözlerimi kırpıyorum. Hayatımda gördüğüm en fazla nakit para.

"Ne oluyor Brooklyn?"

O sırtarak, "Sakin ol. Banka soymadım" dedi.

Gözlerimi paradan ayırıp sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "O zaman nereden...?"

Yavaşça nefes veriyor. "Geçen ay *Giselle'den* bir bölüm oynadığımız hayır etkinliğini hatırlıyor musun?"

Şirketin seçkin üyeleri, çoğunlukla zengin bağışçılar kazanmak için, zaman zaman Polis Balosu gibi yardım etkinliklerinde gösteri yaparlar.

Brooklyn boğazını temizler. "Şey, biz bitirdikten sonra bir adam yanıma geldi ve ilgilenebileceğim bir dans işi olduğunu söyledi. Detay veremeyeceğini ama çok iyi para kazandığını söyledi. Ve... ben kabul ettim. Bu para oradan geldi."

Tuhaf bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Brooklyn yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki, hemen başını salladı. "Bak, striptiz falan değil. Kimse sana dokunmaz, kimse seninle konuşmaz bile. Üstünde kıyafetlerin var. Ama bu iş bundan çok daha iyi para ediyor." Soyunma odasını işaret ederek belirsiz bir şekilde eliyle işaret etti. "Ayrıca gizli bir iş."

Bu kelime içimde bir şeyleri sıkıştırdı. Gizli olan hiçbir şey iyi değildir. Gizli olan her şeyin bir bedeli vardır.

"*Gizli derken* ne demek istiyorsun?"

Brooklyn, kapüşonunun iplerini parmağıyla çevirir. "Özel bir kulüp gibi bir şey. Seni belirledikleri bir yerden alıyorlar, gözlerini bağlıyorlar ve oraya götürüyorlar."

Ağzım açık kalır.

"Ciddi misin sen? Brooklyn, bu çok şüpheli!" O sessizce güldü. "Evet, ben de ilk başta öyle düşündüm." Gözlerimi kısararak baktım. "*İlk başta* mı?"

Omuzlarını silker. "Düşündüğüm kadar kötü değildi. Soyunma odasında üstünü değiştiriyorsun, orada gözlerin açılıyor. Orada altı kız daha vardı, hepsi dansçıydı."

"Sonra?"

Brooklyn nefes verir, sesi artık daha sessizdir. "Bize yeni göz bağları, maskeler ve bize yol gösteren bir sesle senkronize müzik çalan kulaklıklar verirler. Bizi bir performans alanına götürdüler ve dans ettik."

Bu beni tedirgin ediyor. "Kaç kişi vardı?"

Kafasını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Onları hiç görmedim. Hiç duymadım. Ama oradaydılar, hissedebiliyordum."

Boğazım düğümlenir.

Ne oluyor lan?

Para destesini havaya kaldırıyor, kaşları belirgin bir şekilde çatılıyor. "Lyra, *dört saat* için beş bin dolar ödüyorlar."

Midem bulanır. Beş. Bin.

Dolar.

Bu kira, yemek, güvenlik. Annemin bizi içine sokmaya kararlı olduğu çukurdan çıkmanın yolu bu.

Brooklyn beni dikkatle izliyor. "Dinle... Tekrar söylüyorum, gururunu anlıyorum Lyra. Ama paraları sayarken gördüm..." Omuzlarını kaldırıyor. "Daha fazla dansçı arayabileceklerini söylediler. Yani istersen..."

Titriyorum, davetimizin aramızda ateşlenmiş bir fitil gibi asılı kaldığını hissediyorum. Yutkunuyorum, elindeki paraya bakıyorum.

"Bak, şimdilik..." Bana iki yirmilik verir. "Eve taksiyle gider misin? Cidden, bu saatte metro tehlikeli. Lütfen? Ve iş ilgin çekerse... İşte bağlantımın numarası." Telefonunda bir girişı bulur ve bana mesaj atar.

Gururum parayı kibarca reddetmemi istiyor.

Sağduyum ve anahtarları sıkıca tutarak metroda saatler geçirme ihtimali galip geliyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce, parayı alırken. "Cidden, teşekkürler. Geri öderim."

* * *

Gece hava s 1 serin, cildimi ısıyor, kapüşonumu daha sıkı çekiyorum.

"Uber'imi paylaşmak ister misin?" Brooklyn, tiyatronun arkasındaki sokakta bekleyen arabaya başını salladı.

Nefes veriyorum. "Aslında, belki." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Bu gece beni şımartıyorsun sanki."

Kıkırdar. "Yani, *evet*. Sen benim kızımsın. Hadi."

Onu takip etmeye başlıyorum. Elimi kapüşonlu ceketimin cebine soktuğumda inlerim. "Kahretsin."

Brooklyn arkasına bakıyor. "Ne oldu?"

Yüzüm düşer. "Telefonumu soyunma odasında unuttum." Kafamı sallarım. "Biliyor musun? Sen git. Taksi parası verdin zaten. Ben taksiyle giderim."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama. Seni beklerim."

"Hayır, git arabanı al. Geç oldu. Ama teşekkürler. Ve... az önce için."

"Ne zaman istersen, kızım. Yarın yine Rus gulag eğitimi için görüşürüz?"

"Kaçırmam," diye inlerim.

Ceketini üzerine çekip, sokağın yukarısına koşarak bekleyen araca binerken onu izledim, kırmızı stop lambaları gecenin karanlığında kayboldu.

Kapı arkamda tıslayarak kapanırken, loş ve sessiz bale salonunun sıcaklığına geri daldım. Soyunma odasına doğru hızlı adımlarla ilerledim.

Telefonumu bulmak sadece bir dakika sürer ve onu kapüşonlu ceketimin cebine tikiştirip, başımı sallayarak dışarı çıkıyorum.

Bu sefer kapı arkamda kesin bir şekilde kapanıyor.

Sokak artık neredeyse boş, tek ses uzaklardan gelen araba kornaları. Mercury'nin arkasındaki sokak, yolun yarısında ikiye ayrılıyor: Düz devam ederseniz, kuzeye doğru tek yönlü Madison Avenue'ye çıkıyorsunuz: Harlem'de yaşayan Brooklyn için mükemmel bir yol. Ama sokaktan sola saparsanız, East^{49th}Street'e çıkıyorsunuz, burada *şehir merkezine*, maalesef annemle birlikte yaşadığım Hell's Kitchen'daki daireme taksi bulmak daha kolay.

Gece yarısı burada olmanın her zaman uyandırdığı tüyler ürpertici hissi görmezden gelerek sokağı hızla geçiyorum. Köşeyi dönüp East 49th'e çıkmak üzereyken sesler duyuyorum.

Alçak. Sert. Erkek.

Donup kalıyorum.

Sözler fısıltı halinde ama yine de duyabiliyorum. Tuhaf bir ürperti omurgamdan geçiyor.

"Burada ne yapıyorsun? Bianca provadan saatler önce çıktı."

İlk ses kaba, derin ve biraz korkutucu, tehlikeli bir tonu var.

Bianca'nın adını duyunca midem düğümlenir.

Bianca provadan saatler önce çıktı.

Bianca Barone, yani Bianca *Drakos*, evlendiği için artık —benimle birlikte Zakharova'da. O *inanılmaz* bir dansçı, çok tatlı ve Barone İtalyan mafya ailesinin en küçük kızı.

Nefesimi tutarak sırtımı tuğla duvara dayadım ve kendimi gölgelerin içine daha da çekmeye çalıştım.

"Hadi oradan. Onun için gelmedim," diye homurdandı ikinci adam. "Burada ne işin var, manyak?" Sesi de derin ve karanlıktı, ama aynı zamanda vahşi ve acımasızca çekici bir yanı vardı, sanki omurgamdan bir bıçak geçiyormuş ya da kulağıma karanlık bir söz fısıldanıyormuş gibi.

İlk adam sinirli bir şekilde keskin bir nefes verir. "Matteo'nun onu işe alması aptalca ve pervasızcaydı."

Kalbim deli gibi

atıyor. Kim?

"*Burada* dans ediyor," diye homurdandı ilk adam. "Senin kız kardeşin gibi insanlarla arkadaş. Konuşabilir..."

"Gözleri bağlıydı, seni aptal herif," diye ikinci adam tersler. "Peki senin planın neydi tam olarak?"

İlk adam derin bir nefes aldı. "Sadece onu biraz korkutacaktım," diye gürledi. "Ona, aldığı paranın sessiz kalmasını garanti ettiğini hatırlatacaktım."

Her şey yerine oturunca içim bir anda soğudu. *Brooklyn*'den bahsettiklerinden emindim.

İkinci adamın sesi keskinleşir. "Kız kardeşimin dans ettiği yerden uzak dur, anladın mı?"

Gergin ve uzun bir sessizlik olur.

"Tamam." Zoraki bir ateşkes gibi yavaşça nefes verilir.

"Bu *evet* mi, yoksa *sana yalan söylüyorum* mu?"

"Evet, tamam, sakın ol," diye homurdanır ilk adam. "Neyse, konuyla alakasız bir haber, Mushkin çağrımıza cevap vermedi."

İkinci adam, sesinde otorite olan, konuşmayı yönlendiren adam, karanlık bir kahkaha atar. "İnsanlar Black Court'un çağrılarına nadiren cevap verir."

Duvara daha da yapıştım.

"En azından davranışlarıyla cevap veriyorlar," diye mırıldanır ilk adam. "Mushkin daha fazla güvenlik görevlisi tutmadı, kaçmadı, parayı başka yere aktarmadı. Hiçbir şey yapmadı. Yargılama gecesi için programı hala boş."

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor ikinci adam, sesi artık daha yumuşak. "Bazen o kadar kendilerinden emin olurlar ki, isteyerek gelirler."

İlk adam alçak ve karanlık bir kahkaha atar. "Ve eğer gelmezlerse..." Duraksar, sesinden eğlence sızar. "O zaman onları kovalamaya bile başlamadan avlamanın keyfini çıkarırız."

Omurgamdan yavaşça bir titreme geçer.

"Kurt ve Geyik'e haber ver," ikinci adam emrederek. "Mushkin'in durumunu onlara bildir. Kara Mahkeme planlandığı gibi toplanacak."

Kurt? Geyik? *Kara*

Mahkeme?

Bu konuşmanın hiçbir kısmı mantıklı gelmiyor.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyor. Ayrılıyorlar. Panikleyerek gölgelerin daha derinlerine saklanıyorum, vücudumun soğuk tuğlalara erimesini diliyorum.

Sonra bir figür köşeyi dönüp aniden üzerime çökünce irkilirim ve olduğum yerde donakalırm.

Uzun boylu. Tehditkar. Güçlü.

Aniden, Carmine Barone'nin soğuk, delici mavi gözlerine bakıyorum.

Midemi bir şey kaplıyor.

Onu daha önce görmüştüm — Bianca'yı bırakırken ya da alırken, bazen de gösterilerde ya da bazı hayır etkinliklerinde. Ama bu farklı.

Yakından bakınca, uzaktan gördüğümünden daha da etkileyici. Bu kadar yakınında, ham bir güç yayıyor ve yüzeyin altında, ölümcül, zehirli bir yılan gibi saldırmak için bekleyen daha karanlık bir şey var. Koyu renkli bir takım elbise ve açık bir palto giymiş, geniş omuzlarına ve güçlü kollarına zırh gibi oturmuş.

Gölgelerden çıkan kara şimşek gibi. Gözümü bile kırpmadan, eli aniden boğazıma yapışır, parmakları boğazımı sarar ve

juguler damrına bastırıyor. Boğmak için değil, sadece bir uyarı. Gücünü gösteriyor. Kudretini.

Kontrolünü.

Nefesim kesildi.

"Ben... ben hiçbir şey duymadım," diye fısıldıyorum, kelimeler çok hızlı, çok çaresizce dökülüyor.

Elini biraz daha sıkıyor ama bir an için hiçbir şey söylemiyor, soğuk mavi gözleri bıçak gibi içime işliyor, sanki ruhumu parçalayıp içine bakıyor ve bulduklarıyla besleniyor gibi.

Başparmağı nabzımın üzerinde geziyor. "Kimse sana duyup duymadığın şeyleri sormadı."

Vücudum titrer, gözlerim daha da büyür.

"*Kimsin* sen?" diye mırıldanıyor sonunda, sesi alçak, odaklanmış ve neredeyse şehvetli bir şekilde tenimde okşuyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve boğazım onun eline karşı direniyor. "K-kimse," diye fısıldıyorum tekrar. "Ben kimse değilim."

Carmine'in dudakları kıvrılır, sırtıyla hırlama arasında bir şey. "Hiç kimse..." diye mırıldanır.

Elini hala boğazımda tutuyor, parmakları hala sıkı sıkı sarılmış, nabzımda hafif bir baskı hissedecek kadar bastırıyor. Bir test. Bir oyun.

İsterse beni ezip geçebileceğini hatırlatmak için.

Başparmağı hafifçe hareket ediyor, sanki bir şey düşünüyormuş gibi boğazımın dibini okşuyor. Dokunduğu yerlerde cildim yanıyor, vücudum kaskatı kesilmiş

, kaslarım gergin. Kıpırdamıyorum. Cesaretim yok.

Başını eğip, sanki garip ve beklenmedik bir şey gibi beni inceliyor. "Ne duydun?" Sesi alçak ve kısık.

Onun tutuşunun izin verdiği kadar başımı sallıyorum. "Hiçbir şey," diyorum nefes nefese. Carmine ikna olmamış gibi mırıldanıyor. "Hiçbir şey mi?"

Yutkunuyorum. "Ben... ben sinemadan çıkıyordum. Ben... ben dikkat etmiyordum."

Elini bir anlığına sıkıyor, nabzımın elinde hızlanmasına yetecek kadar, sonra tekrar gevşiyor. "Komik," diyor. "Hiçbir şey duymamış insanlar genelde bu kadar korkmuş görünmezler."

Ağzımı açıp kapatıyorum, nefesimi düzenli tutmaya çalışıyorum. Beni sınıyor, pes edip etmeyeceğimi bekliyor.

Bunu yapamam.

Onun gibi adamlar zayıflığı kahvaltı niyetine yerler.

Parmaklarımı yumruk yapıp yanlarıma sıkıştırıyorum. "Sen... Sen beni korkuttun, hepsi bu."

"Eğer bu *korkmaksa, gerçekten* korkarsan nasıl olacağını görmek isterim."

Bunu bir arzu gibi söylüyor. Sanki benim korkumdan tahrik olmayı düşünüyormuş gibi.

Carmine beni bir an daha izliyor. Sonra, sonunda, bırakıyor. Nefes alıyorum, boğazımda elinin değdiği yerlerde cildim karıncalanıyor, dokunuşunun izi bir yara izi gibi kalıyor.

Yavaşça bir adım geri atar, keskin mavi bakışları benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Peki, hiçbir şey duymayan Bayan Kimse," diye mırıldanıyor, dudakları eğlenceli ve acımasız bir gülümsemeye bükülüyor. "Umarım öyle kalır."

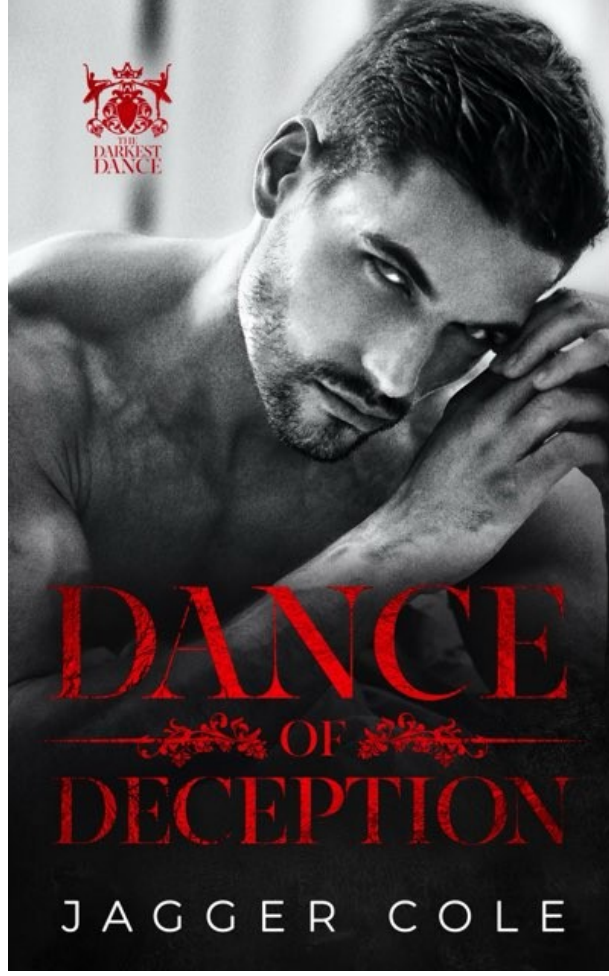
Ve sonra, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolur ve sokak bir kez daha sessizliğe bürünür.

Hava ağır, gergin, sanki onun hayaleti hâlâ orada durmuş, beni izliyormuş gibi.

Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum.

Sonunda bacaklarım gevşiyor ve sendeleyerek ilerleyebiliyorum, kalbim hâlâ deli gibi atıyor, sözleri omurgamda ağır bir yük gibi duruyor ve sıcak bıçaklar gibi tenimde izler bırakıyor.

Okumaya devam edin!

[Dance of Deception - Amazon ve Kindle Unlimited'da özel olarak!](#)

* * *

Kapakların ilk görüntülerini, yeni kitapları, ARC fırsatlarını ve canlı okumaları görmek için okuyuculara özel Facebook grubumda bize katılın. Orada görüşürüz!

JAGGER COLE'UN DİĞER ESERLERİ

En Karanlık Dans:

Aldatma Dansı Yıkım

Dansı Delilik Dansı

Memento Mori:

Öfkenin İmparatoru

Hiddetin İmparatoru

Şehvetin İmparatoru

Kıyımın İmparatoru

Zehirli Tanrılar:

Zehirli Aşk Kurnaz

Yemin Zehirli

Öpücük Yozlaşmış

Kalp Canavarca

Dürtüler

Karanlık Kalpler:

Sapkın Kalpler Vahşi

Kalpler Günahkar

Kalpler Çarpık

Kalpler Çalınmış

Kalpler Pervasız

Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Kül Düeti #1) Kül
İmparatorluğu (Kül Düeti #2) Avcı
Kral (Avlanan Düeti #1) Avlanan
Kraliçe (Avlanan Düeti #2) Nefret
Prensi

Vahşi Mirasçılar:

Vahşi Mirasçı
Karanlık Prens
Zalim Kral Yasak
Taç Kırık Tanrı
İsyankar Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu
Ödemek Bratva'nın Çalınan
Gelini
Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Bratva Kralı'nın Esiri
Bratva Prensesi Bratva'nın
Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi: Tetikçinin

Takıntısı Patronun Cazibesi
Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Zalim
Haydut
Savaş
Lordu

Tek Başına: Kırık

Hatlar Patron Delisi

Grumpaholic Benim

Takipçim

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Öncelikle bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurguları yazarak romantik roman yazmaya başladı. Yazmayı bırakmaya karar verdikten sonra, Jagger reklamcılıkta Don Draper gibi davranarak çalıştı. Bu, onun liginin çok dışında olan bir kadını kendisiyle evlenmeye ikna etmek için yeterli oldu, ki bu tam bir zaferdi.

Şimdi, iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyeye geri dönmekten büyük heyecan duyuyor.

Romantik kitaplar yazmadığı veya okumadığı zamanlarda, yağmur çamur demeden ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viski içiyor ve dışarıda mangal yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde
_bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

